

Giới thiệu Bậc Thầy Phản Diện

Mời bạn đến với truyện xuyên không Bậc Thầy Phản Diện của tác giả nước ngoài Dã Sơn Hắc Trụ. Truyện được giới thiệu như một bức tranh mà ở đó có những cái bẫy chết người được giăng ra bởi những con người đầy mưu mô.

Tuyệt phi liên thiên xạ bạch lộc, tiểu thư thần hiệp ý bích uyên, tâm tần đại đường tiên kiếm truyền, Thủy Hử Tây Du Tam Quốc Chí, Harry Chúa Nhẫn Cướp Biển Caribe, lời thần cương thiết cùng phục liên, anh hùng mỹ sắc cạnh yêu nhiên, bậc thầy phản diện đến đây!

Đồ Dự xuyên qua, bản thân mang theo thuộc tính "lang cố cuồng quyền" kèm theo đó là đủ loại cảm bẫy:

1. Phải gia nhập phe phản diện, Boss chết người chết!
2. Phải hãm hại lừa gạt thu được nữ chính, thất bại phải chết!
3. Phải hoàn thành ba nhiệm vụ phản diện, thất bại phải chết!

Đọc truyện để cùng tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Lang Cố Quyền Cuồng

Tháng tư cuối xuân, nam lộc Hoa Sơn, cỏ cây tốt tươi, xanh ngát núi đồi. Một khối đá xanh đen cao đến hơn mười mét, đứng sừng sững một góc chân núi, khí thế bất phàm. Bên trên khối đá lớn này có khắc ba chữ: "Phái Hoa Sơn".

Từ bút lực mà nhìn thì nét bút mạnh mẽ, tràn đầy sáng khoái, khí khái trào dâng, nhìn vào như thấy một trường giả đạm bạc giữa trời mà lại như một vị khiêm nhường quân tử. Nhưng đáng kinh hơn cả là ba chữ này được một vị cao thủ võ lâm một hơi dùng nội lực thượng thừa khắc kiếm mỏng mà thành. Công phu đáng sợ! Khí phách đáng sợ!

Phía dưới đá lớn, có hơn ba mươi người đang đứng. Những người này không ăn hợp hoàn cảnh tí nào. Trang phục, ngôn ngữ... đều cho thấy bọn họ không phải thuộc về thời đại võ hiệp này mà là thuộc về hiện đại.

Những người này, có nam IT đeo kính đầy mặt kính hoàng, có lưu manh mở miệng mắng to, có nữ học sinh phát run lấy bẫy, có trạch nam hiếu kỳ nhìn xung quanh cũng có trung niên thâm trầm, thanh niên cường tráng thậm chí có kẻ không ngừng đánh giá ba chữ "Phái Hoa Sơn".

"Chúng ta xuyên việt sao?" Nữ sinh kia dù sợ run nhưng lại là người lên tiếng đầu tiên: "Thời Thanh hay thời Minh đây?"

"Đánh rắm! Đừng nguyên rủa đại gia ta!" Lưu manh tóc vàng kia nghiêng người đi qua, cái nhìn dâm dật làm nữ sinh sợ hãi không thôi: "Ê, em gái ngon đây!"

"Các người chú ý đến gì không?" Nam IT ẩn kính lên nói: "Trên ngực chúng ta có thêm dấu hiệu."

Mọi người vừa cẩn thận quan sát quả nhiên không sai.

Tên lưu manh gào lớn lên: "Chết tiệt, cha mày vừa mất mấy trăm nghìn xăm Thanh Long không ngờ biến thành đầu chuột rồi!"

Mọi người vừa nhìn quả nhiên sau khi tên này cởi áo ra để lộ hình đầu chuột vô cùng linh hoạt trước ngực, thần tình bi ối sợ hãi kia thật quá giống.

Cả đám cười lớn, đến cả nữ sinh cũng khẽ cười.

Nữ sinh cười nói: "Ta là con thỏ."

"Tên chết tiệt nào xăm cho ta con rết?"

"Có gì sai lầm không? Sao ta lại là con rái cá?"

Một trung niên lưng hùm vai gấu nhìn lồng ngực bản thân, hài lòng gật đầu nói: "Bạch Hổ, không sai, ngươi là gì?"

Hắn nhìn hướng thanh niên bên cạnh hỏi.

Hai mắt thanh niên chột lóe, cười tà nói: "Đầu chó a!" Thanh niên này dù là tướng mạo hay vóc người đều vô cùng bình thường, thuộc về dạng ném vào giữa đồng người thì không thể tìm ra. Chỉ có đôi tròng mắt thâm thúy hơi lộ nét hung dữ mới nhắc người khác hẳn không tầm thường.

Trung niên tựa như không tin định đến gần nhưng thanh niên nhanh chóng thu người, lùi bước về phía sau. Trung niên cũng biết nơi đây quý dị, chính mình vô cớ hôn mê lại xuất hiện ở chân núi xa lạ, lồng ngực bị xăm hình hổ, ba mươi người khác nhau tụ tập lại cùng lúc. Thanh niên này có lòng đề phòng cũng là điều đương nhiên nên không phản ứng gì, chỉ ha ha cười rồi không hỏi nữa.

Thanh niên che kín ngực không cho trung niên xem bởi vì ngực hắn căn bản không phải là hình đầu chó! Mà là đầu sói!

Đúng ra đã có trung niên có đầu hổ thì bản thân hắn có đầu sói cũng không tính là gì nhưng là thanh niên này xem đầu sói trước ngực hắn lại là một con sói cùng hung cực ác, hình sói quay đầu, là con sói tà ác hung dữ khát máu đến cuồng dại!

Chỉ riêng xem đầu sói này đã cho người khác cảm giác máu tanh ập mặt mà đến!

Tính cách thanh niên vốn cẩn thận, đầu sói này lại hung dữ đáng sợ như vậy, bản thân xem thôi đã cảm thấy không thoải mái rồi. Nơi này mọi chuyện quý dị, còn là nói sói thành chó, lần giữa đám đông là tốt hơn.

Mọi người có người nói, có người im lặng, có người chửi làm chân núi Hoa Sơn bỗng chốc ồn ào.

Đột nhiên thanh niên cảm thấy đầu sói trước ngực nóng lên, đầu óc như cảm thấy một tiếng sói tru mãnh liệt vang lên. Thanh niên bỗng ngồi xổm xuống, đau đớn ôm chặt lấy đầu. Tròng mắt của hắn bỗng lóe lên hàng chữ bằng máu.

"Tên: Đỗ Dự, giới tính: nam. Năm tuổi: 23, biên hiệu không gian: 197621. Thuộc tính: lực lượng 4, tốc độ 4, thể lực 5, đạo lực 0, nội lực 0, mị lực 4."

"Ân tàng thuộc tính duy nhất của không gian: lang cổ quyền cuồng: vô hạn phản diện. Trong không gian mạo hiểm, người chỉ có thể gia nhập trận doanh phản diện. Hào cảm trận doanh chính nghĩa với người giảm 20 điểm, hào cảm trận doanh phản diện với người tăng 20 điểm. Người có thể thông qua nhiệm vụ thu được điểm phản diện, dùng đổi lấy nữ chính hoặc kỹ năng."

Thanh niên này tên là Đỗ Dự, là người mê internet trong hiện thực. Đêm trước hắn đang chat với bạn thì mơ mơ màng màng ngủ, khi tỉnh lại thì đã đến thế giới này.

Nhìn vào đầu sói nghe răng nhếch miệng khủng bố, hắn theo bản năng cảm giác được một tia không ổn. Chỉ riêng cái tên lang cổ quyền cuồng cũng đủ biết không bình hòa rồi, hơn nữa lại còn mấy chữ cuồng điệu ẩn tàng, duy nhất nữa chứ!

Đang đợi suy nghĩ kỹ thì đột nhiên lại nghe được tiếng sói tru. Lại thêm một đoạn chữ đỏ máu hiện ra trong mắt hắn!

"Nhiệm vụ phản diện 1: trong 30 ngày, vãi bất cứ nhân vật võ lâm nào làm sư phụ, học bất cứ kỹ năng nào lên được cấp 3. Thành công: thưởng 300 điểm phản diện, thất bại: phải chết!"

"Nhiệm vụ phản diện 2: trong 90 ngày thu được một trong ba nữ Nhạc Linh San, Nghi Lâm, Nhậm Doanh Doanh. Thành công: thưởng 400 điểm phản diện, thất bại: phải chết!"

"Nhiệm vụ phản diện 3: trong 90 ngày thu được tịch tà kiếm phổ hoặc quý hoa bảo điển. Thành công: thưởng 500 điểm phản diện, thất bại: phải chết!"

Hai chữ phải chết kia nhìn như nhẹ nhàng nhưng là không thể nghi ngờ quyền uy của nó, cũng không khó để nghĩ đến thảm cảnh nếu không hoàn thành nhiệm vụ.

"Mẹ nó." Tóc vàng kêu to: "Các người có nghe thấy không? Muốn chúng ta một tháng vãi võ lâm cao thủ làm sư phụ, học võ nghệ gì đó, rắm chó!"

"Còn có thứ hai là muốn giết một nhân vật đối địch trận doanh, phải giết người sao?" Nữ sinh sợ hãi thốt lên.

"Nhiệm vụ thứ ba là chúng ta sống quá 90 ngày?" Tên có hình xăm con rết lên tiếng.

"Phản thưởng là điểm sinh tồn? Đây là thứ gì?"

"Trò chơi này không buồn cười chút nào a!"

Bất an trong lòng Đỗ Dự càng lớn hơn! Ba nhiệm vụ, mỗi người đều gật đầu nhưng không giống của bản thân a! Ngoài cái thứ nhất miễn cưỡng giống nhau ra thì cái thứ hai là thu được nữ chính, cái thứ ba là lấy được quý hoa bảo điển hoặc tịch tà kiếm phổ, khác một trời một vực đối với giết kẻ đối địch hay sống 90 ngày kia!

Chuyện gì xảy ra vậy? Là đầu sói lang cổ quyền cuồng làm thay đổi nhiệm vụ sao?

"Chỉ sợ đây không phải trò đùa" Trung niên khẽ thờ dài, vuron vào trong lòng không ngờ lấy ra chỉ hổ sáng long lánh. Thứ này tên là thiết liên hoa, vũ khí yêu thích của người dùng quyền.

"Người lấy ở đâu ra thế?" Tóc vàng hỏi.

"Các người đưa tay chạm vào ấn ký trước ngực, khẽ sờ là thấy." Trung niên chơi đùa chỉ hỏ trong tay, nhìn động tác quen thuộc như vậy xem ra hắn trước kia có luyện quyền.

Tóc vàng rút ra một thanh chủy thủ sắc bén kinh người!

"Ha ha, không sai, dùng tốt a" Hắn cười gần nhìn hướng nữ sinh. Nữ sinh sợ hãi lia lịa lùi đến sau lưng trung niên mới thôi.

Đỗ Dự nhìn thấy hai dòng chữ: "Thường lệ người mới: 1. Thiên phú tự mang theo kỹ năng, 2. Tặng vũ khí ngẫu nhiên."

Xem ra đó là vũ khí đưa tặng a, hắn vươn tay vào trong ấn ký sờ, quả nhiên tiến vào bên trong. Bên trong không ngờ là không gian lập phương mỗi chiều 30 centimet!

Nếu như trước kia có thể là trò đùa thì việc đưa tay vào trong thân thể lấy ra đồ vật đã đánh vỡ mọi suy đoán! Bọn họ không phải bị bắt cóc, không phải trong giấc mơ mà là Xuyên Việt!

Đỗ Dự mò đến một thanh vũ khí lạnh lẽo, hắn từ từ rút ra. Một thanh đao! Hắn nhìn vào thanh đao, một dòng giới thiệu đơn giản hiện ra trong mắt hắn.

"Đại đao, chất lượng phổ thông, vũ khí không gian, lực công kích 1-3, độ bền 60 điểm, có thể thu vào không gian. Đánh giá giá trị: 1 điểm"

Đỗ Dự vừa sờ đại đao vừa đánh giá những người xung quanh. Ở đâu có người, ở đó có giang hồ hơn nữa 30 người này không quen biết gì nhau mà trong tay lại đều có vũ khí!

"Được rồi" Nam IT đeo kính đột nhiên đứng ra, khẽ cười: "Nếu như mục tiêu mọi người giống nhau, đều là bá cáo thủ vô lâm lâm sư phụ thì vì sao không đi cùng nhau chứ? Thế giới này có vẻ không thái bình a, đi cùng có thể chiếu cố lẫn nhau."

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị nhỏ nước bọt lên mặt!

"Cút! Người tính cái rắm gì chứ?" Tóc vàng cười gần cầm chủy thủ đi tới đá một đá lên eo nam IT làm hắn ngã quỵ xuống: "Cho dù muốn đi, cũng là theo Trương Cường ta đi!"

So sánh đôi bên thì rõ ràng hành động của tóc vàng xấu xí cùng cực, mọi người tuy giận nhưng lại không dám nói. Xem ra, tên tóc vàng này trong hiện thực cũng là côn đồ a.

"Người đẹp! Tôi đây, đại ca bảo vệ em." Tóc vàng ha ha cười lớn, vươn tay hướng nữ học sinh.

Một bóng hình ngăn trước người hắn.

"Người..." Tóc vàng khẽ lùi bước, lạnh lùng nói: "Đừng cho mặt không muốn!"

Người ngăn cản là một tiểu tử gầy gò nhưng cơ thịt rắn chắc, bụng sáu múi, làn da ngăm đen, trước ngực có hình xăm rắn hổ mang!

"Đưa chủy thủ của người cho ta!" Rắn hổ mang lạnh lạnh nói.

"Năm mơ!" Tóc vàng hung hăng quét chủy thủ qua.

Rắn hổ mang khẽ tránh, một cái cao chân vút đến huyết thái dương của tóc vàng! Răng rắc, xương sọ nứt vỡ, tóc vàng lập tức ngã xuống. Tròng mắt, tròng mũi hắn từ từ chảy ra dòng máu mà lại hai mắt trừng lớn không nhắm. Chết không nhắm mắt!

Một cước của thanh niên đen gầy kia không ngờ đá chết tóc vàng! Bao gồm cả Đỗ Dự, rất nhiều người còn bán tín bán nghi với hoàn cảnh hiện tại, hoài nghi bản thân Trang Chu mộng điệp nhưng là tránh cảnh máu tươi tuôn rơi này làm mọi người phát lạnh trong lòng.

Thanh niên đen gầy bừa bãi cười, từng bước đến gần. Trong mắt hắn, những đồng loại ốm yếu bên cạnh này đều là thịt cá!

Bạn đang đọc truyện *Bác Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Dao Thốt Thịt Cá

Nữ sinh sợ đến hết lớn một tiếng gần như chết ngất.

Thanh niên đen gầy đi tới bên cạnh thi thể tóc vàng, cầm lấy chủy thủ của đối phương, vạch mấy đường trên không rồi mới hài lòng thu vào trong lòng. Mọi người chợt hiểu ra, động cơ giết người của thanh niên này không ngờ là vì thanh chủy thủ!

Thanh niên đen gầy từ từ đi tới bên cạnh nữ sinh.

Nữ sinh có chút bối rối nói: "Vị đại ca này, cảm ơn..."

Biểu tình trên mặt thanh niên không chút biến hóa, vươn tay ra nói.

"Ta cứu ngươi, ngươi phải cảm ơn ta. Lập tức giao nộp vũ khí, đạo cụ hay đồ vật không gian đưa, giao hết ra đây!"

Mọi người không khỏi ồ lên. Tên này căn bản không phải vì bắt binh ra tay mà là vì giết người cướp của!

Thanh niên đen gầy tựa như không chú ý đến ánh mắt thù hận của mọi người, cười gằn nói: "Ta là hắc quyền đánh lòi đài ngầm, gọi là rắn hổ mang. Các ngươi không muốn chết thì mau nộp đồ ra!"

Ánh mắt hắn từ từ quét qua mỗi người, dưới dâm uy một cước đá chết người của hắn, không ai dám đối diện với hắn thậm chí cả trung niên mang chỉ hổ kia cũng vô cùng kiêng sợ, mọi người dám giận mà không dám nói.

Ánh mắt Đỗ Dự và đối phương khẽ chạm nhau, trái tim hắn không khỏi thỉnh thoảng đập. Trên đời này không ngờ còn có kẻ hung bạo như vậy, Đỗ Dự lập tức cảm thấy uy hiếp từ vong mãnh liệt!

Dù cho còn có người âm thầm an ủi bản thân đang nằm mơ nhưng nhìn máu tươi và thi thể tóc vàng kia, ai còn có thể bình tĩnh chứ?

"Từ ngươi bắt đầu đi." Rắn hổ mang nắm chặt nắm tóc của nữ sinh, nói: "Giao đồ vật ra, ta tha chết cho ngươi."

Ánh mắt nữ sinh đầy cầu khẩn nhìn trung niên nam nhân nhưng kẻ này chỉ hơi do dự, nàng đã bị rắn hổ mang dẫn qua.

"Trên người ta chỉ có thứ này." Nữ sinh lấy ra một khối chocolate.

Rắn hổ mang nhìn một cái, ánh mắt quái dị cướp lấy.

"Nhất định còn có!" Rắn hổ mang cười gằn.

Nữ sinh vừa vội vừa sợ đến phát khóc, thật là vừa thoát hang hổ lại vào ổ sói.

"Người nào, dám giễu võ giương oai ở quan khí đại hội của phái Hoa Sơn?" Một thanh âm cao to vang lên.

Sau đó một kiếm khách thiếu niên cười hi hi xuất hiện sau người mọi người.

Ai cũng không biết hắn đến từ lúc nào, phảng phất hắn đứng ở đó từ trước rồi vậy.

Thiếu niên này một thân cổ trang, vóc người không cao, khuôn mặt thon dài, sắc mặt hồng hào thần sắc có chút lười biếng, giữa eo treo một thanh kiếm, hai tay dài quá đầu gối, lỗ tai rất lớn nhìn qua có chút giống khỉ, rất buồn cười. Hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất là trên vai hắn còn có một con khỉ nhỏ đang vò đầu bứt tai.

Rắn hổ mang đang tập trung vơ vét, bức ép mọi người lấy ra trang bị không ngờ có người đến. Tính cảnh giác của hắn cực cao, vừa nghe tiếng lập tức quay lại nhìn đối phương lạnh lùng nói: "Ngươi là ai?"

Thiếu niên như khi này cười hi hi chỉ hướng núi đá Hoa Sơn: "Ta là chủ nhân nơi này - đệ tử phái Hoa Sơn."

Ánh mắt hắn nhìn thi thể tóc vàng chết thảm trên đất, sắc mặt dần nghiêm túc nói: "Đây là ngươi làm?"

Rắn hổ mang lạnh lùng nói: "Không sai! Quan hệ gì đến ngươi chứ? Không muốn chết thì..."

Thiếu niên như khi kia cười lạnh lẽo: "Giết người trước sơn môn phái Hoa Sơn, tìm chết!"

Hắn còn chưa dứt lời đã thả con khỉ trên vai ra, cả người bay vọt lên, tạo thành từng luồng gió trên không nháy mắt đã đứng bên người rắn hổ mang! Khi nói chuyện, hắn còn cách rắn hổ mang hơn 20 mét, một giây sau, hắn đã đứng cạnh rắn hổ mang rồi!

Rắn hổ mang cũng kinh hãi không thôi, hắn biết bản thân gặp cao thủ nhưng hắn tự phụ vũ lực, tính cách lại hung hãn nên hét lớn một tiếng, bàn chân quét ngang!

Thiếu niên vẫn cười hi hi cũng đã ra một cước!

Rắn hổ mang không khỏi ngậm vui mừng. Trước khi tiến vào lòi đài ngầm đầu sinh tử, hắn là quán quân đánh cược toàn quốc, xuất sư danh gia, tầm ngầm hơn mười năm, một cước có thể đã vỡ bao cát! Thiếu niên này mỗi đối cước với hắn thật là mong còn không được!

Nghe đến đây, hắn sớm thêm lực trên đùi, chân vạch như côn tạo ra từng luồng gió rít ý đồ đập vỡ mắt cá chân thiếu niên! Thiếu niên vẫn như cũ cười hi hi, một cước êm nhẹ đá đến!

Bốp! Thanh âm va chạm vang lên.

"A!" Tiếng kêu đau thấu tâm can vang lên. Rắn hổ mang ôm lấy đầu gối bị đá vụn, lăn lộn trên đất.

Thiếu niên như khi kia vẫn cười hi hi như trước.

Mọi người không khỏi khê kinh hô.

Rắn hổ mang kia bỗng chốc xuất hiện, dùng mạng tóc vàng đe dọa mọi người làm mọi người ý thức được thế giới này chân thật tàn khốc. Nhưng là kiếm khách thiếu niên này chỉ tùy ý một cước đá đá nát đầu gối rắn hổ mang, giúp mọi người ý thức được vũ lực thế giới này. Đám người bọn họ ở đây chẳng qua chỉ là kiến hôi!

Rắn hổ mang đau đến đầu đầy mồ hôi, thiếu niên một cước đạp lên ngực hắn: "Đi, cùng ta đi gặp sư phụ!"

Rắn hổ mang hai mắt chợt lóe, trong tay đã có thêm một thanh chủy thủ! Năm ngón trái của hắn biến quyền thành thảo, ngũ chỉ nắm chặt lấy mắt cá chân thiếu niên, tay phải của hắn hung hăng cầm chủy thủ đâm vào động mạch chân của thiếu niên. Hắc quyền dưới đất, không thiếu chiêu nào.

Hắn nhìn rõ thiếu niên tuy võ công cao nhưng kinh nghiệm đối địch không đủ, muốn mượn cơ hội này lật bàn!

Thiếu niên vẫn như cũ cười hi hi, trên mặt lại mang theo một tia lạnh lùng. Hắn vẫn không chút nhúc nhích, mặc cho rắn hổ mang đâm đến!

Rắn hổ mang một đao đi xuống, lại như đâm vào sắt thép chỉ có thể cắt vỡ ống quần thiếu niên không thể tiến vào thêm! Hắn đầy kinh ngạc nhìn vào thiếu niên.

Thiếu niên thuận thế giẫm xuống một cước, thanh âm răng rắc xương sườn nứt gãy vang lên, rõ ràng lực đao lớn hơn nhiều.

"Hừ, lòng dạ độc ác, nếu không phải Lục Hạo Lục Đại Hữu ta luyện nội lực Hoa Sơn khí phái thì đã bị một đao của người phế đi rồi. Sư phụ thường nói quân tử lấy đức phục người, tiểu nhân lấy oán báo đức chính là nói loại như ngươi!"

Hắn lại đạp xuống một cước. Tròng mắt rắn hổ mang dần lồi ra, dù cho liều mạng phản kháng nhưng mỗi cước của thiếu niên như nặng ngàn cân, làm hắn khộc miệng phun máu, xương sườn nứt vỡ, không rõ sống chết.

Lục Đại Hữu hừ lạnh một tiếng, nhìn hướng những người khác: "Các người đều tới tham gia đại hội quan khí thu đệ tử của phái Hoa Sơn sao?"

Mọi người đang bàng hoàng đột nhiên nghe được mấy chữ thu đồ đệ kia, tròng mắt nam IT lập tức sáng ngời, vội vã kêu lên: "Đúng vậy, xin Nhạc Bất Quần đại hiệp thu lấy chúng ta!"

Nhìn đến phái Hoa Sơn, nghe tên Lục Đại Hữu, nam IT này lập tức nghĩ đến một bộ kỳ thư!

Tiểu ngạo giang hồ! Chẳng lẽ đám người bọn họ đã xuyên đến thế giới tiểu ngạo giang hồ sao?

Mọi người cũng không ngốc, dồn dập phụ họa: "Chúng ta đều tới tham dự đại hội quan khí thu đệ tử a!"

"Thu lấy chúng ta đi."

Bọn họ cùng nghĩ đến nhiệm vụ tăng cấp kỹ năng, nếu không hoàn thành phải chết! Lúc bắt đầu không ai để ý đến nhiệm vụ nhưng khi tóc vàng và rắn hổ mang chết thảm làm mọi người ý thức được tính mạng giòn yếu! Dù cho chưa biết chắc chắn hai chữ phải chết là như nào nhưng ít nhất có thể dựa vào môn phái ở thế giới này luôn tốt hơn.

Rắn hổ mang giết tóc vàng như giết gà, Lục Đại Hữu giết rắn hổ mang cũng như giết gà, vậy thì võ công những nhân vật đỉnh cấp như Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung cao đến đâu?

Đỗ Dự theo gót mọi người, trong lòng không khỏi bồn chồn. Hắn dù cho cố ý điệu thấp theo gót mọi người nhưng rõ ràng hắn không cùng đường với những người này. Nhưng lúc này ai cũng lên đỉnh Hoa Sơn, hắn có thể không đi sao?

Mọi người cùng Lục Đại Hữu tiến lên Hoa Sơn.

Phía trước đỉnh núi Hoa Sơn, có một mảng bình địa với những dãy nhà nhỏ hai bên, một tòa đại đường chính giữa, bố trí tinh xảo nho nhã. Trước đại đường đã tụ tập không dưới trăm người, xem ra đều là tham gia đại hội quan khí. Có mấy đệ tử Hoa Sơn đang cầm bội kiếm duy trì trật tự.

"Lục Hạo!" Một thanh âm thanh thúy vang lên.

"Tiểu sư muội." Lục Đại Hữu lập tức đầy mặt khổ sở.

Mọi người bỗng thấy một thiếu nữ mi mục như vẽ, thanh lệ xinh đẹp đi tới, hai tay chống nạnh cản đường Lục Đại Hữu.

"Sư muội là người được gọi sao? Phải gọi sư tỷ! Đồ ta nhờ người mua đã mua chưa?" Thiếu nữ điều ngoa nói.

"Tiểu... sư tỷ, lần này sư phụ lệnh ta xuống đón học đồ tham gia quan khí đại hội, gặp phải bọn họ đánh nhau nên không có nhiều thời gian." Lục Đại Hữu đành than thở.

"Cái gì?" Thiếu nữ mày liễu dừng đứng, má phẩn căng phồng, tiến lên véo chặt lấy lỗ tai Lục Đại Hữu: "Mỗi lần người có cơ hội xuống núi đều tìm cơ không mua đồ cho ta! Đại sư ca mỗi lần đều..."

Nghe thấy danh xưng tiểu sư muội, hai mắt Đỗ Dự chợt lóe, lập tức hiểu ra thiếu nữ trước mặt là ai.

Nhạc Linh San!

"San nhi! Không được vô lễ trước mặt khách nhân." Một trung niên mỹ phụ chậm chậm bước tới.

Vị này hẳn là Ninh Trung Tắc, lão bà của Nhạc Bất Quần, sư nương của Lệnh Hồ Xung!

Ninh Trung Tắc tuy đã gần bốn mươi nhưng nhờ quanh năm luyện võ, vóc người uyển chuyển, bộ dáng ung dung, môi thắm xinh đẹp, nét đẹp không chút thua kém Nhạc Linh San lại có thêm khí chất nữ hiệp, cân nhắc anh khí càng thêm hấp dẫn.

Nhạc Linh San khẽ lẻ lười, chạy đến sau thanh niên phía sau Ninh Trung Tắc, khẽ gọi: "Đại sư ca."

Đỗ Dự trong lòng khẽ động, vội nhìn qua.

Đây là Lệnh Hồ Xung? Dù cho tướng mạo không chút thu hút nhưng trên người thanh niên này, giờ tay nhất chân đều mang theo khí tức tự nhiên như vậy, đặc biệt là tia phiêu đảng và đùa cợt trong mắt, quả thật là giống hệt trong tiểu thuyết! Lệnh Hồ Xung!

Đỗ Dự còn chưa kịp nhìn kỹ thì thấy Lục Hạo kêu lên: "Sư phụ đến!"

Một vị trung niên tam tứ, mặt trắng râu dài, mặt vuông tai rộng, tràn đầy chính khí chậm rãi đi tới. Mọi người không khỏi chăm chú vào người mới đến này.

Nhạc Bất Quần! Dù cho trong lòng còn rất nhiều nghi ngờ, dù cho Nhạc Bất Quần là nguy quân tử nhưng trong thế giới mạnh hiếp yếu này, có thể ôm cột to không chút nghi ngờ rất có ích đối với bảo vệ mạng nhỏ.

Nhạc Bất Quần khẽ cười đi tới trước mặt mọi người.

"Các vị, hôm nay là đại hội quan khí thu đệ tử của phía Hoa Sơn, Nhạc mỗ không khỏi mừng vui khôn xiết. Xung nhi, người lên nói chút."

Lệnh Hồ Xung tiến lên, khẽ ôm quyền nói: "Các vị đồng đạo võ lâm, đại hội quan khí thu đệ tử của Hoa Sơn mỗi năm cử hành một lần, là con đường thu đệ tử duy nhất của phía Hoa Sơn mấy trăm năm qua. Lát nữa sư phụ ta Quân Tử Kiểm sẽ xem từng người một xem có thể gia nhập phái Hoa Sơn ta hay không."

Mọi người không khỏi kinh hô, khẽ liếc nhìn nhau. Gia nhập phái Hoa Sơn, đây chính là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống a!

Bạn đang đọc truyện *Bắc Thủy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Đại Hội Quan Khí Thu Đệ Tử

Trung niên mang theo chỉ hồ khẽ cười nói: "Đây không phải là xem tướng sao? Nhạc Bất Quần dựa vào điều này thu đệ tử sao?"

Ai ngờ dù hần thấp giọng khẽ nói nhưng Nhạc Bất Quần ngẩng đầu cười đáp: "Vị tráng sĩ này, khí tượng bạch hổ xuống núi a! Dũng lực không tục lại có linh xảo là ngọc tốt luyện võ a, đáng tiếc phái Hoa Sơn ta truyền thụ lấy khí ngự kiếm, công phu ngoại gia rất tầm thường. Ta sẽ viết một phong thư, người đi theo Duyên Hả, tới Tung Sơn bẩm nhập Phương Chứng đại sư của Thiếu Lâm tự làm tục gia đệ tử đi!"

Hần vừa dứt lời, mọi người kinh ngạc, trung niên có hình xăm bạch hổ lúc đầu hơi ngần ngại rồi lập tức cười lớn vui sướng vãi đầu: "Đa tạ! Nhạc Bất Quần... chương môn."

Lấy thân phận địa vị của hắn, gọi thẳng tục danh Nhạc Bất Quần là rất vô lễ nhưng Nhạc Bất Quần chỉ khẽ cười không trách cứ, đưa một trang giấy cho hắn. Trung niên kia cũng không quay đầu lại, lập tức xuống núi đi hướng Thiếu Lâm tự.

Nhạc Bất Quần khẽ cười nói: "Nhạc mỗ bất tài, có chút công phu luyện khí, Tử Hà thần công trên giang hồ cũng có chút danh tiếng. Tài tuấn qua ta quan

khí kiểm nghiệm đều sẽ được các đại môn phái bán phần tình mọn thu nhận, trước giờ chưa từng khác biệt."

Hắn một đường đi tới nhìn mấy người.

Trái tim Đỗ Dự thỉnh thoảng đập. Hắn đã tin bản thân xuyên vào thế giới tiểu ngạo giang hồ! Ba nhiệm vụ đồ máu kia đã thành ma chú không thể xua tan trong lòng hắn!

Nếu như có thể gia nhập phái Hoa Sơn, ba nhiệm vụ này có thể giải quyết dễ dàng! Nhiệm vụ đầu tiên, học tập kiếm pháp Hoa Sơn, tăng cấp kỹ năng là chuyện đương nhiên. Đỗ Dự càng không quên, sau núi Hoa Sơn còn có sơn động, có kỳ ngộ nổi danh trong thế giới Kim Dung - Phong Thanh Dương! Độc Cô Cửu Kiếm! Nếu như học được thứ kia thì còn sợ ai chứ?

Nhiệm vụ thứ hai, Nhạc Linh San là một trong những nữ chính, tuy trái tim nàng còn ở bên Lệnh Hồ Xung. Nhưng có Lâm Bình Chi sáng tạo kịch kinh điển giật hoa có chủ thì lấy thủ đoạn hiện đại của hắn, còn sợ không tán được cô nàng ngây thơ chưa bước chân giang hồ, kiều ngạo đa tình Nhạc Linh San sao?

Còn về nhiệm vụ thứ ba, tuy phái Hoa Sơn không có tịch tà kiếm phổ hay quý hoa bảo điển nhưng Lâm Bình Chi rất nhanh sẽ gia nhập thôi, hắn có tịch tà kiếm phổ a!

Trong lòng bàn tay Đỗ Dự tủa đầy mồ hôi, không phải tổ chất tâm lý của hắn không tốt mà gia nhập phái Hoa Sơn liên quan sinh tử, muốn không khăn trương cũng khó.

Nhạc Bất Quần quả nhiên là quan khí, hắn đứng trước mặt từng kẻ xuyên việt, gọi tên chuẩn xác khí tượng mọi người, giống hệt với hình xăm trước ngực. Rồi lại căn cứ khí tượng, quyết định xem gia nhập phái Hoa Sơn hay phái khác. Trong lòng Đỗ Dự ần ần cảm thấy, quan khí đại hội này vốn không có trong truyện. Trong tối tâm tự có bố trí, nhất định là để thu nhận nhóm người mình hòa nhập vào thế giới này.

Trung niên ngoại gia quyền mang theo chỉ hồ kia có khí tượng bạch hổ xuống núi, được phân đến Thiếu Lâm tự làm tục gia đệ tử.

Nữ sinh khiếp sợ kia khí tượng bạch hổ dẫn hào, được dẫn tiến đến Hằng Sơn phái.

Nam nhân kính mắt vàng không ngờ là khí tượng bạch hổ quán nhật, được Nhạc Bất Quần giữ lại Hoa Sơn phái thu làm đệ tử. Nam đeo kính kia cười đắc ý, đến bên người Nhạc Linh San không ngừng nói cười, tâm tư của hắn không cần nói cũng hiểu.

Những người khác, có được dẫn tiến Mạc đại tiên sinh của phái Hành Sơn, có dẫn tiến Tả Lãnh Thiền phái Tung Sơn, ngay cả hai người hình xăm con rết và rai cá biển cũng được nhắc nhở đến Lam Phươg hoàng Ngũ Độc giáo và Hải Diêm bang.

Chỉ còn lại một mình Đỗ Dự.

Ánh mắt Nhạc Bất Quần khẽ lướt qua. Thân thể Đỗ Dự khẽ run lên, như bị nhìn xuyên qua không chút bí mật còn sót lại nên lập tức kinh hãi lùi bước.

Ai ngờ Nhạc Bất Quần khẽ hừ một tiếng, sắc mặt âm trầm lại!

"Thảo nào Nhạc mỗ hôm nay mí mắt khẽ giật, người này không ngờ là khí tượng lang cổ quyền cuồng!"

Đệ tử phái Hoa Sơn không khỏi kinh hãi.

Ninh Trung Tắc bước lên một bước nói: "Chẳng lẽ là khí tượng lang cổ quyền cuồng của Đông Phương Bất Bại?"

Lúc này chính phái xưng giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo là Đông Phương Bất Bại đề tự nâng bản thân, hạ thấp phe địch.

"Cha, cái gì là lang cổ quyền cuồng vậy?" Nhạc Linh San hiếu kỳ hỏi.

Nhạc Bất Quần chậm rãi giải thích: "Khí tượng lang cổ quyền cuồng chỉ sao Thiên Lang tinh trong một trăm lẻ tám vì sao, người có khí tượng này như hung lang ban cho ngông cuồng nóng nảy. Những người có khí tượng này xưa thì có Tư Mã Ý, Thương Tru, hiện tại có Đông Phương Bất Bại, những người như vậy vĩnh viễn không thể trở thành trợ lực chính phái chỉ có thể trợ trụ vì ngược! Khí tượng này vừa xuất hiện, giang hồ tất nhiên đại loạn!"

"Leng keng" Đám đệ tử phái Hoa Sơn đồng loạt rút kiếm ra.

Đỗ Dự nhảy mắt như rơi vào hầm băng. Khi hắn thấy mọi người đều có nơi về không khỏi nảy sinh mong chờ với tương lai nhưng nào ngờ khi Nhạc Bất Quần quan khí xong, kết cục lại là cao thủ rút kiếm nhìn chăm chăm, tính mạng khó giữ a! Thật muốn khóc mà, khí tượng kia đâu phải hắn chọn a!

Ánh mắt Đỗ Dự đảo quanh, phát hiện những kẻ xuyên việt như mình chỉ có mấy kẻ lộ vẻ lo lắng còn lại đều là vui sướng khi người gặp họa thậm chí còn có kẻ không mang thiện ý nhìn hắn. Sau khi tóc vàng và rắn hổ mang chết, vũ khí của họ không biết rơi vào tay ai đây? Đám này không ngờ chú ý đến bản thân!

Nghĩ tới đây, trong ngực Đỗ Dự không khỏi trào dâng một tia quật cường. Nhạc Bất Quần này thù địch mình như thế quá nửa là vì khí tượng lang cổ quyền cuồng, vì cái đầu hảo cảm -20 điểm kia a... Nhưng Nhạc Bất Quần có thể tính là chính nhân quân tử sao? Đỗ Dự ta có thể mặc người bài trí sao?

Mệnh ta do ta không phải do trời! Hắn bình tĩnh nhìn Nhạc Bất Quần, lớn tiếng nói: "Được nghe Nhạc Bất Quần chương môn là quân tử khiêm nhường,

không ngờ chỉ là phường hư danh!"

"To gan!" Máy đệ tử Hoa Sơn kêu to.

"Đề hấn nói!" Nhạc Bất Quần vung tay.

Đỗ Dự không chút đắn đo sinh tử, lớn giọng nói: "Nhạc tiên sinh nói ta có khí tượng lang cổ quyền cường nên muốn ta máu tươi tuôn rơi, táng mạng Hoa Sơn?"

Nhạc Bất Quần hừ lạnh nói: "Yêu ma quỷ quái, người người có thể tru sát!"

"Được, nhưng không khuyên mà giết không phải hành động của quân tử" Đỗ Dự chậm rãi nói, đọc nhiều truyện trên mạng nên hắn cũng rất hiểu cách ăn nói: "Xin hỏi, ta sai ở đâu? Vì sao dẫn đến họa sát thân?"

"Người..." Nhạc Bất Quần lập tức cứng họng.

Đỗ Dự được lý không tha người: "Ta không có võ công, tay không sức trời gà. Không có môn phái, nếu không cũng không tới tham gia đại hội quan khí thu đệ tử này, ta chưa từng làm việc ác gì. Xin hỏi, Quân Tử Kiếm Nhạc đại hiệp, chư vị đại hiệp chính phái ở đây, các người vì sao lại xuống tay với một bình dân vô tội, tay không tác sắc chứ?"

Nhạc Bất Quần hừ lạnh một tiếng. Hắn vừa thấy người này, đã cảm thấy mặt mũi đáng ghét, nếu luận khí tượng thì kẻ này thật có thể gia nhập ma giáo. Nhưng là người này bước chân mềm yếu, rõ ràng không có chút võ công nào. Hắn lại vô môn vô phái, chứ đừng nói đến là người trong ma giáo, chính mình tự xưng là Quân Tử Kiếm, chẳng lẽ chỉ vì chút khí tượng mà ra tay chém giết?

"Như đã như vậy, niệm tại người chưa từng làm việc ác, lập tức lăn xuống Hoa Sơn đi!" Nhạc Bất Quần quát lớn: "Nếu sau này ta nghe được người làm việc ác trên giang hồ, ta sẽ là người đầu tiên lấy mạng người!"

Đỗ Dự lập tức quay đầu đi. Lúc này, hắn vẫn còn nghe được thanh âm của Lệnh Hồ Xung vang lên phía sau: "Các vị sư đệ sư muội mới nhập môn, mời vào từ đường phái Hoa Sơn, khẩu đầu bái kiến vị khai sơn thủy tổ a."

Đỗ Dự không khỏi chua xót trong lòng. Cũng không nhất định phải gia nhập Hoa Sơn a nhưng trong một tháng, nếu không học được ba điểm kỹ năng thì sẽ bị giết!

Hắn bị trục xuất khỏi Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần cũng không dẫn đường hắn đến môn phái nào khác. Giang hồ rộng lớn, phong ba hiểm ác, chính mình lại vội vã mưu toan, biết đi đâu học võ công đây? Đây là chưa kể người giang hồ nhân tâm khó dò, chính mình một thân một mình lại không có chút võ nghệ hộ thân, chỉ có thể đi loạn, một chút không đúng cũng đủ để chết như nào cũng không biết.

Hắn thật sự có xung động muốn chạy về trước mặt Nhạc Bất Quần, quỳ gối xin người ta thu hắn là đệ tử a. Tôn nghiêm tuy đáng quý nhưng sinh mạng càng quý a. Nhưng là khi tức giận cường hừng hực trong ngực làm hắn không chút do dự quay đầu xuống núi.

Khi qua sơn môn "Phái Hoa Sơn", hắn còn cố ý đảo mắt nhìn quanh.

Thi thể tóc vàng vẫn ở đó, gương mặt đồng cứng vĩnh viễn mang theo sợ hãi trước khi chết.

Đỗ Dự khẽ thờ dài xoay người định rời đi nhưng là hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện. Thi thể rắn hổ mang đâu? Sao lại không thấy?

Bỗng tiếng gió rít vang lên sau người hắn! Nhờ có báo động trong lòng, Đỗ Dự đầy nhếch nhác lăn một vòng mới tránh được một roi chân độc ác của rắn hổ mang!

"Người không chết?" Đỗ Dự kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, ta có học quy tức công. Lục Hẫu kia tuy công phu cao nhưng không đủ kinh nghiệm đối địch. Ta vừa giả chết đã lừa qua được." Rắn hổ mang tay cầm chủy thủ của tóc vàng, cười gằn nói.

"Người nhặt về một mạng còn dám dừng lại ở đây sao?" Đỗ Dự tuy sợ hãi, bắp chân run rẩy nhưng vẫn gắng gượng lạnh lùng nói.

"Hừ, đây không phải vì con dê béo nhà người sao?" Rắn hổ mang cười lạnh nói. Hắn tuy vẻ ngoài hung hãn nhưng trong lòng cũng thâm kinh, không ngờ thanh niên không chút thu hút này lại tránh được một đòn ủa mưu đã lâu của hắn.

Đỗ Dự cũng trầm tĩnh lại, nếu như đã xui xẻo gặp chuyện thì trốn tránh chỉ càng chết nhanh hơn mà thôi. Hắn cẩn thận quan sát rắn hổ mang, cười lạnh nói: "Trên đùi người trúng một cước, đầu gối chân trái bị bẻ gãy, trước ngực lại bị giẫm gãy mấy cái xương sườn, sợ là đứng được lên cũng là miễn cưỡng đi! Người không phải không muốn trốn mà là không trốn xa được!"

Rắn hổ mang càng thêm kinh hãi, quả thật hắn bị thương nặng, bị Lục Hẫu đánh nát. Lục Đại Hữu là đệ tử chính phái, không đến mức động tí là ra tay lấy mạng người, chỉ giáo huấn hắn mà thôi, thấy hắn ngã đi cũng không truy cứu nữa. Cái gọi là quy tức công của rắn hổ mang chỉ là tự dát vàng lên mặt mà thôi.

Sau khi hắn tỉnh lại thấy Đỗ Dự đi tới, liền khắp khả khắp kiễng núp sau núi đá. Vốn cũng không định gây sự nhưng thấy Đỗ Dự không chút công phu,

cơ hội đánh lén như này khó có nên ra tay. Nào ngờ tính cảnh giác của Đỗ Dự rất cao làm hắn vô huyệt.

Đỗ Dự đánh giá rắn hổ mang, ha ha cười nói: "Nếu như mọi người đều không sao thì dứt khoát dùng tay, mỗi người một ngả được chứ?"

Rắn hổ mang gật gật đầu.

Nhưng là hai người ai cũng không di chuyển tí nào.

Đỗ Dự đương nhiên sợ rắn hổ mang đánh lén, rắn hổ mang sao không sợ Đỗ Dự cản trả chứ?

Rắn hổ mang hai mắt hấn tia hung dữ: "Chỉ cần ngươi giao ra trang bị không gian đưa, ta tha chết cho ngươi!"

Đỗ Dự thấy hắn trọng thương, nào chịu bị vợ vết chứ?

Rắn hổ mang đột nhiên nhào hướng Đỗ Dự! Hắn thấy Đỗ Dự chậm chạp không lấy ra vũ khí nên đoán Đỗ Dự chưa hẳn có vũ khí - nữ sinh kia trên người chỉ có một thanh chocolate khôi phục sinh mạng, hắn lúc này thương thế rất nặng lại sợ Lục Hạo quay lại nên đành làm liều tiến công!

Đỗ Dự không chút kinh nghiệm lập tức kinh hãi. Chùy thủ của rắn hổ mang như nước chảy mây trôi nhanh nhẹn cắt vỡ ống quần bên trái Đỗ Dự, máu tươi lập tức túa ra.

Đỗ Dự hét lớn một tiếng đột nhiên rút đao ra. Hắn cũng không phải không có dũng khí đối kháng với rắn hổ mang chỉ là tính hắn xưa nay cẩn thận, đại đao là lá bài giữ mạng duy nhất, nhất định phải dùng vào lúc then chốt!

Đỗ Dự không có công phu gì nên chỉ có thể toàn lực chém xuống nhưng là hắn vẫn nghe thấy thanh âm nhắc nhở vang lên trong đầu: "Ngươi đánh trúng đối phương, tạo thành 15 điểm thương tổn. Lực phòng ngự của đối phương là 12 điểm, tạo thành thương hại 3 điểm! Tình huống cụ thể xin tra xem ấn ký trong não hải."

Hắn vội vàng tra xem ấn ký, phương pháp rất đơn giản, chỉ cần tưởng tượng đến đầu sói trước ngực là sẽ xuất hiện thuộc tính bản thân.

"Lực lượng: 4, tốc độ: 4, thể lực: 5, đạo lực 0, nội lực 0, sinh mạng: 43."

"Đối phương dùng tinh cương chùy thủ tạo thành 14+3 điểm thương tổn với ngươi, sau khi trừ 10 điểm lực phòng ngự, tạo thành 7 điểm thương tổn."

Đỗ Dự ngấm ngấm kinh hãi. Rắn hổ mang này quả nhiên lợi hại, một đòn tạo thành thương tổn gấp đôi mình!

Đỗ Dự đã từng xem qua giới thiệu thuộc tính.

Lực lượng: mỗi điểm gia tăng 3 điểm thương tổn.

Tốc độ: mỗi điểm gia tăng 2 điểm tốc độ di chuyển, tăng 0,05 điểm tốc độ công kích.

Thể lực: mỗi điểm gia tăng 2 điểm phòng ngự, 10 điểm sinh mạng.

Nội lực: mỗi điểm tăng 10 điểm nội công, phối hợp sử dụng với công pháp nội công hoặc phụ thêm trong công kích/phòng ngự, gia tăng hiệu suất công kích phòng ngự.

Mị lực: mỗi điểm tăng thêm 1 điểm độ hảo cảm.

Vận may: mỗi điểm tăng thêm 1% bạo kích, 1% thành công tránh né, 1% xác suất rơi đồ và 1% độ hoàn thành kỹ năng.

Thương tổn cao hơn là vì đối phương vận dụng lực lượng và kỹ xảo tốt hơn bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Lấy Thương Đổi Thương

Nhưng là Đỗ Dự nào biết, hiện tại không chỉ mình hắn sợ hãi, sợ hãi trong lòng rắn hổ mang không ít hơn hắn là bao!

Đơn giản vì rắn hổ mang bị thương quá nặng, dù cho Lục Hạo có ý hạ thủ lưu tình không giết hắn nhưng là hắn giết người nơi sơn môn phái người ta, Lục Hạo xuống tay cũng rất ngoan độc, không chỉ đá vỡ đầu gối, giẫm vỡ xương sườn mà một cây xương sườn còn đâm vào phổi, tạo thành xuất huyết. Nếu

như rắn hổ mang là người bình thường thì đã sớm vì xuất huyết nội tạng mà ô hô ai tai rồi! Hắn sở dĩ không chết, còn có thể chạy ra phục kích Đỗ Dự là vì thân thể của hắn hiện tại là số liệu hóa, chỉ cần điểm sinh mạng không hết thì còn có thể lay lắt hơi tàn. Nhưng dù sao cũng là thương thể rất nặng, điểm sinh mạng không còn là bao.

Hắn thương nặng như thế còn muốn phục kích Đỗ Dự, một phần vì Đỗ Dự chỉ có một mình, một phần vì sát tính của hắc quyền sai khiến. Không ngờ tính cảnh giác của Đỗ Dự rất cao, phục kích biến thành quyết đấu. Càng không ngờ thanh niên khí chất nho nhã như văn nhân kia lại rút ra một cây đại đao, uy mãnh chém một đao làm thương thể của mình nặng thêm!

Dù chỉ là 3 điểm thương tổn nhỏ không đáng kể nhưng lúc này rắn hổ mang nào dám xem thường.

Hai người một chủy thủ, một đại đao bắt đầu gườm nhau.

Cuối cùng, rắn hổ mang sợ hãi Lục Hạo quay lại lấy mạng nhỏ của hắn nên quát lên, chủy thủ đâm nhanh xuống dưới sườn Đỗ Dự. Đỗ Dự vội vã tránh né nhưng rắn hổ mang cười dài, nhanh chóng áp sát thân thể hắn, thanh chủy thủ khê vạch qua nơi xương sườn. Đỗ Dự ngã quỵ xuống đất, tay ôm chặt bụng, máu tuôn như suối.

Kinh nghiệm chiến đấu của rắn hổ mang rất phong phú, vừa nhìn hắn đã biết thanh niên này tuy có đại đao, có dũng khí chiến đấu nhưng không có kinh nghiệm đối địch. Chỉ cần hắn phát huy thể mạnh bản thân, chiến thắng không khó.

Đỗ Dự cũng biết điểm này, đối phương một cước đá chết tóc vàng, chính mình kém xa đối phương cả về công phu, ý thức. Hắn cũng có suy tính trong lòng.

Rắn hổ mang động! Tinh như xử nữ, động như thỏ chạy! Thân hình hắn cuốn theo từng luồng gió gần như không thấy rõ!

Đột nhiên, Đỗ Dự vui mừng kêu to: "Lục sư huynh, người đến rồi!"

Rắn hổ mang xuất hiện bên trái Đỗ Dự, chủy thủ đã đặt lên ngực Đỗ Dự nhưng ánh mắt lại quay về hướng Đỗ Dự đang nhìn! Dù biết rõ là bị Đỗ Dự lừa nhưng là hắn có ký ức khắc sâu với Lục Hạo, gần như là phản xạ có điều kiện quay ra nhìn! Trông tròn như vậy, nào có bóng dáng Lục Hạo chứ!

Chính là lúc này, Đỗ Dự hét lớn một tiếng, đại đao bỏ về phía cổ rắn hổ mang! Hắn cần thời gian phản ứng và vung chặt, một tiếng Lục sư huynh chính là chiến thuật công tâm.

Rắn hổ mang phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt đã phán đoán một đao này không thể tránh, hắn hét lớn một tiếng, chủy thủ đâm thẳng vào ngực Đỗ Dự! Đại đao của Đỗ Dự cũng lập tức chém xuống cổ rắn hổ mang! Dùng thương đổi thương!

Đỗ Dự sau hai lần bị thương đã tỉnh rõ, chính mình so với rắn hổ mang bị trọng thương thì bất kể kỹ thuật hay ý thức đều là cận bã, ưu thế duy nhất chỉ là thể lực dồi dào! Nếu như cứ để rắn hổ mang cắt thịt tiếp thì ưu thế duy nhất của bản thân cũng không còn. Muốn sống tiếp thì chỉ có nước lấy thương đổi thương.

Rắn hổ mang còn bao nhiêu điểm sinh mạng hắn không biết, hắn chỉ biết từ vết thương mà đoán thì hắn còn không nhiều. Vậy thì cược đi!

Biểu tình rắn hổ mang đầy kinh ngạc, ngưng đọng trên mặt. Hắn nào ngờ một thanh niên lại dũng mãnh như vậy, dám dùng thương đổi thương a!

Đại đao chém trúng cổ rắn hổ mang, máu tươi thành chùm phun ra, gần như nửa cái cổ bị chém đứt!

"Người tạo ra 18 điểm thương tổn đối với kẻ địch!"

Đỗ Dự không khỏi khó hiểu, một đao vừa nãy chỉ chém được 3 điểm thương tổn, sao đao này lại cao thế?

Hắn không kịp nghĩ nhiều vì chủy thủ của rắn hổ mang đã đâm xuyên lồng ngực hắn. Cũng may lúc đang đâm, rắn hổ mang bị đại đao của Đỗ Dự chém xuống nên đầu óc mê muội, mất đi chuẩn xác không thể đâm vào trái tim Đỗ Dự dù vậy vẫn tạo thành 10 điểm thương tổn.

Đỗ Dự một không làm, hai làm đến cùng nên vung lên đại đao bỏ về phía rắn hổ mang.

Rắn hổ mang lăn lộn tránh đi, trốn về phía sau.

Nơi cổ của hắn máu tươi đầm đìa, phần đầu và thân gần như đứt lìa, vết thương như vậy mà còn không chết làm Đỗ Dự kinh hãi không thôi.

"Chết tiệt! Người chờ đấy!" rắn hổ mang cắn răng nghiêng lợi, khắp khả khắp khiêng trốn đi.

Điểm sinh mạng của hắn đã xuống đáy. Khi điểm sinh mạng còn không đến 10%, kẻ mạo hiểm sẽ tiến vào trạng thái gần chết, có thể xuất hiện đủ loại trạng thái yếu đuối, thậm chí bị shock.

Hiện tại trong lòng rắn hổ mang đã tràn đầy hối hận. Nếu biết đối phương xương cứng như này thì ham muốn chút đạo cụ làm gì chứ? Hiện tại phiền toái tới rồi.

Nếu hắn không nói câu chờ đấy thì Đỗ Dự với vết thương nặng sẽ nhẹ nhàng bỏ qua nhưng giờ bị uy hiếp thì sao bỏ qua được chứ? Bỏ qua kẻ địch, nuôi ăn hại suốt đời! Với loại đối thủ hung tàn mạnh mẽ như rắn hổ mang này, dù thế nào cũng không thể để đối phương sống được!

Đỗ Dự xách lên đại đao, ôm ngực đuổi theo. Nếu là lúc bình thường, rắn hổ mang thấy Đỗ Dự đuổi đến thì bằng thân thủ của hắn, chỉ vài bước là rút ra ngay nhưng giờ một gỏi của hắn vỡ vụn, làm sao trốn được chứ? Rắn hổ mang thờ hồn hèn quay đầu lại, con mắt hung ác giăng đầy tơ máu y như thú dữ rơi vào đường cùng.

"Tới đi!" rắn hổ mang kêu gào.

Đỗ Dự chỉ khẽ cười, nhặt một tảng đá dưới đất lên ném về hướng rắn hổ mang. Rắn hổ mang lúc này đã gần chết, đầu ngất óc hoa, chỉ bằng một cổ dũng khí chống đỡ toàn thân nào ngờ Đỗ Dự lại dùng thủ đoạn vô si như vậy. Hắn không kịp tránh nên bị đá ném vỡ đầu chảy máu.

"Chết tiết!" Con giận trào dâng mãnh liệt, không ngờ một cao thủ hắc quyền như hắn lại chết dưới đá ném sao?

Nhưng là Đỗ Dự thấy hắn đuổi đến là lập tức xoay người chạy, nào đâu có chút khí thế liều mạng lúc trước, chỉ còn lại bi ối như lưu manh đánh nhau.

Rắn hổ mang càng thêm tức giận nhưng chỉ biết hừ lạnh xoay người trốn tiếp.

Một tảng đá càng sắc ném đến sau gáy hắn làm hắn rắn hổ mang mê muội. Mỗi tảng đá tuy chỉ tạo thành 1 điểm thương tổn (cường chế hình thành) nhưng hiện tại điểm sinh mạng của hắn sắp sửa về 0, cứ mất từng điểm thế này thì chết chắc!

Hắn có tướng tượng thế nào cũng không ngờ đến có ngày nhân vật phong vân giới hắc quyền như hắn lại bị người ném đá đến chết a!

Hắn xoay người muốn liều mạng nhưng Đỗ Dự lại chạy trốn.

Khi tảng đá thứ 5 ném trúng rắn hổ mang, tên này ngã nhào bất động.

"Chết rồi sao?" Đỗ Dự trong lòng suy đoán: "Không phải là để dụ ta đến gần đây chứ?"

Lời tuy nói vậy nhưng rắn hổ mang vẫn nằm yên đó để bị đá ném trúng. Đỗ Dự nhìn không được tiến lên hai bước nhưng vẫn duy trì khoảng cách 20m.

Ai ngờ rắn hổ mang đột nhiên nhảy lên, như trâu điên vọt đến!

"Chân của hắn tốt rồi sao?" Đỗ Dự hoảng hốt nhưng nhìn thấy rắn hổ mang vẫn khắp khả khắp khiêng nhưng tần suất nhanh đến kinh người. Đỗ Dự từng chứng kiến rắn hổ mang chiến đấu, vô cùng nhanh không thẹn với khí tượng rắn hổ mang nhưng tuyệt đối không nhanh như này!

Gần như trong nháy mắt, nụ cười của rắn hổ mang đã xuất hiện trước mặt hắn!

"Tiểu tử! Ép ta dùng đến con bài giữ mạng, chết đi!" Chủy thủ trong tay hắn đâm thẳng vào bụng dưới của Đỗ Dự, lôi kéo, Đỗ Dự hô lên đau đớn, chủy gần như chặt đứt ruột hắn rồi kéo ra!

"Cảnh cáo! Điểm sinh mạng của ngươi xuống đến 3 điểm, không đủ 10%, tiến vào trạng thái gần chết!"

"Cảnh cáo! Ngươi tiến vào trạng thái gần chết, xin lập tức sử dụng được tề hoặc rời khỏi chiến đấu."

Chẳng lẽ chết như này sao?

Đỗ Dự nhìn vào gương mặt vì phần nộ mà vằn vẹo của rắn hổ mang mà tràn ngập uất ức, không cam!

Pháng phát hắn hóa thành con sói kiệt ngạo bất tuân trước ngực, phát ra gầm gào với vận mệnh bất công! Mệnh ta do ta, không phải do trời!

Đỗ Dự dùng toàn lực, đại đao vung chặt xuống cổ rắn hổ mang! Hình ảnh sau cùng là ánh mắt kinh hoàng của rắn hổ mang! Ngay sau đó, Đỗ Dự hôn mê, rất lâu sau hắn mới chậm rãi tỉnh dậy.

"Ta đã chết rồi sao?" Hắn mở mắt ra nhìn thấy một cái đầu người đầy máu bên cạnh!

Tròng mắt không cam tường tường mờ của rắn hổ mang nhìn thẳng vào Đỗ Dự, hắn nào ngờ người chết lại là mình. Đây là lần đầu tiên Đỗ Dự giết người, trong lòng tuy kinh hoàng nhưng nhớ đến bản thân bị ép tự vệ nên cũng an tâm hơn không ít.

Hắn nhớ tới rắn hổ mang vì cướp đoạt bảo vật của kẻ mạo hiểm mà ra tay giết người nên đưa tay sờ vào lòng đối phương, không ngờ sờ được một chìa khóa bằng máu.

Không gian nhắc nhở: "Số 197621, người giết chết số 197617 thu được chìa khóa máu."

"Do nội dung tâm thủ, nhận được 100% bảo vật của đối phương."

"Ngươi có sử dụng chìa khóa không?"

Đỗ Dự lựa chọn xác nhận.

Một bảo rương hiện ra trước ngực rắn hổ mang, từ từ mở ra.

Bên trong có ba bảo vật. Đầu tiên là thanh chủy thủ của tóc vàng. Vũ khí trắng, 1-3 sát thương, 5% xác suất xuất huyết, tạo thành 3 điểm thương tổn mỗi giây trong 3 giây.

Tiếp theo là "Chocolate Tàng Lộ" cướp được của nữ sinh: trong 3s khôi phục 15 điểm sinh mạng, chỉ có thể sử dụng khi không trong trạng thái chiến đấu.

Đỗ Dự vốn hoài nghi vì sao khi mình và rắn hổ mang huyết chiến, hắn không ăn chocolate hồi máu nhưng cậu không thể sử dụng trong trạng thái chiến đấu đã trả lời. Rắn hổ mang quý tài vật, muốn lưu lại dùng vào thời khắc then chốt, khi thấy Đỗ Dự tới thì lâm thời nổi máu tham, ý định giết người cướp hàng. Đợi đến khi phát hiện là găm xương cứng thì đã vào trạng thái chiến đấu, không thể sử dụng, chỉ có thể trở mắt nhìn bảo vật mà chết.

Đỗ Dự có vết xe đổ đi trước nên rất nhanh nhẹn nhét thanh chocolate vào mồm, chỉ mấy giây sau, từ 3 điểm sinh mạng đã lên đến 18 điểm. Nhìn vào điểm sinh mạng tăng lên, lúc này Đỗ Dự mới có thể thở phào an tâm.

Đồ vật cuối cùng là một cái cạp chân!

"Cạp chân huấn luyện": trang bị kẻ mạo hiểm tự mang theo, có thể gia tăng 10 điểm tốc độ di chuyển cho người mang trong 30 giây, mỗi thể giới được dùng 3 lần, hiện tại đã dùng 1/3. Thuyết minh: đây là lễ vật thầy giáo đầu tiên của 197617 tặng hắn, hắn luôn coi như bảo vật mang theo mình. Bên trên có một câu nói: "Bách Lý, mang về ngôi vị quán quân gặp thầy."

Đỗ Dự đột nhiên hiểu ra, xem ra đây chính là lá bài giữ mạng cuối cùng của rắn hổ mang. Mười điểm tốc độ di chuyển tương đương với 5 điểm tốc độ, thêm vào tốc độ của rắn hổ mang nhanh đến kinh người nên cho dù chân hắn bị thương, dưới tốc độ tuyệt đối tăng thêm cũng tạo thành tuyệt sát đối với bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Điền Bá Quang

Đỗ Dự đại chiến may mắn thắng lợi, tìm sống trong chết nên không ngừng thờ dốc sung sướng nào ngờ nghe thấy tiếng cười nhạo bên cạnh. Điều này làm Đỗ Dự vội vã nhảy dựng lên, tay cầm đại đao nhuộm máu, lạnh lùng nói: "Ai?"

Nếu là bộ ngựa bắt ve sâu, hoàng tước ở phía sau thì thâm rồi. Lúc này hắn chỉ còn 18 điểm sinh mạng không hơn lúc rắn hổ mang trọng thương là bao.

Một bóng hình xuất hiện trên tấm bia đá "Phái Hoa Sơn" cười ha ha: "Thú vị! Thú vị! Hai tên không biết võ công, đánh đến người chết ta sống còn dùng không ít tâm cơ, thú vị a." Trong tay hắn là một ni cô áo xanh thân hình nhỏ xinh.

Đỗ Dự thâm kêu khổ nhưng lại cố gắng mạnh miệng quát lớn: "Ngươi là ai?"

"Tên của đại gia ta sao?" Bóng hình kia nhảy ngay từ bia đá cao hơn 10 mét xuống, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Đỗ Dự.

Đỗ Dự không khỏi lạnh gan. Nhảy từ độ cao như vậy xuống mà nhẹ nhàng tiếp đất hơn nữa còn xách theo một ni cô nữa. Kinh công như vậy quá khủng bố đi! Công phu của người này chắc chắn trên Lục Hầu!

Hắn ngấm ngầm quan sát đối phương, người này gương mặt rất bình thường nhưng mắt thỉnh thoảng lóe tia tinh anh, cơ thịt mạnh mẽ, bước đi thoăn thoắt như báo, nhất định là cao thủ hạng nhất trên giang hồ.

"Đại gia đã nhìn người đánh cả nửa buổi rồi, cảm thấy người thuận mắt nên nói cho người biết. Đại gia đây là Điền Bá Quang, được nhân sĩ giang hồ tặng ngoại hiệu vạn lý độc hành." Điền Bá Quang tùy tiện nói.

Điền Bá Quang? Là đại dame tặc trong tiểu ngạo giang hồ a! Vậy nữ ni trong tay hắn hắn là Nghi Lâm phái Hằng Sơn.

Đỗ Dự ngẩng đầu lên nhìn, Nghi Lâm quả nhiên là tiểu nữ nhân thanh lệ như tiên. Dù cho không biết là bị điểm huyết hay trúng mê hương mà hôn mê bất tỉnh nhưng mi mục thanh tú như nước, lại thêm tia linh khí như tiên nữ. Dù cho trên đầu không chút tóc xanh nhưng vẫn không chút nào ảnh hưởng đến dung nhan mỹ lệ của nàng. Trong tay Điền Bá Quang, lông mi thon dài của nàng khẽ run rẩy, rõ ràng dù trong cơn mê nàng vẫn vô cùng sợ hãi, mỗi đào nhỏ nhún khẽ ni non, không biết có phải đang tụng kinh cầu khẩn bỏ tất trong mộng không nữa, quả thật là càng thấy càng thương.

Điền Bá Quang thấy Đỗ Dự ngây ngốc nhìn Nghi Lâm, không những không chút tức giận mà còn ha ha cười lớn, giống như người khoe khoang rượu ngon, chữ viết của bản thân nói: "Tiểu tử ngươi cũng có mắt nhìn đấy! Chuyển đi Hành Sơn của đại gia ta thật không dễ, để bắt được cô gái non này suýt nữa thì bị bà già Định Nhân đuổi kịp. Như nào, cô nàng này quá ngon đúng không?"

Đỗ Dự dờ dãn gật đầu, đột nhiên hai mắt hấn sáng ngời. Chính mình nếu như đã mang khí tượng lang cổ quyền cuồng, không thể ở phe chính phái võ lâm, thậm chí bị nguy quân tử Nhạc Bất Quần kêu đánh kêu giết thì sao không vào phe phản diện chứ? Phải biết chuyện nào cũng có lợi có hại. Tái Ông mất ngựa chắc gì đã không phải phúc? Khí tượng lang cổ quyền cuồng làm độ hảo cảm của nhân sĩ chính phái với mình -20, mà nhân sĩ tà phái với mình lại là +20 a! Đây hẳn là lý do Điền Bá Quang chịu nói chuyện với mình, còn cảm thấy bản thân hợp ý. Mạnh mỗi nhiệm vụ đầu tiên và thứ hai của mình là bá sư và tán gái của mình chính nằm trên người Điền Bá Quang và Nghi Lâm!

Đỗ Dự một khi đã nghĩ ra điều này thì như người chết đuối vớ được cọc, sao có thể không ôm chặt chứ!

Hắn ổn định lại tinh thần đang kinh hoàng, hắc hắc khẽ cười làm ra điệu bộ bi ôi bình luận: "Điền huynh, thật không dám giấu, huynh đệ ta là người cùng nghề a!"

Điền Bá Quang ha ha cười lớn: "Tặc hành thập dặm, khí phiêu bát hương. Ta vừa nhìn tiểu tử ngươi tuy không công phu lại nhất định không phải người tốt! Ngươi nói thật xem nào, đã hại trình tiết bao nhiêu cô nàng rồi?"

Đỗ Dự khẽ cười khỏ, chính mình trước kia cả ngày si mê trên mạng, họa may có xem jav mà thôi... Nhưng rõ ràng Điền Bá Quang đang khảo nghiệm hắn nên hắn chỉ đành cắn răng nói: "A, khẩu vị tiểu đệ rất đặc biệt, không thích xử nữ chỉ thích nhân thể, đại ca chớ chê cười."

Ai ngờ hắn vừa nói câu này, Điền Bá Quang như Tây Môn Khánh thấy Phan Kim Liên, hai mắt tỏa sáng, nước miếng suýt thì rớt ra: "Ha ha ha! Lão ca ta ánh mắt không tệ! Tiểu tử ngươi chính là người đồng đạo với ta a! Vì huynh cũng không thích xử nữ, khóc khóc kêu kêu, không biết làm gì cả nào có chút thú vị chứ? Không bằng nhân thể a, cực phẩm, cực phẩm!"

Bàn tay to lớn của hắn ập xuống bả vai Đỗ Dự, Đỗ Dự gương mặt đầy nhẩn nhó, suýt thì bị vỗ đến nội thương nhưng là ban đầu Điền Bá Quang tự xưng đại gia, giờ đã chuyển sang xưng huynh gọi đệ, rõ ràng một câu vừa rồi của Đỗ Dự vô cùng hợp với khẩu vị hắn, như là chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Điền Bá Quang vung tay lên nói: "Đây là sơn môn của phía Hoa Sơn, ta nghe nói Nhạc lão nhi đang cử hành đại hội quan khí thu đệ tử nên đến xem nào nhiệt. Giờ đã gặp lão đệ ngươi thì cũng không cần đi xem nào nhiệt làm gì, nơi này không phải chỗ tốt để nói chuyện, chúng ta đi vào thành Lạc Dương đi, uống rượu một phen a! Ta lại mời ngươi đi Quần Ngọc viện dạo chơi, ha ha ha..."

Đỗ Dự một mặt cười khỏ, chính mình si mê internet, lại mặc danh kỳ diệu bị dán mác phản phái, chỉ có thể đi cùng Điền Bá Quang, thật sự nếu phải đi Quần Ngọc viện cũng không thể từ chối.

Ba người một đường xuống núi, Điền Bá Quang không hổ danh hiệu vạn lý độc hành, tốc độ nhanh đến kinh người, vừa chạy đã thấy bóng hình mờ ảo, xách theo Nghi Lâm không tốn chút sức lực nào. Đỗ Dự toàn lực chạy theo cũng không kịp chỉ đành dón dập gọi vị đại huynh này chậm lại.

Điền Bá Quang quay đầu không vui nói: "Huynh đệ, không phải ca ca trách ngươi nhưng ra ngoài giang hồ, sao không luyện khinh công chứ? Phải biết người như chúng ta, công phu quyền cước đao kiếm không tốt cũng không sao nhưng khinh công phải học tốt, đẩy đê giữ mạng đấy. Huynh đệ ngươi phải cố gắng luyện tập vào."

Đỗ Dự linh cơ khẽ động, như vậy sao không nhân cơ hội này bá sư học nghề?

"Điền huynh, tiểu đệ quả thật cũng hồ thẹn không thôi. Nếu đã như vậy xin Điền huynh làm sư phụ, đồ đệ xin dập đầu bá sư a." Đỗ Dự vì mạng sống, ngay lập tức dập đầu.

Điền Bá Quang vội kéo lại Đỗ Dự, như cười như không nói: "Ngươi ta huynh đệ tuy hợp ý nhưng vì huynh độc lai độc vãng đã quen, không quen có người đi cùng. Lão đệ ngươi công phu lại kém, chẳng may đi đầu hương thiết ngọc bị phát hiện, bị người tóm thì chẳng phải vì huynh hại đệ rồi sao?"

Đỗ Dự biết đây là thời cơ then chốt bá sư nên cắn răng nói: "Điền huynh mau nói phải như nào thì huynh mới chịu truyền công phu cho đệ a?"

Điền Bá Quang gật đầu nói: "Nếu như hai huynh đệ ta đã hợp ý thì không cần bá sư. Vì huynh sẽ truyền thụ một tuyệt kỹ cho đệ nhưng nhiều nhất chỉ có thể dạy tầng 1, sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở bản thân, như thế nào?"

Đỗ Dự biết đây là tác dụng của 20 điểm hảo cảm, tuy kỹ năng cấp 1 nhưng có còn hơn không, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Điền Bá Quang hắc hắc khẽ cười: "Vì huynh có hai bộ công phu, một là cuồng phong đao pháp, hai là khinh công vạn lý độc hành, đệ muốn học cái nào?"

Đỗ Dự không khỏi đắn đo, vừa rồi chiến đấu với rắn hổ mang, nếu có cuồng phong đao pháp lại thêm đại đao trong tay thì sẽ không đến mức lấy mạng đôi mạng nhưng nếu học đao pháp thì không học được khinh công vạn lý độc hành rồi. Hắn hơi chút suy nghĩ rồi trầm giọng nói: "Tiểu đệ nguyện ý học khinh công vạn lý độc hành!"

Đây là quyết sách trải qua mưu tính kỹ càng của Đỗ Dự, lúc này hắn mang khí tượng lang cổ quyền cuồng, là thần khí kéo thù hận, chính phái nhất định không dung. Nhạc Bất Quần vừa thấy đã muốn giết, chắc hẳn nhân sĩ chính phái khác cũng như vậy. Từ Lục Hạo giết rắn hổ mang như giết gà mà xem, chính mình có học cuồng phong đao pháp cũng đừng hòng đối phó được cao thủ giang hồ hạng N.

Thiên hạ võ công, duy tốc bất phá, ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách. Điền Bá Quang có danh là đại thâm tặc, bị cao thủ võ lâm có cả Nhạc Bất Quần vây bắt nhưng vẫn sống đến hiện tại, không phải dựa vào đao pháp mà là một thân khinh công vạn lý độc hành của hắn a.

Hai người vừa đi đường, Điền Bá Quang vừa tiện tay truyền thụ kỹ xảo khinh công. Đỗ Dự không có chút cơ sở nào nên việc học võ cũng tốn sức, mấy lần Điền Bá Quang đều chán nản muốn bỏ. Cũng may Đỗ Dự làm người cơ trí, mấy lần kéo câu chuyện đến nữ nhân, hẳn tuy không có kinh nghiệm thực chiến nhưng thắng ở xem nhiều jav, kinh nghiệm lý luận võ cũng phong phú, nói đến hứng trí bùng bùng, mặt mày hớn hờ, miêu tả sống động như là từng có chiến tích huy hoàng vậy.

Điền Bá Quang nào ngờ đến lão đệ mới quen miệng đầy dâm tục này lại là gà non chưa từng sờ tay nữ nhân chứ? Càng nghe huyết mạch càng thịnh, thậm chí là đứng nên càng thêm chăm chú dạy khinh công. Nhưng là thiên phú võ học của Đỗ Dự thật quá kém, cuối cùng Điền Bá Quang đưa ra tám chữ tổng kết: "Xương cốt thanh kỳ, thiên phú dị bẩm". Đương nhiên nói trắng ra thì là thanh kỳ chỉ Đỗ Dự đã qua tuổi học võ, thiên phú dị bẩm là khác với người thường, quá ngốc, dạy như nào cũng không được.

Đỗ Dự chỉ đành cúi đầu xấu hổ không thôi, nào ngờ tình huống bản thân lại như này, coi như đi tong giấc mộng một đời đại hiệp của mình!

Cũng may tính cách hai người quá hợp, Điền Bá Quang tuy mắng to không ngừng nhưng vẫn an ủi Đỗ Dự: "Lão đệ ngươi đừng quá chán nản, trong võ lâm có rất nhiều kinh pháp, điều được thay đổi tư chất và gân cốt. Thiếu Lâm tự có dịch cân kinh, tẩy tủy kinh đều có thể thay đổi tư chất, hắc hắc, chỉ cần lão đệ cơ duyên xảo hợp..."

Đỗ Dự trầm nghĩ nói vậy bằng với không nói, nếu hẳn có bản lĩnh lấy được dịch cân kinh thì còn cần theo đại dâm tặc học võ công sao?

Hai người cứ như vậy đi xuống Hoa Sơn, vào thành Lạc Dương. Thành Lạc Dương chính là thành lớn nhất con đường Nam Bắc, Điền Bá Quang cứ xách theo ni cô xinh đẹp rõ ràng không tiện. Nhưng là hẳn có vô số biện pháp, hẳn lấy ra một bộ tóc giả, cũng không biết là lấy từ tóc của vị tiểu thư nào đội lên đầu Nghi Lâm.

Đỗ Dự khẽ nhìn, Nghi Lâm sau khi đeo tóc giả liền như biến thành đại gia khuê tú, ánh triều hồng nơi má thêm vào mấy sợi tóc mai vương, không còn nét nghiêm túc giữ giới luật của ni cô mà tràn đầy ôn nhu. Nhất thời, Đỗ Dự quên cả Điền Bá Quang ở bên, mắt nhìn chăm chăm vào Nghi Lâm. Nghi Lâm tức giận hẳn vô lễ nhưng là bị Điền Bá Quang điểm huyết không thể động đậy, chỉ đành oán thầm mắt nhìn hẳn, quả thật hấp dẫn tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Vận Xui Của Ni Cô

Rất lâu sau, Điền Bá Quang đột nhiên ha ha cười lớn đánh thức Đỗ Dự. Đỗ Dự lúng túng nói: "Nghi Lâm tiểu sư phụ quả nhiên xinh đẹp tuyệt trần, tiểu đệ thất lễ rồi."

Nghi Lâm chỉ khẽ hừ quay đầu qua chỗ khác.

Điền Bá Quang thì không chút kiêng dè, cười lớn nói: "Tiểu đệ ngươi khi nói bản thân là người đồng đạo, ta còn không tin chỉ nghĩ ngươi là tay non, vừa rồi mới thật sự tin a! Ha ha, đi đi, đi uống rượu trước, thoải mái một phen."

Đỗ Dự biết Điền Bá Quang hào khí lại thích rượu, nếu như bản thân không làm vừa lòng hẳn trên bàn rượu thì đại kế học võ đi tong nên dù muốn dù không cũng phải ra bộ tinh thần phấn chấn cùng Điền Bá Quang uống một trận.

Nghi Lâm sau khi bị Điền Bá Quang khê cái trang lại bị điểm huyết không thể hô lên cầu cứu, chỉ có thể lẳng lặng ăn cơm, bộ dáng y như dê béo chờ bị làm thịt. Bộ dáng u oán, bóng hình đơn lẻ kia thật làm Đỗ Dự càng nhìn càng thương, không khỏi động lòng trắc ẩn. Dù là muốn hoàn thành nhiệm vụ chiếm được mỹ nhân hay xuất phát từ lòng trắc ẩn, hẳn đều phải cứu Nghi Lâm khỏi tay Điền Bá Quang. Nhưng là hẳn lại muốn học công phu từ Điền Bá Quang nên nhất định phải nghĩ biện pháp vạn toàn.

Điền Bá Quang mang theo hai người vào tửu lâu, kêu một bàn rượu tới. Đỗ Dự trong lòng khẽ động, nếu có thể chuốc say Điền Bá Quang thì ít nhất hôm nay Nghi Lâm sẽ không bị làm nhục.

Thế là hai người bắt đầu chén cụng chén, hô lớn cạn. Điền Bá Quang quả nhiên vô cùng hào khí, Đỗ Dự cũng là rượu đến chén cụng nên hai người vô cùng hợp ý, nhất thời nảy sinh cảm giác tri kỷ. Tửu lượng của Đỗ Dự không tệ mà rượu thời này là rượu gạo, độ cồn không cao nhưng dù hẳn nỗ lực thế nào cũng sao là đối thủ của Điền Bá Quang nội lực dồi dào chứ? Rượu được ba tuần, Đỗ Dự đã bắt đầu lung lay muốn ngã. Điền Bá Quang thì đang con hưng phấn không ngừng sờ nắn Nghi Lâm làm nằng nặt đỏ tía tai chỉ có thể nhắm mắt niệm kinh. Cũng may đây là tửu lâu nên Điền Bá Quang còn chưa dám làm càn.

Đỗ Dự chỉ có thể đổi cách, hẳn cung kính nâng chén nói: "Điền huynh, không biết huynh đã từng nghe đến việc ni cô có vận xui chưa, chính là đánh bạc gặp ni cô chắc chắn thua. Lão huynh ngươi không đánh bạc nhưng là đầu hương thiết ngọc cũng không khác là bao. Chẳng may vì ni cô này mà nhiệm vụ vận xui, sau này bị nhân sĩ chính phái như Nhạc Bất Quần đuổi giết, dù lão ca có khinh công siêu tuyệt vạn lý độc hành cũng khó đảm bảo vô sự a."

Điền Bá Quang không khỏi chần chừ, câu kia hẳn cũng từng nghe đến. Đứng bên bờ sông sao có thể mãi không ướt giày, hẳn có thể tự do tung hoành

đến hiện tại một phần nhờ khinh công nhưng phần lớn nhờ may mắn tránh thoát nhân sĩ võ lâm chính phái đuổi giết. Vì mỹ nhân Nghi Lâm này gánh chịu vận xui có đáng không đây?

Nhưng khi hắn vừa quay qua nhìn thấy Nghi Lâm xinh đẹp thì như chuột nhìn thấy pho mát, sao chịu buông tay chứ! Hắn cười khan nói: "Đại ca ta không tin điều đó! Dù cho có thì có thể ngủ với tiểu ni cô xinh đẹp này cũng đáng!"

Đỗ Dự thấy tia do dự trong mắt Điền Bá Quang nên cười thầm nói: "Điền huynh còn không tin sao. Nếu huynh còn nắm chặt tay Nghi Lâm thì chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra."

Điền Bá Quang trên mặt lộ vẻ giận giữ, vỗ bàn nói: "Người đến cùng muốn nói gì! Đừng cho rằng ta không biết ý người, người có biết vợ của bằng hữu không thể đụng vào không? Người nghĩ ta không biết người chú ý đến nàng ta sao?"

Đỗ Dự khẽ biến sắc, nếu Điền Bá Quang nhất quyết không tha Nghi Lâm thì chính mình làm sao cứu nàng ta đây? Hắn vội vàng nghĩ ra một kế, cười nói: "Điền huynh, huynh quả đa nghi rồi. Tiểu ni cô Nghi Lâm này tuy xinh đẹp nhưng tiểu đệ luôn cảm thấy nàng ta có vận xui. Huynh không tin thì hôm nay chúng ta cược một lần, đệ tính nhất định sẽ có nhân sĩ chính phái đến gây sự với huynh."

Trông mắt Điền Bá Quang lóe lên tia ngoan độc: "Lão đệ, chúng ta hỗn trên giang hồ không thể nói bừa, càng không thể tùy tiện rủa người. Nếu như hôm nay lão huynh không gặp những tên chính đạo rầm rộ kia thì sao?"

Đỗ Dự sắc mặt khẽ biến, hắn biết bản thân đã chạm vào cảm kị của Điền Bá Quang, hắn lâm thâm tắc, sợ nhất là người khác nguyên rủa bản thân nhưng việc đã đến nước này, nếu lúc này sợ hãi thì không chỉ không cứu được Nghi Lâm mà còn đắc tội Điền Bá Quang, công lao trước kia tan biến sạch.

Đỗ Dự suy đoán một phen rồi gật đầu nói: "Điền huynh, tiểu đệ quả thật cảm thấy Nghi Lâm này không may. Như vậy đi, chúng ta đánh cược một phen, nếu tiểu đệ nói sai thì nguyện ý chém xuống một ngón tay tạ tội, như vậy được chứ?"

Điền Bá Quang và Nghi Lâm đồng thời kinh ngạc. Điền Bá Quang kinh ngạc là vì tiểu tử không chút võ công này sao dám chơi mạnh miệng như vậy, chẳng lẽ hắn biết thuật quan khí thật? Vì vậy cho nên Điền Bá Quang không khỏi khẽ chần chừ.

Hai mắt Nghi Lâm liên tục nghi hoặc nhìn vào thanh niên trước mắt. Nàng dù không có kinh nghiệm giang hồ cũng biết lời của Đỗ Dự là vì muốn cứu nàng. Mà lại nếu Điền Bá Quang cưỡng hiếp nàng thì Nghi Lâm vì bảo toàn trong sạch cũng chỉ đành cắn lưỡi tự vẫn. Nhưng kẻ vô lại này vì sao lại làm vậy chứ?

Điền Bá Quang nhìn vào Nghi Lâm, cuối cùng vỗ bàn nói: "Được, đại ca cược với người! Nếu đại ca hôm nay chọc phải thị phi thì coi như tiểu đệ người nói đúng, ta sẽ không đụng vào Nghi Lâm!"

Đỗ Dự cũng thâm thở dài một hơi, hắn biết Điền Bá Quang tuy háo sắc nhưng cũng là hảo hán, nói là làm, còn lại chỉ là cầu mong ông trời phù hộ bản thân.

Hắn rất nắm chắc đánh cược bản thân. Đầu tiên thế giới này là thế giới vũ hiệp. Lạc Dương là thành lớn trên đường Nam Bắc, nơi này võ phong rất thịnh, Thiếu Lâm Tự, phái Tung Sơn, phái Hoa Sơn, Kim Đào môn ở Lạc Dương, Bát Quái Đào ở Trịnh Châu hay các môn phái chính đạo khác như: Hoa lão tiêu đầu, Hải lão quyền sư, Dự Trung tam anh đều ở quanh Lạc Dương! Mà lúc này đám người Dự Thương Hải phái Thanh Thành hẳn đang trên đường tới Phúc Uy tiêu cục, định diệt đi cả nhà Lâm gia cướp lấy tịch tà kiếm phổ nên rất có khả năng phải tạt qua đây.

Hơn nữa, lão huynh Điền Bá Quang và bản thân, hai hán tử hào phóng lại mang theo một khuê tú mỹ mạo, hét lớn uống lớn ở tửu lâu. Điền Bá Quang còn không cảm thấy gì nhưng thực chất vô cùng gai mắt, người sáng mắt biết rõ thiếu nữ bị ép bức đến. Đến lúc đó, một khi có nhân sĩ chính phái nào đó nhìn thấy thì có thể không ra tay tương trợ sao? Cho dù bọn họ chịu nhìn như không thấy thì Đỗ Dự thêm chút trêu chọc, Điền Bá Quang lại tâm cao khí ngạo, còn sợ không đánh nhau sao?

Nói đến cùng, nơi này nằm trên đường lớn Lạc Dương, chỉ cần có người là có giang hồ, có thị phi. Đỗ Dự tin dựa vào miệng lưỡi, có thể mượn thế, không thể cũng tạo thế làm ra chút sóng gió!

Đáng tiếc chỉ là trời không toại nhân nguyện, Đỗ Dự và Điền Bá Quang uống cả một giờ, đừng nói là cao thủ võ lâm dù là bỏ khoái nha dịch cũng không thấy đầu nên trong lòng Đỗ Dự nôn nóng không thôi. Vừa nhìn, gương mặt tiểu ni cô Nghi Lâm cũng tràn đầy nôn nóng, nhìn quanh bốn phía tìm kiếm.

Điền Bá Quang ha ha cười lớn: "Lão đệ đang tìm nhân sĩ võ lâm sao?"

Đỗ Dự miễn cưỡng khẽ cười.

Điền Bá Quang hắc hắc cười vui nói: "Lão đệ người không ở giang hồ nên không biết, vừa rồi hai tôn tử của Vương Nguyên Bá trưởng môn Kim Đào môn là Vương Gia Câu và Vương Gia Tuấn vừa ngồi cạnh đây, họ vừa thấy đại gia ta thì rầm cũng không dám đánh vội vã rồi đi."

Đỗ Dự tò mò hỏi: "Vì sao lại thế?"

"Trên đường Lạc Dương này, lão ca ta cũng có chút danh tiếng." Điền Bá Quang khẽ cười: "Trừ khi gặp phải đại phái như Thiếu Lâm Tự, Tung Sơn, Hoa Sơn còn lại cái gì mà Kim Đào môn, Bát Quái đạo thì gặp cũng như không gặp! Bọn họ đừng nói là đứng ra, nhìn thấy ta là đi đường vòng, muốn đâm nhát gan này ra mặt thì đừng có hi vọng."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đỗ Dự như tro tàn, Nghi Lâm thì nước mắt lưng tròng. Cả hai không ngờ uy danh Điền Bá Quang lớn vậy, không ngờ chán

nhiep cả võ lâm chính đạo.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa gấp rút vang lên bên ngoài. Một thanh âm trầm thấp nói: "Sur phụ, chúng ta nghỉ lại tại đây đã."

"Ừm."

Một đám người vây quanh đạo sĩ lùn đi vào.

Điền Bá Quang sắc mặt khê biến còn Đỗ Dự thì mừng thầm trong lòng.

Đạo sĩ lùn này chính là chủ môn phái Thanh Thành - Dư Thương Hải. Hắn mang theo đông đảo đệ tử phái Thanh Thành, bộ dáng phong trần một mối, hắn là từ Tứ Xuyên đi tới Phúc Châu. Từ Tứ Xuyên đến Phúc Châu, đường gần nhất là theo Duyên Giang mà đi nhưng là đệ tử phái Thanh Thành không giỏi thủy tính, vạn nhất bị địch thủ bắt gặp ví như Hải Sa bang thì bó tay bó chân. Vì đề phòng cẩn thận nên bọn họ lựa chọn cưỡi ngựa tới Phúc Châu.

Nhìn thấy Điền Bá Quang, Dư Thương Hải khê hừ lạnh. Hắn đương nhiên nhận ra đây là đám tặc vạn lý độc hành.

Bốn đạo sĩ bên người Dư Thương Hải đồng thời rút kiếm, bốn mũi kiếm sáng bóng chỉ hướng Điền Bá Quang. Một người quát: "Thanh Thành tứ tú hôm nay quyết tiêu diệt đám tặc nguoi!"

Điền Bá Quang không khỏi khê biến sắc, không phải hắn sợ Dư Thương Hải hay phái Thanh Thành, đánh không lại thì chạy thôi. Cái hắn kinh ngạc là năng lực dự đoán của Đỗ Dự, sao có thể tính chuẩn như vậy? Chẳng lẽ ni cô này không thể đụng vào sao?

Đỗ Dự trong lòng khê mỉm cười, Dư Thương Hải này hắn là mang theo đệ tử phái Thanh Thành tiến hướng Phúc Châu cướp đoạt tịch tã kiếm phổ.

Nhìn thấy Dư Thương Hải, hắn có dùng đầu gối nghĩ cũng biết trình tiết của Nghi Lâm đã được bảo toàn. Dư Thương Hải vừa béo vừa lừa vừa vô si này không ngờ cũng có lúc đáng yêu a.

Nào ngờ Dư Thương Hải lại ấn một thanh trường kiếm xuống, lạnh lùng nhìn Điền Bá Quang nói: "Nhân Anh, đại sự quan trọng. Thủ cấp của đám tặc này cứ để tạm trên cổ hắn, mấy ngày nữa lấy sau!"

Hầu Nhân Anh hậm hực thu hồi trường kiếm mắg: "Chủ môn chúng ta có lệnh, mạng nhỏ của nguoi tạm thời được giữ lại. Mau cút đi!"

Điền Bá Quang tự nhiên hai chân bơi mớ, nhanh chóng chuẩn mắ. Trước khi Đỗ Dự đi, ánh mắ Dư Thương Hải nhìn chăm chú vào hắn, lại là khí tượng lang cổ quyền cuồng lâm vị Dư quán chủ này coi trọng Đỗ Dự. Đỗ Dự chỉ cảm thấy linh hồn như bị đóng băng gần như khê rùng mình. Dư Thương Hải thì thấy tiểu tặc này tuy đáng ghét nhưng võ công thấp nhỏ đến có thể bỏ qua nên ha ha khê cười, không đề ở trong lòng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Nỗ Lực Luyện Công

Đỗ Dự và Điền Bá Quang thoát được đại nạn, Điền Bá Quang cười khổ nói: "Không biết nguoi là mồm quạ đen, để nguoi nói đúng rồi."

Đỗ Dự khê liếc nhìn Nghi Lâm thì thấy nàng đầy cảm kích nhìn hắn: "Vậ Nghi Lâm tiểu sư phụ..."

Điền Bá Quang sắc mặt hơi biến, nhìn vào gương mặt hoa dung nguyệt mạo của Nghi Lâm trầm ngâm nói: "Lão ca ta tuy thê không đụng vào nàng ta nhưng cũng không nói sẽ thả. Mỹ nhân xinh đẹp như này để bên nguoi ngắm cũng tốt."

Đỗ Dự gật gật đầu mỉm cười, chỉ cần Nghi Lâm không bị làm nhục, để lại bên cạnh còn có thể kiếm cơ hội tăng độ hảo cảm, nói không chừng có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ thứ hai.

Lúc này trong đầu hắn đột nhiên vang lên thanh âm nhắc nhở: "Số 197621, Nghi Lâm đệ tử phái Hằng Sơn, một trong những vai nữ chính cảm kích nguoi bảo vệ trong sạch giúp nàng, tăng thêm 20 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 0."

Đỗ Dự không khỏi ngẩn tò te, vì sao tăng 20 điểm rồi mà lại là 0 điểm? Bỗng nhớ đến khí tượng lang cổ quyền cuồng giảm điểm hảo cảm của mình làm nguoi nào đó lệ rồi đây mắ a. Nhưng là dù sao vẫn là tiến thêm một bước, ánh mắ Nghi Lâm nhìn mình đã không còn sợ hãi và đối địch nữa, thay bằng đau khổ và lãnh đạm.

"Chúng ta hiện tại đi đâu?" Đỗ Dự hỏi Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang đầy hào khí nói: "Tiểu tử ngươi đánh cuộc thắng ta. Ta không thể đụng ni cô này, hiện tại đã sớm nhận đến khó chịu, nghe nói ngoài thành có Quán Ngọc viện, mỹ nữ như mây, ta dứt khoát mang ngươi đi trải nghiệm a! Như thế nào?"

Đỗ Dự trầm nghĩ như vậy đã quay về nguyên tác nên hần gật gật đầu.

Trên đường, Điền Bá Quang tiếp tục huấn luyện khinh công cho hắn. Cái gọi là làm nhiều thành quen, dù cho Đỗ Dự tư chất cực kém, trải qua 10 ngày tu luyện không ngờ thành công tăng "vạn lý độc hành" lên cấp 1.

Hắn vui vẻ mở thuộc tính bản thân ra xem, nhìn thấy bảng kỹ năng có một kỹ năng bị động được bao bởi khung lam: "vạn lý độc hành": khinh công, kỹ năng bị động, kỹ năng riêng biệt của Điền Bá Quang. Đánh giá kỹ năng: cấp D. Mỗi điểm kỹ năng gia tăng 1 điểm nhanh nhẹ, 2 điểm tốc độ di chuyển. Cao nhất lên đến cấp 7."

Đỗ Dự nhìn thấy điểm nhanh nhẹ của mình đã từ 4 lên 5. Do cứ mỗi điểm nhanh nhẹ tăng 2 điểm tốc độ di chuyển, thêm vào kỹ năng "vạn lý độc hành" tăng 2 điểm nữa, hiện tại hắn có thêm 4 điểm tốc độ di chuyển.

Đỗ Dự cảm giác thân thể như nhẹ hơn, khi chạy như có luồng gió dưới chân đẩy đi vậy, đây là nhờ điểm kỹ năng đầu tiên hắn nắm giữ vì vậy vô cùng hưng phấn. Nhưng đằng sau hưng phấn là sầu lo. Chính mình học 10 ngày mới miễn cưỡng học được 1 điểm kỹ năng, điểm thứ 2 và 3 khẳng định khó hơn như vậy rất khó hoàn thành 3 điểm trong 30 ngày!

Sầu lo không chỉ có một điều, Điền Bá Quang sau khi truyền công xong cho Đỗ Dự thờ dài một hơi nói: "Tốt rồi! Đại ca đã thực hiện lời hứa, sau này lão đệ tự mình lĩnh ngộ luyện tập đi. Nói thật lão ca dạy ngươi đến sợ rồi, nếu không phải không thể bội ước thì đã sớm., ài, thật sự lão đệ ngươi quá ngốc a."

Đỗ Dự lại càng thêm tâm như tro tàn, như vậy phải làm sao đây? Hắn từ đâu học tiếp 2 điểm kỹ năng đây. Ánh mắt hắn lại khẽ quét qua người Điền Bá Quang, vẫn là phải dựa vào tên này a.

Điền Bá Quang bị cái quét mắt này lạnh sống lưng, hắn quả thật quá sợ lão đệ ngu ngốc này rồi: "Đừng... chú ý đến ta nữa."

Đỗ Dự dù da mặt dày, trơ mặt nói nửa ngày Điền Bá Quang cũng kiên quyết không đồng ý. Rõ ràng 20 điểm hảo cảm tiền lãi từ khí tượng lang cổ quyền cuồng đã bị thiên phú dị bẩm của Đỗ Dự làm mất sạch, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.

Nhưng là chủ ý xấu xa trong đầu Đỗ Dự rất nhiều, chỉ chớp mắt hắn đã nắm được điểm yếu của Điền Bá Quang. Đó chính là háo sắc a! Đỗ Dự là ai chứ? Internet mê! Hắn từ khi học đại học đã bắt đầu tiếp xúc với nền công nghiệp người lớn, những truyện sắc hiệp như phong lưu pháp sư, hy du hoa tòng quả thật là tiện tay nhặt ra.

Hắn ho khan một tiếng nói: "Điền huynh, quanh đây không ai, ta kể mấy chuyện xưa được chứ?"

Điền Bá Quang vốn là thô nhân, chữ còn chả biết được mấy chữ thì sao hứng thú với chuyện được chứ. Nhưng là Đỗ Dự lập tức mở miệng, đủ loại cảm kỳ hương diễm thuận miệng mà ra.

Hắn bắt đầu kể từ câu chuyện cô giáo Thảo, khi kể đến đoạn cô giáo cởi áo thì Điền Bá Quang hai mắt tỏa sáng, nước miếng chảy ròng, thần tình chăm chú ý như hòa thượng nghe giảng thích già ma ni phạm âm...

Nghi Lâm bên cạnh thì mặt đỏ tía tai, nàng là ni cô xuất gia, sao có thể nghe những chuyện dâm tục như này được nên lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Đỗ Dự, nhắm mắt lại niệm Đại Bi chú.

Đỗ Dự am hiểu thủ đoạn câu thả, biết nên dừng ở đâu nên lập tức ngừng không kể tiếp, chỉ ha ha cười khê cất bước làm Điền Bá Quang tâm như kiến bò, ngứa ngứa không yên.

Đáng ghét là Đỗ Dự này còn không ngừng kể chuyện mới như chú Kim, chuyện nhà bà Nga, ... miêu tả người đẹp hoa như trăng thẹn ra sao, khí chất cao quý như nào... nhưng đều y như văn học mạng, cứ đến phần gay cấn là thu tiền! Cứ như vậy Điền Bá Quang càng thêm nóng lòng, chỉ hận không được lấy đao ép lão đệ này kể tiếp.

Tiểu sư phụ Nghi Lâm càng nghe càng đỏ mặt tía tai, nàng biết người xuất gia không nên nghe nhưng cũng đành chịu, Đỗ Dự quả thật rất biết kể chuyện làm cho Nghi Lâm còn đang ngây thơ non nớt, chưa từng hiểu chuyện đời bị hấp dẫn không thôi. Dù cho mắt nhắm miệng liên tục thỉnh kinh thì lỗ tai nàng lại dựng đứng lên.

Cuối cùng, Điền Bá Quang nhận không được nữa quát lớn: "Huynh đệ, ngươi muốn gì thì cứ nói thẳng ra."

Đỗ Dự ra bộ cười khò nói: "Tiểu đệ cũng không mong gì hơn, chỉ mong đại ca truyền thụ khẩu quyết vạn lý độc hành tăng thứ 2. Tiểu đệ có thêm điểm bản lĩnh cũng có thêm chút tự bảo."

Điền Bá Quang nghĩ lại cũng đúng nhưng là chi phí tiểu đệ này quá ngốc. Nhưng là vì có thể nghe chuyện xưa đặc sắc, hắn cũng không để ý nhiều nữa. Dù sao khẩu quyết đưa hắn, luyện được hay không là ở hắn.

Điền Bá Quang mang theo Đỗ Dự nghênh ngang tiến vào Quán Phương viện, có thể thấy rõ hắn là khách sộp nơi đây, cả đám thi nhau ủa vào nịnh nọt. Mà Điền Bá Quang cũng không chút hổ thẹn hai chữ khách sộp, hắn vung lấy cả đồng tiền bao mấy cô nương rồi ôm vào phòng.

Đỗ Dự không khỏi lúng túng, đây cũng không phải vì hấn giả trang. Một mặt hấn còn là nam tân, một mặt hấn không chút hứng thú với những kỹ nữ khắp người tỏa hương phấn rỏ tiền này nên chỉ hơi ứng phó rồi dẫn Nghi Lâm về phòng.

Nghi Lâm cho là hấn nổi ý đồ xấu nên sợ đến hồn phách lìa xa. Dù cho Điền Bá Quang bị ép thế không đụng vào nàng nhưng thanh niên này không thể a.

Ai ngờ Đỗ Dự vừa vào phòng chỉ để mặc Nghi Lâm, tự bản thân bắt đầu suy xét vạn lý độc hành. Đây cũng không phải vì hấn tha thiết luyện công mà vì trước áp lực phải chết kia, muốn không tha thiết cũng không được.

Nghi Lâm thấy bộ dáng chuyên tâm luyện công của hấn cũng không khỏi phì cười.

Sau khi tiến vào Quần Ngọc viện, Điền Bá Quang đã yên tâm hơn không ít, nơi này người người hỗn tạp, lấy sắc đẹp của Nghi Lâm, nếu nàng hô lên chỉ là mang đến phiền toái cho nàng, dẫn hồ thẹn đến cho phái Hằng Sơn mà thôi nên hấn đã giải khai huyết đạo cho nàng. Nụ cười khê này của nàng như trăm hoa đua nở làm Đỗ Dự si ngốc không thôi.

Hấn ho khan một tiếng: "Xin hỏi tiểu sư phụ, ta luyện công có gì sai sao?"

Nghi Lâm thấy hấn không có ý định xâm phạm mình, nhớ đến hấn một đường chiếu cố bản thân, cam chịu mạo hiểm để bản thân không chịu nhục nên khê cười nói: "Người học võ công của Điền Bá Quang sao?"

Hấn gật đầu đáp.

Nghi Lâm khê quạt môi nói: "Công phu phái Hằng Sơn chúng ta mới là bác đại tinh thâm. Điền Bá Quang nếu gặp sư phụ, sư bá, sư thúc ta, chính là Hằng Sơn tam định thì chạy cũng không thoát a."

Đỗ Dự trong lòng khê động: "Tiểu sư phụ có thể dạy ta võ công không?"

Nghi Lâm cười khúc khích: "Ta cũng không dám, võ công phái Hằng Sơn nếu không được chương môn cho phép thì không thể truyền ra ngoài."

Đỗ Dự không khỏi nảy sinh cảm thán, học không được thì võ công có tốt cũng có tác dụng gì chứ.

Đôi mắt đen bóng của Nghi Lâm nhìn hấn nói: "Người vì sao phải học võ?"

Đỗ Dự cười khổ nói: "Có người ép ta, nếu trong 30 ngày không thể luyện một võ công bất kỳ đến tầng 3 thì sẽ chết."

Nghi Lâm "A" một tiếng đầy kinh ngạc: "Ta không chăm chỉ luyện công thì chỉ bị sư phụ trách móc mà thôi, cũng không bị ép luyện công như vậy a."

Đỗ Dự gật đầu không nói.

Nghi Lâm khê nói: "Nếu người thả ta đi, ta có thể cầu tình với sư phụ, xem người có thể truyền công cho người không..."

Điền Bá Quang ở phòng bên cười to nói vọng sang: "Tiểu mỹ nhân đừng nghĩ đến chuyện này. Trừ khi người có thể chạy thoát được tuyệt kỹ vạn lý độc hành của ta."

Nghi Lâm lập tức tâm tro ý lạnh. Đỗ Dự chỉ khê cười khổ, thảo nào Điền Bá Quang không sợ mình dẫn Nghi Lâm chạy mất, khinh công và thánh lực của hấn rất tốt, dù xảy ra chuyện này hấn cũng tự tin bắt lại dễ dàng.

Hấn mở bút mực, bắt đầu sáng tác cô giáo thảo. Dù cho chữ của hấn hơi xấu thì dưới văn phong ướt át có thể miễn cưỡng tính là tuyệt phẩm.

Nghi Lâm hiếu kỳ nhìn qua lập tức mặt đỏ tía tai, liên tục niệm a di đà phật, tội lỗi tội lỗi, đầy trách móc nói: "Người viết những thứ này sẽ bị bỏ tát trách tội!"

Đỗ Dự cười khổ nói: "Nếu sau 20 ngày không học được võ công thì mạng nhỏ cũng không còn, bỏ tát muốn trách tội cũng không tìm thấy đâu a."

Nghi Lâm gật đầu nói: "Nếu là như vậy còn tạm chấp nhận được. Người muốn dùng thứ này đổi lấy võ công của Điền Bá Quang sao?"

Đỗ Dự chỉ gật đầu không nói.

Hai người tương kính như tân, một đêm vô sự trôi qua. Nghi Lâm không chút kinh nghiệm giang hồ, ngây thơ thuần khiết, ở trong phái Hằng Sơn, mỗi người đều đối với nàng rất tốt nhưng là cả đám chăm chú nghiêm túc, cả ngày như phật vậy. Đỗ Dự thì trong bụng đủ thứ chuyện xưa, lần lượt kể ra làm cho Nghi Lâm đầu tiên là ngưỡng mộ rồi dần chuyển sang hòa hợp. Cũng có lúc nàng cảm thấy bản thân không trang trọng như người xuất gia nếu như bị sư phụ biết nhất định sẽ trách mắng nhưng là không đỡ được thế công miệng lưỡi của Đỗ Dự, không kim được tò mò muốn nghe tiếp mà lại sư phụ không ở đây, cứ cười trước rồi tính. Hai người cả đêm kể chuyện xưa tán gẫu, không ngờ là không ngủ.

Khi trời sáng, Đỗ Dự đã viết xong cô giáo Thảo, tiện tay còn đưa tặng thêm mấy chuyện nữa. Điền Bá Quang vừa thấy đã quên mất nữ nhân đang ngủ lộ cả nửa ngực sữa bên cạnh, chăm chú đọc.

Đỗ Dự thuận lợi thu được chỉ đạo luyện võ công tầng 2. Ban ngày, hấn dưới chỉ đạo của Điền Bá Quang, khổ sở luyện khinh công, Điền Bá Quang vừa

chảy nước rãi xem sách vừa chỉ dạy, ban đêm hẩn vừa tán gẫu cùng Nghi Lâm, vừa viết dâm hiệp làm học phí nộp cho ngày hôm sau.

Cứ như vậy một tháng đã trôi qua hai mươi tám ngày, Đỗ Dự cuối cùng thành công tăng vận lý độc hành lên cấp 2, nhanh nhẹn tăng 1 điểm, tốc độ di chuyển tăng 2 điểm.

Nhưng khoảng cách 30 ngày đã chỉ còn không đủ 3 ngày, dù luyện như nào thì cũng không thể tăng cấp a... Đỗ Dự như cũ khó thoát khỏi vận mệnh phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Bặc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Nội Y Đồi Linh Được

Sau gần một tháng qua, Nghi Lâm và Đỗ Dự sớm ngày ở chung, độ hảo cảm cũng tăng mấy lần, lên đến 20 điểm. Nữ ni tuyệt mỹ này bên dưới bề ngoài khiếp sợ là một trái tim ưa thích mạo hiểm và mới lạ. Những câu chuyện Đỗ Dự kể dần lên lối mở ra con đường đi vào tìm năng.

Chỉ là Đỗ Dự hiện tại sắp phải đối diện với hai chữ phải chết. Một tháng khổ cực tu luyện nhưng vì tư chất có vấn đề, chỉ có thể tăng vận lý độc hành lên cấp 2, không còn thời gian luyện nữa. Cuối cùng, Đỗ Dự cần rằng hỏi Điền Bá Quang: "Đại ca, người có biện pháp nào giúp tăng công lực trong thời gian ngắn không?"

Điền Bá Quang khẽ vung tay để lộ một viên được hoàn ngấm đen!

"Thứ này tên là tiểu hoàn đan, dùng một viên tương đương với ba tháng luyện công" Điền Bá Quang hi hi cười khê: "Vật này ta trộm được của một đại hòa thượng Thiếu Lâm Tự đó."

Đỗ Dự hai mắt tỏa sáng nhìn vào chăm chăm: "Lão ca, huynh có thể cho tiểu đệ vật này để cứu mạng tiểu đệ không?"

Điền Bá Quang hắc hắc cười, lười biếng đáp: "Đối với người giang hồ, công lực là tính mạng. Tuy nói ba tháng không là gì nhưng cũng không thể cho lão đệ được dễ dàng được."

Đỗ Dự cười khổ một tiếng, không gian cũng quá chân thật a... Cho dù Điền Bá Quang hợp tính mình, lại cùng ở một tháng nhưng ở vấn đề then chốt vẫn dính là dính, mào là mào, không có chút châm chọc nào.

"Chuyện..." Đỗ Dự tái diễn trò cũ.

"Chuyện rất hay." Điền Bá Quang nói: "Nhưng ta xem chán rồi."

Đỗ Dự không khỏi không biết nói sao.

Điền Bá Quang khẽ cười nói: "Được rồi, lão ca đã truyền khẩu quyết tầng thứ hai cho lão đệ rồi. Hôm nay lão ca muốn mang theo ni cô tiêu dao, lão đệ cũng nên đi thôi."

Đây là hạ lệnh đuổi khách! Đỗ Dự giờ mới biết dù hẩn có lang có quyến cuồng, có hảo cảm sẵn có với nhân sĩ tà phái nhưng đã là tà phái thì tính cách gần dờ, bạo ngược, phản phúc vô thường. Điền Bá Quang đã đủ nghĩa khí, truyền thụ tầng 2 vận lý độc hành cho mình, đây cũng đã là cực hạn nếu như không nghĩ được biện pháp khác thì vận may đi đứt rồi. Đỗ Dự không khỏi gấp gấp trong lòng, giờ biết làm sao đây?

Mất thấy Điền Bá Quang chuẩn bị rời đi, Đỗ Dự đột nhiên hét to một tiếng: "Điền huynh, tiểu đệ muốn so thuật phòng the với huynh!"

Điền Bá Quang vốn đã định sẵn mặc kệ hẩn nói gì cũng không thể cho hẩn tiểu hoàn đan nhưng nghe đến mấy chữ thuật phòng the, liền xi cười: "Huynh đệ ta một tháng này ở cách vách. Ta hằng đêm chơi bởi, ngươi cũng biết ta chơi gái từ trời tối đến sáng, lão đệ ngươi còn dám so thuật phòng the sao?"

Đỗ Dự khinh miệt khê cười: "Lão ca tuy lợi hại ở phương diện này nhưng lại chỉ là người lạm dâm mà thôi! Thứ tiểu đệ muốn so là phẩm cách, hiểu không, phẩm cách!"

"Phẩm cách?" Điền Bá Quang lần đầu nghe thấy chuyện này còn cần phẩm cách: "Chẳng lẽ là mấy bài thơ của mấy tên hủ nho à?"

"Không phải!" Đỗ Dự chém đinh chặt sắt nói: "Thuật phòng the của ta hơn xa những thứ hư ngụy giả dối kia! Mà lại đại ca ngươi không thể không phục!"

"So như nào chứ?" Điền Bá Quang không tránh khỏi bị Đỗ Dự hấp dẫn. Dưới gầm trời này không có công phu nào hấp dẫn được hẩn chỉ trừ thuật phòng the, môn công phu tất phải có của dâm tặc! Hẩn muốn không nảy sinh hứng thú cũng không được.

"Cho tiểu đệ ba ngày, sau ba ngày tiểu đệ sẽ cho đại ca thấy một thứ. Nếu xem xong thứ này, đại ca còn không bội phục thuật phòng the của tiểu đệ thì tiểu đệ nguyện tự vẫn tạ tội!" Đỗ Dự gầm nhẹ nói: "Nếu thuật phòng the của tiểu đệ làm đại ca bội phục, xin đại ca cho tiểu đệ tiểu hoàn đan."

"Thứ gì vậy?" Điền Bá Quang khẽ cười, lòng thầm nghĩ lão tử hành tẩu giang hồ bao lâu, có gì chưa từng thấy chứ. Nếu như có thứ tốt thì tiểu tử nguoi còn thảm hại như bây giờ sao?

Đỗ Dự khẽ cười nói: "Ba ngày sau sẽ biết."

Điền Bá Quang thật ra cũng không có việc gì gấp, muốn đi chẳng qua là vì không muốn dạy đồ đệ ngốc này nữa, dù sao ba ngày sau bất kể hắn lấy ra thứ gì, chính mình nói không tốt là được nên ha ha khẽ cười đáp ứng.

Đỗ Dự thăm lau mồ hôi lạnh nói: "Ngoài ra tiểu đệ cần bàn tay khéo léo của Nghi Lâm tiểu sư phụ giúp đỡ."

Điền Bá Quang gật đầu nói: "Ta muốn xem trong hồ lô của nguoi bán được gì a."

Đỗ Dự kéo Nghi Lâm vào trong phòng, Nghi Lâm hiếu kỳ suy nghĩ: "Điền Bá Quang hành tẩu giang hồ lâu năm, gặp qua đâu chỉ ngàn vạn thứ, hắn muốn ta làm giúp hắn thứ gì đây?"

Nghi Lâm hiếu kỳ nhìn qua, Đỗ Dự không ngờ lấy ra giấy bút bắt đầu vẽ.

"Chẳng lẽ hắn còn biết vẽ tranh?" Nghi Lâm càng lúc càng thấy hiếu kỳ về người bên cạnh này nhưng vừa nhìn, nàng lập tức đỏ mặt quay đầu nói: "Hừ, biết ngay trong đầu nguoi không có ý tốt đẹp gì, không ngờ vẽ xuân cung, không biết xấu hổ a!"

Đỗ Dự chỉ đành cười khổ, thứ hắn vẽ không phải xuân cung mà là thiết kế nội y phái nữ. Hắn có thể thắng Điền Bá Quang chỉ có thể nhờ kỹ kỹ thâm xảo, x rate, nội y, trang phục hấp dẫn của tương lai mà thôi. Điền Bá Quang là dâm tặc, muốn so thuật phòng the với hắn thì Đỗ Dự chìm non còn lâu mới đủ nhưng là đừng quên Đỗ Dự là người ương lai, kỹ xảo tích lũy cả ngàn năm của các bậc tiền bối là khả năng thắng duy nhất của hắn!

Nghi Lâm tuy che kín hai mắt nhưng lại nhìn không được nhìn lên từ khe hở, dù sao nàng vẫn đang độ tuổi thiếu nữ tò mò. Đỗ Dự phác thảo qua loa vài nét rồi giao cho Nghi Lâm, thờ dài nói: "Tiểu sư phụ, trong 30 ngày nếu ta không học được một kỹ năng cấp 3 thì sẽ đầu rơi xuống đất. Xin sư phụ xem ở cảm tình ta cứu nguoi ngày trước, cứu ta một mạng a."

Nghi Lâm nhìn vào bản thiết kế vô cùng táo bạo kia, thẹn thùng đỏ bừng mặt: "Nguoi... nguoi muốn ta làm gì?"

"Ta là nam nhân, không khéo tay bằng nguoi, nguoi giúp ta chế tạo những thứ này trong ba ngày đi, tin chắc chúng đủ chấn động Điền Bá Quang chỉ biết phong nguyệt không hiểu phong tình!" Đỗ Dự đẩy kháng định nói.

Nghi Lâm thì mặt đỏ như lửa, có lòng muốn cự tuyệt nhưng nghĩ đến ân cứu mạng của Đỗ Dự, cảm kích tâm chiếu cố của hắn bao lâu nay lại thêm nếu hắn không có tiểu hoàn đan, không thể luyện thành võ công, tính mạng khó giữ nên lời cự tuyệt không thể nói ra khỏi miệng. Cuối cùng thanh âm của nàng nhỏ như muỗi nói: "Vậy... để ta thử một lần."

Hai người bắt tay vào làm cả đêm. Vì tăng thêm lực công kích, Đỗ Dự còn chọn ra mấy vị kỹ nữ vóc người tốt nhất, không ngừng thử nghiệm nội y kích dục. Những vị kỹ nữ này vừa thấy loại "bọc bưng" mới lạ này lập tức hi hi ha ha, đùa giỡn không thôi. Đáng thương cho ni cô Nghi Lâm bằng thanh ngọc khiết lại bị ép phải chế tạo loại nội y kích dục này, còn phải nhìn những cô nàng hở ngực hở mông đùa bỡn nhau.

Sau ba ngày, Điền Bá Quang được mời đến. Hắn vừa ngồi xuống đã mỉm cười nói: "Huynh đệ, hôm nay nếu nguoi đánh cuộc thua cũng không cần tự vẫn. Nếu là so võ công thì khắp thiên hạ lão ca nằm ngoài top 100 nhưng so thuật phòng the, Điền Bá Quang ta tự nhận thứ hai thì không ai dám nhận đệ nhất..."

Hắn còn chưa dứt lời, một vị kỹ nữ xinh đẹp bước ra từ rèm che trong phòng. Trên người nàng mặc vào nội y Đỗ Dự phác chế theo Victoria! Dù cho thời gian gấp gáp, trên thể giới này không có đồ vật tương tự nhưng dưới tay ngọc của Nghi Lâm, vẫn có thể chế tạo ra từ lụa và tơ mỏng, có thể nói là quá thần kỳ!

Hai mắt Điền Bá Quang như muốn lồi ra! Thời đại này, cho dù là kỹ nữ cũng vẫn là mặc yếm, nói trắng ra là lụa hồng bọc bưng, sao có thể sánh bằng nội y viên hoa, nửa ẩn nửa che vô cùng hấp dẫn này chứ?

Vị kỹ nữ đầu tiên vừa ra, vị thứ hai đã lác eo thon đi ra...

Nước miếng Điền Bá Quang ròng ròng chảy xuống đất. Cái này càng quá phận hơn, là tham khảo dạng lưới trên mạng a...

Váy ngắn, trang phục kích dục, váy dài lụa mỏng... từng thiết kế xuyên việt được Đỗ Dự vẽ ra, dưới bàn tay khéo léo của Nghi Lâm và vóc người nóng bỏng của kỹ nữ, tất cả làm đại dâm tặc Điền Bá Quang không còn biết bản thân đang ở đâu nữa.

Sau khi đại hội thời trang xuyên việt thời không kết thúc, Đỗ Dự nhẹ nhàng đi tới cười nói: "Điền huynh, nguoi có thừa nhận thuật phòng the không bằng tiểu đệ không?"

Điền Bá Quang có lòng muốn bác bỏ nhưng vừa nghĩ đến nếu không thừa nhận, đối phương khẳng định sẽ lột bỏ đồ trên người những kỹ nữ kia, chính mình không được thấy nữa rồi... Hắn có một khuyết điểm duy nhất chính là háo sắc! Điền Bá Quang là người háo sắc, vừa thấy thứ này đã huyết mạch căng phồng, hai mắt phun lửa hận không thể nhào lên, xao nắn dày vò những vị kỹ nữ kia nên giờ sao có thể nói không tốt được chứ!

Mười mấy vị kỹ nữ cũng dồn dập tiến lên, tụ tập bên người Điền Bá Quang: "Đại gia, chúng tỳ muội rất hài lòng với bọc bụng mới này. Người cũng không thể nói dối lương tâm a, hi hi, chúng tỳ muội còn không biết rõ ngài sao? Ngài cũng mau nhận thua đi thôi."

Những vị kỹ nữ này ra sức nói tốt cũng là vì Đỗ Dự bỏ tiền vốn, dùng rất nhiều bản thiết kế để hối lộ. Các nàng vốn là hồng bài, vừa nhìn thấy những thứ này đương nhiên biết những thứ này có lực hấp dẫn thế nào với những con dê béo, giá trị những thứ này đối với các nàng không chỉ vạn kim, chỉ sợ Đỗ Dự đổi ý.

Điền Bá Quang bị đám mỹ nữ vây lấy, người đẩy kẻ đưa, oanh oanh yến yến làm hai mắt phát hoa cười khổ nói: "Lão đệ, lão ca ta không thể không bội phục! Cũng được, trận cược này ta thua, tiểu hoàn đan này tặng ngươi."

Hắn trực tiếp ném qua tiểu hoàn đan, Đỗ Dự thì đầy vui vẻ vội vã dùng luôn.

Hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dần tụ về đan điền, nhắc nhở của không gian đã vang lên: "Số 197621, ngươi đã dùng tiểu hoàn đan, gia tăng công lực ba tháng luyện tập, do ngươi chỉ có một kỹ năng vạn lý độc hành nên toàn bộ độ thuần thực dồn cho kỹ năng này, kỹ năng bị động vạn lý độc hành của ngươi tăng lên cấp 3!"

"Số 197621: ngươi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ 1, phần thưởng: 300 điểm phản diện."

"Chúc mừng số 197621, tư chất của ngươi sơ bộ thông qua không gian khảo nghiệm, hy vọng ngươi có thể hoàn thành hai nhiệm vụ còn lại, còn sống quay về không gian."

Đỗ Dự thờ phào một hơi nhưng lập tức cười khổ. Tư chất của mình thật là quá kém, nhiệm vụ tân thủ này chỉ là để sàng tuyển tư chất kẻ mạo hiểm, chỉ 3 điểm kỹ năng thôi mà với mình khô sở không thôi, dựa vào điểm hảo cảm, tính cách tương đồng, viết đảm hiệp lại làm nội y mới miễn cưỡng gom đủ 3 điểm, như là sát vai tử thần vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Tịch Tà Kiếm Phổ

Đỗ Dự lập tức nghe được thanh âm lạnh như băng nhắc nhở: "Theo tính toán, có 30 người tiến vào không gian, có 28 người tham gia giai đoạn nhiệm vụ đầu tiên, có 12 người hoàn thành. Mười sáu người không hoàn thành nhiệm vụ, phải chết!"

Lập tức trong tai hắn vang lên thanh âm kêu thảm xa xôi! Dù cho việc này rất khó tin nhưng trực giác Đỗ Dự nhắc hắn nếu như đã nói đến giết 16 người thì chắc chắn 16 người này không còn sống! Trong không gian quỷ dị này, mạng người như cỏ rác, muốn giết là giết, ngay cả báo trước một tiếng cũng không có!

Đỗ Dự nhớ đến chính mình mới may mắn thoát nạn, thật là mồ hôi lạnh tuôn như suối! Nhưng là, rất nhanh hắn đã nhớ tới mình còn phải hoàn thành 2 nhiệm vụ nữa mới có thể rời khỏi thế giới hung hiểm vô cùng này.

"Giai đoạn nhiệm vụ 2 mở ra: những kẻ mạo hiểm phải xuất sơn hoàn thành nhiệm vụ."

Đỗ Dự nhớ tới nhiệm vụ của người khác là giết chết một nhân vật giang hồ thuộc trận doanh đối địch và thành công sống sót sau 90 ngày. Bọn họ đều có môn phái cường đại hậu thuẫn, có thể yên ổn dựa thế mà qua còn chính mình một thân một mình, phải đẩy ngã một trong ba người Nhạc Linh San, Nghi Lâm, Nhậm Doanh Doanh mà lại còn phải đoạt được tịch tà kiếm phổ hoặc quý hoa bảo điển! Việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ đành mưu tính tương lai.

Ở nhiệm vụ thứ 2, trong ba người Nhạc Linh San, Nghi Lâm và Nhậm Doanh Doanh, Đỗ Dự sau một phen tính toán cẩn thận thì lựa chọn xuống tay với Nghi Lâm. Nguyên nhân có 3:

Một là từ khoảng cách, Nghi Lâm gần trong gang tấc, hai người còn lại thì Nhạc Linh San ở Hoa Sơn, có lẽ đã đến Phúc Châu, Nhậm Doanh Doanh thì ở Hắc Mộc nhai hoặc trong thành Lạc Dương, không dễ tiếp xúc.

Hai là độ hảo cảm, sau một tháng thi đã có 20 điểm hảo cảm với Nghi Lâm, Nhạc Linh San là âm 20, Nhậm Doanh Doanh do thuộc trận doanh phản diện, có thể là 20 điểm, có thể là 0.

Ba là từ lực lượng hộ vệ sau người các nàng, sau Nhạc Linh San là Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc, Lệnh Hồ Xung ba đại cao thủ, tương lai còn có thể có cả Lâm Bình Chi luyện tịch tà kiếm phổ gia nhập nữa. Nhậm Doanh Doanh là thánh cô, có cả Nhật Nguyệt thần giáo và hảo hán giang hồ dễ không chế, có thể nói là không chọc được. Nghi Lâm tuy có Bất Giới hòa thượng và lão bà cầm nhưng lại là yếu nhất trong ba người.

Nghi tới đây, Đỗ Dự nhìn hướng tiểu ni cô Nghi Lâm lại phát hiện cô nàng lan tâm huệ chất này bởi vì nhìn những món nội y kích dục kia mà sinh thẹn thùng, hai má ửng hồng, mất hạnh khê nhắm quạ thật là rất dụ người muốn tiến lên cắn một miếng. Trong lòng hắn khẽ động tiến lên vái đầu: "Nghi Lâm

sư phụ, người là nữ bồ tát cứu khổ cứu nạn của ta. Xin nhận của ta một lạy."

Nghi Lâm then thùng nói: "Ta...ngươi... kẻ thù của ngươi không đến giết ngươi?"

Đỗ Dự hắc hắc nói: "Sau khi ta ăn tiểu hoàn đan thì công lực đại tiến, không sợ hấn nữa."

Trong mắt Nghi Lâm chớp lên tia sâu khố: "Ngươi dù sao cũng đã được cứu. Ta thì không biết khi nào mới thoát được bễ khố?"

Đỗ Dự nhanh chóng nhận ra, muốn thu được trái tim của Nghi Lâm thì bước quan trọng nhất là giúp nàng thoát khỏi Điện Bá Quang. Hắn liên tục suy tính xem nên làm sao hoàn thành nhiệm vụ nhìn như không thể hoàn thành này. Dùng lực chắc chắn không được, võ công Điện Bá Quang cao hơn hắn nhiều, chính hắn còn là tu luyện vận lý độc hành được Điện Bá Quang truyền thụ nữa là... Vẫn là phải dùng trí.

Điện Bá Quang ha ha cười lớn đi ra khỏi phòng, trong ngực căng phồng nhét đầy thiết kế của Đỗ Dự. Trong phòng lập tức vang lên thanh âm van nài của đám kỹ nữ: "Đại gia, nô gia không cần bạc, cho nô gia những bọc bụng kia là được a..."

Đỗ Dự còn đang kỳ quái vì sao những nữ nhân này còn không đi ra thì Điện Bá Quang ha ha khế cười: "Những nữ nhân này bị ta lột bỏ những bảo bối này nên không dám ra. Ha ha, những bảo bối này lấy đi tiểu hoàn đan của ta, sao có thể để cho những dong chi tục phấn này mặc được. Chúng ta mau đi thôi!"

Hắn kéo theo Đỗ Dự và Nghi Lâm, ném xuống mấy tờ ngân phiếu rồi chạy biến.

Đỗ Dự trong lòng đã định, ha ha khế cười: "Đại ca, ngươi có tính toán gì cho sau này không?"

"Không có tính toán gì, đang định đi tặng những bảo bối này cho mấy cô nàng thôi, ngươi có chỗ tốt gì sao?" Điện Bá Quang hỏi.

Đỗ Dự từ từ nói: "Không biết đại ca có biết Dư Thương Hải lần trước chúng ta gặp ở Lạc Dương hiện tại đã đi đâu? Hiện đang làm gì không?"

Điện Bá Quang chép miệng nói: "Ta không biết."

"Vây tiểu đệ để lộ cho đại ca một tin tức." Đỗ Dự khế cười nói: "Ồ Phúc Châu, có một nhà Phúc Uy tiêu cục, chủ nhân là Lâm Chấn Nam, tương truyền trong tay có tịch tà kiếm phổ của tổ tiên Viễn Đồ Công để lại, uy lực vô cùng."

"Ngươi nói?" Điện Bá Quang hai mắt chợt lóe, rõ ràng cũng từng nghe đến truyền văn này: "Dư chú lùn đi lấy tịch tà kiếm phổ của Lâm gia?"

"Chỉ sợ là như thế." Đỗ Dự nói: "Mà tiểu đệ nghe nói Nhạc Bát Quân phái Hoa Sơn cũng có dã tâm với kiếm phổ, hấn phái nhị đệ tử Lao Đức Nặc và Nhạc Linh San tới Phúc Châu rồi. Các thế lực khác cũng ngấp nghé kiếm phổ lâu rồi, huynh đệ chúng ta sao không thử tham gia chứ? Dù cho thực lực không đủ nhưng biết đâu thuận tay đất để lại kiếm được kiếm phổ."

Trông mắt Điện Bá Quang chớp lên tia tham lam, lực đề kháng của nhân sĩ võ lâm đối với công pháp cao minh rất kém, một bộ công pháp tốt có thể làm vô số người gia phá nhân vong nhưng vẫn có vô số người theo đuổi không thôi.

Đỗ Dự khuyên Điện Bá Quang đi Phúc Châu cũng là có tính toán của hắn. Nhiệm vụ thứ 3 của hắn là lấy được tịch tà kiếm phổ hoặc quỹ hoa bảo điển. Từ độ khó mà nói thì quỹ hoa bảo điển thuộc hàng tư tầng của Đông Phương Bất Bại. Muốn cướp đồ từ tay Đông Phương cô nương này thì cách nhanh nhất có lẽ là tranh sủng với Dương Liên Đình... Bởi thế đối với hắn thì tịch tà kiếm phổ bắt buộc phải lấy được.

Cho dù như vậy, muốn cướp tịch tà kiếm phổ khỏi tay đám lang sói Dư Thương Hải, Nhạc Bát Quân thì độ khó vẫn vô cùng cao. Bởi thế hắn muốn lôi theo Điện Bá Quang, dù cho vị huynh trưởng này không nghĩa khí là bao nhưng cũng tính là nhân vật có số có má trong võ lâm, có thể phân tán chú ý của kẻ địch.

Mà lại từ kịch tình nhắc nhở thì trong không gian vẫn còn 12 kẻ mạo hiểm còn sống, hoàn thành giai đoạn nhiệm vụ đầu tiên, xuất sơn tiến hành giai đoạn nhiệm vụ thứ hai. Đỗ Dự dám đoán chắc phần lớn bọn họ sẽ tiến đến nhà cũ của Lâm gia ở hẻm Hường Dương! Bởi vì trong tiểu ngạo giang hồ, có hai nơi có thể tăng nhanh võ công, một là sơn động hậu sơn phái Hoa Sơn, tìm Phong Thanh Dương học độc cô cừu kiếm, thứ hai là nhà cũ của Lâm gia tìm tịch tà kiếm phổ!

Cái đầu tuy hay nhưng nếu không qua được tiền sơn phái Hoa Sơn thì sao vào được hậu sơn chứ? Chỉ có người bá nhập phái Hoa Sơn như tên đeo kính kia mới có cơ hội. Mà Phong Thanh Dương ánh mắt cực cao, không phải người có thiên phú cao như Lệnh Hồ Xung sao được truyền thừa của hắn cứ, tóm lại là yêu cầu rất cao, không dễ đạt được.

Nhưng tịch tà kiếm phổ thì ai cũng có thể luyện tập, chỉ cần đủ nhẫn tâm chặt phăng tiểu đệ là được! Nếu không muốn làm thái giám thì với tư cách vật quan trọng, đảm bảo có thể đổi lấy thứ tốt từ nhân vật khác hoặc quay về không gian đối với kẻ mạo hiểm, có thể khẳng định chắc chắn là thu hoạch lớn lao.

Đỗ Dự nghĩ bản thân là tà phái, lại nghĩ đến nhiệm vụ giết 1 nhân sĩ giang hồ thuộc trận doanh đối địch của người chơi khác không khỏi cười khố. Hắn là phản diện yếu nhất, một khi bị những tên kia phát hiện thân phận thì không bị đuổi giết điên cuồng mới là lạ. Nếu không phải có kỹ năng chạy trốn vận lý độc hành, nếu không phải nhiệm vụ ép hắn đến không còn đường nào khác để đi thì hắn chắc chắn không đi hẻm Hường Dương làm gì!

Điện Bá Quang suy xét một lúc rồi mắng to: "Đi con mẹ nó, đại gia quyết rồi! Huynh đệ dẫn đường đi, quyết không thể bỏ qua đại cơ duyên này được."

Đỗ Dự gật gật đầu, thi triển khinh công, dẫn theo Điền Bá Quang và Nghi Lâm chạy hướng Phúc Châu. Trên đường, hắn cảm thấy toàn thân nhẹ như yến, bước đi nhẹ nhàng như giẫm trên vài bông, làn gió như khẽ đẩy dưới chân giúp tốc độ nhanh hơn trước nhiều.

Sau khi kiểm tra hắn mới biết được tầng 3 vận lý độc hành cho hắn 3 điểm nhanh nhẹn, 6 điểm tốc độ di chuyển, tương đương với tầng 12 điểm tốc độ di chuyển, thêm vào 4 điểm nhanh nhẹn vốn có của hắn nữa nên giờ tốc độ di chuyển của hắn đã lên 20 điểm, vượt qua rần hồ mang đến 14 điểm! Hiện tại tốc độ của hắn tương đương với vận động viên nhanh nhất thế giới hoặc gấp đôi nam nhân bình thường, có thể chạy trăm mét trong vòng chín giây!

Sau khi thí nghiệm, Đỗ Dự vô cùng hài lòng với quyết định học kỹ năng bảo mạng của mình, quả nhiên tuyển chọn tốt nhất cho con đường giết người cướp của, đánh du kích giữ mạng! Thảo nào Điền Bá Quang mang danh đại dâm tặc vẫn sống tốt đến giờ. Vận lý độc hành của hắn đã đến tầng 7, thêm vào nhanh nhẹn bản thân, tốc độ di chuyển ít nhất 40 điểm, tương đương với trăm mét 5 giây, thế thì ai đuổi kịp được chứ?

Ngược lại Nghi Lâm làm hắn phải nhìn không thôi, tiểu ni cô yếu đuối đáng thương này khi di chuyển thì tốc độ cũng không chậm có thể thấy phái Hằng Sơn huấn luyện đệ tử tốt như nào.

Đỗ Dự trên đường đi không ngừng diễn luyện vận lý độc hành, tính mong nhanh chóng đưa nó lên cấp 4 để trải nghiệm cảm giác cao thủ võ lâm. Năm ngày sau, cuối cùng cũng đến thành Phúc Châu. Đỗ Dự nghe ngóng được đến Phúc Uy tiêu cục ở đâu là vội vàng dẫn Điền Bá Quang và Nghi Lâm đến. Hắn sợ những người khác nhanh chân lên trước, cướp đi kỳ ngộ dễ đạt được nhất này.

Thật ra, Đỗ Dự lại quá lo lắng. Nhiệm vụ đầu tiên của mọi người giống nhau, đều là học một kỹ năng lên cấp 3 trong vòng 1 tháng, nếu không phải chết. Mọi người chịu áp lực thời gian và quy định không được xuống núi của môn phái, ai dám chạy xa ngàn dặm đến Phúc Châu trộm kiếm phổ chứ? Lúc này 12 kẻ mạo hiểm hoàn thành nhiệm vụ, nhiều nhất là cùng Đỗ Dự chân trước chân sau đến Phúc Châu.

Đỗ Dự vừa tới gần Phúc Uy tiêu cục đã thấy trong một quán rượu, một thiếu nữ da ngăm đen đang bị hai hán tử khiêu khích. Một lão già bán rượu cố gắng khuyên giải. Tuy những kẻ này mặc thường phục nhưng Đỗ Dự nhanh chóng nhận ra hai hán tử là đồ đệ Cổ Nhân Đạt và đứa con Dư Nhân Ngạn của Dư chú lùn! Mà thiếu nữ bị khiêu khích chính là Nhạc Linh San, con của Nhạc Bất Quần giả trang. Lão già bán rượu kia chính là nhị sư huynh Lao Đức Nặc của phái Hoa Sơn!

Phái Thanh Thành lần này phái người đến đoạt tịch tà kiếm phổ, đầu tiên là phái ra con chường môn, gây sự ở quán rượu xung quanh Phúc Uy tiêu cục. Đây là nhờ tình chuẩn công tử Lâm Bình Chi thiếu kinh nghiệm giang hồ, gặp chuyện bất bình là rút đao tương trợ, đưa đến ân oán hai bên từ đó động thủ cướp đoạt. Nếu không tiền tổ Phúc Uy tiêu cục còn có đại ân với phái Thanh Thành, mỗi năm tiêu cục còn tiến công một vạn lượng bạc, đột nhiên làm khó thì thanh danh trên giang hồ không dễ nghe. Dư Thương Hải thật ra là loại người nhỏ mọn, lấy oán báo ân.

Nhạc Bất Quần phái ra Lao Đức Nặc và nữ nhi đi đến Phúc Uy tiêu cục không chút thu hút mờ quán rượu cũng là tâm tồn không yên. Hắn và Dư Thương Hải cùng chú ý nhưng cao mình hơn. Chuẩn bị một mặt ngăm giám thị Phúc Uy tiêu cục, một mặt nước đục mò cá, tất cả cùng lấy. Nhạc Bất Quần rõ ràng thuộc về dạng nguy quân tử giả bộ đạo mạo!

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Mượn Lực Đánh Lực

Đỗ Dự nhìn thấy hai phái đánh nhau, trong lòng khẽ cười thầm, chính mình cùng Điền Bá Quang cứ ngồi xem kịch vui thôi, chuẩn bị nước đục mò cá a nhưng là ánh mắt hắn rất nhanh rơi vào một thanh niên không chút thu hút, đồng không lập tức co rút chăm chú nhìn đối phương!

Kẻ này tuy mặc y phục phái Thanh Thành nhưng nhất cử nhất động không giống cỏ nhân, cho dù cố ý che dấu thì cũng luôn có cảm giác bất đồng với người xung quanh! Đỗ Dự ngấm ngấm quan sát một lúc mới xác định được đối phương là 1 trong 30 kẻ mạo hiểm.

Hắn hiện tại ở phái Thanh Thành hẳn là nhờ Nhạc Bất Quần dẫn đường chỉ lối. Đỗ Dự lơ mơ nhớ đến khi Nhạc Bất Quần chỉ điểm hắn còn khen khi tượng "chung linh dục tử" của hắn là thiên tài học kiếm, thành tựu kiếm thuật sau này khó lường. Mà Nhạc Bất Quần còn nói chuyện riêng với hắn hồi lâu.

Đỗ Dự trong lòng khẽ động cũng ngầm suy tư. Nếu có kẻ mạo hiểm giả nhập phái Thanh Thành thì phái Thanh Thành hẳn phải biết tịch tà kiếm phổ ở nhà cũ Lâm gia ở hẻm Hướng Dương chứ không phải ở Phúc Uy tiêu cục! Nếu như đã như vậy, vì sao hắn còn xuất hiện cùng hai người này ở đây mà không đến thẳng nhà cũ của Lâm gia, nơi đó không có ai phòng ngự a! Thật là kỳ quái!

Có hai khả năng có thể giải thích, một là tên này định một mình độc chiếm kiếm phổ. Từ hai nhiệm vụ của hắn thì phái Thanh Thành không cho hắn nhiều chỗ tốt, khả năng này rất lớn.

Ngoài ra còn có một khả năng khác, Đỗ Dự ần ần cảm thấy Nhạc Bất Quần nếu đã khen ngợi kẻ này hết lời thì sao không thu hắn làm đệ tử Hoa Sơn chứ? Nhớ đến trong tiểu thuyết võ hiệp, sư phụ gặp đệ tử tư chất tuyệt hảo đều vô cùng vui mừng, còn quý hơn cả bắt được bí tịch ấy chứ. Nhạc Bất Quần rõ ràng không phải người tốt mang chí thiên hạ, hắn tuyệt sẽ không cho đối thủ tiềm tại Dư chú lùn đệ tử tốt.

Nghĩ đến Lao Đức Nặc ở bên cạnh Nhạc Linh San đang khổ sở khuyên can, trong đầu Đỗ Dự đột nhiên lóe lên một ý nghĩ lớn mật!

Những người xem qua nguyên tác đều biết Lao Đức Nặc là gian tế Tả Lãnh Thiên phái đến bên người Nhạc Bất Quần, danh là mang nghệ đầu sư thật ra là tiềm phục phái Hoa Sơn, rình cơ hội cướp lấy Tử Hà thần công! Nhạc Bất Quần cũng là lão yêu thành tình, biết rõ Lao Đức Nặc là gian tế nhưng làm bộ không biết, để hơn mười năm sau "sơ ý" để lộ một quyền tịch tà kiếm phổ cho Lao Đức Nặc trộm mất. Tả Lãnh Thiên như thu được chí bảo, luyện theo y nguyên cuối cùng bởi vì kiếm phổ giả mà nuốt hận nơi đỉnh Tung Sơn, bị Nhạc Bất Quần cướp lấy ngôi vị minh chủ ngũ nhạc kiếm phái.

Xem ra Nhạc Bất Quần đối với kẻ nội gian không chỉ chơi thành thạo mà còn cờ cao một bước, tương kế tựu kế. Như vậy hẳn dẫn tiến cho Dư chú lùn có thể là nội gian không? Phải biết Nhạc Bất Quần nói chuyện riêng cùng tên này một lúc, không chừng có hứa hẹn gì đó.

Nếu là như vậy thì phái Thanh Thành không biết tịch tà kiếm phổ ở đâu cũng là hợp lý! Nhưng như vậy ý nghĩa tên Nhạc Bất Quần kia rất có thể đã biết tịch tà kiếm phổ ở đâu! Đối phương thậm chí còn đã đến hẻm Hưởng Dương, cướp lấy kiếm phổ rồi ấy chứ!

Đỗ Dự trong lòng nôn nóng vạn phần, nếu để kiếm phổ rơi vào tay Nhạc Bất Quần, muốn lấy từ tay hắn thì muôn khó ngàn khó. Cho dù chính mình lập tức tới hẻm Hưởng Dương thì dựa vào bản thân và Điền Bá Quang khó mà ngăn được Nhạc chương môn có Tử Hà thần công và Hoa Sơn kiếm pháp! Đỗ Dự mồ hôi lạnh đổ đầm đìa.

Hắn từ một gương mặt quen thuộc mà suy đoán ra nhiều nội tình như vậy cũng nhờ bình thường cẩn thận, chăm chú quan sát, để ý mọi điều. Nếu như Nhạc Bất Quần biết điều này thì nhất định sẽ đâm ngực dậm chân, cảm khái vì sao ngày đó không giết chết tên lang cẩu quyền cuồng này!

Đỗ Dự rất nhanh đã ổn định tâm thần, hiện tại chỉ còn một kẻ dùng được, đó chính là Mượn Thế!

Mượn Thế chống lại Nhạc Bất Quần đã chiếm trước tiên cơ! Mượn Thế ai đây? Phúc Uy tiêu cục thế chết bảo vệ tịch tà kiếm phổ hay Dư Thương Hải toàn quân rồi ồ nhìn vào chăm chăm đây?

Hắn đứng thẳng người lên nói với Điền Bá Quang: "Điền huynh, xem tiểu đệ diễn kịch hay này!"

Hắn đi tới bên hồ nước, vội bôi hai vệt bùn lên mặt rồi cười lớn đi vào quán rượu.

Lúc này, Lâm Bình Chi nổi máu công tử cùng vài chục tiêu sư đang đứng cùng phe với dân nữ Nhạc Linh San, mắt thấy sắp động thủ với Dư Nhân Ngạn, Cổ Nhân Đạt!

Đỗ Dự cười lớn đi vào quán rượu, đặt mông ngồi xuống, vỗ ầm ầm xuống bàn kê to mang rượu lên với Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc lông mày khẽ nhú, không hiểu ăn xin này từ đâu đến, chính mình nhận lệnh Nhạc Bất Quần thăm dò tịch tà kiếm phổ, mắt thấy phái Thanh Thành sắp ra tay cướp đoạt, Nhạc Bất Quần sắp thừa cơ nước đục mò cá, sao lại xuất hiện kẻ quấy rối chứ?

Hắn đi qua đây hào tâm khuyên nhủ: "Vị khách quan này, chúng ta nơi này hiện tại rất loạn, rất nguy hiểm, có người cảm kiếm gây sự, khách quan nên sớm lên đường thì hơn."

Hai mắt Đỗ Dự xoay chuyển, ha ha cười lớn: "Nói nhảm ít thôi, mang rượu thật lên! Hôm nay lão tử muốn xem náo nhiệt!"

Dư Nhân Ngạn phái Thanh Thành mắt lộ hung quang, tới gần hai bước: "Hành tẩu trên giang hồ đầu tiên phải có mắt nhìn, sau phải có cước lực còn công phu có thể bình thường cũng không sao. Ta thấy ngươi mắt vựng chân ngắn, cẩn thận mất mạng lúc nào không biết đấy!"

Lời này ý uy hiếp nồng đậm, rõ ràng Dư Nhân Ngạn cảm thấy tức giận với kẻ nhảy ra quấy rối này.

Đỗ Dự ngửa lên trời cười lớn: "Nói hay lắm, đáng uống cạn một chén lớn! Nhưng Dư công tử này, ngươi cũng hỗn trên giang hồ, cũng cần mắt nhìn và cước lực đấy. Ngươi có biết thứ mình muốn tìm không phải ở Phúc Uy tiêu cục không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người tại trường đồng thời kinh hãi. Lâm Bình Chi không ngờ lưu manh không chút thu hút này lại muốn đến tiêu cục gây rối, Dư Nhân Ngạn kinh ngạc vì sao người này biết mình có ý đồ, Lao Đức Nặc thì kinh ngạc vì thật sự thứ này không phải ở Phúc Uy tiêu cục!

Dư Nhân Ngạn hai mắt hung quang càng thịnh: "Ta không phải họ Dư, sao ngươi biết thứ ta muốn tìm là gì, ở đâu chứ?"

Hắn còn chưa dứt lời đã nhún bước lao hướng Đỗ Dự!

Lâm Bình Chi tuy công phu bình thường, đệ tử hoàn khổ nhưng tâm kế hơn người nhanh chóng hiểu ra quát: "Bọn họ là người nào? Muốn cướp thứ gì của Phúc Uy tiêu cục chúng ta?"

Theo tiếng hét của hắn, mấy tiêu sư cường tráng cũng đồng thời lao hướng Đỗ Dự! Lao Đức Nặc tuy không động nhưng cầm sẵn ba phi tiêu độc trong tay, mắt thấy không đúng chuẩn bị làm khó!

Đỗ Dự ha ha cười lớn: "Ta nghe sư huynh nói, trong căn nhà cũ của Lâm gia ở hẻm Hưởng Dương có giấu một bảo vật, tên là tịch tà kiếm phổ, nghe nói chương môn phái Hoa Sơn đã đến rồi! Ta cũng muốn đi xem a!"

Hắn còn chưa dứt lời đã vội dùng vạn lý độc hành, nhún một cái lao ra ngoài quán rượu! Nếu nói công phu chiến đấu thì Đỗ Dự không khác người thường là bao nhưng công phu khinh công của hắn thì khác, đã tăng đến 20 điểm tốc độ di chuyển a! Hơn nữa hắn vào hang hổ nên đã sớm chuẩn bị, nhún người một cái đã lao ra cửa, chạy còn nhanh hơn thỏ, chỉ vài giây đã biến mất không thấy đâu.

Những người ngồi ở đây, Dư Nhân Ngạn, Lâm Bình Chi, Lao Đức Nặc đều không phải cao thủ nhất lưu. Lâm Bình Chi võ công lơ là không đáng nói, Dư Nhân Ngạn chết trong tay Lâm Bình Chi, võ công cũng chẳng cao đến đâu, Lao Đức Nặc là nội gian cũng không dám để lộ công phu nên Đỗ Dự thành công chạy thoát.

Dư Nhân Ngạn và Cổ Nhân Đạt nhìn nhau một cái, cảm giác sự việc quá nghiêm trọng, không ngờ có người biết mình mưu đồ tịch tà kiếm phổ, còn chỉ ra vị trí tịch tà kiếm phổ mà còn cho biết Nhạc Bất Quần đã tiên hạ thủ vi cường!

Hai người gật gù đầu, Dư Nhân Ngạn lấy ra một cái còi, ô ô thổi, vừa thổi vừa lao nhanh về hướng nhà cũ Lâm gia. Cái còi này là Dư Thương Hải đưa cho hắn, dùng để liên lạc đệ tử phái Thanh Thành. Nghe thấy tiếng còi, các cao thủ phái Thanh Thành vốn tiềm phục quanh bốn cửa tiêu cực, dón dập theo gót thiếu chương môn, lao hướng con hẻm Hướng Dương!

Trong đó một đạo sĩ lùn mang theo Thanh Thành tứ tử, đến bên cạnh Dư Nhân Ngạn, lạnh lùng nói: "Ngạn nhi, vì sao bỏ dở kế hoạch?"

Dư Nhân Ngạn vội kể chuyện trong quán rượu ra, Dư Thương Hải trầm ngâm một lát rồi quyết đoán nói: "Người làm không sai! Lão già và thiếu nữ trong quán rượu kia ta nhìn quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra, hiện tại đã chắc chắn là nhị đệ tử và nữ nhi của chương môn phái Hoa Sơn a! Hắc hắc, Nhạc Bất Quần, quân tử kiếm! Hay! Quả nhiên là quân tử! Hắc hắc!"

Nói đến cuối cùng, lông mày hắn nhướng lên, Dư Nhân Ngạn quen thuộc phụ thân biết Dư Thương Hải đã thật sự nổi giận!

Đây gọi là bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau. Nếu như kỳ nhân kia nói là thật thì phe mình khổ sở một trận lại giờ trúc mức nước, làm đồ cưới cho phái Hoa Sơn, lại còn chịu ác danh giết người đoạt bảo nữa chứ! Như vậy sao Dư Thương Hải không cuồng nộ được. Hắn lia lia gào thét, lệnh trên trăm đệ tử phái Thanh Thành lao hướng hẻm Hướng Dương!

Phản ứng của Lâm Bình Chi cũng không chậm chút nào, dù cho hắn chưa biết Dư chú lùn là ai nhưng nhà cũ Lâm gia, tịch tà kiếm phổ, mấy từ then chốt này hắn vừa nghe là hiểu. Hắn vội vàng phi ngựa quay về tiêu cực, cẩn thận nói lại, Lâm Chấn Nam sau khi nghe thấy thì kinh hãi thất sắc, bí mật hạch tâm gia tộc sao có người biết chứ? Hơn nữa còn có người đã đi trước đoạt bảo vật, hắn sao có thể không kinh nộ chứ? Hắn lập tức lệnh mấy trăm tiêu sư cưỡi ngựa lao đến nhà cũ!

Căn nhà cũ của Lâm gia này mất phong vân tụ hội!

Đỗ Dự vừa thoát được đã gặp Điền Bá Quang oán giận: "Lão đệ, sao người nói bí mật cho người khác biết? Hai chúng ta đi lấy có phải tốt hơn không?"

Đỗ Dự khẽ cười nói: "Đệ tính Nhạc Bất Quần đã đến rồi, đại huynh có thể đánh thắng hắn không?"

Điền Bá Quang bỗng nhiên hiểu ra: "Ra là như thế, nước đục mò cá!"

Đỗ Dự khẽ gật đầu, ánh mắt lại khẽ liếc Nghi Lâm bên cạnh. Tính toán của hắn có phần lớn là muốn mượn cơ hội này khuấy nước đục mò cá, lấy đến tịch tà kiếm phổ cũng muốn cứu Nghi Lâm tiểu mỹ nhân!

Đây chính là trong ngực có muôn vạn kế, mượn lực bộ ngựa chim sẻ, sơ nhập phong ba giang hồ, lang cố cứu mỹ nhân thu bí tịch!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 11: Trộm Kêu Bắt Trộm

Căn nhà cũ của Lâm gia xây theo kiến trúc cổ ở Phúc Châu. Trước sau ba cửa, nóc nhà che phủ ngôi mông nói rõ trước khi Lâm gia Viễn Đồ Công giàu sang, Lâm gia chẳng qua chỉ là trung phẩm. Nhưng là sau khi giàu sang phú quý, dù cho chuyển nhà nhưng căn nhà cũ này chưa từng được sửa sang lại. Lúc này cỏ mọc um tùm, ngôi vụn khắp đất, lá rụng nhiều năm chỉ có một đại thụ trong viện tỏa bóng râm mát che sân, làm cho đình viện u tối, đường mòn thêm thâm sâu.

Đột nhiên, tĩnh mịch thời khắc buổi trưa bị tiếng bước chân dón dập từ bốn phía ập đến phá vỡ, rất nhiều người trang phục khác nhau nhưng đều là hảo thủ giang hồ ập đến bao quanh nhà cũ Lâm gia. Dư Thương Hải sắc mặt âm trầm, đạp lên lá rụng tiến vào căn nhà.

"Nhạc huynh, việc gì phải khổ sở tìm đồ ở nơi bụi bặm này chứ? Để lão đệ giúp huynh một tay được chứ?" Dư Thương Hải nội lực dồi dào, thanh âm truyền đi tự nhiên không tán không ngờ truyền thẳng vào phòng, dù là hàng xóm cách một vách tường cũng không nghe thấy gì.

Trong phòng không tiếng đáp lại. Dư Nhân Ngạn nổi giận rút kiếm ra định lao vào phòng. Dư Thương Hải cố kỵ võ công Nhạc Bất Quần nên ngăn lại cười dài: "Nhạc huynh tâm kế thật cao. Dư chú lùn ta là thô nhân, muốn đồ vật gì lại là mạnh mẽ tới. Người là quân tử khiêm nhường, muốn thứ gì lại vòng vo đi trộm a! Chỉ là, điều này không khỏi quá coi thường nhân lực Dư Thương Hải ta a!"

Trong nhà đột nhiên vang lên tiếng cười dài, trong tiếng cười này tràn đầy hạo nhiên chính khí làm người nghe tâm sinh kính nể.

"Dư huynh, người nói hươu nói vượn gì vậy!" Nhạc Bất Quần bước nhanh ra khỏi gian phòng.

Đỗ Dự trốn ở nơi xa khẽ thở dài.

Hắn suy tính không sai, Nhạc Bất Quần này quả nhiên đã đến trước! Như vậy tiền đề cơ bản hẳn là đúng, kẻ mạo hiểm tiến vào phái Thanh Thành kia hẳn được Nhạc Bất Quần thu mua, đã nói vị trí chuẩn xác của kiếm phổ cho Nhạc Bất Quần biết. Nhưng như thế lại có thể suy đoán thêm một tầng, kẻ mạo hiểm phái Thanh Thành đã bán vị trí tịch tà kiếm phổ thì trung niên khí tượng bạch hồ Thiếu Lâm Tự, thiếu nữ phái Hằng Sơn, kẻ mạo hiểm Ngũ Độc giáo, Hải Diêm bang đều có thể tiết lộ hoặc bán tin tức này ra! Đỗ Dự cảnh giác nhìn xung quanh, có lẽ còn có cường giả khác đang thăm dò tịch tà kiếm phổ.

Trong lòng hắn cũng nảy sinh nghi hoặc, nếu như kẻ mạo hiểm vừa bắt đầu đã nói cho Nhạc Bất Quần biết vị trí tịch tà kiếm phổ thì vì sao đến giờ Nhạc Bất Quần mới động thủ? Có lẽ vì trong một tháng đầu, kẻ mạo hiểm không thể phân thân tham dự kịch tình mà tịch tà kiếm phổ là nhiệm vụ bản thân bắt buộc có được. Khả năng không gian hạn chế Nhạc Bất Quần và những người khác, ít nhất phải đợi bản thân đến Phúc Châu mới có thể cướp đoạt. Nếu không chính mình chẳng phải giương mắt chờ chết sao! Không gian sẽ không đưa ra nhiệm vụ phải chết, chỉ ít cũng cho kẻ mạo hiểm một cơ hội còn có nắm được hay không thì phải xem thực lực và cơ duyên.

Đỗ Dự tinh thần chăm chú, nhìn chằm chằm vào Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải đang đấu khí thế.

Dư Thương Hải cười lạnh: "Nhạc huynh thật nhả hứng, sao không ở Hoa Sơn mà lại mang theo đồ đệ và nữ nhi đến Phúc Châu làm gì? Còn lệnh nữ nhi giả trang làm thiếu nữ bán rượu nữa, chính mình thì vào nhà cũ Lâm gia tìm đồ, đây chẳng phải là đi trộm đồ sao?"

Nhạc Bất Quần khẽ cười nói: "Hò thẹn, để Dư huynh chê cười rồi. Nhạc mỗ chỉ là nghe nói có người muốn ý mạnh hiếp yếu, lấy oán báo ân vì một bản kiếm phổ mà muốn hại cả nhà phụ phụ Lâm Chấn Nam! Tà và phụ phụ Lâm Chấn Nam có duyên gặp mặt một lần vào mười năm trước, Lâm huynh là người hào sảng trượng nghĩa, Nhạc mỗ vô cùng tôn kính. Nhạc mỗ có danh xưng quân tử kiếm, sao có thể thấy bằng hữu gặp nạn mà không tương trợ chứ? Ta phái nữ nhi và nhị đồ đệ đến trước Phúc Uy tiêu cực là để ngầm bảo hộ, bản thân thì đến căn nhà cũ giấu kiếm phổ này khuyên bảo những tiểu nhân tâm hoại bắt quỹ này sớm quay đầu, đừng tự ngộ nữa!"

Nói đến sau cùng, thanh âm nghiêm khắc, tràn đầy chính khí, sắc mặt như biến thành Quan Vân Trường nghĩa bạc vân thiên! Bội kiếm giữa eo cũng phát ra tiếng long ngâm như có thể tùy thời bay ra khỏi vỏ!

Dư Thương Hải khẽ lùi một bước!

Diên Bá Quang hít một hơi khí lạnh!

Đỗ Dự suýt thì té ngã từ trên cây xuống!

Cái gọi là người có danh, cây có bóng, đường đường chương môn phái Hoa Sơn, có thể được giang hồ tặng danh xưng quân tử kiếm cũng không phải nhờ vào may mắn. Những lời này của hắn nếu nói cho người không biết chuyện nghe thì nhất định sẽ được gió ngón cái tán dương nghĩa khí nhưng Dư Thương Hải và Đỗ Dự sao không biết tính hắn chứ? Trong lòng cả hai thầm mắng to ngụy quân tử, trộm đồ bị bắt gặp còn đầy khí khái kêu lớn bắt trộm nữa chứ!

Dư Thương Hải da cười thịt không cười: "Nhạc huynh, người không đi thi khoa cử thật là uổng phí nhân tài a. Nhưng Dư chú lùn ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, sao có thể vì mấy câu của người mà buông tay chứ? Hôm nay trăm người phái Thanh Thành chúng ta ở đây, cho dù Từ Hà thân công và Hoa Sơn kiếm pháp song tuyệt trên giang hồ cũng không địch được chúng ta người đông thế mạnh! Ta khuyên người nên sớm quay đầu, miễn phải tồn thương hòa khí đôi bên!"

Đỗ Dự cẩn thận quan sát Nhạc Bất Quần phát hiện nơi ngực áo hắn không căng phồng, hẳn là chưa tìm được cựa của Viễn Đồ Công nên tâm tình cũng được thả lỏng. Thứ này là chỉ bảo của Lâm gia, là bảo vật hiển hách có danh trong không gian, tất nhiên sẽ không thành thật nằm y tại chỗ như trong tiểu thuyết để ai lấy đi cũng được, chỉ sợ phải lật tung căn nhà cũ này, cẩn thận tìm kiếm thì mới có thể thấy được.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần âm trầm, hắn từ quan khí đại hội biết được một kẻ mạo hiểm tên là Thiên Quang biết được tịch tà kiếm phổ ở đâu. Để trao đổi, hắn phải đưa ra bản sao Ngọc Nữ thập tam kiếm và một viên tiểu hoàn đan gia tăng công lực ba tháng, rồi phái đến Dư Thương Hải làm nội gián.

Vốn chuẩn bị sớm chút động thủ nhưng nào ngờ một tháng này đại sự liên tiếp xảy ra, Thiếu Lâm Tự Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang liên tục thỉnh mời làm không thể thoát thân lại không dám mạnh mẽ từ chối để họ sinh nghi. Thật không dễ mới đến được Phúc Châu, Dư Thương Hải không ngờ nghe được kiếm phổ ở đây, mang theo hơn trăm người đến.

Nhạc Bất Quần trong lòng thâm hận, sớm biết thế thì nên dẫn thêm nhân thủ, hắn cười lạnh nói: "Dư huynh, người muốn cậy nhiều thắng ít sao? Nhạc mỗ phụng bồi đến cùng!"

Hắn còn chưa dứt lời đã nghe được tiếng vó ngựa ầm ầm, Lâm Chấn Nam, Vương phu nhân, Lâm Bình Chi mang theo rất nhiều tiêu sư, tay cầm binh khí tiến đến, hét lớn: "Ai dám làm bừa ở Lâm gia? A!"

Lâm Chấn Nam thấy Nhạc Bất Quần là Dư Thương Hải gọi một tiếng: "Nhạc chương môn, Dư chương môn!"

Hắn biết hai người đều là cao thủ nhất đẳng trên giang hồ, trong lòng khẽ lo lắng: "Chẳng lẽ bọn họ mưu đồ tịch tà kiếm phổ?"

Dư Thương Hải đang định lên tiếng, Nhạc Bất Quần đã ha ha cười cướp lời: "Trần Nam huynh tới thật tốt. Tại hạ đang khổ sở khuyên Dư chương môn

không nên tiến vào nhà của huynh. Hần nói hẳn mang theo đệ tử tới Phúc Châu, sao có thể bỏ qua không vào xem chứ? Huynh là chủ nhà, cũng nên khuyên hẳn a."

Hần chỉ nhẹ nhàng mấy câu, đã đẩy chuyện Dư Thương Hải muốn lấy kiếm phổ sang cho Lâm Chấn Nam.

Điều này làm khó Dư Thương Hải rồi. Hần muốn mạnh mẽ cướp kiếm phổ thì phải đối mặt với liên minh tạm thời Lâm Chấn Nam + Nhạc Bất Quần, bên phe đối phương cao thủ thì có Nhạc Bất Quần, muốn đánh hội đồng thì có đông đảo tiêu sư tiếp đón. Dù cho những tiêu sư này công phu không đến đâu nhưng quen thuộc chiến trận, người đông thế mạnh, đánh nhau nhất thời không giải quyết được. Đánh lên thì đệ tử phái Thanh Thành khó tránh khỏi tử thương, càng đòi mạng là có Nhạc Bất Quần xen vào, hẳn muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, Dư Thương Hải không ngăn được. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sau này ác danh giết người cướp của đủ làm phái Thanh Thành giảm mạnh thanh danh. Muốn làm kỹ nữ nhưng cũng phải dựng bài phường a... Nhưng nếu bảo Dư Thương Hải khổ tâm dâng lên kiếm phổ truy tìm mười năm cho Nhạc Bất Quần thì sao có thể cam chứ?

Nhất thời hai bên đối lập nhau.

Đỗ Dự trong lòng cười lạnh, nước không đục thì sao bắt cá được chứ?

Hần khe khẽ nói với Điền Bá Quang: "Đại ca, bên trong có tịch tà kiếm phổ!"

Điền Bá Quang hai mắt tỏa sáng: "Thật sao?"

"Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải còn có Lâm Chấn Nam đang giằng co, đại ca còn do dự gì nữa?"

"Ừm, nhưng không dễ lắm a!"

"Đại ca, nếu ngươi có thể trộm được tịch tà kiếm phổ, luyện thành võ công tuyệt thế của Viễn Đồ Công năm đó thì giang hồ có nơi nào không đi được chứ? Hiệp nữ không phải mình đại ca ngươi độc chiếm?" Đỗ Dự khẽ nở nụ cười dụ hoặc.

Điền Bá Quang hắc hắc cười: "Nếu ta lấy được sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi!"

Hần nhanh chóng biến mất! Là dâm tặc nổi danh, Điền Bá Quang cả nữ nhân còn trộm được nữa là đồ vật.

Nghi Lâm gác bên ngọn cây, mặt đối mặt với Đỗ Dự.

Đỗ Dự thấy Điền Bá Quang đi xa, nói khẽ với Nghi Lâm: "Tiêu sư phụ, vật tối qua ta nhờ người làm giúp đã làm xong chưa?"

Nghi Lâm cười khúc khích nói: "Ngươi người này muốn thứ này làm gì, chẳng lẽ định làm hòa thượng?"

Đỗ Dự hắc hắc cười: "Nghi Lâm tiểu sư phụ từng nói mẫu thân phụ thân người một là hòa thượng, một là ni cô. Hôm nay người là ni cô, nếu ta không làm hòa thượng thì sao có thể lấy..."

Nghi Lâm then thùng vội ném một bao bọc qua, tức giận không để ý đến Đỗ Dự nữa. Đỗ Dự thu lấy bọc vải, chỉ khẽ thở dài.

Nghi Lâm tuy tức giận hẳn nói loạn nhưng bản tính nữ hài, nhịn không được hiếu kỳ quay đầu lại hỏi: "Ngươi than thở gì thế?"

Đỗ Dự miễn cưỡng khẽ cười: "Ta... nói thật, ta làm tất cả là vì muốn lừa Điền Bá Quang rồi đi..."

"Đại dâm tặc kia rồi đi?" Nghi Lâm đột nhiên hiểu ra, kinh ngạc hỏi: "Ngươi làm tất cả là vì cứu ta?"

Đỗ Dự u ám gật đầu: "Ta chỉ nhịn không được phải chia xa ngươi rồi nhưng nếu ngươi không đi thì sớm muộn cũng bị dâm tặc kia ô nhục. Nghi Lâm sư phụ, ngươi mau rồi đi."

Nghi Lâm hưng phấn mặt nhỏ đỏ bừng, nếu không vì thanh quy giới luật nghiêm túc thì nữ ni xinh đẹp này đã nhào đến ôm chặt Đỗ Dự, cảm kích ân cứu mạng của hắn rồi. Nhưng là nhìn vào thần sắc u ám của Đỗ Dự, Nghi Lâm đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Nếu ta thừa cơ đi, ác tặc Điền Bá Quang kia trở về không thấy thì ngươi làm như nào?"

Đỗ Dự miễn cưỡng cười: "Chỉ cần có thể cứu ngươi, để ác tặc kia chém chết có là gì chứ?"

Trước ngực Nghi Lâm đau đớn như trúng đòn nặng, từng giọt nước mắt óng ánh chảy xuống. Đỗ Dự nói như vậy rõ ràng là đã định hy sinh bản thân giúp nàng chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Long Gà Đầy Đất

Nàng từ nhỏ cha mẹ không ở bên người, được Định Dật sư phó thu nuôi, lớn lên trong Bạch Vân am. Các vị sư phụ, sư thúc và sư tỷ tuy tốt nhưng sắc mặt lúc nào cũng nghiêm trang. Vị Đồ Dự đại ca này tuy nhìn qua không thuận mắt nhưng ba phen bốn lượt cứu mình, lần này thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng cũng muốn cứu mình, ân tình này biết báo đáp sao đây?

Nghi Lâm bỗng nhiên nói: "Ta không đi, Phật dạy ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Ta Nghi Lâm là đệ tử danh môn chính phái, sao có thể đệ đại ca dâng lên tính mạng, bản thân một mình chạy trốn chứ? Muốn đi thì cùng đi!"

Đồ Dự không khỏi nôn nóng, hần muôn tính vạn tính không ngờ Nghi Lâm cố chấp vậy, gằn nhẹ nói: "Ác tặc kia cước trình quá nhanh, một ngày ngàn dặm, nếu ta còn ở đây thì còn kéo hần được nhất thời nữa khác, người còn có cơ hội chạy trốn. Nếu hai người cùng đi thì sẽ bị ác tặc kia đuổi kịp, ta chẳng qua là một đao mà thôi, người lại chịu đủ lắng nhục, việc gì phải khổ vậy chứ, mau đi!"

Nghi Lâm quát cường nói: "Chết thì chết, một tấm da mà thôi có gì phải lưu luyến chứ? Nếu đại ca vì ta mà chết thì Nghi Lâm dù còn sống cũng như tro tàn. Sư phụ nghe nói đến chắc chắn một chương đánh chết ta, ta không đi."

Đồ Dự gần như bị tức chết, hần nào ngờ cô nàng này ngốc nghếch ngây thơ cố chấp như vậy. Nha đầu này không đi thì nhiệm vụ thứ 2 của hần không thể hoàn thành, bước kế hoạch tiếp theo cũng không thể thi triển, phải làm sao đây?

Đồ Dự lập tức hạ quyết tâm, nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi môi hồng xinh của Nghi Lâm. Nghi Lâm còn đang chính nghĩa lâm nhiên nào ngờ bị vị đại ca nghĩa bạc vờn thiên trước mắt cường hôn, đôi tay hần còn không chút thành thật len lỏi trên dưới nội y làm Nghi Lâm tay chân luống cuống.

Nàng bị khinh bạc hồi lâu, gần như hòa tan vào lòng Đồ Dự nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện gương mặt sư phụ, cuối cùng nhớ đến thân phận xuất gia bản thân nên dưới cơn xấu hổ đánh Đồ Dự một cái tát. Nghi Lâm là cao thủ phái Hằng Sơn, một tát này tuy không nặng nhưng đánh cho trạch nam Đồ Dự mặt mũi bầm dập. Sau đó nàng đầy úy khuất khóc lóc chạy mất.

Đồ Dự tiếp được thông báo của không gian: "Người cứu được Nghi Lâm phái Hằng Sơn từ tay Điền Bá Quang, thu được 40 điểm hảo cảm. Hiện tại hảo cảm của Nghi Lâm với người là 60 điểm. Người muốn hoàn thành nhiệm vụ thứ 2 thì phải đạt được 100 điểm hảo cảm, đồng thời tiến hành dùng điểm phản diện đổi."

Đồng thời không gian cũng đưa ra nhắc nhở: "Số 197621, do hành động của người xúi giục phái Thanh Thành và phái Hoa Sơn, Phúc Uy tiêu cực ba danh môn chính phái vì thu được tịch tã kiếm phổ mà nội đấu, thay đổi lớn nội dung, hành vi của người phù hợp với tiêu chuẩn phản diện, thu được 50 điểm phản diện. Hiện tại người có 360 điểm phản diện."

"Tiêu chuẩn thưởng lệ phản diện: trong không gian vô kịch, người dùng trí tuệ và vũ lực bản thân thay đổi kịch tình, suy yếu nhân sĩ chính phái hay tăng mạnh lực lượng phản diện phù hợp tiêu chuẩn phản thưởng. Không gian sẽ xem xét mức độ thay đổi kịch tình, xảo diệu kế sách và độ khó để khen thưởng xứng đáng."

Đồ Dự cảm thán không thôi. Phải biết, hần cứu tử nhất sinh giết chết rắn hổ mang mới chỉ được 10 điểm phản diện. Lần này chỉ từ quan sát kẻ mạo hiểm Thiên Quang, to gan胆 hổ nuốt sói, làm Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải song hùng khai chiến, không ngờ thu được 50 điểm phản diện! Phản diện cũng có chỗ thú vị a!

Mà lại từ nhắc nhở của không gian, điểm phản diện còn có thể đổi nữ chính như Nghi Lâm, có thể nói là chỗ dùng cực lớn. Trái tim Đồ Dự đập thành thịch, nếu có thể đổi nữ chính thì chính mình sẽ không cô độc trong không gian nữa. Vốn hần có khí tượng lang cô quạnh cuồng, chỉ có thể giả nhập phản phái, hần cho dù muốn cùng tổ đội với người khác thì cũng không ai muốn. Con đường sau này nhất định rất cô độc nhưng nếu như tiến vào kịch tình, có thể thu được nữ chính thì không phải chính mình có mấy nữ bầu bạn, cần gì phải tổ đội nữa?

Nghĩ lại mà xem, có Vương Ngự Yên chỉ điểm, có kế sách của Hoàng Dung, Triệu Mẫn, có Lý Mạc Sầu công phu cao cường, có Trình Anh Nghi Lâm y thuật cao hay mẫu nữ song kiếm Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San, Chu Chỉ Nhược, Tiểu Chiêu hiền lành thì cần gì người khác chứ?

Một con đường huy hoàng đã vẫy tay với Đồ Dự. Đồ Dự kiềm nén vui sướng trong lòng, tiếp tục xem kịch đầu tại trường.

Nhạc Bất Quần, Lâm Chân Nam, Lâm Bình Chi đứng cùng một chỗ, phía sau là vài trăm tiêu sư ngăn cản Dư Thương Hải và chúng đồ phái Thanh Thành.

Sắc mặt Dư Thương Hải càng lúc càng khó xem, cuối cùng nhin không được phát tác: "Nhạc lão nhi! Ta hôm nay dùng Thanh Thành kiếm pháp lĩnh giáo Hoa Sơn kiếm pháp của người!"

Nhạc Bất Quần hồ hững nói: "Từ trước đến giờ vẫn không đệ nhất, võ không đệ nhị. Nghe nói kiếm pháp phái Thanh Thành được xưng đệ nhất phía tây, ta đã sớm muốn lĩnh giáo rồi."

Hai nhân vật cấp tông sư trong nháy mắt giao đầu, bóng kiếm đan xen!

Từ quang trên mặt Nhạc Bất Quần đại thịnh, dưới Tử Hà thần công, kiếm trong tay hần đường đường chính chính, lấy khí ngự kiếm phát huy Hoa Sơn kiếm pháp đến cực trí, mỗi kiếm đều đánh cho Dư Thương Hải hồ khẩu chân động. Nhưng Dư Thương Hải là cao thủ tung hoành một đời, kiếm pháp cũng cao minh nhập thánh, kiếm chiêu phái Thanh Thành lại vô cùng tinh diệu nên nhất thời đôi bên không phân cao thấp.

Thấy lão đại khai chiến, chúng đệ tử phái Thanh Thành cũng xông giết qua, đến thẳng bên Lâm Chấn Nam! Lâm Chấn Nam khẽ gầm, đồng đảo tiêu sư của tiêu cục kết thành chiến trận. Những tiêu sư này tuy công phu không thể đối kháng với cao thủ phái Thanh Thành nhưng vào nam ra bắc nhiều năm, không biết đã đánh bao nhiêu trận rồi, phối hợp thuần thục, yểm trợ lẫn nhau, di chuyển hợp lý lại có Lâm Chấn Nam, Vương phu nhân, Lâm Bình Chi chỉ huy đối kháng, không ngờ cùng đệ tử phái Thanh Thành đánh không chút rơi xuống hạ phong!

Nhất thời trong căn nhà cũ này tiếng giết rầm trời, thanh âm kêu thảm lia lịa, khắp nơi đều là tử chi và máu tươi tung tóe làm nơi này chốc lát đã biến thành chốn Tu La địa ngục!

Đỗ Dự kiên nhẫn chờ đợi, thấy một bóng đen lướt qua từ một hộ bên cạnh tiến vào liền nín lặng không dám thở. Trong lòng hắn cũng thầm khen không thôi, đây hẳn là Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang quả thật là đại dame tặc, hắn biết dưới ánh mắt đồng đảo cao thủ tiến vào trong phòng lấy tịch tà kiếm phổ không phải là chuyện dễ. Nhưng tiền viện phòng hộ nghiêm mật không đại biểu không thể phá tường vào. Hắn chỉ cần đến nhà hàng xóm, phá ra một hố nơi vách tường là có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào.

Đỗ Dự đang do dự có nên ném đá vạch trần kế sách của vị đại ca này hay không - cái hắn muốn là càng loạn càng tốt, Điền Bá Quang lấy được kiếm phổ không phải là chuyện hắn muốn. Bỗng không biết từ đâu bay tới một viên đá, đánh trúng Điền Bá Quang đang ở trong đình viện, một thanh âm hô lên: "Có người trộm kiếm phổ!"

Nhạc Bất Quần và Dur Thương Hải đồng thời lướt lên xông hướng tiểu tặc, Điền Bá Quang kinh hãi thất sắc, hắn nào phải đối thủ của hai đại tông sư nên lập tức bay ngược trở về. Nhạc Bất Quần và Dur Thương Hải thấy trên vách tường có một cái động thì đồng thời hừ lạnh, muốn xông đi vào nhưng kết quả là bị đối phương ngăn cản, thế là lại tiếp tục đánh nhau.

Điền Bá Quang trộm không được, then quá hóa giận cầm lấy cuồng đao bay lên một cây đại thụ quát: "Đứa cháu ngỗ nghịch nào dám gọi phá hành tung của ông? Tìm chết!"

Trên cây không ngờ nhảy xuống là kính mắt nam, chính là kẻ mạo hiểm được Nhạc Bất Quần thu làm đệ tử. Không ngờ kẻ này lại ẩn trên cây, quả thật là tâm tư khó lường.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần âm trầm lại, kính mắt nam kia sợ hãi nói: "Sư phụ, đồ đệ lo lắng cho lão nhân gia ngài và Linh San cho nên vội vã đến đây. Vừa đúng lúc gặp Điền Bá Quang nên vội nói ra."

Nhạc Bất Quần gật gù đầu, chỉ hướng kẻ mạo hiểm Thiên Quang phái Thanh Thành: "Người nếu là đồ đệ tốt của ta thì đi giết kẻ đó, ta sẽ tin người."

Trong mắt kính mắt nam lóe lên tia lạnh lẽo, rõ ràng Nhạc Bất Quần này không tin hắn. Trong nguyên tắc, bắt đệ tử phái Hoa Sơn Bạch Anh La chính vì để lộ hành tung Nhạc Bất Quần ở nhà cũ Lâm gia mới bị diệt khẩu.

Hắn nào ngờ chính mình ẩn thân tốt như vậy lại bị Điền Bá Quang nhìn ra. Nên cười nói: "Sư phụ đã có lệnh thì, đồ đệ bất tài dù liều mạng cũng muốn lấy đầu kẻ này."

Hắn tuy nói hoành tráng vậy nhưng lại nhanh chóng quay người định chạy biến.

Nhưng là Thiên Quang kia cười lạnh, chạy đến trước ngăn lại, hi hi cười nói: "Đừng đi a, phái Hoa Sơn kia đỡ kiếm!"

Hắn lòng mang âm mưu, muốn lấy lòng sư phụ thật sự Nhạc Bất Quần nên ra tay ngoan độc.

Đỗ Dự cẩn thận quan sát. Thiên Quang này vừa gặp Nhạc Bất Quần đã đem bí mật tịch tà kiếm phổ ra nói, lại đáp ứng đi làm nội gián phái Thanh Thành, rõ ràng cũng là người khí phách. Hắn hiện tại thân mang kiếm pháp hai phái Thanh Thành và Hoa Sơn, lại có tiểu hoàn đan tăng cường công lực của Nhạc Bất Quần, thực lực đã hơn xa những kẻ mạo hiểm khác!

Kính mắt nam tuy có khí tượng bạch khí quán nhật, có thiên phú luyện kiếm nhưng tâm tư không chắc, định hấp dẫn Nhạc Linh San để có cơ hội tiến vào hậu sơn Hoa Sơn tìm Phong Thanh Dương cho nên qua một tháng, chỉ miễn cưỡng đem nhập môn kiếm pháp của phái Hoa Sơn luyện đến tầng 3. Hiện tại giao đấu cùng Thiên Quang không ngờ nhanh chóng rơi vào hiểm cảnh.

Kính mắt nam cũng là nhân vật ngoan độc, nếu như đã xé phà da mặt thì dứt khoát làm đến cùng kêu to: "Kiếm pháp người này rõ ràng là Ngọc Nữ thập tam kiếm của phái Hoa Sơn! Người là gian tế Nhạc Bất Quần phái đến! Xin Dur chương môn xem xét!"

Thiên Quang cũng kinh hãi, hắn vì muốn nhanh chóng giết kính mắt nam lấy lòng Nhạc Bất Quần nên vội vã xuất chiêu, không để ý xem dùng kiếm pháp nào, nào ngờ tên này kiếm pháp tầm thường nhưng ánh mắt cay độc, nhanh chóng nhận ra bí mật của mình.

Ánh mắt âm lãnh của Dur Thương Hải lướt qua Thiên Quang rồi nhìn Nhạc Bất Quần: "Ta hẳn nên sớm nghĩ đến, Nhạc huynh sao có thể dẫn cử đệ tử kỳ tài như này chứ. Không ngờ người đã sớm vươn tay vào phái Thanh Thành, hôm nay ta và người tính sổ luôn thể!"

Dur Thương Hải khẽ nháy mắt, Dur Nhân Ngạn cười gần tới gần Thiên Quang, định giết bỏ tên nội gián này!

Đỗ Dự tuy xem náo nhiệt nhưng trong lòng đáng chất. Hắn tự biết chuyện bản thân, dù là Thiên Quang hay kính mắt nam, sau một tháng huấn luyện chiến lực đều không kém hơn rắn hổ mang khi trước!

Q.1 - Chương 13: Trộm Gãy Xà Nhà

Đỗ Dự dù là gặp ai, đòn đả độc đầu đều phải chết trong tay họ! Đây là nhờ một tháng bá sư, thiên phú hơn người của kẻ mạo hiểm giúp họ trở thành cao thủ hạng ba còn hấn thì khổ sở miễn cưỡng không bị giết mà thôi. Nghĩ đến khí tượng lang cố quyến cưỡng trước ngực, hấn như là đứng đối lập với mọi người vậy. Con đường phía trước quả thật nguy hiểm vô cùng.

Một tiếng phật hào vang lên, một vị đại hòa thượng mang theo mấy vị đệ tử, bước nhanh tiến đến: "A di đà phật, tội nghiệt, tội nghiệt! Hai vị thí chủ Nhạc chương môn, Dư chương môn xin dừng tay!"

Ba phe Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải và Lâm Chân Nam đồng thời ngưng chiến, kêu lên: "Bái kiến Phương Sinh đại sư của Thiếu Lâm Tự."

Người đến chính là một trong số ít cao tăng chữ Phương đứng hàng cao nhất Thiếu Lâm Tự hiện tại, phía sau còn có vài chục tăng nhân Thiếu Lâm và đệ tử tục gia, trong đó có một bóng hình quen thuộc. Đó chính là trung niên có khí tượng bạch hổ xuống núi kia!

Lúc này, trong mắt Đỗ Dự, vị trung niên có sẵn căn cơ này bước chân càng thêm trầm ổn, lưng gấu như núi, khí thế bất phàm, rõ ràng một tháng ở trên Thiếu Lâm Tự giúp công phu hấn tăng nhiều.

"Không biết Phương Sinh đại sư đến đây có việc gì?" Dư Thương Hải sợ bị Nhạc Bất Quần ác nhân cáo trạng trước nên lên tiếng hỏi.

"A di đà phật, phương trượng sư huynh nghe vị tục gia đệ tử Sử Quốc Lương này nói tịch tà kiếm phổ nguy hại giang hồ ẩn náu chỗ này. Viễn Đồ Công tịch tà kiếm phổ và Thiếu Lâm Tự có quan hệ không cạn. Viễn Đồ Công bản thân là đệ tử của Độ Nguyên đại sư Nam Thiếu Lâm. Tịch tà kiếm phổ càng tập hợp trí tuệ võ công thiếu lâm, thiếu lâm ta tuy không tham kiếm pháp cao minh nhưng không đành lòng nhìn thấy cảnh giang hồ cừu sát, máu tươi đầy đất nên tôi đây thương lượng cùng thí chủ Lâm Chân Nam, có thể đem cả sa giao cho Thiếu Lâm Tự bảo quản không, Lâm gia các người cũng ít đi kẻ địch ngấp nghé thứ này." Phương Sinh đại sư nói.

Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải đồng thời biến sắc, không ngờ lãnh tụ chính pháp võ lâm là Thiếu Lâm Tự cũng muốn chen ngang. Tuy biết lần này người Thiếu Lâm Tự đến không nhiều nhưng Phương Sinh đại sư là cao tăng đắc đạo, võ công sâu không lường được, cho dù muốn trở mặt giết người cũng không làm được. Toàn trường bỗng tĩnh lặng.

Đỗ Dự không khỏi âm thầm kêu khổ trong lòng, quả nhiên không có kẻ mạo hiểm nào là đèn cạn dầu. Bí mật tịch tà kiếm phổ bọn họ đều sẽ đội giá lên bán cho sư môn hoặc người khác đòi lấy chỗ tốt. Nói thật, nếu không phải bản thân buộc phải lấy được thì đã sớm bán cho Điền Bá Quang, đòi lấy chỗ tốt nhất định rồi.

Nhạc Bất Quần ngược lại khẽ suy nghĩ, rất nhanh sau ha ha cười nói: "Nếu như Phương Sinh đại sư đã đến chủ trì đại cục thì không còn gì tốt hơn nữa. Nhạc mổ một mình khó chống, còn đang lo lắng Dư chương môn toàn quân tiến đến a."

Hấn thấy đã không còn hy vọng độc chiếm nên dứt khoát chuyển mâu thuẫn, tẩy sạch bản thân.

Dư Thương Hải thật là mệnh kém, vốn đoạt kiếm phổ chỉ là chuyện nhắc tay là làm được nào ngờ cao thủ võ lâm một cái rồi một cái xuất hiện nên dứt khoát gầm lên nói: "Còn ai đang âm thầm rình mò, đều đi ra cả đi!"

Một thanh âm rõ rệt vang lên: "Dư chương môn, Tả minh chủ có lệnh tất phải đem tịch tà kiếm phổ về Tung Sơn, tránh khỏi giang hồ máu tanh mưa máu!"

Một cao thủ kính trọng từ trên trời hạ xuống, tay cầm minh chủ lệnh của ngũ nhạc kiếm phái. Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "Hóa ra là Tung Dương thủ Phí Bán đến, hân hạnh hân hạnh."

Phí Bán nở nụ cười đối với Phương Sinh đại sư: "Đại sư cùng ta xuất phát cùng lúc nhưng cước trình lại nhanh hơn."

Hấn nháy mắt một cái, mười mấy cao thủ phái Tung Sơn đồng thời nhảy xuống. Dư Thương Hải và Nhạc Bất Quần đồng thời khẽ kinh hãi. Những kẻ đến đều là cao thủ hạng nhất trên giang hồ, danh xưng Tung Sơn thập tam thái bảo. Ngoài ra còn có một người đi cùng mà Đỗ Dự biết, chính là Vương Bằng, được Nhạc Bất Quần dẫn tiến làm đệ tử Tả Lãnh Thiên.

Hấn khẽ thở dài một hơi, xem ra 12 kẻ mạo hiểm còn lại đã cuốn lên tròng mưa gió này, tịch tà kiếm phổ dễ lấy nhất bỗng biến thành mất bảo! Tất cả mọi người đều quyết lấy bằng được.

Đỗ Dự đột nhiên có cảm giác thà đi lên Hắc Mộc nhai tìm Đông Phương cô nương và tranh sủng với Dương Liên Đình còn có vẻ dễ làm hơn lấy tịch tà kiếm phổ...

Lại thêm một đồng ni cô xuất hiện, cầm đầu là một lão sư thái sắc mặt nghiêm túc, chính là Định Dật sư thái của phái Hằng Sơn. Sau người nàng không

phải là Nghi Lâm mà là nữ sinh có khí tượng bạch thỏ dẫn hào, tên là Nhu Nhu.

Đỗ Dự thấy nhiều kẻ mạo hiểm xuất hiện bắt đầu chán chường buồn than thở, rận nhiều không cần, nước càng đục càng dễ mò cá a.

Điền Bá Quang ha ha khề lui về bên người Đỗ Dự chửi thề: "Hôm nay là chuyện gì thế này, đại hội giang hồ ở đây sao?"

Đỗ Dự cười khổ một tiếng, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia nghĩ, lập tức hắc hắc cười khê: "Điền huynh, nếu như chúng ta không có hy vọng lấy được tịch tà kiếm phổ thì dứt khoát không đề ai lấy! Phóng hỏa thì sao nhỉ?"

Điền Bá Quang cười lớn đáp: "Hay, ta không thích những kẻ chính phái này, đề ta đi phóng hỏa cho không ai lấy được."

Hắn khe khê chuồn mắt.

Đỗ Dự khề sờ vật trong lòng, âm thầm an tâm. Thành bại ở đòn này! Cơ hội chỉ có trong tích tắc!

Thiếu Lâm Tự, phái Tung Sơn, phái Hoa Sơn, phái Thanh Thành, phái Hằng Sơn, Võ Đang dồn dập đến thêm vào chủ nhân Phúc Uy tiêu cực. Nhất thời quần hùng tụ tập, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, ai cũng đứng hòng tiến vào phòng được, mắt thấy lại sắp có đánh lớn thì đột nhiên, một mối lửa nổi lên, chính là Điền Bá Quang nổi lửa đốt nhà. Có người muốn đi cứu hỏa, có người không đề hắn đi, có người muốn bắt kẻ phóng hỏa, có người lại muốn mượn cơ hội này nước đục mò cá tiến vào phòng làm hiện trường loạn cả lên.

Đỗ Dự khề thừa cơ hỗn loạn, ném một vật vào trong đám lửa, lẩn vào đám người hét lớn: "Có cà sa!"

Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải, Phương Sinh đại sư, Định Dật sư thái, Phí Bân... đám nhân vật đứng đầu lập tức ánh mắt như đuốc nhìn vào đồ vật trong đồng lửa! Là một bọc vải có tám cà sa!

Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "Thiện tai, thiện tai. Vật này bị hủy là tốt nhất."

Định Dật sư thái nghe vậ cũng gật đầu đồng ý. Đáng tiếc, có những người không rộng lượng được như đệ tử Phật môn, Dư Thương Hải một cái nhảy vào đám cháy, nắm lên bao áo cà sa, định rời khỏi. Nhạc Bất Quần sao đề hắn đi chứ, khề cười một tiếng đâm kiếm đến thẳng cánh tay Dư Thương Hải. Nếu Dư Thương Hải buông tay, bao cà sa là của Nhạc Bất Quần, nếu không chịu buông thì khó tránh khỏi cánh tay bị chém xuống.

Dư Thương Hải chỉ có thể tạm thời buông tay, Nhạc Bất Quần mũi kiếm nhướn lên, linh hoạt như cánh tay cuốn lấy bao cà sa.

Phí Bân lông mày nhướn lên: "Nhạc chương môn, Tả minh chủ có lệnh phải đưa tịch tà kiếm phổ về Tung Sơn, ngài dám kháng lệnh mình chủ sao?" Lời còn chưa dứt, một đôi thiết chương nhào hướng lồng ngực Nhạc Bất Quần, nếu như Nhạc Bất Quần không chịu buông tay thì một chương ngoan độc mang đầy công lực này sẽ đánh lên lồng ngực hắn.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng quát: "Nếu đã như vậy, Nhạc mỗ nguyện ý vật trả nguyên chủ Thiếu Lâm Tự! Đây vốn là vật của Thiếu Lâm a!" Mũi kiếm hắn khề rung, bao cà sa lập tức bay hướng Phương Sinh đại sư.

Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "A di đà Phật..."

Hắn còn chưa niệm xong thì một thân ảnh quỷ dị xuất hiện, bỗng đón lấy bao cà sa, cười lớn rồi lao ra ngoài! Chính là Điền Bá Quang! Sau khi phóng hỏa xong, hắn một mực thăm dò nhưng đương nhiên không thấy được Đỗ Dự ném bao cà sa vào, đúng lúc thấy bao cà sa bay đến gần mình, nào có đạo lý bỏ qua không lấy chứ nên lập tức tóm lấy rồi điên cuồng chạy trốn.

Phương Sinh đại sư lông mày nhướn lên: "Điền thí chủ, vật này không lấy được!"

Hắn còn chưa dứt lời đã vội thi triển khinh công bay hướng Điền Bá Quang. Nhìn đại hòa thượng bình ỗn này không ngờ khi thi triển khinh công không chậm hơn Điền Bá Quang tý nào!

Điền Bá Quang lập tức thi triển công phu áp rương vạn lý độc hành, vội vã lao thẳng, cả người như chim nhỏ trượt đi, lướt vút trên không. Hai thanh kiếm sáng loáng đồng thời đâm đến trước mặt hắn chặn lại, chính là Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải! Hai kẻ này một giây trước còn người chết ta sống, lúc này đã song kiếm hợp bích cùng xuống tay với Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang dù cho vội vã uốn lượn trơn như cá trạch, dù cho kiếm còn cách ba xích nhưng vẫn bị kiếm khí của Nhạc Bất Quần gây thương, nhổ ra một búng máu rồi vội vã chạy trốn.

Cả đám người thấy vậy vội vã đuổi theo. Căn nhà cũ chỉ trong vòng năm giây, từ chỗ kín người biến thành trống trơn.

Một thân hình quỷ dị chợt lóe tiến vào nhà cũ Lâm gia. Chính là Đỗ Dự!

Hắn ném ra bao cà sa vốn là để mọi người tranh đoạt, cuối cùng có người cầm lấy nó dẫn theo một đám cao thủ rồi đi, không ngờ người này lại là Điền Bá Quang. Như vậy cũng tốt, ít nhất có thể đảm bảo Nghi Lâm không bị hại.

Sau khi hắn tiến vào căn nhà cũ bắt đầu tìm kiếm bức tượng Đạt Ma nhưng là không thấy đâu. Trong nguyên tác, ngón tay bức tượng đạt ma chỉ hướng nào thì đó chính là cà sa.

Đỗ Dự vội vã suy tư, nếu giống với nguyên tác thì sao Thiên Quang không nói cho Nhạc Bất Quần? Vì sao Nhạc Bất Quần không tìm thấy?

Nhất định là có thay đổi. Hắn cẩn thận tìm tòi từng ngõ ngách trong nhà. Khắp nơi đều có dấu vết tìm kiếm, ngay cả bò đoàn cũng bị xé mở tìm kiếm mà không để sót góc nào. Rõ ràng Nhạc Bất Quần đã cẩn thận kiểm tra một lần. Hắn là người tinh tế, kinh nghiệm giang hồ phong phú, nếu hắn tìm không được thì chắc chắn bằng tư duy bình thường không thấy được.

Đỗ Dự dù bò lên cả xà nhà cũng chỉ thấy một kết quả là trống trơn, không có gì! Hắn hận đến một quyền đâm lên nóc nhà làm tro bụi rì rào rơi xuống bám đầy người hắn.

Bỗng hắn đột nhiên nhớ tới chuyện xưa "Trộm nhà khó phòng, lấy gãy xà nhà". Chuyện kể khi xưa lúc Tào Tháo khởi binh, về nhà xin tiền, Tào phụ nể hân người khác khởi binh đều là vợ vết tiền về nhà, riêng hắn là mang tiền nhà ra ngoài nên không chịu cho hắn. Vì đề phòng Tào Tháo trộm, ông mang thoi vàng đồ thành tro gạch, đặt lên xà nhà. Nào ngờ Tào Tháo mắt sáng như đuốc, nhìn cái biết ngay thoi vàng khác với gạch thường, liền trộm đổi thành gạch thường. Khác với thoi vàng tính mềm, đá xanh cứng rắn dần dần ép không được xà nhà cuối cùng đổ sụp. Đây gọi là trộm nhà khó phòng, lấy gãy xà nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thủy Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Kiểm Phở Thật Giả

Liệu có phải Viễn Đồ Công dùng chiêu này? Đỗ Dự đi gõ từng viên một quả nhiên nghe thấy một tiếng gòn vang. Trong một khối gạch không ngờ có thanh âm vang vọng lại, Đỗ Dự khẽ gõ nhẹ một cái đập nát viên gạch, mà tám cạ sa hiện ra trước mặt hắn.

Đỗ Dự không khỏi vui mừng hết đời nhưng hắn vừa cảm cạ sa lên thì nghe thấy thanh âm nhắc nhở của không gian: "Số 197621, người tạm thời lấy được đạo cụ duy nhất trong không gian "tịch tà kiểm phở". Nhưng vì đây là đạo cụ quan trọng nên người tự động tiếp nhận khảo nghiệm. Kiểm phở này cứ cách một thời gian sẽ phát ra tín hiệu, những kẻ mạo hiểm khác sẽ nhận được, tín hiệu không thể xóa tan, tín hiệu kéo dài một giây. Người phải giữ được vật phẩm quá 30 phút mới giành được quyền sở hữu vĩnh viễn. Sau khi người chết, vật phẩm lập tức rơi ra, tin tức này tất cả những kẻ mạo hiểm đều nhận được."

Còn chưa kịp hoàn hồn thì ngoài phòng đã có thanh âm nói chuyện vang lên: "Làm sao ta nghe được hệ thống nhắc nhở tịch tà kiểm phở đã bị kẻ mạo hiểm cảm mà nhìn địa đồ còn ở trong phòng này? Mọi người không nên nội đấu vội, ta cảm thấy việc này còn có kỳ quái, vào phòng tìm xem!"

Có người đến! Đỗ Dự vội vàng thu tám cạ sa lại, lại len lén lấy ra một vật để vào lòng. Hắn không kịp nghĩ nhiều vội vã nhảy xuống.

Trước mắt hắn là Thiên Quang, kính mắt nam, Sứ Quốc Lương, Vương Bằng, Nhu Nhu... cùng lúc tiến vào. Những kẻ này đồng thời thu được nhắc nhở của không gian nên quay lại tìm kiếm sự thật.

Đỗ Dự không khỏi thầm kêu khổ. Hắn chỉ có thể hi vọng vào tốc độ bản thân, vừa rơi xuống hắn lập tức thi triển vạn lý độc hành, vội vàng lao hướng cửa phòng!

Nhưng là Đỗ Dự quá xem thường những kẻ đệ tử danh môn chính phái này. Những kẻ này đều có kỳ ngộ, thậm chí Sứ Quốc Lương, Vương Bằng còn có một thân công phu từ trước, sau một tháng cường hóa, bọn họ mạnh mẽ vô cùng.

Đỗ Dự vừa rơi xuống đã bị Sứ Quốc Lương hống dứt đoạn hành động! Trong phòng hẹp hòi này, tiếng hống của hắn như kim cương hàng thế, chấn đến lỗ tai ông ông, Đỗ Dự là mục tiêu còn bị chấn đến đầu ngất mất hoa, suýt thì đâm đầu vào tường!

Là sư tử hồng của phái Thiếu Lâm!

Sư tử hồng quả không hổ là công phu khí công, được trung niên khí tượng bạch hổ xuống núi thi triển ra khí thế ép người, y như một con mãnh hổ hùng sư, đồng thời từ lồng ngực hắn cũng phát ra tiếng hống, chấn đến người khác đặt chân bất ổn. Có thể nhìn ra được, kỹ năng của hắn đẳng cấp không thấp.

Bị Sứ Quốc Lương làm gián đoạn hành động nên Đỗ Dự nhanh chóng bị 11 kẻ mạo hiểm tụ tập, ép sát.

"Hóa ra là người!" Sứ Quốc Lương hắc hắc cười nói: "Xem thường người rồi, không ngờ người có thể lấy tịch tà kiểm phở trước mặt nhiều hảo thủ như vậy, không tệ!"

Trên cơ ngực cường tráng của hắn, khí tượng bạch hổ như gầm gào muốn nhảy ra hiển lộ thần uy!

"Hắn không phải bị Nhạc Bất Quần khu trục xuống núi sao? Nghe nói là khí tượng lang cổ quyền cường? Ta từng thấy hắn đi cùng một chỗ với Điền Bá Quang." Kính mắt nam hắc hắc cười nói: "Nếu như ta đoán không sai thì ngoài hắn có tịch tà kiểm phở ra thì hắn còn là nhân vật tá phái nữa!"

"Là tá phái sao?" Nhu Nhu rụt rè nói, không ngờ người nhút nhát như nàng cũng qua được khảo nghiệm đầu tiên.

"Ngốc!" Vương Bàng liếm liếm miệng nói: "Đừng quên nhiệm vụ thứ 2 của chúng ta, giết chết một nhân sĩ trận doanh đối địch. Ta cho là phải đi tìm tiểu binh của Nhật Nguyệt thần giáo nhưng nghĩ kỹ lại, kẻ này không phải thuộc trận doanh đối địch sao? Giết hắn cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ!"

"Nhất cử lưỡng tiện a, ha ha." Thiên Quang tiến lên trước một bước: "Vậy để ta làm đi."

Mắt thấy sắp hình thành thế hợp vây 11 đánh 1, trên người Đỗ Dự có thần khí kéo điểm thù hận tịch tà kiếm phổ, lại có khí tượng lang cổ quyền cuồng mang đến thân phận và phái, giết hắn quả thật là chỗ tốt nhiều vô cùng. Tuyệt diệu nhất là hắn không môn không phái, đỡ phiên toái hơn giết người Nhật Nguyệt thần giáo nhiều, có thể nói là bỏ hơn cả Đường Tăng.

Đỗ Dự hai mắt khê đảo, hi hi cười nói: "Các người muốn giết ta nhưng không dễ đâu."

Kính mắt nam ha ha cười lớn: "Chúng ta có 11 người, mỗi người ít nhất tinh thông một môn công phu, dù là cao thủ võ lâm hạng hai cũng không chịu được chúng ta vây công, người đi cùng Điền Bá Quang thì có bao nhiêu công phu chứ? Cuồng phong đao pháp? Hay là vạn lý độc hành, đáng tiếc nơi này là trong phòng, người trốn không thoát được, chờ chết đi!"

Hắn vừa dứt lời đã là người đầu tiên lao đến, trường kiếm vạch lên ánh sáng chớp lóa trên không, một tháng này hắn đã bắt đầu học được thần vận lấy khí ngự kiếm của phái Hoa Sơn!

Đỗ Dự không có thời gian dư thừa để hâm mộ, đột nhiên lấy ra một cái bọc ném ra nói: "Tịch tà kiếm phổ ở đây, đón lấy!"

Kính mắt nam kinh hãi thất sắc, kiếm của hắn sắp đâm vào tịch tà kiếm phổ nhưng căn cơ của hắn nông cạn, căn bản không kịp thu kiếm. Lúc này một viên bụi gai độc đột nhiên đánh trúng cánh tay hắn làm trường kiếm hơi lệch, lướt qua tịch tà kiếm phổ. Kính mắt nam đau đến kêu to lên, hóa ra người đánh trúng hắn là một nam nhân cao gầy tên Ngô Lương được dẫn đến Ngũ Độc giáo, khí tượng trước ngực hắn là con rết. Ngũ Độc giáo, vừa nghe tên đã biết là dùng độc, bụi gai độc này tuy thuộc hàng nhẹ nhưng vẫn là độc, tạo thành mỗi giây mất 1 máu, kéo dài trong 5 giây.

Bất kể như nào thì Ngô Lương đã ra tay ngăn cản kính mắt nam, cứu lấy tịch tà kiếm phổ. Hắn ha ha khê cười định đón lấy bao nhưng bị Sứ Quốc Lương một quyền đánh vào xương sườn, đau đến lưng khom lại như con tôm. Sứ Quốc Lương tóm lấy cái bao phần nộ quát lên: "Nhìn còn không nhìn rõ, định cướp cái gì chứ?"

Vương Bàng và Thiên Quang lúc này đã gio trường kiếm chỉ hướng ngực Sứ Quốc Lương, nhìn nhau một cái gật đầu nói: "Mở bao ra xem sao!"

Trong bao quả nhiên là tám cà sa! Những kẻ mạo hiểm này đều từng đọc nguyên tác, tám áo cà sa này cũ nát không chịu được, may vá chẳng chịu, bên trên lở mờ có thể thấy những nét chữ long phượng. Dù là chất liệu, nét chữ đều không phải nhất thời nửa khắc có thể phảng chế được, đặc biệt là Sứ Quốc Lương đầu nhập Thiếu Lâm Tự, nghiên cứu cà sa cả tháng đương nhiên nhận ra thật giả. Hắn có thể khẳng định đây chính là tịch tà kiếm phổ!

Sứ Quốc Lương cười dài một tiếng, đột nhiên phát ra sư tử hồng. Trong phòng hạn hẹp, uy lực của sư tử hồng càng thêm mạnh mẽ, Thiên Quang, Vương Bàng, kính mắt nam cả đám đồng thời bị mê muội. Nhưng sau người Sứ Quốc Lương còn có Ngô Lương và những kẻ mạo hiểm khác, họ nhanh chóng phát động công kích. Sứ Quốc Lương ha ha cười lớn, cũng không quay về cửa chính mà đột nhiên lao người đâm sập tường, xem ra là dựa vào ngoại công tìm đường chạy trốn.

Phúc Châu gần biển, nhiều mưa nhiều gió nên dù căn phòng xây dựng kiên cố cũng không chịu được một cái xông của Sứ Quốc Lương. Đỗ Dự không khỏi ngấm kinh hãi, công phu và lực lượng mạnh mẽ như này thật đáng sợ. Công phu Thiếu Lâm Tự vô cùng phù hợp với tư chất và thể chất đối phương, công phu của đối phương có thể nói là ngày tiến ngàn dặm.

Hắn thấy thời cơ không thể mất nên lập tức chỉ hướng hồ lớn hô lên: "Sứ Quốc Lương cầm mất tịch tà kiếm phổ rồi, mau đuổi!"

Vương Bàng còn định động thủ với Đỗ Dự thì bị hắn cướp trước mắt té tát: "Đồ ngu, nhân sĩ phản phái võ công thấp kém có rất nhiều nhưng tịch tà kiếm phổ chỉ có một thôi, nếu người còn để lỡ thời gian thì Sứ Quốc Lương chạy mất đấy!"

Mọi người nghĩ lại cũng đúng, tiểu tử này công phu kém như vậy, giết lúc nào chẳng được? Đuổi tịch tà kiếm phổ vẫn cần thiết hơn.

Đỗ Dự điên cuồng lướt ra đuổi hướng Sứ Quốc Lương. Không phải hắn không muốn trốn mà là vì thiết kế đáng chết của không gian khi cứ mỗi phút lại báo động trong 30 phút liền, hắn buộc phải theo sát sau Sứ Quốc Lương mới có thể làm thật giả lẫn lộn, để Sứ Quốc Lương lưng gánh hộ nổi oan thiên cổ này đi. Đồng thời, hắn truy kích Sứ Quốc Lương cũng làm bảo vật tịch tà kiếm phổ kia càng thêm thật, muốn làm phản diện thì phải có tố chất diễn viên!

Cà sa ném cho Sứ Quốc Lương là gì? Đương nhiên là từ bàn tay khéo léo của Nghi Lâm, Nghi Lâm còn không rõ hắn muốn làm gì, còn giấu cọt hắn muốn làm hòa thượng. Nghi Lâm vốn là đệ tử phật môn, muốn chế tạo một tám cà sa cũ nát quá dễ dàng, còn vẽ nét chữ trên đó đương nhiên cũng là Nghi Lâm viết ra. Nét chữ của nàng rất đẹp, trong nguyên tác Kim Dung cũng nói đến mấy câu mờ đầu nên Đỗ Dự đương nhiên sao y bản chính, còn lại là hắn một mực bịa đặt.

Chế tạo cà sa giả, thật giả lẫn lộn là kết quả mưu tính hồi lâu của Đỗ Dự. Trong thế giới Tiểu Ngao Giang Hồ này, ai có thể phân biệt được kiếm phổ thật giả chứ? Đỗ Dự ngầm suy đoán là không có ai cả!

Dư Thương Hải chưa từng thấy cà sa, Nhạc Bất Quần đương nhiên cũng mờ mịt không rõ, những kẻ mạo hiểm đọc qua tiểu ngao giang hồ chỉ biết đại khái mà thôi, ngay cả Lâm Bình Chi chủ nhân của nó còn không biết nữa là gì nếu không thì cũng không chạy loạn khắp nhà cũ tìm rồi, nếu nói có thể phân biệt thật ra chỉ có Lâm Chân Nam! Nhưng tổ huấn Lâm gia là: "Từ tôn Lâm gia tuyệt không được chạm vào kiếm phổ."

Lấy tính cách của Lâm Chấn Nam, khả năng một mực tuân thủ tổ huấn, hẳn quá nửa cũng chưa từng thấy tịch tà kiếm phổ thật. Cứ như thế, dưới vội vã, mọi người chưa hẳn đoán được đó là đồ giả từ bàn tay tinh diệu của Nghi Lâm!

Ngay cả Lâm Chấn Nam còn chưa hẳn đoán được thì đám Sử Quốc Lương chỉ dám nhìn qua sao đoán được chứ?

Lúc này, Sử Quốc Lương đang vui vẻ cầm cả sa điền cuồng chạy trước, 11 kẻ mạo hiểm còn lại theo đuôi không tha. Đổ Dữ còn lo lắng luôn tra địa đồ, phát hiện do tin tức đưa ra là trong vòng 100 mét, trên bản đồ chỉ có một điểm nhỏ nên không thể nhận ra là Sử Quốc Lương hay là chính mình. Hắn khẽ cười lạnh hồ hởi: "Đừng để hắn chạy! Ta vừa rồi thấy tịch tà kiếm phổ là kỹ năng cấp S!"

Câu cuối như dầu đổ vào lửa, có những kẻ thấy đuôi nửa ngày không có kết quả, vốn định làm thịt Đổ Dữ trước thì giờ như ăn thuốc kích thích, ánh mắt đỏ ngầu, thờ gấp tăng tốc. Đổ Dữ học vạn lý độc hành chẳng qua là kỹ năng cấp D, những người khác nghĩ đến có cao hơn thì cũng chẳng cao hơn là bao, kỹ năng cấp S với bọn họ thật sự quá mức dự hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Diễn Viên Phản Diện

Sử Quốc Lương nào có chút lơ là, nhìn thì năm tuổi đã gần trung niên nhưng phi như bay trong thành Phúc Châu, có thể thấy kẻ này ngày thường chăm chỉ luyện công, không chỉ luyện được một thân ngoại công mà khinh công cũng không kém.

Đương nhiên nếu Đổ Dữ toàn lực truy kích thì dựa vào 20 điểm tốc độ di chuyển, hẳn đã sớm đuổi kịp rồi nhưng Đổ Dữ là người được lợi lớn nhất, hẳn muốn Sử Quốc Lương thay hắn gánh cạm bẫy này trong 30 phút nên cứ tà tà cách khoảng 100 mét, cần gì phải đuổi kịp chứ? Trong lúc Sử Quốc Lương điên cuồng chạy bán sống bán chết thì Đổ Dữ khẽ cười thầm nhìn từng phút trôi qua. Đột nhiên một kẻ máu me ướt đầm xách theo Nghi Lâm phi về hướng hắn.

Điền Bá Quang! Đổ Dữ âm thầm kêu khổ trong lòng, Nghi Lâm xui xẻo này sao không chạy chứ? Sao lại bị Điền Bá Quang bắt về? Điền Bá Quang sao chạy thoát được từ đồng đảo cao thủ truy kích?

Điền Bá Quang thấy Đổ Dữ, cũng ha ha hào phóng cười: "Mẹ nó nữa, đám chương môn kia như chó điên cắn chặt lấy, đại ca đành dứt khoát vứt bao cả sa cho Nhạc Bất Quần, hiện tại bọn họ đang loạn lên chó cắn chó nhưng là trên đường quay lại ta thấy tiểu mỹ nhân này đang khóc lóc a."

Hắn xách lên Nghi Lâm trong tay, khẽ cười tà với Đổ Dữ: "Tiểu mỹ nhân này là người tha sao?"

Đổ Dữ tim khẽ thịnh thích đập, cười khổ nói: "Lão ca, tiểu mỹ nhân này tốt xấu gì cũng là cao thủ phái Hằng Sơn, công phu của tiểu đệ đại ca cũng biết đấy. Sau khi đại ca đi không lâu, nằng nệ nhàng đánh mấy cái suất thì lấy mạng của tiểu đệ."

Nghi Lâm thông thả tỉnh lại, đôi mắt óng ánh nước mắt nhìn vào Đổ Dữ: "Đại ca tốt, ta đi quá dậm mới hiểu được người khinh bạc ta vì muốn ép ta đi! Muốn chết thì cùng chết!"

Đổ Dữ khẽ cười khổ trong lòng, Nghi Lâm này thật là ngốc đến đáng yêu, một câu xé toạc lời nói dối của mình.

Điền Bá Quang ha ha cười lớn, cũng không làm khó Đổ Dữ: "Thật là mỹ nhân tình thâm ý nặng. Đối với ta thì không chút nhìn vào, đối với người thì tình ca ca, sinh sinh tử tử. Tâm yêu cái đẹp ai cũng có, đại ca ta bỏ qua cho lão đệ người lần này nhưng nằng đã vào tay ta, người nếu thả nằng lần nữa thì ta đâm người!" Nói đến cuối cùng, sát khí tràn đầy.

Đổ Dữ cũng không khỏi khẽ nổi sát ý qua nhiều ngày ở chung với Nghi Lâm, hắn đã sớm yêu thiếu nữ trong trắng ngây ngốc này. Cho dù không có nhiệm vụ thì hẳn cũng muốn giết Điền Bá Quang cứu Nghi Lâm nhưng là ngoài mặt hắn không chút biến đổi, chỉ hướng Sử Quốc Lương đang điên cuồng chạy: "Trong tay hắn là tịch tà kiếm phổ!"

Điền Bá Quang khinh thường cười nói: "Kẻ này công phu quá bình thường, để ta bắt hắn."

Hắn vừa nhìn về phía trước thấy vô số bóng người lướt nhanh đến, biến sắc nói: "Đám chó điên này, đại ca ta trọng thương không chơi với họ, đại ca đi trước một bước đây. Người đến kỹ viện lớn nhất Phúc Châu tìm ta."

Xem ra Điền Bá Quang đã bị đám chương môn kia đánh sợ, nhún người một cái mang theo Nghi Lâm biến mất.

Đổ Dữ trong lòng thâm hận, lại chỉ có thể tiếp tục đi theo Sử Quốc Lương, nước đục mò cá che đi bảo vật trên người. Hắn hiện tại xem thời gian thì 30 phút đã trôi qua nửa, chỉ qua 15 phút nữa thôi thì tịch tà kiếm phổ sẽ là của hắn.

Bóng người phía trước tiến đến chính là Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải, Phương Sinh đại sư, Định Dật sư thái, Phí Bản... Đổ Dữ tình mắt nhìn thấy sau người Nhạc Bất Quần là một vị thanh niên kiêu khách, chính là Lệnh Hồ Xung! Bên người hắn còn có Hoa Sơn Ngọc Nữ Ninh Trung Tắc, Nhạc

Linh San, Lao Đức Nặc và Lục Đại Hữu, xem ra chủ lực phái Hoa Sơn đã đến chi viện.

Phương Sinh đại sư vừa thấy Sử Quốc Lương chạy tới quát: "Quốc Lương! Còn không qua đây, ngại chạy cái gì?"

Sử Quốc Lương khề cần rằng, sư phụ gọi hắn, nếu hắn không đi qua thì là phản bội sư môn nhưng nếu đi qua thì tịch tà kiếm phổ sao thuộc về hắn chứ? Hắn dứt khoát nhắm mắt làm ngơ không ngờ không ngừng bước, một cái xoay người tiến vào ngõ nhỏ tiếp tục chạy như điên.

Phương Sinh đại sư nhìn đến trợn mắt há mồm, hai vị đệ tử tục gia Dịch Quốc Tử, Hoàng Quốc Bách lập tức dồn dập quát mắng, lao lên bắt Sử Quốc Lương. Sử Quốc Lương cũng hạ quyết tâm, tuy công phu hắn không bằng hai vị sư huynh nhưng vô cùng quen thuộc nơi này nên chạy nhanh đường ngõ.

Các vị cường môn chính phái dồn dập ngăn lại kẻ mạo hiểm hỏi rõ ràng. Kẻ mạo hiểm tuy muốn độc chiếm bảo vật nhưng dù sao hiện tại đồ không trong tay, dứt khoát nói để sư phụ lấy về, biết đâu còn được chia chỗ tốt nên nói ra sạch.

Thế là mọi người lại đánh chuột qua đường, đổi từ Điện Bá Quang thành Sử Quốc Lương nhưng cả hai không chút ngoại lệ đều là bia đỡ đạn Đỗ Dự bố trí.

Đỗ Dự tiếp tục theo sau Sử Quốc Lương, che dấu bản thân đồng thời mong mỏi Sử Quốc Lương có thể trốn thoát, vĩnh viễn lưng gánh nỗi oan này hộ mình bởi thế hắn không những không ngăn trở mà còn vô tình cố tình che chắn, yểm hộ cho Sử Quốc Lương chạy trốn.

Có những cao thủ đỉnh cấp như Nhạc Bất Quần, Dur Thương Hải... truy kích, Sử Quốc Lương dù cho bản lĩnh thông thiên thì chỉ 3 phút sau đã bị vây trong ngõ cụt.

Hắn cũng nhanh chóng tỉnh ra, hiểu một khi bị vây thì chỉ còn cách giao ra tịch tà kiếm phổ nên quỳ nói: "Sư phụ, đệ tử bị thứ này làm mê muội đầu óc, nay xin hiến trả cho Thiếu Lâm Tự."

Đỗ Dự bình tĩnh đứng cách 100 mét, dù sao cũng không cần gấp, chỉ cần bản thân đứng trong phạm vi này thì những kẻ mạo hiểm không biết được thật giả.

Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ. Ngươi có thể hoàn toàn tỉnh ngộ thì vì sư không làm khó, chỉ là khi về không thể miễn được trách phạt."

Sử Quốc Lương thâm cười khổ nhưng là hắn còn chưa kịp làm gì thì gương mặt cứng ngắc! Ở nơi ngực hắn là một ngân châm u lam!

Dur Thương Hải vừa thấy ngân châm là hét lớn: "Thất hoa độc châm, có Nhật Nguyệt thần giáo đến quấy rối!"

Hắn vừa nói lập tức lướt đến bên người Sử Quốc Lương, cầm lấy cả sa định chạy. Dur chú lùn phản ứng rất nhanh, muốn dùng yêu nhân hấp dẫn chú ý người khác, bản thân thì cướp đi cả sa. Đồ vật này một khi rơi vào tay hắn, dù là bán qua tay hay sao chép đều là quyền của hắn!

Phương Sinh đại sư thì xông tới bên người Sử Quốc Lương điểm huyệt nơi ngực, ngăn lại độc tính phát tác. Độc châm này không biết là ai phát ra nhưng số người tại trường quá nhiều, người muốn làm loạn cũng quá nhiều...

Vừa thấy Dur Thương Hải lướt ra, Nhạc Bất Quần hét lớn: "Đề lại cả sa!" Lời còn chưa dứt đã nhảy lên ngăn lại Dur Thương Hải.

Đỗ Dự càng thêm cười sung sướng trong lòng.

Đánh nhau càng kịch liệt càng tốt, nếu như có thể làm nhân sĩ chính phái chó cắn chó thì rất có thể được thưởng điểm phản diện.

Nhưng là lúc này, tịch tà kiếm phổ rơi vào tay Dur Thương Hải, cả đám kẻ mạo hiểm tham lam nhìn Đỗ Dự! Giết chết Đỗ Dự ít nhất có thể hoàn thành nhiệm vụ thứ hai, còn về nhiệm vụ thứ ba, chỉ cần trốn ở chỗ nào đó qua ba tháng là được! Điều này ý nghĩa có thể sống sót, chỉ cần giết chết kẻ mạo hiểm yếu hơn bản thân này là được rồi.

Kính mắt nam chỉ kiếm: "Nếu như kiếm phổ đã rơi vào tay Dur Thương Hải, bằng bản lĩnh của chúng ta không thể lấy được. Dứt khoát giết người thôi!"

Vương Bằng, Ngô Lương, Thiên Quang dồn dập đứng ra, chuẩn bị vây công Đỗ Dự.

Đỗ Dự không khỏi nôn nóng trong lòng. Bị những kẻ này ngăn cản ngoài ý, nếu không kịp chạy trốn đuổi theo Dur Thương Hải thì chuyện mình có tịch tà kiếm phổ sẽ bị lộ ngay.

Đỗ Dự liếc mình xông hướng kính mắt nam, kính mắt nam khề hừ lạnh một tiếng, hắn sớm đã kiến thức tốc độ Đỗ Dự, dù cho xuất chúng nhưng còn chưa đến mức nhanh đến khó lường. Kiếm hoa trong tay hắn thì triển ra chiêu kiếm uy lực lớn nhất trong Hoa Sơn kiếm pháp, lấy tốc độ di chuyển của Đỗ Dự mà tính thì một kiếm này chắc chắn đâm xuyên tim Đỗ Dự! Trên đỉnh đầu hắn, một cỗ khí trường hồng quán nhật đột nhiên dâng lên! Kẻ mạo hiểm sống đến giờ không ai là dèn cạn đầu!

Quang mang trên chân Đỗ Dự chợt lóe, hắn đã dùng xà cạp huấn luyện, tốc độ đột nhiên tăng nhanh đến khó lường.

Xà cạp huấn luyện có thể tăng 10 điểm tốc độ di chuyển thêm vào 20 điểm vốn có của Đỗ Dự, làm cho tốc độ di chuyển của Đỗ Dự lên đến 30 điểm. Điểm số này đủ để làm người mới ngưỡng mộ. Ba mươi điểm tốc độ di chuyển nhanh đến đâu chứ? Một thanh niên 20 tuổi bình thường tốc độ di chuyển là 10 điểm, Bolt chạy trăm mét trong 9 giây 58 có tốc độ di chuyển khoảng 20 điểm! Lúc này Đỗ Dự nếu như chạy trăm mét thì có thể nhanh hơn Bolt

nhieu, một giây chạy 15 mét!

Kính mắt nam bỗng thấy hoa mắt, một bóng người đã lướt qua đường kiếm của hắn. Để lại cho những kẻ mạo hiểm này chỉ còn sợ hãi trong lòng!

Ở thế giới này, thực lực đứng đầu, Đỗ Dự vừa phơi bày tốc độ không thể sánh bằng đủ để bọn họ chấn động. Mỗi người đều không khỏi suy nghĩ, nếu như đơn đấu với Đỗ Dự thì bọn họ có thể ngăn được Đỗ Dự chạy trốn hay đột kích không? Võ công thiên hạ duy tốc bất phá! Đạo lý này thậm chí còn không cần giảng giải, mỗi người đều hiểu rõ trong lòng.

"Quả không hổ là đồ đệ Điền Bá Quang, tốc độ này cũng không kém Điền Bá Quang là bao!" Nhu Nhu kinh hãi nói.

Những kẻ không vây công đồng thanh phụ họa, những kẻ vây công thì sắc mặt khó coi đình đốn. Đắc tội kẻ này không phải chuyện tốt!

Đỗ Dự cũng không ngờ chính mình dùng xà cạp huấn luyện lại nảy sinh tác dụng giết gà dọa khỉ. Hắn một mực đuổi hướng Dư Thương Hải.

Nhạc Bất Quần đề khí nhún người truy kích Dư Thương Hải, khi thấy Đỗ Dự đuổi đến, lông mày khẽ nhíu, tốc độ Đỗ Dự nhanh như này, tiến bộ thân tốc đến mức hắn cảm giác được một tia uy hiếp! Nhưng vấn đề then chốt hiện tại là ngăn cản đại địch Dư Thương Hải, không để hắn lấy đi tịch tà kiếm phổ, những chuyện khác tạm gác qua một bên.

Dư Thương Hải thân là đại tông sư, tốc độ cực nhanh, cho dù Đỗ Dự có 30 điểm tốc độ di chuyển thì cũng chỉ miễn cưỡng duy trì theo kịp. Nhưng vấn đề là xà cạp huấn luyện chỉ có 30s. Sau khi khổ sở kiên trì 30 giây, Đỗ Dự cuối cùng không đuổi kịp được nữa.

Hắn nhìn thời gian một chút, còn phải kiên trì 5 phút nữa mới qua thời gian khảo nghiệm của hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chí Bảo Vào Tay

Đỗ Dự không khỏi nảy sinh ý nghĩ, nếu như đã không đuổi kịp thì dứt khoát làm Dư Thương Hải chạy chậm lại! Hắn lập tức mắng to, những lời khó nghe nhất đều đem ra nặc.

Dư Thương Hải cũng là lão giang hồ, hiện đang nắm trọng bảo, sau có truy binh nên dù có nghe mắng chửi cũng coi như không nghe thấy. Vấn đề là Đỗ Dự là kẻ đến từ thế giới tương lai, hắn có vô số phương pháp mắng người. Hắn không mắng những từ Dư Thương Hải đã miễn dịch như vô si, bại hoại... mà ra tay từ đứa con Dư Nhân Ngạn của Dư Thương Hải. Hắn nói một hồi Dư Nhân Ngạn không giống cha hắn, lông mày không giống, cái mũi không giống, tròng mắt càng không giống, mắng đến đông đảo cao thủ vô lâm cười lớn không thôi. Ngay cả Nhạc Bất Quần một mực thù địch hắn cũng khẽ vuốt râu cười không nói nhưng trong lòng ngầm khen hay.

Dư Thương Hải là tông sư vô lâm, sao có thể chịu nổi nhục này chứ, nếu bỏ qua sau này hắn sao đặt chân giang hồ được? Lông mày hắn khẽ nhíu, vừa tiếp tục chạy vừa trở tay quăng ám tiễn lại! Đỗ Dự đang mắng thao thao bất tuyệt thì ám khí ập đến, đâm sâu vào thân thể hắn. Đỗ Dự như chim nhỏ trong thương, kêu thảm một tiếng nặng nề rớt xuống đất. Điểm sinh mạng của hắn đã sớm khôi phục nhưng một đòn ám tiễn trong lúc vội vã của Dư Thương Hải lấy đi 23 điểm sinh mạng, đưa Đỗ Dự vào trạng thái thương nặng!

Nhưng cao thủ vô lâm tương tranh, kém chỉ một tuyến, Dư Thương Hải ném ám tiễn tuy làm Đỗ Dự bị thương nhưng khí tức hơi hoãn, bị Nhạc Bất Quần đuổi kịp, một kiếm đâm xuống, hai người lại đánh lên.

Đỗ Dự nhỏ ra ngum máu tươi: "Con mẹ nó, vì tịch tà kiếm phổ mà lão tử suýt thì mất mạng!"

Đông đảo cao thủ vây lấy Dư Thương Hải, Phương Sinh đại sư nói: "Dư quán chủ, hà cớ phải chấp niệm? Giao vật này cho lão nạp được chứ?"

Dư Thương Hải thấy không lấy được chỗ tốt, ánh mắt thù hận nhìn Đỗ Dự hại hắn bị đuổi kịp: "Ta trả vật này cho nguyên chủ!"

Nói xong, hắn vứt bao cả sa cho Đỗ Dự! Đỗ Dự không khỏi dờ khóc dờ cười, kiếm phổ giả này là hắn làm ra để mê hoặc người khác nào ngờ lại rơi lại tay hắn. Nhìn thấy các cao thủ ánh mắt sáng rực, Đỗ Dự thầm mắng Dư Thương Hải mượn đao giết người, giống hệt mưu tính của bản thân!

Phương Sinh đại sư nói: "Xin thí chủ trả lại cho Thiếu Lâm Tự."

Lâm Chấn Nam nói: "Vật quy nguyên chủ."

Nhạc Bất Quần mỉm cười khẽ rung quạt lông nói: "Nên như vậy." Nhưng ánh mắt chăm chăm của hắn làm Đỗ Dự không rét mà run.

Dư Thương Hải không nói gì nhưng ánh mắt âm độc nhìn chăm chăm điểm yếu trên người Đỗ Dự.

Phí Bán da cười thật không cười: "Tả minh chủ chờ lấy được tịch tà kiếm phổ."

Còn có Vương Bằng, Thiên Quang, Sử Quốc Lương, kính mắt nam, Ngô Lương... dù cho đuổi đến khi thở hổn hển nhưng ánh mắt tham lam tập trung vào Đồ Dự.

Tịch tà kiếm phổ chỉ có một, không thể thỏa mãn tất cả mọi người được. Có Sử Quốc Lương làm ví dụ, nếu như không xử lý tốt thì trong mắt những cao thủ này, Đồ Dự ốm yếu như kiến hôi, chỉ cần dẫm một cái là chết.

Điểm sinh mạng của Đồ Dự chỉ còn 17 điểm, không đủ cho một phát ám khí của Dư Thương Hải!

Thời gian còn lại 4 phút. Đồ Dự đầu trán mồ hôi lạnh đầm đìa cũng may tâm chí hấn vô cùng kiên định, càng gặp chuyện lớn càng bình tĩnh. Ánh mắt lướt quanh rồi lớn tiếng nói: "Các vị tiền bối, đồng đạo võ lâm, nghe tiểu bối nói đôi lời được chứ?"

Hắn mắt nhìn Phương Sinh đại sư, Phương Sinh đại sư đáp: "A di đà Phật, thí chủ cứ nói. Lão nạp vừa rồi sơ suất mới làm Quốc Lương bị đánh lén, lần này ai dám ám toán thí chủ thì là kẻ địch của Thiếu Lâm Tự."

Định Dật sư thái cũng nói: "Đúng vậy, ai không để hắn nói hết thì Định Dật ta quyết không tha kẻ đó!"

Có Thiếu Lâm Tự và phái Hằng Sơn đảm bảo, Đồ Dự cũng thản an tâm, dù thế nào cũng phải kéo qua bốn phút này. Hắn từ từ nói: "Các vị đồng đạo cũng biết, tịch tà kiếm phổ là Viễn Đồ Công lưu lại cho Lâm gia, về lý phải trả lại Lâm gia đúng không?"

Hắn vừa nói xong, Lâm Chấn Nam, Lâm Bình Chi và hơn trăm tiêu sư đồng thanh khen hay: "Đúng vậy! Nên trả lại nguyên chủ a!"

Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải sắc mặt xanh đen, Phí Bân lạnh lùng nói: "Một tiểu bối như ngươi dám phân chia kiếm phổ trước mặt chúng ta sao? Còn không giao ra?"

Hắn thấy sắc mặt Phương Sinh đại sư và Định Dật sư thái mới hừ lạnh không nói nữa nhưng ánh mắt tràn đầy âm độc.

Đồ Dự từ từ nói: "Nhưng là Lâm gia ốm yếu, có kiếm phổ này như trẻ con cầm trọng bảo vào tiệm buôn, thất phu vô toại, hoài bích hữu tội. Lâm gia nếu không phải có Nhạc chương môn, cao tăng Thiếu Lâm Tự chạy tới thì đã gặp họa diệt môn rồi! Chấn Nam tông tiêu đầu, ngài đã nghĩ kỹ chưa?"

Lâm Chấn Nam sắc mặt đầy khuất nhục nhưng cũng chỉ có thể thờ dài cảm thán.

Dư Thương Hải lệnh đệ tử đến Phúc Uy tiêu cục gây sự trước lại toàn quân xuất động, rắp tâm hiểm ác không hỏi cũng biết. Phúc Uy tiêu cục của hắn căn bản không đỡ được phái Thanh Thành đồ sát.

"Cho nên..." Đồ Dự chậm chậm nói: "Thứ này chỉ có thể giao cho đồng đạo võ lâm bảo quản mới là biện pháp tốt nhất. Không có kiếm phổ thì sẽ không có ai đến Lâm gia gây sự nữa."

Đồng đạo nhân sĩ võ lâm cùng lúc nói: "Không sai! Nếu sau này có người cậy mạnh hiếp yếu thì chúng ta quyết không tha hắn!"

Dư Thương Hải hừ lạnh một tiếng, dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, miễn cưỡng nói: "Phái Thanh Thành ta không có thù oán gì với Lâm gia, cần gì phải người sống ta chết."

Lâm Chấn Nam vui mừng quá đỗi, Dư Thương Hải nói như vậy trước mặt đồng đạo nhân sĩ võ lâm thì với thân phận của hắn, ít nhất không thể đối phó rõ rệt với tiêu cục được. Có câu nói này quả đáng giá ngàn vàng.

Dù cho mất tịch tà kiếm phổ nhưng Lâm gia sớm có tổ huấn, ai cũng không thể lật xem kiếm phổ. Vì vậy có hay không có kiếm phổ thật ra đã không có gì khác biệt. Kiếm phổ tổ truyền bị lấy đi có chút khuất nhục mà thôi, nhưng so với họa diệt môn thì giữ thân vẫn hơn.

Lâm Chấn Nam ôm quyền nói: "Vị tiểu huynh đệ này thật sáng mắt, thừa Phương Sinh đại sư, Nhạc chương môn và đồng đạo cao thủ võ lâm, ta Lâm Chấn Nam đại biểu Lâm gia không tham gia tranh lại kiếm phổ nữa nhưng hy vọng thấy được phân phối công bằng."

Đồ Dự khẽ lau mồ hôi lạnh, nhìn thời gian còn có ba phút nữa không khỏi khẽ mừng thời gian qua quá chậm, tiếp tục nói: "Như vậy vấn đề còn lại là xử trí bảo vật như nào?" Phương Sinh đại sư, Thiếu Lâm Tự muốn thứ này để làm gì?"

Phương Sinh đại sư đáp: "Thiếu Lâm Tự ta không tham kiếm phổ chỉ là không đành lòng để nó họa hại thiên hạ, nếu có thể lấy về Thiếu Lâm Tự, đảm bảo cất kín không đọc."

Đồ Dự cười thâm trong bụng, sớm biết đại hòa thượng này sẽ trả lời như vậy: "Định Dật sư thái, người thì sao?"

Sư thái nói: "Hằng Sơn kiếm pháp tự thành thể hệ, cũng không cần kiếm phổ này, ta tán thành lời của đại sư."

Đồ Dự nhìn hướng Nhạc Bất Quần: "Còn Nhạc chương môn?"

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói: "Ta ra tay chỉ vì gìn giữ võ lâm chính đạo. Nếu được kiếm phổ cũng chỉ thu lại, ta có Hoa Sơn kiếm pháp, sao còn cần tu luyện bằng môn chứ?"

Đồ Dự gật gật đầu hỏi Phí Bân: "Xin hỏi Tung Sơn Tả minh chủ định xử lý kiếm phổ này như nào?"

Phí Bản không khỏi cứng họng nhanh rất nhanh đã phản ứng kịp: "Ha ha, Tà mình chủ nếu lấy được kiếm phổ nhất định sẽ cắt kỹ, không để nó dấy lên mưa máu giang hồ!"

Đỗ Dự cười lớn: "Vậy còn Dư chương môn?"

Dư Thương Hải khẽ lóe tia ngoan độc trong mắt nhưng mọi người đều có lý do đằng hoàng, chẳng lẽ hắn một mình chống mafia, nói là lấy về để luyện kiếm? Thế là hừ lạnh nói: "Dư mỗ tán thành ý này."

Đỗ Dự hài lòng gật đầu: "Nếu như đông đảo tiền bối chương môn đã nói lấy được kiếm phổ vì gìn giữ giang hồ vậy thì được rồi."

Hắn khẽ để ý thời gian, sau một vòng nói nhảm của hắn, ba phút đã trôi qua.

3, 2, 1, thời gian vừa đến, thanh âm thông báo vang lên trong đầu hắn: "Người đã thành công bảo tồn vật phẩm kịch tình tịch tà kiếm phổ trên người trong 30 phút. Người thu được tịch tà kiếm phổ."

"Người hoàn thành nhiệm vụ ba: thu được tịch tà kiếm phổ, phần thưởng: 500 điểm phản diện, tổng hiện tại: 860 điểm."

Đỗ Dự cười lạnh một tiếng, cầm đại đao chém về bao càn sa tịch tà kiếm phổ giả, dưới tiếng kinh hô của mọi người, hắn chém bao càn sa thành sáu mảnh!

"A di đà Phật!"

"Người!"

"To gan!"

"Người dám!"

Phương Sinh đại sư a di đà Phật, Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải, Phí Bản vừa sợ vừa giận, Sư Quốc Lương, Thiên Quang thì trợn mắt há mồm!

Không ngờ hắn hủy đi tịch tà kiếm phổ! Bảo vật trân quý như vậy, cứ như vậy bị hủy sao? Đỗ Dự chia kiếm phổ ra làm sáu phần, quyết đoán ném cho Phương Sinh đại sư, Định Dật sư thái, Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải và Phí Bản, mảnh cuối cùng hắn ném cho kính mắt nam!

Năm người đầu rất dễ hiểu, hắn muốn mưa móc đều ban, lợi ích chia đều làm mọi người không quá ghi hận bản thân. Mảnh cuối cùng thì có dụng tâm hiểm ác! Kính mắt nam là người đầu tiên đưa ra ý vây công hắn, giờ hắn không hại lại thì thật quá uổng phí!

Thế là kính mắt nam kinh nhạc đón lấy một phần. Mọi người cùng sững sờ.

Đúng lúc này, những kẻ mạo hiểm khác tiếp được thông báo: "Lần thông báo vị trí cuối cùng kết thúc." Điểm đồ tượng trưng tịch tà kiếm phổ cũng tan biến trên địa đồ.

Nhạc Bất Quần vừa đón lấy phần bay về phía hắn, lập tức nhảy hướng kính mắt nam: "Đồ đệ tốt, mau giao kiếm phổ cho sư phụ. Sư phụ truyền cho người Tử Hà thần công!"

Hiện tại tịch tà kiếm phổ đã chia làm sáu phần, dù cho gom không đủ kiếm phổ không thể luyện kiếm nhưng nếu Hoa Sơn có thể độc chiếm hai phần thì vẫn là chiếm tiên cơ. Năm đó Viễn Đồ Công đưa vào 72 đường kiếm pháp vô địch khắp thiên hạ, lập nên uy danh hiển hách, phần công danh, võ công này vô cùng hấp dẫn những kẻ có dã tâm như Nhạc Bất Quần.

Dư Thương Hải phản ứng cũng không chậm, bay nhanh xông hướng kính mắt nam: "Đừng nghe hắn nói bậy, hắn đã động sát tâm với người. Phái Thanh Thành ta nguyện ý thu lưu người!"

Phí Bản vừa nhảy, Tung Sơn thập tam thái bảo cũng theo sau vây lấy kính mắt nam: "Mau giao mảnh càn sa đây!"

Kính mắt nam thật sự rất muôn khóc, giờ thì hắn đã khắc sâu câu thất phu vô tội hoài bích hữu tôi, hắn giờ đã là cái đích cho mọi người nhắm.

Đỗ Dự đầy âm hiểm cười, chậm rãi lui về sau.

Trong yên lặng, hắn đã thành người thắng duy nhất trong lần đại loạn này. Giờ trong ngực hắn đã có tịch tà kiếm phổ, giờ không rời đi thì còn đợi khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Lệnh Hồ Giá Lâm

Mọi người thấy hấn từ khi nhận lấy kiếm phổ đến chia kiếm phổ không có cơ hội tráo đồ nên không chút nghi ngờ, chỉ chú ý đến 5 vị tông sư và kính mắt nam xui xẻo kia, nào còn để ý đến một tiểu nhân vật không đủ nặng nề? Đổ Dư cuối cùng đẩy ra đám người, xoay người điên cuồng chạy.

Từ xa hấn vẫn nghe thấy tiếng kêu thảm của kính mắt nam: "Sur phụ! A! Ai lại ném phi tiêu? Ta, ta không cần thứ này!"

Đổ Dư cũng ngấm ngấm giải hận trong lòng, thi triển vạn lý độc hành đến cực hạn, rất nhanh đã biến mất trong những con ngõ nhỏ của Phúc Châu. Sau một hồi điên cuồng chạy, hấn mới dần dừng lại bước chân. Chỗ này hấn đã an toàn rồi, hiện tại nên đi tìm Điền Bá Quang và Nghi Lâm. Hấn nhớ đến Nghi Lâm là không khỏi đau đầu, Điền Bá Quang thật là khắc tinh của tiểu mỹ nữ này, tại sao chạy rồi còn bị bắt lại chứ? Giờ nên cứu như nào đây?

Hấn chỉ dành thờ dài một hơi, đành đi từng bước tính từng bước vậy. Đang định tìm người dò hỏi kỹ viện lớn nhất Phúc Châu thì đột nhiên đáy lòng hấn dâng lên một tia lạnh lẽo. Tia lạnh lẽo này không phải là nhiệt độ thân thể mà là run rẩy sâu trong linh hồn.

Khí tượng lang cổ quyền cuồng trước ngực hấn cũng dần phát nóng! Cảnh giới tối cao của lang cổ là đầu sói có thể quay nhìn trước sau, tiến có thể công, lùi có thể ôn. Kẻ mạo hiểm có khí tượng lang cổ đều có cảm giác nhạy bén với nguy hiểm!

Hấn vẫn bước như thường nhưng trong lòng ngấm ngấm tính toán. Không chút nghi ngờ, hấn đã bị theo gót. Không có chút dị dạng và tiếng bước chân nào, rõ ràng người theo sau hấn là cao thủ.

Hấn vừa rồi tự nhận diễn xuất không chút khe hở, cho dù là chủ nhân giải vàng Oscar cũng chỉ đến thế mà thôi. Làm sao bị người phát hiện chứ? Bỗng trong lòng hấn nảy sinh một ý nghĩ, lực lượng của hấn nhỏ yếu, nếu muốn cứu Nghi Lâm không mượn ngoại lực là không thể. Cao thủ sau người mình có thể giúp điều này! Nếu vẫn không được thì bản thân còn để lại chút thủ đoạn ở nhà cũ Lâm gia, cùng lắm là cho đối phương chịu thiệt!

Hấn từng bước như thường, thần thái như thường hỏi một vị lão bà, đưa tặng mấy tiền đồng rồi tiến bước "Quần Phương viện".

Đổ Dư tiến vào Quần Phương viện liền dò hỏi. Vốn một nam nhân như Điền Bá Quang vào kỹ viện là chuyện rất bình thường nhưng hấn mang theo một tiểu mỹ nhân thì khác, giống với vào quán ăn còn mang theo củi gạo vậy, rất gây chú ý. Rất nhanh đã xác định được vị trí phòng, đẩy cửa tiến vào.

Vừa bước vào phòng, ánh đao lóe lên, khi hấn kịp định thần thì một thanh khoái đao đã đặt kề cổ hấn. Trên người Điền Bá Quang quần vải bảnh, sắc mặt âm trầm, Nghi Lâm thì nôn nóng ngồi bên, rõ ràng là vô cùng lo lắng cho Đổ Dư.

Đổ Dư ha ha khê cười: "Điền huynh có gì làm vậy? Đại ca đã nói không truy cứu tội tiểu đệ thả Nghi Lâm rồi mà."

Điền Bá Quang hừ lạnh một tiếng ngồi xuống bàn, hai kỹ nữ lập tức trái ôm phải ấp hầu rượu.

Đổ Dư cũng nhanh chóng ngồi xuống, giờ lên chén rượu kính Điền Bá Quang, Điền Bá Quang cũng dứt khoát chén đến rượu uống, qua mấy tuần rượu, sắc mặt mới hòa hoãn lại: "Ài, ta bị thương như này cũng không trách lão đệ ngươi. Tự ta tham lam tịch tà kiếm phổ, trách ai được chứ? Chỉ là chuyện này không vết được gì lại bị tai bay vạ gió, ài, sao lại vậy chứ?"

Đổ Dư nghe được tiếng cạch mở cửa phòng bên cạnh, nếu là không biết có cao thủ theo gót, dù lấy thính lực của Điền Bá Quang cũng sẽ không để phòng nhưng trực giác của hấn khẳng định vị khách bên cạnh này tuyệt không phải ngẫu nhiên đến.

Nhưng là Đổ Dư chú ý đến một chi tiết, mỗi khi hấn và Điền Bá Quang hô uống đều sẽ nghe thấy tiếng nuốt nước miếng, người theo gót này nhất định là kẻ mê rượu. Mê rượu? Trong tiểu ngạo giang hồ, kẻ mê rượu rất nhiều nhưng trong đám cao thủ theo những chương môn kia rất ít người mê rượu. Biết đâu là người kia?

Đổ Dư trong lòng cười thầm, trên mặt không chút biểu hiện nói: "Điền huynh, thật ra tiểu đệ muốn chúc mừng huynh. Đại huynh hôm nay thật cơ trí, trong vòng vây cao thủ giữ mạng mới là nhất. Lưu được núi xanh, lo gì không có củi đốt chứ."

Hấn len lén đổ ít rượu lên bàn, viết chữ: "Có cao thủ theo gót ở phòng bên, không chừng có ý đồ bắt lợi với huynh."

Ánh mắt Điền Bá Quang lóe lên tia cảm động, cười lớn nói: "Bằng hữu phòng bên cần gì nuốt nước miếng trong góc phòng thế? Là anh hùng đại trượng phu thì cùng qua uống rượu, uống xong sinh tử do mệnh?"

Phòng bên vang lên tiếng cười, một kiếm khách thiếu niên anh tuấn tiêu sái đẩy cửa tiến vào. Đổ Dư vừa gặp đã nhận ra là Lệnh Hồ Xung! Vai chính trong tiểu ngạo giang hồ, đại sư ca của phái Hoa Sơn!

Vừa rồi trong hỗn chiến, Đổ Dư cũng không có thời gian để ý Lệnh Hồ Xung, không ngờ hấn theo gót mình, không biết đây là ý của Nhạc Bất Quần hay đối phương tự tác chủ trương.

Võ công của Lệnh Hồ Xung hơn xa Đổ Dư nên có thể nhẹ nhàng theo đuôi Đổ Dư. Võ công của Điền Bá Quang lại hơn Lệnh Hồ Xung lúc này cho nên đã sớm phát hiện hô hấp của Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung bước nhanh vào cửa, nhanh chóng nhìn thấy Nghi Lâm bị Điền Bá Quang cầm giữ. Hấn và Nghi Lâm đã từng gặp mặt, biết nàng là đệ tử phái Hằng Sơn. Ngũ nhạc kiếm phái như chìm liền cảnh, tương trợ lẫn nhau. Lệnh Hồ Xung đầy thâm ý liếc nhìn Nghi Lâm nhưng không nói gì chỉ ngồi xuống uống rượu.

Đỗ Dự cũng cười, nếu như người đến là Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải thì muốn dẫn họ đánh với Điền Bá Quang còn có chút khó. Nếu như là Lệnh Hồ Xung thì khả năng Nghi Lâm được cứu lớn rồi. Hắn rất giỏi ở mượn thế mượn lực nên dồn dập nâng chén.

Rượu qua ba tuần, Lệnh Hồ Xung nghiêng mắt cười lớn vỗ vai Đỗ Dự: "Vừa rồi trước nhiều tiền bối chương môn, cao thủ vô lân như vậy mà đều phải nhìn hành động của ngươi, không ngờ ngươi lại chia kiếm phổ ra làm sáu phần, tránh cho vô lâm gió tanh mưa máu, kẻ sách hay, thủ đoạn hay! Lệnh Hồ Xung bội phục, cạn chén!"

Đỗ Dự một hơi uống cạn chén lớn.

Điền Bá Quang lúc này mới biết được về sau mọi chuyện như nào, nhú mày nói: "Lão đệ ngươi đã lấy được tịch tà kiếm phổ sao còn chia ra làm sáu phần?"

Đỗ Dự cười khổ nói: "Lão ca, lấy công phu của người còn bị đám chương môn kia đuổi giết không dám lưu lại kiếm phổ, tiểu đệ nào dám tham bảo vật chứ?"

Lệnh Hồ Xung nói: "Đây là điểm thứ hai ta bội phục ngươi, có bảo vật trong người nhưng vẫn sáng suốt, thật sáng suốt, rộng lượng! Đáng kính một chén, cạn nào!"

Đỗ Dự lại một hơi cạn sạch.

Lệnh Hồ Xung lại nói: "Ta và Nghi Lâm sư muội có duyên gặp mặt, nàng nói ngươi cứu nàng một mạng từ tay ác tặc Điền Bá Quang, đủ hiệp nghĩa, tới, cạn chén!"

Đỗ Dự len lén nhìn sắc mặt Điền Bá Quang, khi nghe thấy hai chữ ác tặc, lông mày nhướng lên nhưng chưa phát tác. Đỗ Dự chỉ đành cười khổ uống tiếp chén nữa.

Sau khi uống ba chén, Lệnh Hồ Xung ném chén xuống đất vỗ vịn: "Hay! Ta đã cùng Đỗ Dự huynh đệ uống ba chén. Đỗ Dự huynh đệ, thật không dám giấu, ta thấy ngươi một mực đi cùng Điền Bá Quang ở căn nhà cũ Lâm gia, lại thấy Nghi Lâm sư muội đi cùng. Vừa rồi sư phụ lệnh ta tranh đoạt kiếm phổ không thể phân thân, sau khi xong chuyện vội tìm cách cứu Nghi Lâm sư muội, thấy ngươi dò hỏi kỹ viện nên đoán ngươi sẽ tìm gặp Điền Bá Quang. Ta một đường theo gót ngươi quả nhiên gặp được Điền Bá Quang! Nếu như chúng ta đã uống ba chén rượu, nghe ta một lời, dù sư phụ ta nói ngươi có khí tượng lang cổ nhưng ta xem hành vi của ngươi không phải kẻ làm ác. Nghe lời khuyên của ta đi, hôm nay tuyệt giao với Điền Bá Quang đi, đám tặc này không phải thầy tốt bạn hiền."

Đỗ Dự không khỏi cười khổ, Điền Bá Quang hai mắt chăm chăm nhìn hắn. Nếu Lệnh Hồ Xung ngươi đã học được cô cừu kiếm thì ta còn chạy theo Điền Bá Quang làm cái rắm gì? Sớm đã gọi ngươi là lão đại rồi! Nhưng đại ca ngươi hiện tại đối mặt với Điền Bá Quang là bỏ tất đất, qua sông còn khó tự bảo nữa là... Ta cho dù muốn đổi phe theo ngươi thì chẳng qua cũng chỉ là thêm một cỗ thi thể mà thôi.

Hắn lắc lắc đầu: "Lệnh Hồ đại ca, tiểu đệ kính ngươi là hán tử nhưng ta với Điền huynh, danh là huynh đệ nhưng là sư đồ! Điền huynh tuy làm ác vô số nhưng cũng là hảo hán tử! Ta không thể tuyệt giao với Điền huynh được!"

Ánh mắt Lệnh Hồ Xung khẽ âm trầm rồi ha ha cười, cầm lấy trường kiếm: "Cũng tốt như vậy lát nữa động thủ ta sẽ không cố kỵ!"

Đỗ Dự biết hắn đã mất đi cơ hội làm bạn cùng Lệnh Hồ Xung, sau này đôi bên gặp mặt chỉ có thể là kẻ địch nên khẽ thở dài trong lòng. Lang cổ quyền cuồng a, nhân vật phản diện bị thương...

Điền Bá Quang bị Đỗ Dự khê vô mông ngựa ha ha cười lớn, càng là kẻ ác càng ưa thích mấy từ hảo hán tử. Ví như loại bỉ ổi như Mộc Cao Phong, bị Lâm Bình Chi xưng là Mộc đại hiệp còn vui đến giúp đỡ một hai nữa là, càng không cần nói đến Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành đều thích nghe tăng bóc.

Tiếng cười của hắn ngừng dần, cạn sạch rượu trong chén cười gằn nói: "Rất tốt! Huynh đệ, ta càng lúc càng ưa thích ngươi. Lệnh Hồ Xung, ngươi hôm nay muốn cứu Nghi Lâm, ta cũng không ngăn ngươi, chỉ cần ngươi ép ta rời khỏi chỗ ngồi này thì ta cho Nghi Lâm chạy thoát, như nào?"

Lệnh Hồ Xung cũng là người tâm cao khí ngạo, thầm nghĩ ta là đại sư ca phái Hoa Sơn, sao không đánh được một đám tặc chứ? Hắn cũng không chịu chiếm tiện nghi liền ngồi xuống, rút trường kiếm đâm hướng Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang một bên nâng chén uống rượu cùng Đỗ Dự, một bên dùng khoái đao đón đỡ, đao quang kiếm ảnh nhanh đến khó tin!

Đỗ Dự ngấm ngấm giật mình, một phần kinh ngạc vì công phu của Lệnh Hồ Xung, trước khi học được cô cừu kiếm đã lợi hại như vậy, càng kinh ngạc về Điền Bá Quang, công phu khoái đao của kẻ này thật là luyện đến thuần thục, vừa đánh nhau vừa uống rượu vẫn rất thoải mái. Lại nghĩ đến đám chương môn như Phương Sinh đại sư, Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải, Phí Bán... những kẻ này vô công còn cao gấp mấy lần Điền Bá Quang, Lệnh Hồ Xung nhưng vẫn bị chính mình dùng một tấm cà sa giả lừa chạy vòng vòng, còn làm cả đám người chết ta sống giúp trong lòng hắn dâng lên cổ tự hào.

Xem ra mưu trí và võ công không thể tách rời nếu không cho dù luyện đến cảnh giới Phương Sinh đại sư cũng chỉ là một quân cờ trên bàn cờ mà thôi.

Hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện, khi lần đầu dẫn Nhạc Bất Quần và Phúc Uy tiêu cực đánh với Dư Thương Hải, hắn thu được 50 điểm phản diện nhưng vì sao lúc sau chiến đấu kịch liệt hơn lại không có phần thưởng?

Khi tra hỏi hệ thống thì thu được nhắc nhở: "Lần đầu tạo thành phái Thanh Thành và Phúc Uy tiêu cực đều có tử thương cho nên có phần thưởng. Lần sau tuy đánh nhau kịch liệt hơn nhưng không ai chết nên không có phần thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Sư Thái Tới Kỹ Viện

Đỗ Dự không khỏi mồ hôi đổ đầm đìa, không gian như này thật là chỉ sợ thiên hạ không loạn. Dù sao thì bản thân là nhân sĩ phản diện, suy yếu chính phái mới được thưởng cũng đúng. Hắn vừa thất thần rồi tỉnh lại nhìn thế cục thì đột biến phát sinh!

Điền Bá Quang đấu đến 30 hiệp thì đột nhiên cười lớn, một tay vuốt ve má phấn kỹ nữ bên cạnh, tay phải đâm dao xuống cổ tay Lệnh Hồ Xung. Máu tươi Lệnh Hồ Xung bắn ra phun đến trên mặt Đỗ Dự, tay nắm không được trường kiếm leng keng rớt đất.

Điền Bá Quang thắng Lệnh Hồ Xung! Lệnh Hồ Xung cũng là người hào phóng, ha ha cười lại uống rượu tiếp.

Điền Bá Quang có chút hiếu kỳ hỏi: "Người thua không chút chán nản sợ hãi sao? Không sợ ta một dao giết người à?"

Lệnh Hồ Xung hào phóng cười lớn: "Ta tài nghệ không bằng người, không có lời gì để nói. Hôm nay không cứu được sư muội, tổng mệnh vào tay người thì sao chứ, có gì đáng sợ đâu?"

Nghe nói như thế, không chỉ Điền Bá Quang, Nghi Lâm động dung ngay cả Đỗ Dự cũng không khỏi tán thưởng Lệnh Hồ Xung hào phóng rộng lượng. Ba người tiếp tục uống rượu.

Lúc sau, Lệnh Hồ Xung lại nhặt trường kiếm lên, dùng tay trái đấu cùng Điền Bá Quang. Tay phải hắn còn không phải đối thủ của Điền Bá Quang thì tay trái càng không thể, đánh đến 20 hiệp, Điền Bá Quang cười lớn quát: "Buông tay!" Lệnh Hồ Xung quật cường không buông làm cánh tay trái suýt bị Điền Bá Quang chặt xuống!

Hắn đau đến ngã vật xuống, Nghi Lâm vội chạy qua, lấy ra "tục hương đoạn ngọc giao" đắp lên vết thương cho hắn, vừa đắp nước mắt nàng vừa là chữa roi. Đỗ Dự thầm hô không ổn, cứ tiếp tục như vậy thì Nghi Lâm yêu Lệnh Hồ Xung mất, phải biết trong nguyên tác nàng cũng yêu Lệnh Hồ Xung. Nếu như không có hành động gì thì công lao trước kia mất hết mất.

Hắn ha ha khẽ cười, ngăn lại Điền Bá Quang: "Đại ca, chúng ta tốt xấu gì cũng là người giang hồ. Lệnh Hồ Xung này cũng là một hảo hán tử, hôm nay bỏ qua cho hắn đi."

Điền Bá Quang hắc hắc khẽ cười: "Nếu không phải ta kính hắn là hảo hán thì cánh tay kia của hắn đã đứt rồi."

Đỗ Dự đỡ lấy Lệnh Hồ Xung khẽ nói: "Lệnh Hồ huynh nên trở về đi."

Lệnh Hồ Xung đang muốn nổi máu anh hùng thì Đỗ Dự nhanh tay nhét một mẩu giấy vào lòng hắn, hắn thấy vậy cạo sạch chén rượu rồi thất tha thất thểu bước ra ngoài.

Sau khi đi ra, Lệnh Hồ Xung mới mở mẩu giấy ra đọc: "Mời Định Dật sư thái và Nhạc chương môn đến cứu Nghi Lâm!"

Hắn đột nhiên tỉnh ra, nếu chính mình cứ liều mạng tiếp tục thì chẳng qua chỉ thêm một du hồn dưới đao Điền Bá Quang mà thôi, Đỗ Dự này tuy bên cạnh ác tặc nhưng lại nhắc mình trở về báo tin, quả thật hữu dụng hơn tử chiến nhiều vì vậy hắn liền điên cuồng chạy về.

Đỗ Dự sau khi tiễn Điền Bá Quang về phòng, bản thân một mình ở chung với Nghi Lâm.

Nghi Lâm rơi lệ: "Hôm nay người và Lệnh Hồ đại ca vì cứu ta, trước sau không tiếc hy sinh tính mạng, Nghi Lâm sao xứng chứ? Hay là sớm chết đi tránh để liên lụy hai vị đại ca."

Đỗ Dự thấy mỹ nhân rơi lệ trong lòng mềm nhũn, nắm chặt tay Nghi Lâm: "Nếu người có mệnh hệ gì, ta cũng không tiếc sống nữa."

Nghi Lâm khẽ kinh hãi, sắc mặt đỏ hồng như mỹ nhân say rượu nhưng hôm nay khi Đỗ Dự liều mình tương cứu, nụ hôn kia vẫn còn in trong óc nàng, cảm tay này tính là gì chứ.

Đỗ Dự thấy Nghi Lâm sợ hãi như thỏ nhỏ khẽ cười thầm trong lòng. Thiếu nữ thanh thuần như thế chỉ thời cổ đại mới có. Chính mình tuy không có bạn gái nhưng xem đủ loại phim truyền hình tình cảm, tâm lý nữ nhân, chắc chắn Nghi Lâm thuộc về giai đoạn tình đầu thiếu nữ, nữ nhân rất coi trọng tình đầu, nếu có thể chiếm lấy trái tim nàng trước thì không sợ Lệnh Hồ Xung chen ngang nữa.

Dù cho chuyện này nghe có chút vô sỉ nhưng nghĩ đến kết cục về sau trong nguyên tác của Nghi Lâm, vẫn là thanh y cổ phật, kết bạn đèn dầu cơ khổ một mình, nếu mình có thể cho nàng hạnh phúc, tại sao không làm chứ? Hắn thật không nhìn hết thầy ôm lấy Nghi Lâm vào lòng.

Nghi Lâm sợ hãi tim thỉnh thoảng đập nhưng là bị Đỗ Dự ôm chặt vào lòng. Mặt nàng đỏ hồng lên, trái tim kinh hoàng đập loạn: "Sao hắn lại làm vậy? Như vậy bỏ tất sẽ trách phạt a. Nhưng hắn vì ta, chính mình nhận thụ bị hiềm làm cũng muốn đuổi ta đi, ở lại chịu chết. Lần này trở về quá nửa là vì cứu ta, vừa rồi hắn mạo hiểm sinh mạng cứu đi Lệnh Hồ đại ca, còn nhét một mẫu giấy qua, rõ ràng là kẻ sách cứu ta. Ta sao có thể đẩy hắn ra chứ?"

Suy nghĩ cả nửa buổi, cuối cùng Nghi Lâm còn nhớ đến giới luật sâm nghiêm, đồ mặt thủ đẩy Đỗ Dự ra. Nhưng là Đỗ Dự còn lừa được cả loại người như Nhạc Bất Quần thì sao không đối phó được với Nghi Lâm ngây thơ chứ? Thế là hắn lòng mảy mòi, giả bộ chết ngất.

Nghi Lâm kinh hãi thất sắc, ôm chặt lấy thân thể Đỗ Dự: "Đại ca, người sao vậy?"

Đỗ Dự ồm yếu nói: "Không sao, chỉ là hôm nay bị Dư Thương Hải đánh thương... khụ khụ."

Nghi Lâm rơm rớm lệ, lấy ra thiên hương đoạn tục cao bôi lên vết thương cho Đỗ Dự. Đỗ Dự vốn chỉ là muốn lừa tiểu nữ hài mà thôi nào ngờ được cao vừa được bôi lên, trước ngực hắn mát lạnh, thương thể dần khôi phục! Phát hiện này không tầm thường chút nào a! Phải biết là trong không gian, được vật trị liệu tương đương với sinh mạng. Một thanh chocolate không gian ban cho Nhu Nhu chỉ khôi phục 15 điểm sinh mạng mà không thể sử dụng khi chiến đấu đã đủ làm rắn hổ mang hơn hờ như điên. Mà Nghi Lâm lấy ra khối thiên hương đoạn tục cao này bôi lên người mình lại giúp điểm sinh mạng dần khôi phục!

Trong ba nữ chính Nhạc Linh San, Nghi Lâm, Nhậm Doanh Doanh thì thoát nhìn giá trị của Nghi Lâm là thấp nhất. Công phu của nàng không được lại không có gia thế và bối cảnh như hai người kia, rất nhiều người sẽ không chọn nàng. Nhưng nếu Nghi Lâm có năng lực khôi phục thì khác, đó chính là tồn tại độc nhất!

Bảo tồn bản thân là điều kiện tiên quyết đã kích kẻ địch, năng lực công kích không thể bằng năng lực khôi phục, đây là nguyên tắc muôn đời không đổi.

Nghi Lâm khẽ nói: "Đại ca, được cao này là bảo vật của phái Hằng Sơn, có thể giúp người nhanh chóng khôi phục ngoại thương. Ta lại niệm Đại Bi chú cho người, cầu bỏ tất phù hộ cho người, người sẽ khôi phục nhanh hơn."

Đỗ Dự không khỏi dờ khóc dờ cười nói không cần thì Nghi Lâm đã giành trước mở khẽ miệng môi, thanh âm phạm ngữ vang vọng trong phòng làm không gian tràn đầy an tường tĩnh mịch: "Quy y tam bảo, quy y Đại Bi độ thế Quan Thế Âm bồ tát, chúng sinh thế gian cảm thụ hết thầy đau khổ khủng bố..."

Tiểu ni cô Nghi Lâm này ngay thường bộ dáng ngây thơ thuần khiết nhưng khi niệm Đại Bi chú thì bảo tượng trang nghiêm, tràn đầy thương xót muôn dân, thật giống Quan Thế Âm bồ tát hạ phàm, dùng bản thân độ hóa chúng nhân trong bể khổ vậy.

Đỗ Dự đầy kinh ngạc thu được nhắc nhở: "Người được đại bi chú của nhân vật nữ chính Nghi Lâm chúc phúc: hiệu quả Đại Bi chú: chữa lành vết thương, khôi phục sinh mạng. Mỗi lần hao phí 50 điểm pháp lực của Nghi Lâm, khôi phục lượng sinh mạng bằng 2 lần đạo thuật của Nghi Lâm. Thời gian phục hồi: 10 phút."

Vui sướng trong lòng Đỗ Dự lúc này không thể lớn hơn được nữa! Nghi Lâm này ngoài được cao chữa ngoại thương ra còn có thể tụng niệm kinh phật giúp bản thân khôi phục sinh mạng. Có ưu điểm này, Đỗ Dự càng thêm coi trọng Nghi Lâm, có đồng bọn như nàng, tương lai bản thân mạo hiểm sẽ an toàn hơn nhiều.

Theo phạm âm của Nghi Lâm, hắn cuối cùng chìm vào giấc mộng. Ngày hôm nay, hắn vắt hết trí lực đấu khí, đấu lực lại thêm vết thương trên người nên quá đổi mệt mỏi tiến vào giấc ngủ.

Đến ban đêm, đột nhiên bị người bịt miệng, Đỗ Dự sợ hãi định hô lên thì thấy là Điền Bá Quang.

"Có cao thủ đến, mau theo ta." Điền Bá Quang xách theo Nghi Lâm đi trước. Đỗ Dự chỉ đành theo sau Điền Bá Quang.

Một lúc sau, thanh âm Nhạc Bất Quần vang lên: "Định Dật sư thái, chúng ta lần này ập đến bất ngờ, ác tặc kia sao có thể chạy thoát chứ? Sư thái đừng quá lo lắng, nếu như lần này cứu được Nghi Lâm hiền đệ, vậy mảnh càn sa kia?"

Định Dật sư thái tức giận nói: "Nhạc sư huynh, ta chưa từng mời huynh cùng tới, là chính người muốn tới. Còn về mảnh tịch tà kiếm phổ kia, ta đã giao cho Phương Sinh đại sư rồi, người tự tìm hắn mà đòi."

Đỗ Dự khẽ cười thầm, mấy môn phái võ lâm này vì một tằm càn sa mà đánh đánh giết giết, thật là làm người khác buồn cười không thôi.

Nhạc Bất Quần thẳng thắn khẽ cười: "Đề sư thái chê cười rồi. Nhạc mỗ cũng là lo sợ ác nhân Dư Thương Hải kia đi tìm quý phái gây phiền phức, nếu như quý phái không cảm thì Nhạc mỗ cũng yên tâm hơn nhiều. Xung nhi, dẫn đường đi."

Lệnh Hồ Xung đi trước dẫn đường đến thẳng gian phòng Điền Bá Quang.

Đỗ Dự rất kinh ngạc vì sao Điền Bá Quang có thể phát hiện trước, tránh thoát lần vây công này?

Lệnh Hồ Xung tìm khắp phòng, lắc đầu nói: "Bọn họ đi rồi."

Định Dật sư thái tức giận nói: "Tìm!"

Nghi Hòa, Nghi Thanh đồng thời nhăn nhó nói: "Sư phụ, đây là chốn đơ bản, ni cô chúng ta sao tìm được chứ?"

Điền Bá Quang hắc hắc khẽ cười, một tay nắm chặt cổ tay Đỗ Dự, một tay xách theo Nghi Lâm bị điểm á huyết, tình quan kỳ biến.

Lục soát vẫn được diễn ra, một tình cảnh làm người trở mắt là Lệnh Hồ Xung dẫn theo hơn mười vị ni cô mặt đỏ tía tai xông vào từng gian phòng, đuổi từng đôi đang vui vẻ ra, lục soát từng góc ngách trong phòng. Không ngừng có khách làng chơi mở miệng mắng chửi nhưng đều bị những ni cô dùng trường kiếm chỉ vào, tình hình này thật giống với những lần cảnh sát ra quân càn quét các ổ mại dâm ở tiền thể, chỉ khác là đôi cảnh sát bằng ni cô.

"Mẹ nó nữa, những ni cô này định tạo phản sao?"

"Con bà nó, nghĩ mình là bồ tát sao? Quân quá nhiều chuyện rồi!"

"Những ni cô này còn mang theo trường kiếm nữa, định làm gì thế?"

Một tên hầu vội xông đến dưới chân Định Dật sư thái, cười mị nói: "Hóa ra là lão sư thái, khách quý khách quý! Ngài đã lâu không... a không phải, tiểu nhân nói sai. Tiểu nhân định nói nếu ngài muốn bao hết phòng thì để chúng tiểu nhân chuẩn bị trước! Chúng tiểu nhân hiện vừa nhập một lô hậu sinh tuần tú, hiện tại..."

Nhạc Bất Quần đã ha ha cười lớn, Định Dật sư thái phẫn nộ quát: "Nói bật, Định Dật ta bao hết làm gì?"

Một ni cô Nghi Hòa hiếu kỳ nói: "Cái gì là bao hết? Chúng ta lục soát có tính là bao hết không? Vì sao phải chuẩn bị hậu sinh tuần tú?"

Những ni cô này ra giang hồ chưa lâu, tuổi trẻ có chút ngây thơ không hiểu chuyện.

Định Dật thấy Nhạc Bất Quần cười càng thêm vui vẻ thì sắc mặt đỏ bừng lên: "Nghi Hòa đừng nói bậy! Hấn nói là lời xằng bậy người cũng nghe sao? Mau hỏi tên này xem Nghi Lâm bị giấu ở đâu!"

Nghi Hòa bị sư phụ quở trách lập tức đỏ mặt lui xuống. Hai tục gia đệ tử phái Hằng Sơn tiến lên cho tên người hầu mấy cái bạt tai, tên người hầu gào thét như bị chọc tiết, lại liều chết cắn chặt mấy câu bản viện kinh doanh thật thà, ở đây chỉ có kỹ nữ không có ni cô còn đảm bảo nếu cần sau này có thể mở thêm hạng mục phục vụ đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19: Tức Giận Cuồng Dâm

Nửa khắc sau, Lệnh Hồ Xung và Nghi Thanh về đến bên người Định Dật sư thái và Nhạc Bất Quần cùng khẽ lắc đầu, biểu thị Điền Bá Quang và Nghi Lâm quả thật không có ở đây.

Đỗ Dự nương theo ánh trăng thấy Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói với Định Dật sư thái: "Tên dâm tặc Điền Bá Quang kia thật cảnh giác, có lẽ hắn đã phát hiện hai phái chúng ta đến nên cuống cuống bỏ chạy. Chắc hẳn hắn còn chưa chạy xa đâu, chúng ta đi tìm cẩn thận xung quanh xem!"

Định Dật lia lia gậy đầu, đại tụ vung lên, đội ngũ ni cô phái Hằng Sơn trong nháy mắt kéo nhau biến mất sạch, để lại cả đống khách làng chơi, kỹ nữ vẫn còn trong cơn hỗn loạn.

Điền Bá Quang hắc hắc khẽ cười, xách theo hai người nhảy vào. Trái tim Đỗ Dự khẽ nhảy, Điền Bá Quang này lá gan rất lớn, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Đám người Nhạc Bất Quần vừa tìm qua nơi này, như vậy trốn ở đây lại thành an toàn nhất!

Điền Bá Quang tiến vào gian phòng, khóa cửa lại rồi đột nhiên xoay người đá mạnh lên đùi Đỗ Dự làm hắn quỵ gối xuống đất.

Đỗ Dự kinh hãi thất sắc: "Đại ca người!"

Điền Bá Quang hống lên: "Ai là đại ca người! Ta đã nói rồi, lần trước niệm tình nghĩa huynh đệ, ta không truy cứu người thả Nghi Lâm nhưng ta đã nói rất rõ, nếu người tái phạm..." Sắc mặt hắn đột nhiên vằn vện đầy hung dữ, sát khí lộ rõ: "Vi huynh cũng chỉ có thể giết không tha!"

Đỗ Dự miễn cưỡng cười nói: "Tiểu đệ chưa từng giải cứu Nghi Lâm mà?"

Điền Bá Quang khẽ cười lạnh: "Hôm nay khi người kéo Lệnh Hồ Xung khẽ đưa một mảnh giấy qua? Vì sao Nhạc Bất Quần và Định Dật biết ta ở đây?"

Đỗ Dự không khỏi hoảng hốt, chính mình thiếu cẩn thận rồi. Cũng phải, ngay cả Nghi Lâm còn thấy được thì Điền Bá Quang là đại tặc sao không thấy được chứ? Hắn chỉ giả bộ không biết mà thôi.

Nghĩ đến đây, cả người Đỗ Dự lạnh toát như rơi vào hầm băng nhìn hướng Nghi Lâm. Nghi Lâm đã bị Điền Bá Quang ép ném lên giường!

Đỗ Dự giận dữ hét lên: "Điền Bá Quang ngươi định làm gì?"

Hắn định thử gãy dựa nhưng là hai chân như mất đi tri giác, căn bản không động đậy được!

Điền Bá Quang hắc hắc cười dâm nói: "Ta vừa rồi đã điểm huyết vào chân ngươi, ngươi đừng hòng động đậy. Ngươi không phải ưa thích cô nàng này sao, vì nàng ta không tiếc năm lần bảy lượt đối nghịch ta. Đêm nay, ta sẽ chơi cô nàng này trước mặt ngươi! Cố nhìn kỹ vào!"

Nghi Lâm hai má đỏ bừng, kinh hãi hét lên: "Ác tặc! Ta dù chết cũng không để ngươi được mần ý!"

Đôi mắt đẹp sừng nước mắt của nàng nhìn Đỗ Dự khóc nói: "Đỗ đại ca, đều là Nghi Lâm làm hại đại ca! Nếu có kiếp sau, Nghi Lâm nguyện ý làm..."

Nàng còn chưa nói hết lời thì đã bị Điền Bá Quang điểm á huyết, chỉ có thể a a không nói ra lời, càng không thể cắn lưỡi tự vẫn. Điền Bá Quang ha ha cười lớn, nhanh chóng cởi áo xanh rộng rãi của Nghi Lâm ra. Nghi Lâm thần trí vô cùng rõ ràng nhưng là dưới lực lượng áp đảo của Điền Bá Quang, nàng căn bản không thể phản kháng, giống như dê rơi vào miệng cạp, đôi mắt đầm nước đầy tuyệt vọng nhìn vào Đỗ Dự.

Đỗ Dự trong lòng tràn đầy uất ức phẫn nộ, Điền Bá Quang này thật khinh người quá lắm! Nhưng là điều này mới giống cá tính Điền Bá Quang, hắn là dâm tặc, nếu chậm chạp không xuống tay với Nghi Lâm thì lại là thánh nhân mất! Chỉ là Điền Bá Quang vừa muốn chơi Nghi Lâm, vừa muốn Đỗ Dự phải nhìn rồi mới giết Đỗ Dự, rõ ràng đây là hành động trừng phạt tội Đỗ Dự bán đứng hắn!

Đỗ Dự nhìn đến hai mắt như muốn nứt, tức giận cuồng dâng!

Nhưng còn chưa hết, Điền Bá Quang cười đầy dâm dật lấy ra một viên thuốc nói với Đỗ Dự: "Ngươi nói thuật phòng the của ngươi tốt hơn ta nhưng là ta không phục. Viên thuốc này tên là cửu tiêu vân ngoại hoàn, là bí phương tập hợp kinh nghiệm dâm đạo nhiều năm của Điền Bá Quang ta, dùng chín loại hoa dâm tính nhất trong thiên hạ chế thành. Nếu nữ nhân dùng nó thì dù tam trình cửu liệt như nào, dù cho tâm kế hơn người ra sao thì sau một nén hương sẽ biến thành đấng phụ, nam nhân khẽ chạm cũng làm nàng lên chín tầng mây, vừa xông đã đủ làm mỹ nữ hồn phi phách tán! Đừng nói là tiểu ni cô, dù là bà già Định Dật đó dùng nó cũng phải hóa thân thành dâm nữ thôi. Ha ha!"

Đỗ Dự tức đến gương mặt trắng bạch. Điền Bá Quang một đời dâm tặc, có được vật như này không chút kỳ quái! Nghi Lâm gặp nguy rồi!

Điền Bá Quang tiếp tục cười lớn nói: "Nhưng là được vật này cũng có tác dụng phụ, nếu nữ nhân trong một giờ không được dùng giải được thì thần trí phát cuồng. Càng tuyệt diệu là được vật này làm thay đổi thể chất nữ nhân giúp thể chất mạnh mẽ hơn, tác dụng tốt với tu vi a nhưng cứ 7 ngày nàng ta phải dùng giải được một lần, nếu không sẽ phát cuồng."

Đỗ Dự tức giận nói: "Giải được là gì?"

Điền Bá Quang hắc hắc khế cười: "Chính là nam nhân."

Đỗ Dự không khỏi chán nản không biết nói sao. Điền Bá Quang này quả thật là kỳ tài, nếu không phải mình là kẻ bị hại thì thật muốn vỗ tay khen ngợi. Những nữ hiệp dùng được vật này chẳng phải mặc cho Điền Bá Quang chơi muốn sao được vậy à?

Điền Bá Quang giả bộ thương xót nói: "Được vật này là ta chuyên môn chuẩn bị đối phó với các loại hiệp nữ. Ài, ba bảy hai mươi một loại độc hoa, tình hoa, máu huyết dị thú, phối trí vô cùng gian nan, còn khó hơn cả luyện công. Nếu nữ tử dùng, ngoài hai tác dụng phụ kia ra thì mỗi lần dùng giải được có thể song tu gia tăng công lực, có thể xưng là cảnh giới tối cao của luyện công. Ài, Điền Bá Quang ta tuy thương hương tiếc ngọc nhưng vì đại từ đại bi, cứu trợ Nghi Lâm tiểu sư phụ, cũng vì truyền công thụ nghiệp, hỗ trợ tiểu sư phụ sớm ngày tấn thăng cao thủ nên cũng chỉ đành xả thân song tu."

Biểu tình này của hắn tựa hồ không phải là dâm tặc xuống tay với tuyệt sắc nữ ni mà như đức phật khi xưa cắt thịt nuôi ung vậy, tràn đầy thần thánh bỏ lên giường.

Đỗ Dự gần như muốn tức cười, Điền Bá Quang này quả thật quá...

Càng làm người tức giận là Điền Bá Quang không ngờ lấy trong ngực ra một đồng đồ nội y kích dục! Là bản thiết kế của Đỗ Dự và Nghi Lâm chế tạo!

Hắn nhìn Đỗ Dự ha ha cười lớn: "Nhưng là những bọc bụng này thật tinh xảo, đủ để ta bội phục lão đệ ngươi. Lần này dùng nàng... không, là hiến thân cho Nghi Lâm tiểu sư phụ, để nàng mặc những thứ này đi, cũng để ngươi xem hiệu quả điên đảo chúng sinh a."

Hắn vừa nói vừa thay nội y cho Nghi Lâm đang trợn trừng mắt hạnh nhìn hắn. Sau khi Nghi Lâm mặc nội y phảng chế Victoria, từ thần tượng trang nghiêm bỗng chốc biến thành nữ yêu tinh yêu mị dâm đảng, gương mặt đỏ hồng, phẫn nộ oán hận nhìn người đầy tương phản với hình thể tuyệt mỹ dụ người bên dưới lớp nội y sa mỏng trong suốt nửa ẩn nửa dụ. Đừng nói là Điền Bá Quang, dù là Đỗ Dự cũng hai mắt phun lửa.

Hai người lúc này mới phát hiện, Nghi Lâm chẳng những gương mặt đẹp tuyệt mỹ, vóc người càng thêm nóng bỏng, chỗ lồi cần lồi, chỗ lõm cần lõm không chút dư thừa. Lúc trước bị áo xanh ni cô rộng rãi che đi không thấy được, nay nàng mặc nội y Victoria này vào quả thật là hấp dẫn tột độ, tô lên hoàn mỹ vóc người của nàng.

Điền Bá Quang nhìn gương mặt hổ thẹn của Nghi Lâm, Đỗ Dự tức giận không thôi quả là sáng khoái vô cùng nên cười lớn định xuống tay.

Mắt thấy Nghi Lâm sắp bị làm nhục, trong mắt Đỗ Dự khê lóe lên tia ngoan độc! Điền Bá Quang, người làm như vậy thì không thể trách ta không niệm tình huynh đệ! Khi hắn bị Điền Bá Quang nắm tay đã không ngừng suy nghĩ, có lẽ nên đưa một phần lễ vật cho Điền Bá Quang rồi!

"Điền Bá Quang, người có muốn tịch tà kiếm phổ không?" Đỗ Dự quát lên.

Điền Bá Quang khê dừng lại trước thân thể hấp dẫn của Nghi Lâm, ánh mắt sắc dục bắn sang phía Đỗ Dự!

"Người nói gì?" Điền Bá Quang tham lam liếm đầu lưỡi: "Người không phải đã chia kiếm phổ làm sáu phần rồi sao?"

Đỗ Dự cười lạnh nói: "Bảo vật như vậy ai không động tâm chứ? Ta đã tiến vào căn nhà đó, sao có thể để người khác cầm bảo vật chứ?"

Điền Bá Quang gật đầu nói: "Lấy âm mưu quỷ kế của người, quả thật có thể giở thủ đoạn."

Hắn còn chưa dứt lời, thân hình đã như điều hâu nhào đến trước Đỗ Dự, bóp chặt cổ Đỗ Dự nói: "Mau nói! Người giấu bảo vật ở đâu? Nếu không ta sẽ giết người!"

Đỗ Dự gian nan nói: "Người nếu cầm được bảo vật thì sẽ giết ta. Ngang dọc đều là chết, sao ta phải nói cho người?"

Điền Bá Quang nắm chặt cổ Đỗ Dự đến hầu kết khê răng rắc nhưng Đỗ Dự tuyệt không nhận thua. Hắn biết Đỗ Dự nói lời thật, nếu mình ép đối phương quá thì đảng nào chả chết, đối phương nhất định sẽ không nói bảo vật ở đâu.

Đôi mắt Điền Bá Quang khê chuyển, một cước đá lên mông đít Đỗ Dự, giải huyết cho hắn, hắc hắc khê cười thả Đỗ Dự xuống. Đỗ Dự ho khan nửa buổi, cảm tức nhìn Điền Bá Quang.

"Nói đi, người muốn gì?" Điền Bá Quang hừ lạnh nói.

"Ta muốn người bỏ qua cho ta và nàng!" Trong mắt Đỗ Dự đầy tức giận nhìn về Nghi Lâm trên giường.

Điền Bá Quang khê cười thâm trong bụng, ngây thơ! Con vịt nấu chín còn bay thoát được sao? Một khi lấy được kiếm phổ thì phải giết Đỗ Dự diệt khẩu đầu tiên, Nghi Lâm tự nhiên cũng không thoát được vận mệnh trở thành đồ chơi của mình nhưng là hắn vờ lộ vẻ trầm ngâm, tham lam nhìn ngực sữa trắng muốt nửa lộ nửa hở của Nghi Lâm, gian nan nuốt nước bọt lắc đầu nói: "Không được, ta chỉ có thể bỏ qua người! Nghi Lâm đẹp như vậy, vóc người hấp dẫn như vậy, ta không thể bỏ qua được."

Trong mắt Đỗ Dự khê lóe lên tia chế giễu, Điền Bá Quang này cũng thật biết diễn kịch nhưng là nếu nói về diễn kịch thì hắn sao bằng kẻ xem quá nhiều phim ảnh như mình chứ, cảm ơn người đã cho ta cơ hội ghi điểm.

Hắn đã diễn thì diễn đến cùng, gương mặt đầy đau đớn: "Diễn huynh! Thật không dám giấu, tiểu đệ vừa thấy Nghi Lâm đã vừa thấy đã yêu, hãm sâu ái tình khó mà tự kiềm chế!"

Lời này vừa nói ra, Điền Bá Quang đầy khinh thường nhìn hắn, Nghi Lâm thì xấu hổ, ngọt ngào đan xen dâng lên trong lòng. Nếu như không phải bị Điền Bá Quang điểm huyết ở chân không bỏ chạy được thì nàng đã sớm ôm mặt, sợ hãi chạy trốn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Bút Mai Phục Động Trời

Nghi Lâm tuy biết Đỗ Dự hai phen ba lượt liều chết cứu mình nhưng chỉ ngây thơ cho rằng Đỗ Dự là người tốt nhất thiên hạ, nào ngờ đối phương lại yêu mình sâu đậm như vậy. Hiện tại chính mình chỉ mặc nội y, bạo lộ trước mặt hắn và Điền Bá Quang, tình huống lúng túng như này chẳng phải xấu hổ chết người sao? Nàng thẹn đến hận không tìm được kẻ đất để chui vào.

Đỗ Dự lại nói tiếp với Điền Bá Quang: "Tiểu đệ với Nghi Lâm đã là chân tình, cho dù bảo tiểu đệ thịt nát xương tan cũng không chút tiếc nuối. Nếu chỉ có thể cứu một người thì Điền huynh giết tiểu đệ đi, xin tha cho Nghi Lâm đi!"

Điền Bá Quang suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Không phải vì huynh không để ý tình cảm chúng ta, quả thật người vì nữ nhân này bán đứng ta hai phen, ta cũng chỉ đành nói giữ lời. Vậy dùng tính mạng người đổi mạng Nghi Lâm đi."

Đỗ Dự để ý trong lời nói của đối phương chỉ có tha mạng cho Nghi Lâm chứ không có thả Nghi Lâm. Hắn muốn độc chiếm Nghi Lâm thì đương nhiên sẽ không giết nàng, đây là trò chơi câu chữ. Giết chính mình và chiếm hữu Nghi Lâm, quả là cả hai việc đều còn nguyên. Nhưng là, âm mưu của hắn không nhỏ, nếu có thể thành công thì Điền Bá Quang chết chắc. Nếu không thành thì chỉ một câu thề có thể trời buộc ác tặc này sao?

Nghi Lâm đã bị hành động xả thân cứu mình của Đỗ Dự làm cảm động không thôi, nếu như lúc này không phải nàng không thể nói chuyện thì đã sớm khóc lóc, thề sống thề chết với hắn rồi. Đôi mắt đẹp uông uông nước mắt của nàng nhìn Đỗ Dự tràn đầy tình ý và kiên nghị, nếu như Đỗ Dự bị ác tặc này

làm hại thì nàng cũng quyết không sống một mình.

Đỗ Dự nhìn ra tình ý trong mắt Nghi Lâm nên khẽ cười thầm mừng rỡ, trong lòng cũng ngấm cảm ơn dâm tặc Điền Bá Quang tạo cơ hội cho mình ghi điểm với mỹ nhân nhưng hắn cũng không dám có chút sơ suất nào, hiện Điền Bá Quang còn đang nhìn chăm chăm, tay nắm chặt cổ áo hắn nói: "Kiểm phở ở đâu?"

"Ta có một điều kiện, ngươi lui ra ngoài trước, để ta và Nghi Lâm nói mấy câu riêng." Đỗ Dự chậm rãi nói.

Điền Bá Quang cũng hào phóng ra ngoài, nhiều nhất kẻ này chỉ chiếm được chút tiện nghi, chính mình tai mắt tinh thông, lời hắn nói không thoát được lỗ tai mình. Đỗ Dự ôm Nghi Lâm, Nghi Lâm cũng không còn dè dặt thân phận người xuất gia và thiếu nữ nữa mà nhào hẳn vào lòng Đỗ Dự.

"Đỗ đại ca... ta..."

"Đừng nói nữa." Đỗ Dự lúc này không xuống tay thì còn đợi khi nào? Hắn nhanh chóng lấp kín đôi môi non mềm của nàng.

Nghi Lâm như bị điện giật, toàn thân mềm nhũn càng thêm bám chặt lấy Đỗ Dự. Nàng từng bị Đỗ Dự hôn nhưng lần đó là Đỗ Dự đánh lén, chuồn chuồn điểm nước chỉ để lại chút gọn sóng, lần này là hai người đứng giữa sinh tử, tình ý bộc phát. Nghi Lâm tự nhận lần này hẳn phải chết, nếu có thể chết cùng chỗ với Đỗ Dự đại ca thì cũng có thể đền bù chút nợ tình cho đại ca. Đứng trước sinh tử, hai người có thể buông hết tất cả, chỉ còn lại tình cảm chân thành mãnh liệt nhất. Nghi Lâm dùng được hoàn của Điền Bá Quang nên toàn thân nóng như lửa, đôi mắt mị dại, hấp dẫn vô cùng thêm vào nội y lụa mỏng trên người, nửa che nửa hở vóc người hấp dẫn nóng bỏng, lúc này nàng nào còn chút bảo tượng xuất gia nào nữa, chỉ còn vô hạn phong tình, kiêu kiêu vô tận. Đừng nói là Điền Bá Quang động tâm, Đỗ Dự mấy lần nhìn không được muốn thịt ngay nàng.

Hắn cố nén xung động, khẽ nói vào tai Nghi Lâm: "Nghi Lâm muội muội đừng lo, ta dù thịt nát xương tan cũng cứu được ngươi."

Nghi Lâm lúc này dĩ nhiên nhìn không được bàn tay trắng nõn ôm chặt lấy cổ Đỗ Dự, nghe thấy câu dù thịt nát xương tan của hắn là ý loạn tình mê chủ động hôn hắn thật lâu.

Chiếc lưỡi nhỏ xinh của thiếu nữ khẽ đưa vào miệng Đỗ Dự để mặc tình ca ca giày vò, nét ngây thơ, lò mò xử nữ kia làm Đỗ Dự gần như quên đi bản thân đang ở đâu. Hai núm vú dựng đứng dưới lớp lụa mỏng kích thích ma sát liên tục Đỗ Dự làm hắn suýt thì không kiềm nén được.

Hắn gần như có thể khẳng định sau trận chiến này, Nghi Lâm sẽ là của hắn.

"A a." Thanh âm Điền Bá Quang vang lên sau lưng hắn: "Tiểu đệ thấy lão ca hào phóng chưa? Trước khi ngươi chết còn cho ngươi ném cục phẩm như vậy. Hiện tại có thể nói tịch tã kiểm phở ở đâu rồi chứ?"

Đỗ Dự im lặng cuối cùng ôm chặt lấy thân thể mềm yếu của Nghi Lâm, rồi mang theo Điền Bá Quang ra ngoài. Điền Bá Quang cũng không lo Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm chạy trốn. Vạn lý độc hành của Đỗ Dự là do hắn truyền, cho dù để Đỗ Dự ôm Nghi Lâm chạy chục phút thì hắn cũng dễ dàng đuổi kịp.

Lúc này đã là canh ba, ánh trăng xán lạn khoảng không. Dưới ánh trăng, Nghi Lâm nhìn chăm chú gương mặt tình ca ca Đỗ Dự, khẽ niệm trong lòng: "Bồ tát phù hộ, đệ tử Nghi Lâm bắt tài đã phá không ít giới luật nhưng có Đỗ Dự ca ca xả thân vì đệ tử, đệ tử nguyện bỏ đi thân tứ da, xin bồ tát phù hộ đại ca bình an. Đệ tử dù phải xuống địa ngục cũng cam chịu."

Hai người tình nồng ý thắm, Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm thi thoảng sờ soạng hôn môi. Nghi Lâm dưới được lực phát tác thêm vào sinh tử kè cạp, cũng không nhìn giới luật dòn dập hôn lại, trong lòng nàng chỉ mong con đường này dài vô tận, một đời này cứ thế được Đỗ Dự ôm.

Điền Bá Quang cũng không chút ăn dấm với Đỗ Dự, hắn chỉ đầy tà ác nghĩ cứ để Đỗ Dự và Nghi Lâm càng thêm thân mật, đợi khi lấy được kiểm phở, để Đỗ Dự nhìn bản thân chơi Nghi Lâm như vậy sẽ càng sung sướng. Hắn thích nhất trộm nhân thế chính vì tâm lý biến thái này.

Hắn thấy Đỗ Dự xuyên qua các con hẻm nhỏ ở Phúc Châu tiến về hướng nhà cũ Lâm gia!

"Nhà cũ Lâm gia?" Điền Bá Quang đột nhiên hiểu ra điều gì đó. Đỗ Dự này không ngờ chơi không thành kế. Sau khi hắn phát hiện bảo vật, vì đề phòng bị người đuổi giết đã để lại kiểm phở ở chỗ cũ, bản thân cầm kiểm phở giả lừa người!

Điền Bá Quang cũng không khỏi thầm bội phục đồ đệ tiện nghi này, nếu không phải hắn cứu Nghi Lâm thì với phần tâm cơ này đủ để Điền Bá Quang coi trọng.

Đỗ Dự chậm rãi đi hướng nhà cũ Lâm gia, thỉnh thoảng dừng lại ra sức ném đầu lưỡi ngọt mềm của mỹ nhân trong lòng, lại vừa ngấm ngấm đề phòng. Bước kế hoạch kia liệu có thể thành công không? Nếu kế đó không đến thì mọi chuyện xong rồi, mạng nhỏ của mình và Nghi Lâm chỉ đành bỏ lại ở căn nhà cũ Lâm gia thôi. Hắn tuy tin tưởng phán đoán bản thân nhưng lúc này đứng trước sinh tử, không khỏi nảy sinh tia nghi ngờ lo lắng.

Nhưng là lúc này, tên đã ở trên dây, không thể không bấn. Hắn chậm rãi đẩy cửa lớn ra, ôm Nghi Lâm tiến vào trong.

Dấu vết chiến đấu ban ngày đã được thanh lý nhưng trên vách tường, mặt đất vẫn còn những vết máu và mùi máu tanh nhàn nhạt trong không khí nhắc nhở nơi này đã từng xảy ra đại chiến giữa vài trăm cao thủ võ lâm, mấy chục nhân mạng bỏ lại ở nơi này. Nơi này có lẽ không còn là căn nhà cũ rách nát nữa mà đã là căn nhà ma.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, căn nhà ma như hung thú trong đêm đen, tĩnh lặng chờ thôn phệ sinh mạng và linh hồn.

Nghi Lâm lúc này toàn thân nóng bừng gần như rơi vào hôn mê, thi thoảng ngậy ngất chủ động ôm hôn Đỗ Dự. Đỗ Dự cũng không chút khách khí, dùng nụ hôn khẽ thỏa mãn Nghi Lâm giúp nàng làm dịu được lực. Nhưng nếu như không nắm chặt thời gian cứu trợ thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp này thì chỉ nửa canh giờ sau, khi được lực phát tác nàng sẽ mất đi thần trí không có thuốc nào cứu được.

Đỗ Dự càng thêm hận Điền Bá Quang, kẻ này không trừ thì sao thu được mỹ nhân chứ?

Hắn chỉ vào căn nhà cũ Lâm gia nói: "Bên trong có kiếm phổ thật sự. Tiểu đệ vừa vào trong thì bị mười mấy nhân sĩ võ lâm chặn cửa nên không dám lấy ra, chơi không thành kể dùng hàng giả lừa qua đám người này."

Điền Bá Quang liếc liếc môi, quát: "Đi vào, lấy ra cho ta!"

Hắn đã quyết định chỉ cần Đỗ Dự mang tịch tà kiếm phổ ra, nhất định ngay trước mặt Đỗ Dự điên cuồng thưởng thức Nghi Lâm một phen.

Cả hai cùng tiến vào, Điền Bá Quang vẫn đầy cảnh giác nhìn Đỗ Dự. Ánh mắt Đỗ Dự chỉ hướng lên trên, Điền Bá Quang nhảy bật lên, khẽ xoa nắn đã tìm được tấm gạch chứa vật kia. Rõ ràng là một tấm cà sa viết đầy chữ!

Đỗ Dự len lén để Nghi Lâm làm giúp hắn 3 tấm cà sa giả. Thứ hắn muốn là chính mình trộm đi tịch tà kiếm phổ, tắt phải nước đục mò cá thì mới dễ lấy. Hắn chỉ hận Nghi Lâm không làm được trăm tám mươi đồ giả, lúc đó vớt ra đầy đất làm mọi người ai cũng không biết thật giả.

Trong đám cháy, hắn ném vào một tấm, trước mặt đông đảo cao thủ, hắn chia một tấm thành sáu phần còn một tấm hắn lén nhét vào ống gạch!

Ánh mắt Điền Bá Quang đầy lão luyện, men theo ánh trăng phát hiện ống gạch này chế tạo tinh xảo, không phải hàng giả Đỗ Dự có thể làm được trong thời gian ngắn. Mà trên cà sa kia quả thật có tổng cương kiếm phổ nên không khỏi mừng vui. Lời của Đỗ Dự bảy phần thật, ba phần giả, thật thật giả giả lẫn lộn nên dễ dàng lừa gạt được.

Nhưng Điền Bá Quang còn lo lắng nhảy xuống, sờ sọc khắp người Đỗ Dự. Kết quả là trên người Đỗ Dự không có tấm cà sa nào. Đỗ Dự cũng thầm may mắn vì bản thân có trữ vật không gian, đồ quý như tịch tà kiếm phổ đương nhiên phải để trong không gian rồi. Điền Bá Quang sao tìm được chứ?

Điền Bá Quang thấy trên người Đỗ Dự không có cà sa, cũng dần tin vào lời của Đỗ Dự rằng hắn thấy hàng chính phẩm nhưng không dám nói ra. Hắn biết Đỗ Dự một đường bị cao thủ đuổi, căn bản không có cơ hội ngấm tráo cà sa. Như vậy trong tay mình quá nửa là thật! Hắn đầy hưng ác cười, quả thật trong khung cảnh âm u của căn nhà cũ này thì càng thêm hưng ác.

Đỗ Dự cũng ngậm cười lạnh.

Điền Bá Quang ha ha cười lớn: "Nếu như ngươi đã đúng hẹn giao tịch tà kiếm phổ ra thì ta tha không giết Nghi Lâm tiểu sư phụ! Nhưng là ta chỉ đáp ứng không giết, không nói sẽ thả. Lần trước còn chưa để ngươi xem hết kịch hay, lần này để cho ngươi sống lâu thêm chút, nhìn cho rõ ta chơi cô nàng này như nào."

Hắn còn chưa dứt lời đã nghe thấy tiếng hừ lạnh ngoài cửa sổ: "Điền Bá Quang, ngươi đang mơ tưởng gì vậy?"

Điền Bá Quang nghe thấy thanh âm này lập tức hồn phi phách tán, sợ hãi không thôi!

Định Dật sư thái váy áo tung bay, bước nhanh tới, sắc mặt bà đen như đáy nồi, phùng phùng tức giận nói: "Lần trước để ngươi cướp đi Nghi Lâm, lại chạy thoát làm bản ni sư nhục không thôi. Lần này nhờ diệu kế của Nhạc chương môn, nhìn ra kẻ ân thân của ngươi lại một đường theo gót, chặn đường ngươi trong gian phòng này, để xem ngươi vạn lý độc hành như nào!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21

Nguồn bị nhảy chương, nội dung không thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Đứng Trước Sinh Tử

Nàng vừa nói hết lời, thanh âm sang sảng của Nhạc Bất Quần vang lên: "Sur thái quá khen! Dâm tặc này như chó thềm... , tất nhiên nấn ná ở lại kỷ viện. Chúng ta vừa lấy lui làm tiền, thả dây dài là câu được cá lớn. Nhưng là con cá lần này không chỉ là dâm ngư mà còn có tịch tà kiếm phổ!"

Định Dật sur thái hai tay làm chữ thập: "Nhạc chương môn, cho dù được kiếm phổ thì vẫn nên đưa trả Thiếu Lâm Tự. Việc này bản ni không dám tự tác chủ trương."

Nhạc Bất Quần thần sắc như thường: "Sur thái nói đúng, Nhạc mỗ đương nhiên nghe theo."

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Đồ Dữ, khẽ nói: "Không hổ là khí tượng lang cổ quyến cuồng họa hại vô lâm, giáo trá đa mưu, Nhạc mỗ gần như bị người lừa rồi. Nếu như người không phải bị Điền Bá Quang dùng Nghi Lâm ép buộc thì ta thật không biết kiếm phổ chúng ta tranh đoạt hôm nay lại là hàng giả! Đáng tiếc ta hôm nay tự tay xử quyết phản đồ kính mắt nam, hắn không ngờ chết oan vì kiếm phổ giả. Loại như người sao có thể tha được chứ?"

Đồ Dữ ngấm ngấm kinh hãi, Nhạc Bất Quần này vì cướp đoạt kiếm phổ không ngờ giết chết kính mắt nam. Dù cho kính mắt nam có kết cục như vậy là vì hắn muốn hại mình, bị mình giả họa lại nhưng cứ nghĩ đến việc một kẻ mạo hiểm chết, hắn không khỏi tiếc thương.

Định Dật sur thái nhìn Nghi Lâm trong lòng Đồ Dữ, nói: "Tuy kẻ này gian xảo nhưng ba phen bốn lượt bảo vệ Nghi Lâm, lại ngầm thông báo ta người tới cứu người, cũng tính là bảo vệ danh dự phái Hằng Sơn ta. Nhạc chương môn, chúng ta giết Điền Bá Quang trước, lấy kiếm phổ rồi xem xử lý kẻ này như nào."

Nhạc Bất Quần nói: "Như sur thái nói, vẫn là kiếm phổ, không, giết Điền Bá Quang cần gấp."

Đồng không Điền Bá Quang rút nhỏ, lúc này hắn đối mặt với hai cao thủ Nhạc Bất Quần và Định Dật sur thái, còn bị ép trong căn phòng hẹp, quả thật là lên trời không đường.

Hắn dật Nghi Lâm từ lòng Đồ Dữ quát: "Định Dật lão ni cô, nếu người dám tiến lên một bước thì ta mỗ đồ đệ bảo bối của người!"

Định Dật sur thái còn đang sợ ném chuột vỡ bình do dự thì Nhạc Bất Quần cười dài: "Đệ tử chính đạo ta sao có thể ham sống sợ chết chứ? Nếu không từ được người thì giang hồ không yên, xem kiếm!"

Hắn không ngờ không để ý chút nào đến sống chết của Nghi Lâm, mạnh mẽ ra tay, kiếm vạch ra kiếm khí như muốn cùng lúc chém đôi Điền Bá Quang và Nghi Lâm!

Định Dật khẩn trương đánh ra một chương: "Nhạc chương môn, đừng làm cản, đệ tử Nghi Lâm của ta..."

Kết quả là Điền Bá Quang thấy chiến thuật con tin vô hiệu với Nhạc Bất Quần liền nhảy vọt qua cái động Sử Quốc Lương tạo ra ban người đồng thời hét: "Miễn bồi!"

Định Dật sur thái một chương bỏ xuống làm lệch đường kiếm của Nhạc Bất Quần nhưng kiếm này đã thấp sắp đâm thủng Nghi Lâm! Trong mắt Nhạc Bất Quần ần ần lóe lên tia ngoan độc!

Đồ Dữ vội vàng suy nghĩ nhanh chóng hiểu ra dã tâm của Nhạc Bất Quần! Lần này, Nhạc Bất Quần và Định Dật sur thái cùng đến nhưng không có Lệnh Hồ Xung và đông đảo nữ đệ tử phái Hằng Sơn, xem ra Nhạc Bất Quần có ý độc chiếm kiếm phổ! Hắn không chỉ muốn giết Điền Bá Quang còn muốn giết chính mình, giết Nghi Lâm, giết Định Dật! Những đệ tử này không đến quá nửa là vì Nhạc Bất Quần nghe thấy kiếm phổ là thương lượng với Định Dật, bảo chỉ hai người họ tiến đến để tránh đánh rần động cỏ mà người biết càng ít càng có lợi cho hắn. Lần này hắn muốn ra vẻ lỡ tay để giết nhân chứng đầu tiên - Nghi Lâm!

Đồ Dữ hơi cắn răng, ghé đến trước che cho Nghi Lâm! Hắn bị một kiếm của Nhạc Bất Quần đâm thủng lồng ngực!

"Người bị Hoa Sơn kiếm pháp của Nhạc Bất Quần đánh trúng điểm yếu, giảm 120 điểm sinh mạng. Điểm sinh mạng của người chỉ có 40 điểm, hiện tại điểm sinh mạng là -80 điểm. Nhưng do kẻ mạo hiểm có cơ chế bảo hộ, khi lần đầu chịu công kích dù vết thương nặng như nào cũng tiến vào trạng thái bảo vệ gần chết. Hiện tại điểm sinh mạng của người là 1 điểm"

Đồ Dữ vừa đạo quỹ môn quan một vòng, mồ hôi đầm đìa chảy ngã quỵ xuống đất. Nghi Lâm khóc lóc ôm chặt lấy Đồ Dữ.

Định Dật một chương hất văng kiếm của Nhạc Bất Quần hừ lạnh nói: "Nhạc chương môn, người định giết Điền Bá Quang hay Nghi Lâm vậy?"

Nhạc Bất Quần khẽ cười xin lỗi: "Thật xin lỗi, Nhạc mỗ lỡ tay! Hiện tại chúng ta đuổi ác tặc kia!"

Vừa nói hắn đã nhanh chóng đuổi theo Điền Bá Quang, hắn cũng sợ bị Điền Bá Quang chạy mất.

Định Dật sur thái hừ lạnh một tiếng, liếc Nghi Lâm nói: "Bôi được!" Sau đó theo Nhạc Bất Quần đuổi ra.

Nghi Lâm vội vàng dùng được cứu trị cho Đồ Dữ. Đồ Dữ lòng đầy đắng chát, Nhạc Bất Quần một kiếm không ngờ đâm quá điểm sinh mạng của hắn, lần này có thể nói là nhặt về một mạng từ tay từ thân. Đồ Dữ biết lúc này là thời khắc sinh tử, nếu còn không đi thì dù Nhạc Bất Quần hay Điền Bá Quang trở lại, hai người đều khó thoát chết nên hắn bảo Nghi Lâm diu chính mình mau chóng rời đi.

Nghi Lâm lúc này mặt đẹp vũ mị, lồng ngực dán chặt lên người Đồ Dữ, nàng cảm thấy thân thể như nóng bừng từng luồng lửa, chỉ có thể áp sát Đồ Dữ

mới giảm nhiệt được: "Vì sao phải đi? Có sư phụ thì Điền Bá Quang chỉ có thể chạy trốn thôi."

Đỗ Dự nhất thời không nói, sao có thể giải thích với nữ ni mỹ lệ thuần khiết này về giang hồ hiểm ác, đạo lý lòng người khó dò chứ? Định Dật sư thái tuy là cao thủ có số có má nhưng trước mặt Nhạc Bất Quần, dù là võ công hay tâm cơ đều kém quá xa. Đỗ Dự có thể chắc chắn không đến ba khắc, Nhạc Bất Quần kẻ này sẽ giết cả Điền Bá Quang và Định Dật sư thái, đồng thời làm giả hiện trường Định Dật sư thái bị Điền Bá Quang ám toán, sau đó quay lại giết chính mình và Nghi Lâm!

Đỗ Dự lạnh lùng nói: "Người không cần biết, tóm lại nếu không đi nhanh thì tính mạng chúng ta đều bỏ lại ở đây!"

Nghi Lâm nhớ đến gương mặt cương nghị nghiêm chỉnh của Định Dật sư thái, chợt dạ nói: "Vậy ta đỡ người đi."

Đỗ Dự lúc này tiến vào trạng thái gần chết, may mắn có thiên hương đoạn tục cao theem vào Đại Bì chú của Nghi Lâm chậm chạp hồi máu, điểm sinh mạng của hắn dần dâng lên. Dù cho tốc độ chậm nhưng vẫn tốt hơn dậm chân tại chỗ.

Hai người dìu nhau từng bước ra khỏi cửa phòng. Đỗ Dự vừa thoát khỏi trạng thái gần chết, khôi phục năng lực hành động lập tức ôm lấy Nghi Lâm, trong tiếng kinh hô của tiểu mỹ nhân dùng vận lý độc hành mau chóng chạy biến.

Hắn biết lúc này tình thế hung hiểm, thật sự là đối mặt sinh tử, biện pháp duy nhất là chạy càng xa càng tốt.

Nghi Lâm tuy biết bỏ sư phụ mà chạy rất không ổn nhưng thân thể nàng không ngừng phát nóng, nhãn thần mông lung nhìn vào tình ca ca, liên tục dùng thân thể hấp dẫn của mình ma sát lên người Đỗ Dự làm hắn rên rống không thôi. Nếu như không phải lúc này không được thì hắn thật muốn tròng trĩ nàng ngay tại chỗ.

Nhưng quả là sợ cái gì thì cái đó đến, Đỗ Dự vừa mới chạy được gần dặm tiến vào một rừng cây thì thấy một trung niên kiếm khách dưới ánh trăng từ từ đến. Hắn một bộ hào nhiên chính khí, tay trái nắm cựa, tay phải cầm trường kiếm, trên mũi kiếm còn nhỏ giọt máu tươi xuống nền lá!

Nhạc Bất Quần!

Đỗ Dự kinh hãi trong lòng, hắn không ngờ nhanh như thế! Máu tươi kia là của Điền Bá Quang hay Định Dật sư thái?

Nhạc Bất Quần từ từ đi tới cách Đỗ Dự 10 bước rồi mỉm cười nói: "Không ngờ muốn chạy? Nhanh như vậy đã đoán được hành động của ta, quả không hổ là có khí tượng lang cố."

Đỗ Dự nở nụ cười đắng chát đáp lại. Nhạc Bất Quần này không ngờ trong một phút hoàn thành hai chuyện, tru sát Điền Bá Quang và giết sư thái, tốc độ này có quá nhanh không?

Nghi Lâm nhìn biểu tình chính khí凛然 của Nhạc Bất Quần, nhìn không được run giọng hỏi: "Nhạc chương môn... sư phụ vẫn bối đâu?"

Mí mắt Nhạc Bất Quần cúi thấp, đầy đau thương nói: "Định Dật sư thái trong lúc truy kích ác tặc Điền Bá Quang kia không cẩn thận trúng độc kế của Điền Bá Quang, vừa mới viên tịch."

Nghi Lâm "A" một tiếng, nước mắt óng ánh tràn mi rơi xuống.

Đỗ Dự quát lạnh nói: "Đừng nghe hắn nói bậy. Định Dật sư thái chính là bị Nhạc Bất Quần làm hại! Kẻ này sau khi lấy được tịch tã kiếm phổ muốn giết người diệt khẩu!"

Nghi Lâm kinh hãi kêu lên, lùi lại hai bước, ánh mắt như nhìn quý nhìn gương mặt tràn đầy chính khí của Nhạc Bất Quần: "Nhạc chương môn, Nhạc sư thúc, phái Hằng Sơn và Hoa Sơn ngũ nhạc liên khí đồng chỉ, sao phải tương tàn như thế?"

Nhạc Bất Quần mỉm cười nói: "Người một đệ tử chính phái sao có thể nghe tên lang cố kia mê hoặc? Phải biết kẻ này có khí tượng lang cố, hi nộ vô thường, nhất thời cứu người, nhất thời giết người. Mau cùng sư thúc đi thu liễm di thể sư phụ người, mang về phái Hằng Sơn đi."

Nghi Lâm kiên định lắc đầu: "Không! Đỗ Dự đại ca vài lần cứu ta, hắn sẽ không gạt vãn bối. Người mới là ác nhân!"

Nhạc Bất Quần khề nờ nụ cười hung dữ: "Nếu như đã tự cam đoan, làm bạn với ác nhân thì cũng không thể trách sư thúc ta xuống tay được!" Hắn vừa nói xong đã kiếm đâm hướng Nghi Lâm.

Đỗ Dự đã sớm có phòng bị, hắn không chút do dự dùng xà cạp huấn luyện, nâng tốc độ lên đến 30 điểm, nhanh chóng ôm lấy mỹ nữ xông vào rừng cây!

Rừng cây này là hoa viên một thị tộc trong thành Phúc Châu, Đỗ Dự lúc này muốn thoát khỏi Nhạc Bất Quần nên lao hướng nơi ánh đèn rạng rỡ, càng nhiều người thì Nhạc Bất Quần càng không dễ giết người diệt khẩu.

Nhạc Bất Quần cũng đề khí đuổi theo. Càng đuổi hắn càng kinh ngạc, tiểu tặc này ôm lấy Nghi Lâm lại điên cuồng lao nhanh như điện chớp gió giật, tốc độ cũng không kém Điền Bá Quang là bao! Hắn nào biết đây đã là tốc độ cực hạn của Đỗ Dự, chỉ có thể sử dụng một lần mà chỉ có thể duy trì 30 giây. Hắn tuy là tông sư võ lâm nhưng Hoa Sơn khí phái coi trọng căn cơ vững chắc, nội lực thâm hậu, kiếm pháp tinh diệu nhưng không trọng tốc độ, nếu không mấy lần trước sao Nhạc Bất Quần đề huyệt Điền Bá Quang chứ?

Sau khi Đỗ Dự dùng con bài giữ mạng này, Nhạc Bất Quần nhất thời không đuổi kịp!

Đỗ Dự biết lúc này đứng trước sinh tử, tốc độ tăng đến cực trí chạy đến nơi có ánh đèn.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 23: Ủy Thác Của Định Dật

Nhưng là 30 giây vừa qua, cảm giác nhanh nhẹn như có gió đẩy trên đùi Đỗ Dự nhanh chóng biến mất, tốc độ của hắn đột nhiên hạ thấp.

Nhạc Bất Quần nhìn thấy tiện nghi, hung dữ cười bay vút đến gần kèm theo câu hô: "Tiểu tặc phải chết!"

Bảo kiếm trong tay hắn nhắm đầu bổ xuống, nếu đâm trúng Đỗ Dự thì một kiếm đưa về gần chết, lật tay kiếm nữa là ô hô ai tai! Mắt thấy sắp chết trong tay Nhạc Bất Quần, Đỗ Dự đành chất cười, hắn thiên tính vạn tính, dùng Nhạc Bất Quần giết Điền Bá Quang lại thừa cơ cứu Nghi Lâm chạy trốn nhưng nào ngờ Điền Bá Quang và Định Dật bị Nhạc Bất Quần giết nhanh như vậy! Thật là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Nhưng vào lúc này, một bóng hình đột nhiên lướt đến, một chương bổ vào xương sườn Nhạc Bất Quần, đánh cho tên ngụy quân tử này thổ máu bay ra ngoài. Bóng hình kia sau khi xuất hiện lập tức dừng lại, phun ra máu tươi suýt thì té ngã. Là Định Dật sư thái!

Nghi Lâm kinh hãi vô cùng vội chạy đến đỡ lấy Định Dật sư thái: "Sư phụ! Lão nhân gia ngài không sao chứ?"

Định Dật sư thái ho ra búng máu nói: "Vừa rồi ta và Nhạc Bất Quần đuổi giết đám tặc Điền Bá Quang. Điền Bá Quang bị hắn làm thương nặng nên quăng cả sa xuống bỏ chạy. Hắn bảo ta nhặt kiếm phổ lên, ta cho là hắn không chú ý đến kiếm phổ nữa nhưng vừa khom lưng thì bị hắn đâm lên đâm thương tim phổi."

Nàng tức giận mắng Nhạc Bất Quần: "Ngươi thì quân tử kiếm cái gì chứ."

Nhạc Bất Quần hung dữ nói: "Ngươi vẫn còn sống à. Vốn là ta định đuổi giết tiểu tặc này trước rồi quay lại xem người sau nhưng ngươi đến đây cũng tiện, hôm nay các ngươi đều phải chết ở đây."

Đỗ Dự lạnh lạnh nói: "Ngươi còn bỏ sót Điền Bá Quang..."

"Một tên dân tặc mà thôi, ai tin lời hắn chứ?" Nhạc Bất Quần khinh thường nói: "Chỉ cần ba người các ngươi chết trong tay ta thì ta có thể độc chiếm tịch tà kiếm phổ!"

Định Dật sư thái phần nộ quát: "Hai ngươi mau đi! Ta ngăn Nhạc Bất Quần lại!"

Đỗ Dự trầm nghĩ quá hay rồi nhưng Nghi Lâm lại ngã quỵ xuống trước mặt Định Dật, khóc nói: "Đồ nhi nguyện đồng sinh tử với sư phụ."

Định Dật nghe vậy thì giận dữ không thôi, tuy nàng có chữ dật ở tên nhưng tính tình nóng nảy, một cái tát đánh bay Nghi Lâm quát: "Cầm lấy tín vật này. Ta lệnh ngươi trong ba ngày chạy về Hằng Sơn, báo cho chương môn và Định Tĩnh là ai giết Định Dật ta. Ngươi nếu không nghe thì là khi sư diệt tổ!"

Nàng trông hướng Đỗ Dự, uyển chuyển nói: "Thiếu hiệp ngươi tuy thân trong tà phái nhưng so với những kẻ sói đội lột người thì đáng tin hơn nhiều. Hai tử Nghi Lâm này từ nhỏ không cha không mẹ, nay ta phó thác nó cho thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp phụ nàng, Định Dật ta dù có vào Tu La đạo, biến thành lệ quỷ cũng không bỏ qua thiếu hiệp!"

Đây là ủy thác Nghi Lâm đương nhiên thẹn đến muốn chui xuống đất, Đỗ Dự lại vui mừng quá đỗi, ôm lấy Nghi Lâm nói: "Sư thái yên tâm. Tiểu bối dù thịt nát xương tan cũng bảo vệ an toàn cho Nghi Lâm!"

Định Dật gật gù đầu nói với Nghi Lâm: "Các ngươi nói những gì trong phòng ta ở nóc phòng đều nghe thấy hết. Thiếu hiệp này ba phen mấy bận không tiếc tính mạng bảo vệ con. Nghi Lâm con xưa nay giàu tình cảm, nhi nữ tình trường, trần duyên không ngừng cũng không thích hợp ở lại Bạch Vân am nữa. Nếu như con muốn hoàn tục thì sư phụ không trách con, sau khi con báo cáo với chương môn sư thúc thì có thể xuống núi hoàn tục với vị thiếu hiệp này."

Nghi Lâm còn đang thẹn đến khó xử, Định Dật vội vã quát: "Mau đi, đừng để thân già này chết uống!"

Nhạc Bất Quần lăng không bay đến, một kiếm đâm hướng Định Dật. Định Dật lật tay rút ra trường kiếm, kiếm pháp Hằng Sơn liên miên không dứt đỡ lại.

Kiểm pháp Hằng Sơn trong ngũ nhạc ít chiêu thức công kích nhất nhưng lực phòng thủ mạnh nhất, ít sơ hở nhất. Định Dật dùng kiếm pháp phái Hằng

Son liền miên không dứt, hắt nước không tiến nên Nhạc Bất Quần dù kiếm pháp tối cao cũng nhất thời không phá được phòng ngự của Định Dật. Hắn có lòng muốn đuổi tiểu tặc và tiểu ni cô kia nhưng bị Định Dật liều chết nắm chặt sơ hở, một kiếm đâm thủng bắp đùi làm thương thêm nặng, buộc lòng phải giải quyết Định Dật trước.

Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm tiếp tục chạy nơi có ánh đèn. Vừa ra khỏi rừng cây thì đã nghe thấy tiếng cười lớn của Nhạc Bất Quần và tiếng kêu thảm của Định Dật. Hắn biết lần này Định Dật cuối cùng viên tịch nên vội vã ôm lấy Nghi Lâm xông hướng một tòa nhà ánh đèn rạng rỡ.

Nhạc Bất Quần thật không hổ một đời tuyệt thế cao thủ nhanh chóng phá được phòng ngự của Định Dật, tiếp tục đuổi giết. Hắn thề muốn giết bằng được hai người họ để diệt khẩu nhưng tiểu tặc này cước lực quá nhanh, nháy mắt đã không thấy tung tích. Nhạc Bất Quần cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi hướng một nhà. Tiểu tặc này bị thương quá nặng, ôm lấy một ni cô dùng xuân dược thì nhất định phải trốn trong một nhà gần đây...

Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm nhảy vào cửa sổ, thấy phía trên có biển "Tê phượng lâu", nhất định đây là lầu riêng của tiểu thư khuê các. Hắn nhảy vào trong phòng, lại thấy trên giường của nhiên có một mái tóc đẹp xõa, thân hình đang run rẩy trong chăn.

Đỗ Dự cười tiến lên hai bước định nói chuyện với vị tiểu thư này trước nhưng là tính cảnh giác của hím rất cao, lại bỗng nhớ đến điều gì đó, tốc độ đột nhiên nhanh hơn. Tiểu thư bình thường căn bản không kịp trốn trên giường, dù là đang ở trên giường cũng chưa hẳn đã nghe được thanh âm mình gây ra, vì sao lại sợ hãi đến toàn thân run rẩy chứ?

Hắn ngấm ngấm lấy ra đại đao, lặng lẽ bước tới gần. Đột nhiên một thanh khoái đao như thiểm điện bổ xuống trước ngực Đỗ Dự! Đỗ Dự sớm có chuẩn bị nhưng vẫn suýt bị khoái đao này đâm xuyên ngực, hắn vội vã lộn người trở lại!

Một bóng người quen thuộc hiện ra, Điền Bá Quang! Chỉ là lúc này Điền Bá Quang có thể dùng hai từ rất thâm trầm để hình dung. Nơi ngực hắn có hai vết kiếm đâm sâu tận xương, thương đến tâm phổi còn đang không ngừng rỉ máu. Trên đùi hắn còn có 7, 8 vết kiếm, động mạch bị cắt đứt, máu tươi nhuộm đỏ hạ thể. Có thể nói lúc này Điền Bá Quang chỉ còn lay lắt hơi tàn.

Đỗ Dự đột nhiên hiểu ra, Điền Bá Quang này xem ra cũng bị Nhạc Bất Quần đuổi giết, đâm thành trọng thương, tạm thời trốn vào đây. Điều này cũng giống với suy nghĩ của mình, không hổ là phản diện!

Vừa rồi, Điền Bá Quang nghe thấy thanh âm, nhanh chóng lòi kéo vị tiểu thư trốn vào trong chăn, còn cố ý để tóc xõa bên ngoài. Nếu không phải Đỗ Dự cảnh giác đoán được có quỷ kế thì lúc này đã máu tươi đang trường, bị Điền Bá Quang giết chết.

Đỗ Dự cười nói: "Điền huynh, vì sao nhếch nhác vậy?"

Điền Bá Quang hừ lạnh nói: "Thấy ta còn không mau chạy?"

Đỗ Dự ha ha khẽ cười: "Nếu hai chân Điền huynh hoàn hảo không thương thì ta muốn chạy cũng không thoát nhưng hiện tại, lấy tình huống của huynh, ta nếu không giết huynh thì cũng nên cắt cổ tạ lỗi a."

Nghi Lâm đắp dược liệu cho hắn thêm vào đại bi chú chúc phúc, thương thế của Đỗ Dự đã khỏi bảy tám phần. Thêm vào lúc này Điền Bá Quang ngoài mạnh trong yếu, không mượn cơ hội này đánh chết hắn thì đợi đến lúc nào?

Điền Bá Quang nhần thần như dao từ từ nói: "Ngươi nghĩ ta hồ lạc bình dương thì ngươi có thể ném đá xuống giếng sao? Hừ, tới đây, để ta dạy ngươi một phen rồi đem ni cô này lên giường, chơi 3P với tiểu thư đây luôn, để ngươi được mở rộng tầm mắt rồi chết."

Đỗ Dự dờ khóc dờ cười, Điền Bá Quang này đến cùng nghĩ những chuyện gì vậy? Còn 3P? Nằm mơ đi! Nhưng là hắn không dám chậm trễ chút nào, đại đao rút ra làm tư thế từng bước ép sát.

Điền Bá Quang hai đùi bị thương nên làm ra thủ thế. Đỗ Dự từng kiến thức cách đánh chọc thương Lệnh Hồ Xung của hắn, theo tiểu thuyết ghi lại hắn từng một lần bị thương ở chân nên khổ luyện ngồi vung đao, luyện đến ngồi và đứng cũng không khác biệt gì.

Điền Bá Quang làm như này đã để lộ nhược điểm của hắn. Nếu như hắn mạnh mẽ thì đã sớm xông qua dùng cuồng phong đao pháp chém xuống đầu Đỗ Dự rồi. Hắn nếu muốn phòng thủ thì Đỗ Dự với công phu thấp nhất định không phải là kẻ địch nhưng là Đỗ Dự khẽ cười, ngươi cho rằng từ thủ ở đây có thể không chết sao?

Hắn nhẹ nhàng nhảy đến cửa sổ kêu lên: "Dâm tặc Điền Bá Quang ở đây, Nhạc đại hiệp ở đâu?"

Điền Bá Quang không khỏi khản trương! Nhạc Bất Quần nếu đến thì đừng nói hắn tự xưng đao pháp khi ngồi đứng trước mười trên giang hồ thì cũng khó tránh khỏi ô hô ai tai!

Hắn găm nhẹ nói: "Ngươi không ngờ dám gọi Nhạc Bất Quần tới? Không muốn sống nữa sao?"

Đỗ Dự ha ha cười lớn: "Thật hồ thẹn, tiểu đệ đi đứng thoải mái a. Nếu Nhạc đại hiệp tới, tiểu đệ chỉ cần dùng vạn lý độc hành Điền huynh truyền thụ chạy trốn là được. Không biết Điền huynh đã nghe chuyện xưa hai người gặp gấu chưa, muốn sống không cần chạy nhanh hơn gấu, chỉ cần chạy nhanh hơn người còn lại là được!"

Điền Bá Quang cũng ngồi không yên nữa, hô lên một tiếng nhào hướng Đỗ Dự! Đỗ Dự sớm có chuẩn bị, kêu gào lúc trước cũng không dám quá lớn, hắn cũng không muốn đưa tới sát tinh Nhạc Bất Quần! Mấy lời lúc trước chỉ là để làm Điền Bá Quang dao động, dùng thân thể trọng thương đánh vận động chiến với mình!

Nghi Lâm cố nén dục hòa, niệm phật chú, chúc phúc cho Đỗ Dự hiệp trợ hấn tác chiến.

Đỗ Dự chỉ cảm thấy thân thể nóng rực như là có kim quang chiếu lên, thanh âm nhắc nhở của không gian vang lên: "Nữ chính Nghi Lâm niệm kim cương kinh cho người, trong lúc niệm, lực phòng ngự người tăng lên bằng với điểm đạo thuật của Nghi Lâm (12 điểm), thời gian duy trì 120 giây, kỹ năng cooldown: 10 phút."

Đỗ Dự vốn chỉ có 4 điểm thể lực tương đương với 8 điểm phòng ngự, giờ có thêm kim cương kinh của Nghi Lâm, hấn như hóa thành kim cương hộ pháp, lực phòng ngự nhảy vọt lên 20 điểm! Đỗ Dự với 20 điểm phòng ngự, bị khoái đao của Điền Bá Quang chém trúng mất đến 8 điểm sinh mạng!

Điều này nói lên khoái đao của Điền Bá Quang lực công kích đến 28 điểm! Nếu như không có Nghi Lâm, Đỗ Dự phải mất đến 20 điểm sinh mạng cho mỗi đao. Giờ hấn chỉ mất 8 điểm sinh mạng mỗi đao mà thôi, nghĩa là nếu không có Nghi Lâm thì hấn chỉ chịu được 3 đao của Điền Bá Quang nhưng giờ có thể chống chịu đến 6 đao!

Đỗ Dự cũng ổn định lòng tin, có Nghi Lâm quả thật là chuyên gia bảo mạng! Hấn rống giận một tiếng, không chút sợ hãi bỏ xuống một đao! Đỗ Dự chỉ sợ dĩ một mực dùng đại đao mà không phải chùy thủ có thêm thuộc tính chảy máu vì đại đao là vũ khí cơ sở tốt nhất, yêu cầu kỹ xảo thấp nhất, diện tích công kích rộng nhất. Hấn không cần ngắm chuẩn, chỉ cần dùng tay vung chặt, một đao này Điền Bá Quang bị thương không thể tránh được!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thủy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Thu Hoạch Lớn Lao

Điền Bá Quang không ngờ kẻ nhỏ yếu đuối như Đỗ Dự lại điên cuồng như này, nếu là ngày thường phần chân hấn không bị thương thì có thể dễ dàng né tránh làm Đỗ Dự mất bình hành nhưng là hấn bị Nhạc Bất Quần chọc thương chân, hành động không tiện, một đao của Đỗ Dự không ngờ chém trúng cổ hấn.

Máu tươi văng tung tóe, Điền Bá Quang hừ lạnh một tiếng, điểm sinh mạng giảm đi 10 điểm. Lực công kích của Đỗ Dự không mạnh, thêm vào đại đao 11 điểm nữa thì cũng không thể thương nặng Điền Bá Quang nhưng có kinh nghiệm giao chiến với rắn hổ mang, Đỗ Dự biết nếu đánh trúng điểm yếu trên người thì thương hại cao hơn. Đã có Nghi Lâm tăng phòng ngự nên hấn lựa chọn lấy thương đối thương, một đòn chém trúng cổ Điền Bá Quang!

Công kích điểm yếu như cổ, đầu, ngực, hạ âm... sẽ tạo thành gấp đôi thương tổn, gọi là công kích trí mạng. Lực lượng của Đỗ Dự chỉ có 4 điểm, tổng công là 12 điểm, thêm vào 15 điểm của đại đao thì muốn phá phòng ngự của Điền Bá Quang còn khó nhưng nếu công kích trí mạng thì thương tổn khá nhiều!

Điền Bá Quang nổi giận phát động cuồng phong đao pháp!

Cuồng phong đao pháp quả nhiên bất phàm, một đao nhanh hơn một đao, Đỗ Dự phảng phất như rơi trúng tâm gió bão chỉ thấy khoái đao qua đầu là máu thịt tung tóe, rất nhiều chỗ đã thương thấy xương.

Nếu không có Nghi Lâm thì một trận loạn đao này của Điền Bá Quang đã đủ Đỗ Dự ngã quỵ.

Nhưng ở thời khắc sinh tử, nơi ngực Đỗ Dự như có một con sói bắt khuất ngựa lên trời hú dài, tranh đấu cùng bão cát, tranh dừng đầu ngoan!

Tiếng hống vang lên, hấn cầm đại đao bỏ xuống đầu Điền Bá Quang!

Trong mắt Điền Bá Quang không ngờ lóe lên tia sợ sệt!

Hấn nào ngờ kẻ đi cùng chính mình vẫn khinh thường lại có thể cuồng dã như này!

Nếu sớm biết có hôm nay thì sao phải ép người thái quá chứ?

Hấn luân phiên ác chiến cùng Nhạc Bất Quần và Định Dật sư thái, cuối cùng không địch nổi phải ném kiếm phỏ xuống nhếch nhác chạy trốn. Trốn đến tòa lâu này đã là đèn cạn dầu, miễn cưỡng uy hiếp được tiểu thư ở đây thì nghe thấy tiếng gió.

Hấn chỉ có thể đánh cược một phen, phục binh trong chần thử cho kẻ đến một đòn trí mạng.

Đòn này vô hựu làm hấn phải đấu với Đỗ Dự đã gần khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Vốn còn có thể dùng đao pháp khi ngồi tiến hành phòng ngự nhưng lại bị câu nói của Đỗ Dự ép đến bản thân phải vứt bỏ chỗ mạnh, bác đấu cùng hấn!

Một hệ liệt điểm báo thất bại lần lượt hiện ra trong óc, cuối cùng, Điền Bá Quang chợt hiểu ra một điều: "Người... người giấu cà sa trong nhà cũ Lâm gia, thứ kia là hàng giả!"

Đỗ Dự không đáp một đao chém xuống!

Điền Bá Quang cố nén đau đớn, cũng đâm lại một đao!

Hắn tin đây là đao mạnh nhất trong cuồng phong đao pháp rồi!

Đỗ Dự chết chắc!

Đồng quy vu tận!

Cho đến khi đầu hắn bị chém phẳng mông lớn, hắn vẫn như cũ chết không nhắm mắt nhìn Đỗ Dự, mong chờ Đỗ Dự chết cùng.

Nhưng Đỗ Dự chỉ bị trọng thương, lạnh lạnh thờ hồn hèn lấy ra tịc tà kiếm phổ thật nói: "Người đoán không sai! Thứ người và nba cầm đều là hàng giả, hàng thật trên người ta!"

Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm, cười lạnh: "Nghi Lâm ta lấy giúp người. Nếu không phải người năm phen ba lượt muốn hại nàng thì nàng còn không yêu ta để thế. Đại ca, ta tiễn người một đoạn!"

Nhìn thấy Đỗ Dự đánh ngã Điền Bá Quang, Nghi Lâm lúc này yên lòng lại nhưng được lực bắt đầu phát tác, thân thể mềm nhũn, ni non tiến vào lòng Đỗ Dự để nhận ôm ấp!

Điền Bá Quang thấy Nghi Lâm mặc nội y kích dục, ăn cửu tiêu vân ngoại hoàn của hắn lao vào Đỗ Dự ôm ấp, làm ra thần thái kiêu mỹ trước kia không bao giờ chịu làm cho hắn chỉ còn kịp tham lam mở to hai mắt, vô cùng oán giận nói: "Gian phu âm phụ..." rồi bất động.

Có thể ép một đời âm tặc tức đến kêu to gian phu âm phụ, khí tuyệt mà vong, Đỗ Dự cũng tính là rất có bản lĩnh.

Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm vũ mị như nước, đi tới trước người Điền Bá Quang lấy được một thanh chìa khóa.

Thanh chìa khóa này đẹp hơn rất nhiều so với của rắn hổ mang. Bên trên điêu khắc cái tên Điền Bá Quang, tỏa ánh rực rỡ biểu lộ bảo tàng trong đó giá trị không nhỏ.

Đồng thời, Đỗ Dự thu được thông báo: "Người giết chết nhân vật quan trọng Điền Bá Quang (bị thương nghiêm trọng). Độ cống hiến 10% nên giá trị bảo vật Điền Bá Quang rơi ra chỉ có 30% bình thường."

Đỗ Dự thầm vui sướng, 30% vẫn tốt hơn bản thân biến thành chìa khóa nhiều.

Nếu không phải có Nhạc Bất Quần và Định Dật đánh thương nặng Điền Bá Quang, nếu không phải có Nghi Lâm trợ chiến thì hắn đã sớm chết trong tay Điền Bá Quang.

Hắn sử dụng chìa khóa, một tia sáng vàng chớp lên hiện ra một cái rương trước người hắn.

Hắn mở rương ra, vật đầu tiên hắn vớ được là bí tịch võ công!

"Cuồng phong đao pháp" - tàn quyển: do người đánh chết Điền Bá Quang, vật này chắc chắn rơi ra nhưng vì cống hiến không đủ nên chỉ có một nửa công lực của hắn. Người có thể dựa vào bí kíp này thông qua luyện tập gia tăng độ thuần thực, tối đa luyện đến cấp 3.

Cuồng phong đao pháp: kỹ năng cấp D. Cứ tăng một cấp, tốc độ dùng đao tăng 0,1 điểm, thương tổn tăng 5%. Kỹ năng ưu tiên cấp 6, mỗi tăng một cấp tăng 2 điểm ưu tiên.

Đỗ Dự còn có chút khó hiểu với điểm ưu tiên kỹ năng nên tra hỏi hệ thống, sau đó nhận được câu trả lời như sau: điểm ưu tiên kỹ năng là để đánh giá thứ tự phát huy tác dụng khi nhiều kỹ năng gặp nhau. Ví như hàng long thập bát chưởng đánh với thiết sa chưởng thì ai được ưu tiên, hay như dùng độc đối phó Âu Dương Phong thì có phát huy hiệu quả không? Tất cả đều quyết định ở điểm ưu tiên kỹ năng.

Cuồng phong đao pháp này chỉ là cấp D, cũng không cao đến đâu. Điền Bá Quang cũng chỉ là dựa vào một chữ nhanh mới có thanh danh trên giang hồ nhưng là đối với Đỗ Dự mà nói, đao pháp này quả thật giải cái nguy trước mắt cho hắn. Hắn vì không có kỹ năng công kích mà chiến đấu với rắn hổ mang, Điền Bá Quang võ cùng khổ sở.

Cuồng phong đao pháp này cùng vạn lý độc hành Đỗ Dự học có thể phối hợp chiến thuật hoàn mỹ, được lợi không nhỏ.

Có câu múa đao một năm, đâm thương mười năm, luyện kiếm cả đời. Đại đao là vũ khí dễ sử dụng nhất, uy lực ban đầu cũng rất khả quan. Hắn đầy hài lòng thu bí kíp vào lòng.

Trong không gian, nếu không có bí kíp thì dù luyện thể nào cũng không thể luyện thành một môn võ công. Nhưng nếu đã luyện được tầng đầu tiên thì thông qua rèn luyện, tăng thêm độ thuần thực thì có tỷ lệ rất nhỏ tự hành luyện thành đẳng cấp sau. Quá trình này phải xem ngộ tính và cơ duyên cá nhân, đương nhiên tự luyện công cũng có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, đặc biệt là kỹ năng nội công. Phương thức an toàn nhất vẫn là luyện theo bí kíp, cứ nhìn

bí kíp mà đi theo thôi. Như vậy chỉ cần luyện đến thuần thục, tự nhiên sẽ tăng cấp.

Đỗ Dự tiếp tục mò rương, rất nhanh lại lấy ra một bản bí tịch võ công: vạn lý độc hành - tàn quyền, có thể luyện đến cấp 4. Đỗ Dự có chút thất vọng nhưng vạn lý độc hành đã chứng minh tác dụng của nó trong vận động chiến nên cũng tính là thu hoạch đặc biệt. Đỗ Dự bắt mắt rõ ràng là Điền Bá Quang luyện vạn lý độc hành đến cấp 7, vì sao bí tịch này chỉ có cấp 4?

Khi tuần tra thì thu được nhắc nhở không gian vì độ cố gắng không đủ, chỉ thu được 50% đẳng cấp bí tịch của Điền Bá Quang. Bởi thế vạn lý độc hành cấp 7 chỉ rơi 4 cấp, cuồng phong đao pháp cấp 5 chỉ rơi 3 cấp.

Đỗ Dự tiếp tục sờ lấy ra một bình ngọc.

Bình ngọc này giá trị không mọn, riêng là chất ngọc óng ánh, thanh thủy nhỏ giọt, dùng cả khối ngọc điêu khắc rồng thành bình đã thấy tác dụng kéo dài hiệu lực được hoàn trong đó rồi.

Đây chính là cửu tiêu vân ngoại hoàn Điền Bá Quang đút cho Nghi Lâm!

Cửu tiêu vân ngoại hoàn: 8 viên: giang hồ đại thâm tặc Điền Bá Quang dùng hai mươi bảy loại tình hoa, được thảo, máu dị thú hỗn hợp chế thành, sau 10 năm thu được 9 viên. Nữ tính dùng thì tình dục tràn đầy, trong 2 giờ tất phải hoan hảo với nam tính nếu không vĩnh viễn mất đi lý trí. Nữ tính thu nhận thể chất mỹ nhân nhận chủ, cứ 7 ngày phải cùng nam tính nhận chủ hoan hảo nếu không sa vào mê loạn. Nhưng sau mỗi lần hoan hảo, âm dương hòa hợp có thể gia tăng công lực, nếu như có công pháp song tu thì hiệu quả càng cao. Vật này là đạo cụ dùng một lần, độ ưu tiên 24 điểm."

Độ ưu tiên quyết định giải được hay kỹ năng có độ ưu tiên thấp hơn không thể giải được. Cuồng phong đao pháp chỉ có 6 điểm ưu tiên mà xuân được này lên đến 24 điểm, có thể thấy nó khó giải như nào.

Đỗ Dự tiếp tục sờ.

Ngay trong nháy mắt trước khi kim rương tan biến, hắn cuối cùng lấy được một quyển bí tịch "hoàng đế nội kinh" - sách quý.

"Chẳng lẽ là công pháp nội lực?" Trong đầu Đỗ Dự lập tức vui sướng khôn xiết. Nội lực không chỗ không cần trong các tác phẩm võ hiệp, Quách Tĩnh, Dương Quá, Kiều Phong, Hư Trúc, Trương Vô Kỵ, ai không phải hạng người nội lực thâm hậu chứ?

Nhưng một giây sau, Đỗ Dự liền ngạc nhiên.

Hoàng đế nội kinh - sách quý: tương truyền hoàng đế đêm ngự thất nữ, nhưng tinh lực thịnh vượng cuối cùng sống đến trăm tuổi. Điền Bá Quang hao phí hết tâm cơ mới trộm được bí tịch này từ Tăng Kinh các của Thiếu Lâm Tự. Sau khi học tập thu được Hiên Viên thái bô pháp, có thể tu luyện đến cấp 10. Nam nữ dùng công pháp này song song hợp luyện, thái âm bổ dương, dĩ dương tư âm, có thể đồng thời tăng công lực đôi bên nam nữ.

"Con mẹ nó!" Đỗ Dự sung sướng quát lên: "Thật là chí bảo thâm tặc!"

Hắn luân phiên ác chiến, mỗi lần đều bị thương nên hắn vô cùng hứng thú với công pháp tăng công lực. Từ đẳng cấp tu luyện thi Hiên Viên thái bô pháp có thể luyện đến cấp 10 này rõ ràng tiền đồ cao xa hơn cước pháp cấp 4, đao pháp cấp 3 nhiều. Mà chỉ riêng cái tên thôi cũng đủ dẫn đến vô hạn liên tưởng!

Cái rương cuối cùng tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Hậ Phúc Sau Đại Nạn

Sau khi giết chết Điền Bá Quang, Đỗ Dự thu được ba quyển bí tịch võ công, một bình được tề. Thu hoạch như này cũng không tính là nhiều, phải biết Điền Bá Quang tại tiểu ngao giang hồ cũng là cao thủ nhị lưu. Nếu không phải Đỗ Dự dùng kế sách, lấy tịch tà kiếm phổ làm mồi khiến Điền Bá Quang ác đấu cùng Nhạc Bất Quần và Định Dật thì sao hắn dễ dàng giết được y? Nhưng là sau khi giết Điền Bá Quang, Đỗ Dự phải đối mặt với Nhạc Bất Quần đuổi giết. Nhạc Bất Quần muốn giết người diệt khẩu, nếu không thấy thì thể hắn và Nghi Lâm nhất định sẽ không bỏ qua.

Đỗ Dự đi tới trước giường thì phát hiện vị tiểu thư kia đã bị Điền Bá Quang giết, nhân thần tràn đầy kinh sợ làm Nghi Lâm không dám nhìn thẳng, liên tục niệm hương sinh chủ cho nàng. Đột nhiên, Đỗ Dự có một ý nghĩ lớn mật.

Nhạc Bất Quần chậm rãi đi tới Tê Phượng lâu, hắn có thể khẳng định Đỗ Dự và Nghi Lâm trốn ở trong đó.

Lúc này trên lầu đột nhiên nổi lửa, nhanh chóng thiêu cháy cả tòa lầu.

"Có người phóng hỏa sao?" Nhạc Bất Quần nhìn vào đám gia đình hô to gọi nhỏ, í ới lấy thùng nước tiến đến cứu hỏa mà nhũn mảy, nhanh chóng nhảy

vào.

Đến trên lầu lại nhìn thấy trên giường có hai cỗ thi thể một nam một nữ, hiển nhiên đã chết được một lúc. Giường bên lửa thiêu đốt thi thể không thấy rõ mặt nhưng thi thể nữ nhân là đầu trọc, bị đặt trên giường, thi thể nam nhân thì vết thương trí mạng là đại đao, bên cạnh còn có thanh chủy thủ, rõ ràng là kiệt lực chiến tử.

Nhạc Bất Quần nhìn về nơi xa thì thấy có người sử dụng công phu vận lý độc hành vội vã chạy trốn.

"Điền Bá Quang?" Nhạc Bất Quần nhủ mảy nói.

Sự tình đã rõ phần nào, nữ tử đầu trọc là Nghi Lâm, thi thể nam tử là tiểu tặc kia, bọn họ chạy đến đây thì lại gặp ác tặc Điền Bá Quang. Sau một phen ác chiến thì Nghi Lâm bị làm nhục, tiểu tặc kia bị Điền Bá Quang chém chết.

Thời gian vội vã, đám gia đình cứu hỏa đã bắt đầu xông lên lầu. Nếu như bị người phát hiện, Nhạc Bất Quần tuy không sợ nhưng cũng không tránh khỏi phiền toái nơi nhà phủ. Quan trọng hơn là hắn không thể để người khác biết bản thân còn ở Phúc Châu. Nếu như Định Dật sư thái, Nghi Lâm, tiểu tặc đều bị diệt khẩu, Điền Bá Quang tuy bỏ chạy nhưng hắn bị thương nặng, thanh danh xấu xa, không ai tin lời hắn nói.

Tối nay phái Hoa Sơn và phái Hằng Sơn cùng nhau bủa vây Điền Bá Quang nhưng lại bị Điền Bá Quang chạy thoát, bọn họ thả dây dài câu cá lớn dụ Điền Bá Quang, trong quá trình truy kích Định Dật sư thái không may bị ác tặc ám toán, Nghi Lâm bị làm nhục, tiểu tặc lực chiến mà vong, chính mình đánh thương nặng Điền Bá Quang nhưng hắn chạy thoát được. Tuy nói như vậy nâng cao ác danh Điền Bá Quang nhưng hắn đắc ý không lâu nữa, một khi phát hiện tung tích hắn, chính mình sẽ đi "báo thù". Những người nhìn thấy chuyện tối nay đều đã bị giết. Hắn khẽ mỉm cười rồi lướt nhanh biến mất.

Đỗ Dự thấy ánh lửa hừng hực trời cao, cuối cùng tránh được Nhạc Bất Quần đuổi giết nên khẽ thở lỏng. Đêm nay hắn luân phiên ác chiến hao hết tâm lực, có thể gắng gượng đến lúc này đã là cực hạn.

Nhưng là, nghĩ đến Nhạc Bất Quần khổ tâm lấy đến tịch tà kiếm phổ chỉ là bản giả chính mình tốn nửa giờ, gom đủ đồng tây kim cổ viết vào, rất nhiều nội dung đến chính mình còn không hiểu, cứ thuận tay là viết ra thôi, nếu cứ theo bí tịch này mà luyện thì Nhạc Bất Quần không tẩu hỏa nhập ma mới là lạ. Nghĩ đến đây, tâm tình Đỗ Dự thoải mái hơn nhiều. Xét võ công, lão tử không bằng người nhưng so tâm kế thì người còn kém xa lắm!

Đỗ Dự tiến vào một khách sạn gần đó, nhanh chóng tiến vào một phòng vẫn còn sáng đèn. Trên giường trong phòng là Nghi Lâm hai mắt nhắm lệ chờ hắn.

"Định Dật sư phụ nàng... viên tịch!" Nghi Lâm lao vào lòng Đỗ Dự khóc lớn.

Đỗ Dự thần sắc u ám: "Tuy sư thái viên tịch nhưng Nhạc Bất Quần không lấy được tịch tà kiếm phổ thật! Âm mưu của hắn đã bị chúng ta phá hoại, anh thế với em, nhất định sẽ báo thù giúp em."

Nghi Lâm nháy nháy đôi mắt đẹp, kiên định nói: "Đỗ Dự đại ca, em tin anh!"

Đối mặt với thiếu nữ ngây thơ này, Đỗ Dự chỉ đành vuốt mũi cười khổ.

Nhưng là hắn rất nhanh phát hiện ra, thân thể Nghi Lâm đang nóng dần lên!

"Em làm sao thế?" Hắn vội vàng đỡ Nghi Lâm dậy.

Nghi Lâm mơ mơ màng màng, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mê dại nhìn chăm chăm hắn. Đỗ Dự trầm hô không ổn, nhìn thời gian thì đã sắp đến hạn một giờ của cửu tiêu vân ngoại hoàn, nữ ni ngây thơ này sắp mất lý trí rồi. Hắn khẽ massage trong lòng Điền Bá Quang là cảm là cảm thú.

Nghi Lâm được sư phụ hứa gả cho Đỗ Dự nên một tia có lỗi trong lòng cũng đã tan biến, trong mắt nàng giờ chỉ còn lại tình ca ca Đỗ Dự. Đỗ Dự nhanh chóng lấy ra hoàng đế nội kinh, chỉ còn kịp đọc tăng đầu là đã bị cao thủ phái Hằng Sơn Nghi Lâm tràn đầy tình dục đánh ngã...

Gió táp mưa sa, điên loạn đảo phương, vu sơn vân vũ... Nuôi trăm hoa lấy một, vì ai mà khổ vì ai mà bận...

Sáng sớm, Nghi Lâm mở mắt đẹp ra, đêm qua nàng có vô số giấc mộng đẹp. Ngay lập tức nàng thấy tình ca ca Đỗ Dự ánh mắt nhu hòa, sủng nịnh nhìn mình. Nghi Lâm xấu hổ không thôi nhưng cũng hồ hồ không hiểu vì sao Đỗ Dự ca ca lại ở bên cạnh mình?

Nàng vừa cúi đầu là sợ hãi muốn nhảy dựng lên. Trên người nàng mặc nội y lụa mỏng như cánh ve, không phải là những thứ giao cho Điền Bá Quang thì là gì? Nghi Lâm lập tức xấu hổ như đã điều vội chui vào trong chăn, dù cho Đỗ Dự khuyên như nào cũng không chịu ra.

Đỗ Dự sợ nàng thiếu khí nên hô to: "Điền Bá Quang đến!"

Nghi Lâm sợ hãi nhảy bật dậy: "Mau chạy!"

Nàng không biết cái nhảy này của nàng làm Đỗ Dự mất mặt vô cùng, thân thể trắng muốt, meo meo ngao nghễ nhảy tung tung ẩn hiện bên dưới nội y kia càng thêm kích thích.

Đỗ Dự hắc hắc khẽ cười, đẩy ngã Nghi Lâm: "Em quên rồi sao, Điền Bá Quang đã bị anh giết rồi, em đã được cứu."

Nghi Lâm lúc này mới chậm chậm nhớ rõ chuyện tối qua, sư phụ viên tịch, Điền Bá Quang bị giết, dùng trí lừa Nhạc Bất Quần... đủ loại chuyện cuối cùng chậm chậm nhớ đến cảnh chính mình trên giường cùng Đỗ Dự. Trên giường có đệm vải trắng, bên trên điểm hồng nói rõ tình ca ca đã lấy đi thứ trân quý nhất của mình. Thấy vậy Nghi Lâm oa một tiếng, khóc lóc không thôi.

Đỗ Dự cuống cuống khuyên giải nhưng khuyên thế nào cũng không được, chỉ đành vô sỉ nói láo, nói Nghi Lâm tối qua dùng cửu tiêu vân ngoại hoàn, cuống tỉnh mạnh mẽ đẩy ngã chính mình. Chính mình thế đơn lực cô, sao phải đối thủ của cao thủ Nghi Lâm chứ mà lại không đành lòng nhìn Nghi Lâm mất lý trí nên cuối cùng bị xoa xoa bóp bóp trên dưới hơn trăm lượt a...

Cuối cùng, Đỗ Dự đành ai oán nói Nghi Lâm phải chịu trách nhiệm.

Nhìn thần tình như oán phụ của hắn, Nghi Lâm da mặt mông lại ngậy ngốc nên không biết làm gì. Nhìn thấy gương mặt thộn dài ra của Nghi Lâm, Đỗ Dự ngầm cười vui, cuối cùng nói Nghi Lâm phải cười hắn chịu trách nhiệm.

Dê non ngây thơ Nghi Lâm lần nữa bị sói già gian ác Đỗ Dự đẩy ngã. Đỗ Dự đương nhiên không quên vừa thương thức nụ hoa non Nghi Lâm vừa luyện Hiên Viên thái bô pháp.

Nghi Lâm lần lượt bị đưa lên chín tầng mây, hồn phi phách tán, biểu tình thẹn thùng bất kham, mảnh mai mềm yếu càng làm Đỗ Dự muốn ngừng không thể. Hai người diễn luyện một giờ, Nghi Lâm vài lần lên đỉnh, thân thể run rẩy không thôi thì Đỗ Dự mới hài lòng thỏa ý ôm nàng ngủ.

Đỗ Dự thu được thông báo: "Người một lần nữa cứu mạng Nghi Lâm, thành công chiếm lấy trái tim nàng. Hiện tại độ hảo cảm của Nghi Lâm với người là 80 điểm."

Càng làm hắn kinh ngạc là: "Người và Nghi Lâm sử dụng Hiên Viên thái bô pháp, hiện tại đã dùng 6 lần. Do tác dụng cửu tiêu vân ngoại hoàn, Nghi Lâm thu được thể chất mỹ nhân nhận chủ, người là chủ nhân, công dụng Hiên Viên thái bô pháp tăng gấp đôi. Hiên Viên thái bô pháp: do thái âm bô dương, người thu được 1 điểm nội công từ Nghi Lâm, giá trị 10 điểm nội lực. Do dĩ dương tư âm, Nghi Lâm được tính khí người phản mớ, thu được 1 điểm nội công, hiện tại là 7 điểm nội công, 70 điểm nội lực."

Nội công? Đỗ Dự kinh hi vội tra xem thuộc tính. Bên trên không ngờ có kỹ năng nội công đầu tiên: hoàng đế nội kinh. Hiện tại điểm nội công của hắn là 1, điểm nội lực là 10 điểm. Nội công tăng 1 điểm thì tăng 10 điểm nội lực, phối hợp với công pháp sử dụng nội lực thì có thể gia tăng lực công kích, phòng ngự hoặc tốc độ.

Đỗ Dự trong lòng vui vẻ không thôi. Một điểm nội công giá trị như nào chứ? Hắn khổ luyện vạn lý độc hành mà mỗi cấp chỉ tăng 1 điểm nhanh nhẹn mà thôi! Nội công có thể gia tăng công kích, phòng ngự hay tốc độ, không chút nghi ngờ nó là thuộc tính giá trị cao nhất!

Đỗ Dự tuy thiên tư kém cỏi nhưng nếu có Hiên Viên thái bô pháp giúp tăng cường nội lực thì sao sợ không thành đại sự chứ? Thiên tư kém cỏi thì sao? Quách Tĩnh không phải cuối cùng trở thành đại hiệp sao?

Nghi Lâm hưởng đủ mưa móc sắc mặt hồng nhuận, khẽ chu môi nhỏ. Nàng bản năng cảm giác hồ thẹn với bô tát nhưng sư phụ có lệnh, Đỗ Dự lại vài lần xả thân cứu mạng, nàng quả thật đã hăm lười tình Đỗ Dự quá sâu. Nàng liền nhắm mắt hạ lòi thể nếu bô tát muốn trách tội thì trách tội mình nàng thôi, không liên quan gì đến Đỗ Dự ca ca.

Nào ngờ, Đỗ Dự mới nếm vị ngọt, mới sáng sớm đã yêu cầu Nghi Lâm cần tu khổ luyện. Đề mục luyện công đương nhiên là song tu Hiên Viên thái bô pháp.

Nghi Lâm vừa thẹn vừa tức nhưng là không vượt được tình ca ca quần quít, thêm vào thân thể có thuộc tính mỹ nhân nhận chủ, đã si mê chủ nhân Đỗ Dự lại thêm thiếu nữ tư tình, mới biết hoan lạc nên cũng không phản kháng v

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Khúc Nhạc Tiểu Ngạo Giang Hồ

Cả buổi sáng, mỹ nhân ngây thơ bị tình ca ca ôm ấp áp áp, như là phát hiện đại lục mới cần tu khổ luyện Hiên Viên thái bô pháp. Càng làm Nghi Lâm mặt đỏ tía tai tại phía sau hoàng đế nội kinh còn kèm vài bức hình tư thể nam nữ và vận hành nội lực, vô cùng dụ hoặc.

Nàng trước kia từng nói là xem, dù là nghĩ đến cũng phải mau chóng niệm thanh tâm chú. Lúc này, hai người vừa quan sát vừa luyện công, bốn mắt nhìn nhau làm Nghi Lâm thẹn đến một mực luôn trong ngực Đỗ Dự.

Tình thoại thanh lệ thẹn thùng, kháng nghị đầy xấu hổ vang vọng khắp phòng làm tiểu nhị mang trà sớm lác đầu cười khở rời đi.

Cho đến khi mặt trời lên quá ba sào, Nghi Lâm mới vô cùng hồn dỗi, Đỗ Dự cười hi hi từng chút dứt thức ăn cho nàng. Mỹ nhân tân hôn lại dưới tình

lang vỗ về nên ngày thơ ngoan ngoan như mèo con vậy.

Đáng tiếc, Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm bận rộn cả buổi sáng nhưng không chút thu hoạch. Nghĩ lại cũng đúng, nếu cứ trong phòng song tu luyện công là vô địch thiên hạ thì không khác gì trò chơi trẻ con. Hiền Viên thái độ pháp này có thể cho một điểm nội công đã là vô cùng nghịch thiên, cần phải bền bỉ dài lâu tu luyện a. Nghĩ đến bền bỉ tu luyện, lại nhìn gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Nghi Lâm khi nhận đủ mưa móc, Đỗ Dự không mang hảo ý hắc cười.

Sau một vòng chiến đấu, Đỗ Dự vội tra xem không gian, dù sao hắc đắc tội Nhạc Bất Quần và rất nhiều kẻ mạo hiểm, bình tĩnh lúc này chỉ là nhờ giả chết dối lấy. Một khi bị phát hiện thì tính mạng vẫn khó bảo. Sau khi tra xét không gian, hắc phát hiện nhiệm vụ một và ba đã hoàn thành, nhiệm vụ hai còn kém 20 điểm hảo cảm!

Đỗ Dự thầm mắng to không thôi. Cũng đành chịu, hắc chỉ đành dò hỏi tính toán Nghi Lâm, nàng khẽ khóc nói: "Muội muốn đưa xá lợi sư phụ về Bạch Vân am, đồng thời báo cáo với chương môn sư phụ để sư phụ đề phòng nguy hiểm từ Nhạc Bất Quần. Huynh có muốn đồng hành cùng muội không?"

Đỗ Dự đương nhiên phải đi cùng Nghi Lâm rồi, tranh thủ sớm lấy thêm 20 điểm hảo cảm hoàn thành nhiệm vụ hai. Hắc vẫn cảm thấy đây là không gian cố tình làm khó mình, rõ ràng cả thân thể nàng mình cũng lấy được rồi, làm sao còn không đủ 100% chứ?

Sau khi tra hỏi thì thu được câu trả lời là: nhiệm vụ hai yêu cầu thu được Nghi Lâm nghĩa là Đỗ Dự dùng điểm phản diện hoán đổi Nghi Lâm thành công. Còn về độ hảo cảm Nghi Lâm giành cho hắc thì không gian không quan tâm, yêu cầu để được hoán đổi là độ hảo cảm phải đạt 100 điểm.

Sau khi hai người thu thập xong xuôi, ánh mắt đầy thâm ý của tiểu nhị làm Nghi Lâm mặt đỏ tía tai, khi ra khỏi khách sạn, nắm tay nhỏ xinh còn không ngừng dậm yêu tình ca ca.

Hai người mau chóng quay về nơi Định Dật sư thái viên tịch, thu liễm thi cốt cho nàng, lúc này Nghi Lâm lại không tránh khỏi khóc lóc đau thương. Những đệ tử phái Hằng Sơn như Nghi Thanh, Nghi Hòa không biết đâu nữa, không biết đã bị Nhạc Bất Quần lừa đến đâu? Dự tính các nàng cũng đang tìm Định Dật, chỉ là vô cùng khó khăn. Đỗ Dự định bắt liên lạc với các nàng nhưng nghĩ Nhạc Bất Quần ở gần, không dám đợi lâu nên vội vã lên đường. Theo nghi thức Phật môn, sau khi hóa thi cốt thành xá lợi, Nghi Lâm dùng một hộp tinh xảo bao lại. Hai người cùng tiến bước phái Hằng Sơn.

Trên đường, Đỗ Dự vừa luyện tập vận lý độc hành vừa luyện cường phong đao pháp. Lấy tư chất của hắc, muốn luyện cần thời gian rất dài, tăng đầu cường phong đao pháp vốn rất dễ mà Đỗ Dự cũng phải mất 5 ngày mới miễn cưỡng luyện được.

Sau khi luyện được tăng đầu, Đỗ Dự kinh ngạc phát hiện đao pháp này tăng đầu đã có ba chiêu: cường phong đại tác, gió cuốn mây tan, phong táo thiên quân.

Cường phong đại tác: một đao nhanh hơn một đao như cường phong cuốn đến.

Gió cuốn mây tan: nghiêng hướng chẻ xuống, uy lực vô cùng.

Phong táo thiên quân: thuật quân công, chém ngang một dãy.

Kỹ năng công kích đao pháp và chiêu thức có quan hệ gì? Kỹ năng là tổng cương, ví như đẳng cấp cường phong đao pháp quyết định thương hại, tàn sát và tỉ lệ đánh trúng của bộ đao pháp. Còn chiêu thức là vận dụng đao pháp linh hoạt, có kỹ năng, có thương tổn nhưng không nhất định đánh trúng kẻ địch. Kẻ địch không ngu đứng yên đó cho người chặt chém, hắc biết né, biết đỡ, biết phản kích, nếu muốn phát huy thương tổn của kỹ năng thì không thoát được vận dụng chiêu thức linh hoạt. Nói cách khác nếu có thể tự nghĩ ra chiêu thức, đánh trúng kẻ địch thì vẫn phát huy thương tổn của cường phong đao pháp.

Đỗ Dự sau khi luyện thành tăng đầu thì tiếp tục khổ luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá tăng hai.

Ngày hôm sau, Đỗ Dự và Nghi Lâm đi tới ngoài thành phái Hằng Sơn, lại thấy rất nhiều nhân sĩ võ lâm dồn dập tiến hướng một trang viên.

"Lữ Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng?"

"Ừm, hôm nay là đại hội rửa tay chậu vàng của hắc. Chúng ta mau đi xem náo nhiệt."

Đỗ Dự nghe vậy vội nói với Nghi Lâm: "Mau mau rời khỏi đây."

Lúc này hắc vừa lấy được tịch và kiếm phổ, lại trở thành kẻ địch của rất nhiều võ lâm chính phái, nơi này nhiều người vậy vẫn tránh đi là tốt. Ai ngờ ở nơi ngực hắc, con sói bông hung dữ gào thét. Trong mắt hắc bỗng hiện ra hàng chữ màu đỏ!

"Số 197621, người dẫn mở nhiệm vụ phản diện: khúc nhạc tiểu ngao giang hồ! Nhiệm vụ của người là: cứu Khúc Dương, Khúc Phi Yến, Lữ Chính Phong, cứu được mỗi người thưởng 300 điểm phản diện. Thu được nhạc phổ tiểu ngao giang hồ thưởng 100 điểm phản diện. Nhiệm vụ này không phải cường chế, độ khó cao nên cho phép dùng điểm phản diện miễn trừ nhiệm vụ. Cần tốn 500 điểm phản diện để miễn trừ nhiệm vụ. Người có nhận nhiệm vụ không?"

Đỗ Dự không khỏi thầm mắng không gian, ta muốn đến phái Hằng Sơn, liên quan gì mà dẫn mở nhiệm vụ chứ? Thật là xui xẻo cùng cực.

Theo cách nghĩ của hắc, lúc này phải giấu ngấm phát tài, tuyệt đối tránh chốn náo nhiệt. Nhưng nếu lựa chọn không nhận nhiệm vụ thì phải trừ 500 điểm phản diện, điểm phản diện của mình mới có 860 điểm, nếu hoàn thành nhiệm vụ 2 được thêm 400 điểm cũng chẳng qua là 1260 điểm mà thôi.

Sau khi tra tìm thì hoán đổi Nghi Lâm cần đến 1000 điểm phản diện. Nếu bị trừ đi 500 điểm thì không đủ mang đi nữa ni ngây thơ thuần khiết này rồi.

Đỗ Dự nào còn lựa chọn khác chứ? Hắn chỉ đành chờ dài lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhiệm vụ Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng này độ khó lớn nhất là ở Tả Lãnh Thiền, hắn phải ra đại tung dương thủ Phí Bân tiến đến uy bức lợi dụ, mệnh lệnh Lưu Chính Phong cắt tình đoạn nghĩa với trưởng giáo ma giáo Khúc Dương nhưng bị Lưu Chính Phong cự tuyệt, cuối cùng bị vây giết cả nhà. Lưu Chính Phong và Khúc Dương khi đột vây thì tâm mạch đứt đoạn, cùng tẩu thần khúc tiểu ngạo giang hồ rồi chết, Khúc Phi Yến thì chết trong tay Phí Bân. Đông đảo hảo thủ vô lâm sau khi biết quan hệ giữa Lưu Chính Phong và Khúc Dương đều dồn dập khoanh tay bàng quan, mắt lạnh nhìn Lưu Chính Phong bị diệt môn. Tranh đấu giữa chính đạo và tà phái vô cùng tàn khốc, máu tanh!

Đỗ Dự sau một hồi suy nghĩ cặn kẽ thì quyết định muốn cứu Lưu Chính Phong phải nhờ mượn thế mượn lực! Tả Lãnh Thiền hoành hành bá đạo như thế, Phí Bân tung hoành không có kỵ chẳng qua vì chiếm nghĩa chính tà bất lương lập! Đối đãi với kẻ kết giao tà phái tàn khốc thế nào cũng là đương nhiên!

Điểm thắng duy nhất là phá danh phận đại nghĩa, triệt để bôi bẩn Tả Lãnh Thiền! Cái gọi là danh bất chính thì ngôn bất thuận, ngôn bất thuận thì sự không thành. Một khi Phí Bân xuất sư vô danh, thanh lý môn hộ biến thành giang hồ cừu sát thì vô lâm chính đạo giao hảo tốt với Lưu Chính Phong chắc chắn nhúng tay!

Đỗ Dự nhanh chóng nảy ra một ý. Hắn kéo Nghi Lâm đến thẳng thành Hành Sơn, mục tiêu chủ yếu của hắn là muốn tìm trưởng lão ma giáo Khúc Dương!

Nhưng Khúc Dương thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm hắn dễ vậy sao? Nhưng là Đỗ Dự biết Khúc Dương ưa thích âm nhạc nên sao có thể không tìm được chứ? Hắn đi phát tờ rơi khắp thành: "Muốn chuyển nhượng Quảng Lăng tán, yêu cầu mười vạn lượng bạc, người có lòng đến rừng trúc ngoài thành."

Câu đầu là để hấp dẫn Khúc Dương, câu sau là để vứt bỏ kẻ tò mò, như vậy không lo Khúc Dương không cắn câu.

Đỗ Dự và Nghi Lâm lặng lẽ chờ hắn ở rừng trúc ngoài thành. Lúc này đã qua chính Ngọ, ánh mặt trời xuyên qua lá trúc, chiếu rọi từng tia xuống mặt đất. Hai người nhẹ nhàng rong chơi giữa chốn này phảng phất như thân đứng trong sắc xanh, nhân sinh tuyệt diệu chỉ đến thế này mà thôi.

Không lâu sau thì trong rừng trúc vang lên thanh âm: "Thì ra là tiểu tử ngươi nói có Quảng Lăng tán, thật biết thổi phồng a! Ngươi nếu không cảm ra được thì ta khiến ngươi chết không bằng sống!"

Khúc Dương là trưởng lão ôn hòa nhất trong những trưởng lão ma giáo. Nhưng nghe lời này, Đỗ Dự không khỏi đổ mồ hôi lạnh, ma giáo là ma giáo, tác phong hành sự ngoan lạt quý dị, động tý là muốn mạng người.

Hắn nhìn quanh rừng trúc, lắng nghe bốn phương tám hướng nhưng thanh âm tự nhiên mà không tán, căn bản không nghe ra được là từ nơi nào truyền đến. Riêng là chiều này cũng đủ hiển lộ uy danh trưởng lão ma giáo rồi!

"Tiền bối, tiểu bối quả thật không có Quảng Lăng tán nhưng tiểu bối biết Quảng Lăng tán ở đâu!" Đỗ Dự lớn giọng nói.

Đột nhiên một luồng chưởng khí từ trong rừng trúc bay ra, một chưởng đánh vắng Đỗ Dự!

"Nếu không phải thấy ngươi có ba phần nhân duyên thì một chưởng này đã lấy mạng của ngươi rồi!" Khúc Dương vẫn ngữ khí phong khinh vân đạm như cũ.

Đỗ Dự gian nan đứng dậy, đành chịu thôi, thực lực nhỏ yếu là thịt cá trên dao thớt!

"Khúc trưởng lão, người nếu tiếp tục vô cớ ra tay với tiểu bối thì dù đánh chết tiểu bối cũng đừng hòng lấy được Quảng Lăng tán."

Một bóng hình thanh gầy đột nhiên hiện ra trước mặt Đỗ Dự. Người này tướng mạo tiên phong đạo cốt, râu dài tung bay, tràn đầy khí thế. Nếu như không phải biết thân phận của hắn thì Đỗ Dự rất khó liên hệ đến trưởng lão ma giáo.

Bên người Khúc Dương còn có một thiếu nữ tuổi chừng 14, 15, hắn là Khúc Phi Yến.

Khúc Dương vuốt râu mép, như cười như không nhìn Đỗ Dự: "Rõ ràng là con sói con, còn có chút cứng đầu a! Cũng được, nói ra Quảng Lăng tán ở đâu, ta tha chết cho ngươi."

Đỗ Dự thành công dẫn dụ Khúc Dương ra, kế hoạch đã thành công một nửa nên yên tâm hơn nhiều, lớn giọng nói: "Khúc trưởng lão, thiên hạ vì lợi mà tới, vì lợi mà nhón nháo. Nếu không có lợi thì sao tại hạ dễ dàng giao ra kỳ vật thể gian Quảng Lăng tán chứ?"

Khúc Dương nhíu mày nói: "Ngươi muốn mười vạn bạc?"

Khúc Phi Yến hi hi khê cười: "Gia gia, người này thật ngu mà, rõ ràng mệnh nguy sớm chiều lại vẫn đòi tiền không cần mạng."

Q.1 - Chương 27: Rửa Tay Chậu Vàng

Khúc Dương a a khẽ cười: "Ngồi trên quan tài vuren tay đòi tiền a!" Hai ông cháu họ cùng ha ha cười lớn.

Đỗ Dự chờ bọn họ cười xong mới lãnh lãnh nói: "Nếu nói tiểu bối mệnh nguy sớm chiều thì chưa hẳn, mệnh ông cháu hai người còn có cả nhà Lưu Chính Phong mới là nguy tại sớm chiều!"

Đồng khồng Khúc Dương rụt nhỏ lại, bàn tay nắm chặt cổ Đỗ Dự giơ lên cao: "Ngươi nói cái gì? Ngươi dùng Quảng Lăng tán lừa ta?"

Đỗ Dự tuy bị bóp đến mặt đỏ bừng nhưng vẫn cười lạnh như cũ: "Tiểu bối quả thật biết Quảng Lăng tán ở đâu nhưng quan trọng là, tiểu bối không muốn nhìn cháu gái bảo bối của tiền bối và Lưu Chính Phong tiền bối cùng chết với ông già hồ đồ chỉ biết âm luật tiền bối!"

Khúc Dương ném văng Đỗ Dự xuống đất quát: "Nói đi, ngươi biết những gì?"

Đỗ Dự nói ra chuyện Tả Lãnh Thiên đã biết quan hệ giữa Khúc Dương và Lưu Chính Phong, đã phái Phí Bản mang theo Tung Sơn thập tam thái bảo vây toàn trang. Chỉ chờ Lưu Chính Phong rửa tay chậu vàng là đứng ra làm khó, giết sạch cả nhà Lưu Chính Phong.

Khúc Phi Yến nói: "Chuyện này thì có liên quan gì đến ông cháu ta?"

Khúc Dương trầm ngâm nói: "Ngươi nói Phí Bản mang theo cao thủ Tung Sơn đến là thật? Nếu như là vậy thì khi Chính Phong gặp nạn, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu chính diện đối kháng với đám người Phí Bản kia, sức cô thế cô thì mệnh ba người chúng ta mất ở đó cũng không phải nói láo."

Đỗ Dự gật gật đầu nói: "Huống hồ lần này đám người Phí Bản còn vô si dùng người nhà Lưu Chính Phong uy bức lợi dụ hấn để hấn giết người! Người già trẻ nhỏ không bỏ sót một ai, giết hết không tha a."

Khúc Dương hận đến ngứa răng, râu dài phát phơ: "Dù là người trong thần giáo cũng không đối đãi đồng đạo hung tàn như này, Tả Lãnh Thiên cùng Phí Bản thật khinh người quá lắm!"

Đỗ Dự gật đầu nói: "Ta tới tìm ngài, một là nói vị trí Quảng Lăng tán, hai là cảnh báo kế hoạch Tả Lãnh Thiên và Phí Bản, xin Khúc trưởng lão tự lo cho tốt."

Khúc Phi Yến không phục nói: "Ngươi là ai chứ? Sao phải nhọc lòng vì chuyện chúng ta?"

Đỗ Dự cười khò nói: "Trên người ta có khí tượng lang cổ, không dung ở chính đạo chỉ đành dạo chơi giang hồ, chuyên đối nghịch chính đạo mà thôi!"

Lời này vừa nói ra, Khúc Phi Yến vỗ tay khen hay, Khúc Dương cũng vuốt râu mỉm cười. Bọn họ đều là nhân sĩ tà phái, trời sinh hảo với loại Đỗ Dự.

Đỗ Dự thừa cơ rên sát khi còn nóng: "Như đã nói vào chính đề rồi thì tiểu bối cũng nói vị trí khúc phổ Quảng Lăng tán cho tiền bối thôi, nó nằm trong mộ Đông Hán Thái Ung!"

Khúc Dương run giọng hỏi: "Lời này là thật?"

Đỗ Dự biết Khúc Dương si mê âm luật, vì âm luật chính tà không phân, kết giao cùng với Lưu Chính Phong là nhị đương gia phái Hành Sơn. Nếu việc này bị Đông Phương Bất Bại biết thì Khúc Dương cũng chỉ có đường chết! Hấn muốn thu được tín nhiệm của Khúc Dương thì tự nhiên phải lấy đồ ra, Quảng Lăng tán là khúc nhạc trời, văn nhân phong nhã nhiều đời đều sùng bái. Nếu có thể có khúc phổ này thì không còn gì hấp dẫn Khúc Dương hơn được nữa. Còn về Quảng Lăng tán trong mộ Thái Ung thì là nguyên tác ghi lại, chắc là không sai được. Cũng không biết lúc này Hưởng Vấn Thiên đã đi lấy để cứu Nhậm Ngã Hành chưa.

Khúc Dương nhắm mắt hồi lâu, cuối cùng gật đầu: "Ta đã từng tra khắp cổ tịch, Quảng Lăng tán quả thật mất dấu từ thời Đông Hán. Ngươi nói đến mộ Thái Ung thì ta cũng biết ở gần Hằng Sơn, nếu có thể lấy ra thật, thì là may mắn của đời này! Thật là đại thiện, Trường Phong huynh nếu như đã biết chỉ sợ vui mừng phát quá đôi mắt."

Đỗ Dự thu được thông báo không gian: do ngươi cho trưởng lão ma giáo Khúc Dương biết vị trí Quảng Lăng tán nên thu được 20 điểm hảo cảm, hiện tại điểm hảo cảm của Khúc Dương với ngươi là 40 điểm.

Đỗ Dự thật phục Khúc Dương này, rõ ràng đại địch Tung Sơn ở phía trước, hấn còn sa vào may mắn tìm được Quảng Lăng tán, thảo nào lấy thân phận chí tôn trưởng lão ma giáo lại chết trong tay Phí Bản.

Khúc Phi Yến lại là tinh táo kêu lên: "Gia gia! Hiện tại việc cần gấp là đánh lui đám tặc Tung Sơn, cứu cả nhà Trường Phong gia gia!"

Khúc Dương ho khan một tiếng nhìn hướng Đỗ Dự: "Tiểu huynh đệ có điều kể gì không?"

Đỗ Dự nghiêm mặt nói: "Khúc trưởng lão, mau mời Lư Chính Phong tiền bối tới, mọi người cùng thương nghị đối sách."

Khúc Dương thối sáo lên, tiếng sáo phiêu bồng trong biển rừng trúc.

Không lâu sau, một kiếm khách trung niên lướt ra từ Lư gia trang, bay đến bên người Khúc Dương, vui vẻ vô cùng nói: "Khúc đại ca người đã đến. Đệ hôm nay muốn rửa tay chậu vàng, toàn trang đây khách nên không đến ngay được. Vị này là..."

Hắn nhìn Đỗ Dự có chút ngập ngừng nói. Đỗ Dự biết bản thân bị nhân sĩ chính phái không ưa thích nên đi trước một bước, nói rõ tình cảnh nguy hiểm của Lư Chính Phong một lần nữa.

Lư Chính Phong không cho là đúng nói: "Ngày ta và Khúc Dương đại ca kết giao đã biết có hạ trường gia phá nhân vong rồi. Sinh sinh tử tử có gì cần tiếc nuối chứ? Phái Tung Sơn kia muốn tới gây hấn thì ta sợ gì? Cùng lắm là cá chết lưới rách thôi!"

Nói đến cuối, hắn đã nhướn mày kiếm xuất vô! Quả không hổ là nhị đương gia phái Hành Sơn, sư đệ Mạc đại tiên sinh!

Đỗ Dự không khỏi hoảng sợ, Lư Chính Phong này rộng lượng nhìn thấu sinh tử nhưng nếu Lư Chính Phong chết thì nhiệm vụ của hắn xong rồi. Hắn lông mày khẽ nhíu, dùng mạng già trẻ lớn bé cả nhà khuyên Lư Chính Phong nũa ngày nhưng hắn vẫn một bộ thể ngoại cao nhân không chút vướng bận. Phảng phất chỉ cần có cầm, tiêu, có bạn già Khúc Dương là đời này đủ rồi, nghe đến Đỗ Dự ác tâm không thôi.

Cuối cùng, Đỗ Dự nói Quảng Lăng tán ra thì Lư Chính Phong mới không còn đậm mặt nữa hét lên: "Cái gì? Người biết Quảng Lăng tán ở đâu? Thế thì quả không thể chết sớm, ta phải chứng kiến khúc nhạc trời Quảng Lăng tán này mới được."

Quyển luyện sinh mạng của hắn không ngờ bị một nhạc phổ trong lòng người chết đánh thức... Đỗ Dự không khỏi ngẫm cảm phục, hai kẻ này quả là tổ tông dân chơi âm chơi, ông tổ của đám thanh niên mạng suốt ngày rên rĩ.

Ba người cùng một chỗ, thêm vào Nghi Lâm và Khúc Phi Yến thương nghị hồi lâu mới rời đi. Lư Chính Phong tiếp tục chạy về trang chiêu đãi khách nhân.

Không lâu sau, Thiên Môn đạo trưởng phái Thái Sơn, Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn, Định Tĩnh sư thái phái Hằng Sơn đã dồn dập đến đủ. Tại trường còn có phó bang chủ Cái Bang Trương Kim Ngao, Lão quyền sư chương môn Trịnh Châu Lục Hợp môn, Thiết Lão Lão, Phan Hồng đồng đạo hảo thủ đến chúc mừng.

Đỗ Dự xa xa mắt lạnh nhìn Nhạc Bất Quần, thấy hắn thần sắc sáng sủa, bộ dáng như thường, râu mép còn dài, có vẻ chưa luyện tập tịch tà kiếm phổ chính mình viết. Phải biết câu đầu tiên hắn viết trên kiếm phổ giả là: "Muốn luyện thần công thì phải tự cung trước!" Nội dung phía sau hoàn toàn là bịa đặt ra, nếu Nhạc Bất Quần cứ nhìn mà luyện thì đảm bảo không quá một năm sẽ từ cao thủ hạng nhất trở thành một đời phê nhân.

Ánh mắt Đỗ Dự chỉ dừng lại một lúc trên người Nhạc Bất Quần rồi nhìn sang Định Nhân sư thái. Vị sư thái này thay cho Định Dật sư thái đã mất tích, tiến đến chúc mừng đồng thời phụ trách tìm kiếm tung tích Định Dật sư thái. Bên người nàng, mấy đệ tử phái Hằng Sơn Nghi Thanh Nghi Hòa đã tụ họp lại. Mấy nữ ni này vành mắt hồng hồng, rõ ràng là lo lắng cho sư phụ.

Nghi Lâm vừa thấy Định Nhân đã muốn chạy qua khóc nói nhưng bị Đỗ Dự kéo lại, lúc này chưa phải thời cơ tốt xuất hiện trước mặt Nhạc Bất Quần.

Lư Chính Phong đề uẩn thâm hậu, còn nhận một chức võ quan nữa nên triều đình cũng phái người tới tuyên chiếu thư.

Sau khi hết thấy náo nhiệt qua đi, rất nhanh đã diễn mục cuối - rửa tay chậu vàng.

Lư Chính Phong nói: "Lư mỗ bất tài, trên không giúp được chính nghĩa, giữa không giúp được Mạc đại sư huynh chấn hưng phái Hành Sơn, dưới không thể quản thúc bản thân, sa vào âm luật nên dứt khoát rửa tay chậu vàng, không dính líu đến chuyện giang hồ nữa. Sau này trong giang hồ có chuyện gì không liên quan đến Lư Chính Phong này nữa, mang chậu vàng đến."

Hai gia đình từ từ bùng chậu vàng lên. Lư Chính Phong đang định nhúng tay chậu vàng thì đột nhiên một bóng đen nhảy từ trên trời xuống. Chính là đại tung dương thủ Phí Bân!

"Lư nhị gia khoan đã! Tả minh chủ có lệnh không cho Lư nhị gia... người... người làm gì vậy?"

Giọng nói của Phí Bân vừa sợ vừa giận. Hóa ra, Lư Chính Phong căn bản không thèm nhìn hắn, trực tiếp nhúng tay xuống chậu vàng, rửa cái sạch sẽ.

"To gan!" Phí Bân tức giận quát lên.

Lại thêm mấy vị cao thủ nhảy xuống, chính là đám người thác tháp thủ Đinh Miễn, tiên hạc thủ Lục Bách, Hiếu Cảm, Nhạc Hậu... Đây đều là Tung Sơn thập tam thái bảo, sư đệ của Tả Lãnh Thiên.

Mọi người thấy cao thủ phái Tung Sơn ra hết lại ẩn thân nóc nhà, rõ ràng là lòng không mang hảo ý, những kẻ gan bé công phu kém vội vã lui ra khỏi phòng, đứng xa xem náo nhiệt. Thiên Môn đạo trưởng hừ lạnh một tiếng, cảm thấy hành động mờ mờ ám ám của phái Tung Sơn lần này không hay là bao.

Phí Bân thấy cao thủ bên mình đầy đủ liền cười chấp tay ôm quyền với Thiên Môn đạo trưởng, Nhạc Bất Quần, Định Nhân sư thái: "Chuyện hôm nay đột nhiên đến nên không kịp thông báo Ngũ Nhạc kiếm phái, cho nên mới..."

Lưu Chính Phong bỗng quát lớn cắt đứt lời hân nói: "Phí Bân! Vừa rồi ngươi đã thấy rõ ta đã rửa tay chậu vàng, lui khỏi giang hồ, không hỏi ân oán cừu sát nữa. Hôm nay ngươi không những mang cao thủ phái Tung Sơn đến còn mờ mờ ám ám đến hậu trạch, uy hiếp vợ con Lưu Chính Phong, ngươi cho rằng Lưu Chính Phong dễ bắt nạt sao?"

Cái này gọi là đánh trước là chủ, Phí Bân muốn từ từ an bài để Lưu Chính Phong nói ra quan hệ với Khúc Dương nhưng dưới an bài của Đồ Dự, Lưu Chính Phong muốn ra về yếu thế chịu đủ áp bức. Trong giang hồ, nghĩa khí là quan trọng nhất, những cao thủ đến đây sao có thể trơ mắt nhìn Lưu Chính Phong bị diệt môn trong ngày đại hi chứ?

Quả nhiên, Nhạc Bất Quần luôn lấy hình tượng chính nhân quân tử quát lớn: "Ân oán giang hồ, họa không dính vợ con! Đám lẩn vào hậu trạch mau lẩn ra đây cho Nhạc mỗ!"

Hắn có ý khoe khoang nên tiếng quát này dùng bí quyết Từ Hà thần công, quả nhiên là người nghe không ai không thầm khen. Đồng đạo cao thủ vội giơ ngón tay cái với vị quân tử kiếm, gặp chuyện bất bình là rút kiếm tương trợ này!

Mặt cười Phí Bân lộ ra tia lúng túng. Hắn phái người lẩn vào hậu trạch, uy hiếp vợ con Lưu Chính Phong quả thật có chút không đúng quy củ giang hồ nhưng Lưu Chính Phong là đệ nhị cao thủ phái Hành Sơn, dưới tay lại có chút đệ tử. Nếu không làm như vậy thì chỉ sợ Lưu Chính Phong cá chết rách lưới, bên mình chịu thiệt không ít.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Vu Oan Kẻ Ác

Thiên Môn đạo trưởng, Định Nhân sư thái nghe thấy tiếng kêu khóc từ hậu trạch thì quát lớn: "Mau ra đây!"

Bọn họ vốn vô cùng bội phục Tả Minh chủ nào ngờ hôm nay Tả Lãnh Thiên lại dùng thủ pháp ti bỉ như vậy đối phó Lưu Chính Phong nên không khỏi nảy sinh cảm giác đồng tình.

Đồ Dự khẽ cười thầm trong lòng. Hắn mong không được những nhân sĩ chính phái này đánh lớn một trận. Phải biết tiêu chí thưởng điểm phản diện là nhân sĩ chính phái đánh giết lẫn nhau, chết càng nhiều thì được thưởng càng nhiều. Mà phái Tung Sơn cũng chẳng phải người tốt gì, chết càng nhiều càng tốt.

Mấy tên đệ tử Tả Lãnh Thiên là Dịch Tu, Sử Đăng Đạt một bên dùng đao, một bên ép vợ con Lưu Chính Phong, một nhà hơn ba mươi người khóc lóc bước ra. Phí Bân thầm mừng mấy tên đầu heo, không thấy mấy vị tông sư đều tức giận sao, sao còn đồ thêm dầu vào lửa chứ?

Mọi người thấy vậy không khỏi biến sắc, không chỉ tam nhạc kiếm phái còn lại, ngay cả võ lâm đồng đạo cũng biểu thị khó chịu.

Trong giang hồ ai không có kẻ thù chứ? Cho dù thù hận lớn đến đâu, chỉ cần đối phương không đã thương vợ con mình thì không làm chuyện tuyệt đường, đây là quy củ giang hồ. Lưu Chính Phong đã rửa tay chậu vàng, đây là chuyện không thể thay đổi.

Thiên Môn đạo trưởng hừ lạnh một tiếng: "Tả Minh chủ phái ra mười mấy cao thủ hạng nhất giang hồ tới uy bức người đã rời giang hồ, cách làm như vậy thật là tại hạ bội phục!"

Định Nhân sư thái hai tay làm chữ thập: "Thiện tai, Phí sư đệ, mọi việc đều có thể thương lượng, không thể tự gây sát nghiệp!"

Nhạc Bất Quần có ý mượn việc này suy yếu uy danh Tả Lãnh Thiên nên sắc mặt lạnh lùng, giận mà không nói. Sau người hắn, thê tử Ninh Trung Tắc khẽ kéo áo trượng phu tỏ ý khuyên không nên giận dữ. Bên người hắn còn có Lệnh Hồ Xung.

Từ xa nhìn thấy Lệnh Hồ Xung, Đồ Dự không khỏi khẽ lắc đầu. Ngày đó Lệnh Hồ Xung rõ ràng là bị Nhạc Bất Quần điều đi xa, chỉ là Lệnh Hồ Xung là người cơ trí, không biết hắn đoán được bao nhiêu về thảm kịch giết người diệt khẩu của sư phụ mình.

Phí Bân thấy mọi người tức giận liền vội quát: "Ai bảo các ngươi động thủ? Mau buông vợ con Lưu sư ca ra!"

Dịch Tu tùy tiện nói: "Dù sao cũng giết, giết sớm giết muộn khác gì chứ? Còn không bằng động thủ trước."

Phí Bân quả thật là bị sư diệt ngu như heo này làm tức chết, lạnh lạnh nói: "Trước khi đi, sư phụ ngươi dặn gì?"

Đám đệ tử Tả Lãnh Thiên lúc này mới hậm hực chuẩn bị buông vợ con Lưu Chính Phong ra, không khí lúc này mới hòa hoãn hơn không ít. Nhưng là bỗng nhiên vang lên tiếng khóc từ hậu trạch.

Một bà vú già lão đảo xông tới, quỳ ngã xuống đất: "Lão thái thái... nàng không xong rồi!"

Lưu Chính Phong kinh hãi thất sắc, nước mắt như mưa rơi xuống: "Nói bậy, lão thái thái buổi sáng vẫn còn rất khỏe cơ mà?"

Bà vú già khóc nói: "Vừa rồi có một hán tử xông vào phòng lão thái thái, nói cái gì là đệ tử Vạn Đại Bình của Tả mình chủ, rút kiếm ép lão thái thái đi ra! Lão thái thái làm người cương liệt, đâm đầu vào cột nhưng còn chưa chết, tên Vạn Đại Bình này không ngờ đâm chết lão thái thái a, hu hu!"

Lưu Chính Phong hú dài một tiếng, mắt đầy huyết lệ!

Đám người không khỏi biến sắc. Phải biết thời này rất trọng chữ hiếu, cho nên mới có câu thù giết cha không đội trời chung.

Thiên Môn đạo trưởng, Định Nhân sư thái, Nhạc Bất Quần đồng thời tiến vào hậu trạch, quả nhiên phát hiện cụ bà ngã lộn trong phòng ngủ. Người giữa phòng kia cầm kiếm còn nhỏ máu xuống đất, mọi người ở đây đều biết hẳn là ai, chính là đệ tử Vạn Đại Bình của Tả Lãnh Thiên.

Thiên Môn đạo trưởng lạnh lùng nói: "Người, người sao dám làm việc bất đạo như thế! Dù là sai lầm to lớn, ngay cả hoàng đế cũng không dễ dàng hạ lệnh giết cả nhà! Người dựa vào cái gì giết bà ấy?"

Định Nhân sư thái sắc mặt vô cùng khó coi, nàng tính tình còn dữ dằn hơn cả Định Dật sư thái đã viên tịch. Tuy hai tay nàng làm chữ thập không ngừng tụng kinh niệm chú nhưng đôi mắt nhìn chằm chằm Vạn Đại Bình, rõ ràng một lời không hợp là ra tay trừng trị.

Nhạc Bất Quần càng có ý mượn cơ hội này dă kích uy vọng Tả Lãnh Thiên nên lớn tiếng nói: "Nào có đạo lý này chứ! Thật là làm người phát run, đệ tử Tả mình chủ hung tàn như này sao? Thật không biết ngày thường Tả mình chủ dạy đệ tử như nào nữa?"

Phó bang chủ Cái Bang, Thiết Lão Lão, Phan Hồng... đông đảo khách khứa mắng ngạt trời.

Phí Bán quả thật tràn đầy khó hiểu, vốn chuẩn bị chụp mũ cho Lưu Chính Phong tư thông ma giáo, phân hóa tan rã những vị khách này. Nào ngờ Vạn Đại Bình lỗ mãng như vậy, giết chết lão mẫu Lưu Chính Phong!

Làm việc ác giữa ban ngày như này biến đám người mình thành chuột qua đường, người người kêu đánh.

Hắn sắc mặt âm trầm hỏi: "Đại Bình, đây là chuyện gì?"

Vạn Đại Bình như vô cùng oan ức nói: "Sư thúc, thật không phải tiểu đệ diệt làm! Tiểu đệ khi tới hậu trạch thì đột nhiên hôn mê, khi tỉnh lại thì đã đứng ở đây, thấy lão thái thái này đã chết dưới đất, thật không phải tiểu đệ diệt giết..."

Lưu Chính Phong bị phần vô cùng, ngửa lên trời cười ha ha: "Rất tốt, rất tốt! Lời người nói có phải là Lưu gia ta sớm biết các người tới diệt môn ta nên giết chết lão mẫu trước, vu oan hãm hại các người không?"

Một đám cao thủ khễ nhìn nhau, Vạn Đại Bình nói vậy cũng quá giọng gạo đi. Ai lại tự giết mẫu thân mình vì nguy hiểm chưa biết chứ?

Nhạc Bất Quần bị phần đầy mặt gầm lên: "Vạn Đại Bình! Trên người người vết máu loang lổ, rõ ràng là vừa mới giết người! Người muốn thoát tội thì tìm lý do hợp lý chút, chẳng lẽ coi bốn phái chúng ta đều là kẻ ngu sao?"

Thiên Môn đạo trưởng tiến lên một bước: "Hôm nay người lưu lại đi!"

Phí Bán thấy mọi chuyện không ổn, vội lấy ra lệnh bài mình chủ kêu to: "Tả mình chủ có lệnh, nghiêm tra việc Lưu Chính Phong tư thông trường lão ma giáo Khúc Dương! Bắt về tra xét!"

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi ồn ào. Ngũ nhạc kiếm phái đầu cùng ma giáo trên trăm năm, tử thương vô số, ai không có sư trưởng huynh đệ chết trong tay ma giáo chứ?

Phí Bán đắc ý vô cùng nói: "Tuy Vạn đại bình không để ý ngộ sát Lưu mẫu nhưng với loại nội gian tư thông ma giáo này, người người đều có thể tru sát!"

Lưu Chính Phong hét lớn: "Ai tư thông ma giáo? Lấy ra chứng cứ?"

Định Nhân sư thái, Nhạc Bất Quần và Thiên Môn đạo trưởng chăm chú nhìn hướng Phí Bán.

Chứng cứ chính là lần ranh! Nếu Phí Bán có thể lấy ra chứng cứ thì nghĩa là ngũ nhạc kiếm phái tiêu trừ nội gian, dù thủ đoạn tàn khốc thì mọi người cũng không thể nhúng tay. Nhưng nếu không lấy ra được chứng cứ, Lưu Chính Phong chính là vô tội bị oan. Mọi người thấy Tả Lãnh Thiên hoành hành bá đạo như vậy, ai không oán hận trong lòng chứ? Lần này nhất định bạo phát đủ!

Đỗ Dự khễ khăn trương trong lòng, đây là then chốt hoàn thành nhiệm vụ.

Quả nhiên, Phí Bán lúng túng cười: "Chúng ta tuy tra được Lưu Chính Phong tư thông nhưng chưa tìm được chứng cứ. Lần này tiến tới bất hỏi..."

Hắn còn chưa dứt lời, Lưu Chính Phong đã bị phần rống lên, một chương đánh ra: "Thật hay, thật lý lẽ! Lưu Chính Phong ta đường đường cao thủ phái Hành Sơn, chỉ dưới Mạc đại sư huynh, gia tài ngàn vạn, người người kính ngưỡng, vì sao ta phải cấu kết ma giáo chứ? Trả mạng mẫu thân ta đây!"

Nhạc Bát Quân mặt đầy lạnh lùng, trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ: "Phí Bản, các người chẳng qua chưa rõ thực hư đã tùy ý xông vào gia trạch thủ lĩnh tứ nhạc kiếm phái khác, tùy ý giết người nhà! Nhạc Bát Quân ta là người đầu tiên không tha cho người, hôm nay hung thủ Vạn Đại Bình tất phải lưu lại!"

Đám người Phí Bản đầy mặt cam chịu. Rõ ràng là mười phần chắc chín bắt giặc, vì sao mặc danh kì diệu bị hất bát nước bắn lên người?

Hắn vừa né vừa kêu to: "Tứ phái các người tạo phản sao? Tả mình chủ sẽ không... Lưu Chính Phong, người dám làm không dám nhận sao, mau thừa nhận bản thân cấu kết cùng Khúc Dương!"

Lưu Chính Phong trong nguyên tác quả thật cũng ngu ngốc. Rõ ràng người xung quanh đều hướng về mình còn nói lớn không ngượng là có cấu kết cùng Khúc Dương, kết quả là hại cả nhà bị giết, chính mình cũng tâm mạch đứt đoạn. Nhưng khi nhìn thấy vợ con bị ép bức, lão mẫu bị giết thì dù con thỏ còn tức cần người nữa là cao thủ nhất đẳng võ lâm?

Đỗ Dự ngấm ngấm gió ngón cái khen ngợi với Lưu Chính Phong đang điên cuồng đánh giết hướng Vạn Đại Bình.

Sau khi ba người thương nghị xong, Khúc Dương lại nói: "Lưu sư đệ mềm lòng nương tay, chưa hẳn đã liều mạng với phái Tung Sơn, phải kích thích hắn thì mới có thể triệt để hất nước bắn lên đầu phái Tung Sơn!"

Hắn là trưởng lão ma giáo nên hành sự tâm ngoan thủ lạt, len lén tìm một lão mẫu bộ dáng giống Lưu mẫu, cho uống được bắt qua, tráo với Lưu mẫu. Kịch tình phía sau tự nhiên thuận lý thành chương. Võ công Khúc Dương đâu chỉ cao hơn Vạn Đại Bình gấp chục lần? Khi hắn tiến vào đã bị Khúc Dương đánh mê, sau đó tạo hiện trường vụ án. Vạn Đại Bình tay cầm kiếm nhỏ máu, lão mẫu chết dưới đất, thật đúng là nước bắn hứng trọn vẹn, không sao giải thích nổi.

Đỗ Dự cũng ngấm ngấm sợ hãi, Khúc Dương này một khi đã hạ quyết tâm vu oan phái Tung Sơn thì hành động ngoan độc vô cùng, quả không hổ trưởng lão ma giáo. Xem ra, cho dù chính mình bắt đầu đi gia nhập trận doanh tà phái thì cũng phải cẩn thận những cường giả tính tình gần đó này.

Nhạc Bát Quân khẽ lịch kiếm ngăn lại Phí Bản quát: "Các người còn chưa động thủ?"

Sau người hắn, Ninh Trung Tắc, Lệnh Hồ Xung thấy phái Tung Sơn ngoan độc như vậy không khỏi nảy sinh đồng tình với Lưu Chính Phong, song kiếm đánh ra ngăn cản thác tháo thủ Đỉnh Miễn, tiên hạc thủ Lục Bách!

Sáu người, sáu luồng kiếm quang chiến loạn! Đỗ Dự ngưng thần quan sát, so với Nhạc Bát Quân, kiếm thế Ninh Trung Tắc nhẹ nhàng nhưng công phu không dưới trọng phu chút nào. Vị Hoa Sơn ngọc nữ này tuổi hơn ba mươi, là lúc nữ nhân thành thực nhất, có lực hấp dẫn vô cùng, ngọc nữ kiếm pháp đánh ra phong hoa tuyết nguyệt, kiếm khí tung hoành. Thảo nào Nhậm Ngã Hành cũng tán thưởng nàng không thôi.

Lệnh Hồ Xung lúc này chưa học được cô cừu kiếm, kiếm pháp có hạn trong Hoa Sơn kiếm pháp, đánh với tiên hạc thủ Lục Bách thì có chút phí sức nhưng là hắn căn cơ vững chắc, kiếm pháp nghiêm cẩn, nhất thời cũng không bị thua.

Nhạc Bát Quân quần chặt lấy Phí Bản, không cầu giết địch chỉ cần cản trở là đủ. Hắn có ý mượn cơ hội này lôi kéo phái Hành Sơn, Hằng Sơn và Thái Sơn đồng thời diệt đi uy danh Tả Lãnh Thiên, mặc cho Lưu Chính Phong cuồng công Vạn Đại Bình.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Phong Ba Hiểm Ác!

Hiếu cảm Nhạc Hậu bị Thiên Môn đạo nhân ngăn lại, Sử Đăng Đạt, Dịch Tu thì bị Định Nhân sư thái và đệ tử phái Hằng Sơn ngăn lại.

Vạn Đại Bình mơ hồ gây đại họa nào phải đối thủ của Lưu Chính Phong đang điên cuồng chứ, đánh đến 20 hiệp, Lưu Chính Phong bỗng giận một tiếng, chiêu thứ bảy "nhất kiếm lạc cừu nhân" trong ba mươi sáu đường hồi phong lạc nhận kiếm được đánh ra, một kiếm đâm thủng lồng ngực Vạn Đại Bình.

Vạn Đại Bình kêu thảm một tiếng, mắt thấy không còn sống!

Phí Bản tràn đầy lệ khí hét: "Cầu tặc thật to gan!"

Nhạc Bát Quân vốn chỉ sợ thiên hạ không loạn nên chỉ khẽ mỉm cười, buông tay để Phí Bản phóng tới đại chiến với Lưu Chính Phong. Cao thủ phái Tung Sơn chết càng nhiều càng tốt. Cùng ôm lấy ước mong này còn có Đỗ Dự.

Đôi bên triển khai hỗn chiến, một bên là cao thủ phái Tung Sơn, một bên là Lưu Chính Phong và khách mời. Nếu bàn về thực lực thì phe khách mời hơn xa phái Tung Sơn nhưng mọi người dù không hài lòng cũng chưa đến mức ra tay giết người. Bởi thế chiến đấu tuy dành người lui ta tới nhưng không có ai chết.

Một bé gái mặc váy hồng lại từ hậu trạch Lưu gia chạy ra, Đỗ Dự vừa nhìn đã biết là Khúc Phi Yến nên không khỏi nhũn mảy, hấn chỉ sợ Khúc Phi Yến đi ra quấy rối nên còn cố ý dặn Nghi Lâm canh chừng tiểu ma nữ này mà, sao còn để nàng chạy ra đây được?

Chỉ thấy nàng né trái tránh phải, độc ngân châm trong tay không ngừng phi hướng cánh tay cánh chân cao thủ phái Tung Sơn. Người trúng độc ban đầu không có cảm giác gì, nhưng theo độc dần ngấm, toàn thân cứng ngắc, trúng một kiếm một chưởng của đối phương đều có thể bị kết liễu tính mạng. Rất nhiều khách mời chỉ là đánh thái bình quyền, nào ngờ một kiếm đâm xuống, giết chết người phái Tung Sơn mất rồi nên lập tức đứng ngây ngốc!

Đỗ Dự vui mừng khôn xiết. Hai ông cháu ma giáo này, quả thật chỉ lo chuyện không náo lớn.

Vốn là một trận chiến đấu ý mạnh hiếp yếu, bị chính mình và Khúc Dương vu oan khiêu khích, biến thành một hồi huyết đấu. Khúc Phi Yến kia nhìn qua ngây thơ rục rịch, cả người hoảng hốt như bé gái bị bắt nạt nhưng ra tay ngoan độc vô cùng. Một đường chạy quanh đã giết không dưới 6 mạng cao thủ phái Tung Sơn.

Đỗ Dự thu được thông báo: "Vì người vu oan khiêu khích, Lưu Chính Phong và bốn phái nội chiến với nhân sĩ phái Tung Sơn. Hành vi của người phù hợp tiêu chuẩn ban thưởng, được thưởng 50 điểm phản diện, hiện tại có 910 điểm."

Đột nhiên, Phí Bân giận dữ quát lên một tiếng: "Còn dám nói là không tư thông ma giáo, con nhóc này chính là cháu gái Khúc Dương!"

Hắn nhanh lướt về hướng Khúc Phi Yến. Đỗ Dự, Khúc Dương, Lưu Chính Phong đồng thời kinh hãi. Phí Bân này quả đã chuẩn bị kỹ nếu không không thể liếc cái đã nhận ra Khúc Phi Yến. Nhưng việc đã đến nước này, dù là Khúc Dương hay Lưu Chính Phong đều không thể ngồi nhìn Khúc Phi Yến bị giết được nên dồn dập ra tay ngăn lại Phí Bân.

Đỗ Dự muốn ra tay nhưng thấy Nhạc Bất Quần nên cố nhẫn lại.

Trông mắt Phí Bân khế lóe lên tia tàn nhẫn, hấn lần này xuất sư bất lợi, chết mất không ít hảo thủ, nếu không thể giết chết mấy người trong ma giáo thì sao trút giận được chứ? Cho nên trào phong mãnh liệt hạ xuống Khúc Phi Yến.

Đột nhiên một thanh âm mềm mại vang lên: "Không được làm thương trẻ nhỏ!" Một bóng hình yếu điệu che trước người Phí Bân!

Chính là Nghi Lâm được Đỗ Dự dặn canh chừng Khúc Phi Yến!

Nghi Lâm và Khúc Phi Yến tuy chỉ ở chung hai ngày nhưng tính tình hòa hợp, cũng có thể coi là bằng hữu. Khúc Phi Yến vừa rồi tinh ranh ma mãnh chạy thoát canh chừng của Nghi Lâm, lao ra giết người. Giờ Nghi Lâm thấy nàng gặp nguy hiểm nên xuất hiện cứu!

Nhạc Bất Quần sau khi thấy Nghi Lâm thì gương mặt còn trắng hơn cả người chết! Nghi Lâm thấy hấn giết chết Định Dật sư thái, cướp đi tịch tà kiếm phổ! Hóa ra nàng vẫn còn sống!

Đỗ Dự thầm hô không ổn.

Nhưng Nghi Lâm lúc này đầu tiên phải đối mặt với Phí Bân nóng lòng lập công!

Khúc Dương thấy cháu gái gặp nguy cũng lao ra, từ xa phi ngân châm đến: "Đờ hắc huyết ngân châm!"

Phí Bân từng nghe đến uy lực của hắc huyết ngân châm nên không dám dùng mình đón đỡ, tạm tránh ra bỏ qua cho Nghi Lâm và Khúc Phi Yến.

Nghi Lâm vội vã kéo Khúc Phi Yến chạy ra cửa nhưng lại bị Nhạc Bất Quần ngăn lại.

Lúc này Nghi Lâm tuy đã đeo tóc giả nhưng vóc người tướng mạo sao giấu được tuệ nhãn của Nhạc Bất Quần? Hấn lại làm như không biết, ánh mắt nhìn chăm chăm Khúc Phi Yến, từng câu từng chữ gần hỏi Phí Bân: "Đây là cháu gái trưởng lão ma giáo sao?"

Đỗ Dự nhanh chóng hiểu ra đây chính là độc kế của Nhạc Bất Quần! Hấn thấy Nghi Lâm xuất hiện là muốn giết người diệt khẩu trước khi Định Nhân sư thái phát hiện! Quả nhiên là Nhạc Bất Quần!

Phí Bân không hiểu vì sao Nhạc Bất Quần quay ngoặt nhanh như vậy nhưng vẫn vội gật đầu: "Đảm bảo không sai, bắt được con nhóc này không lo Khúc Dương không hiện thân!"

Nhạc Bất Quần lớn giọng nói: "Tại hạ vốn cho rằng Lưu tam gia là chính đạo quân tử, nào ngờ trong nhà chứa người ma giáo. Nhạc Bất Quần ta hiện tại đoạn tuyệt ân nghĩa với người, tiểu cô nương ma giáo này để tại hạ bắt lại thay cho Tà minh chủ!"

Hấn một kiếm đâm hướng Khúc Phi Yến nhưng mũi kiếm dồn đầy nội lực đông đưa bất định, mục tiêu đầu tiên lại là Nghi Lâm! Có thể đoán được mục tiêu thật sự của hấn là ai!

Nghi Lâm sợ hãi kêu lên!

Đỗ Dự khế nổi sát cơ trong lòng! Nghi Lâm gặp nạn, hấn có thể bỏ mặc sao? Dù cho Nhạc Bất Quần võ công cao hơn, tâm cơ sâu hơn thì vì Nghi Lâm, Đỗ Dự vẫn lao về phía trước! Lúc này trong ngực hấn, khí tượng lang cổ như sóng lại, hai mắt lấp lóe tinh mang như muốn nhảy ra ngửa lên trời huyt dài!

Đỗ Dự khế nhún người nhảy khỏi chỗ ẩn thân, dùng vạn lý độc hành đột nhiên nhào hướng Nghi Lâm đồng thời thủ rót toàn bộ nội lực vào đùi!

Sau khi thu được 10 điểm nội lực, Đỗ Dự từng không ngừng tìm kiếm phương thức sử dụng. Trong không gian có thuyết minh đối với thuộc tính và kỹ năng nhưng chỉ dừng ở mức cơ sở, còn lại phải tự bản thân mày mò tìm hiểu. Kết quả thăm dò của Đỗ Dự là nếu dùng hết 10 điểm nội lực thì trong thời gian ngắn có thể tăng thêm 10 điểm tốc độ di chuyển. Thêm vào vạn lý độc hành 20 điểm nữa, nghĩa là tốc độ di chuyển lên đến 30 điểm!

Đỗ Dự như hóa thân thành con trâu điên, hùng hục lao đến trước khi Nhạc Bất Quần hạ kiếm, nhào tới trước mặt Nghi Lâm và Khúc Phi Yến, vội ôm lấy hai người xông ra trung đường, xông vào nội trạch Lưu gia!

Nhạc Bất Quần huyết dài một tiếng, lạnh lùng nói: "Phu nhân, Xung nhi, kẻ địch ở phía trước, không thể chờ đối chất với Lưu Chính Phong, diệt ác phải nhổ tận gốc, mau giết ba kẻ ma giáo kia!"

Ninh Trung Tắc và Lệnh Hồ Xung đồng thời đáp phải, Nhạc Linh San kiếm pháp bình thường cũng vội đuổi theo Đỗ Dự.

Lúc này Đỗ Dự đã hóa thành đối tượng đuổi giết của phái Hoa Sơn! Hắn cũng bỏ mặc sống chết, chỉ biết ôm lấy Nghi Lâm và Khúc Phi Yến chạy thẳng.

Lưu Chính Phong và Khúc Dương vì Khúc Phi Yến cũng vội đuổi theo. Đặc biệt là Khúc Dương, vô cùng hận Nhạc Bất Quần ra tay với cháu mình nên hấn không ngừng bắn hắc huyết ngân châm về phía Nhạc Bất Quần.

Tuy Nhạc Bất Quần võ công cao cường, nóng lòng giết người nhưng cũng không thể không cẩn thận ứng phó. Khúc Dương dù sao cũng là một trong mười trưởng lão ma giáo, là nhân vật hiển hách có danh trong võ lâm. Như thế, Ninh Trung Tắc và Lệnh Hồ Xung lại là người dẫn đầu phái đoàn đuổi giết.

Mười điểm nội lực của Đỗ Dự rất nhanh đã dùng hết, tốc độ từ 30 chậm rãi xuống còn 20.

Ninh Trung Tắc khẽ đánh mắt, Lệnh Hồ Xung hiểu ý vội lao vút lên chạy vòng chặn đường. Ninh Trung Tắc cười dài quát lớn với Đỗ Dự đang chạy phía trước: "Tặc tử Điền Bá Quang! Mau chịu chết!"

Nhạc Bất Quần khi về phái Hoa Sơn, tự nhiên nói là Định Dật sư thái đuổi giết Điền Bá Quang, nói là Điền Bá Quang làm nhục Nghi Lâm, giết chết Đỗ Dự. Ninh Trung Tắc thấy Đỗ Dự sử dụng khinh công vạn lý độc hành nên cho rằng hắn là Điền Bá Quang từng trốn được trượng phu đuổi giết.

Nàng ghét ác như thù, thâm thù sâu sắc đối với Điền Bá Quang, mười lần đuổi giết Điền Bá Quang thì chín lần nàng tham gia. Lúc này, tâm đài rực sáng, đột nhiên rút ra trường kiếm, lâm thời sáng chế ra kiếm chiêu lăng lệ, bao hàm tuyệt nghệ nội công, kiếm pháp phái Hoa Sơn!

Đỗ Dự bị cương phong chân áp, quay đầu nhìn lại thì đáng chết kêu lên: "Vô song vô đối, Ninh thị nhất kiếm!"

Đây chính là đòn tuyệt sát Ninh Trung Tắc khổ tư minh tưởng sáng chế ra để đối phó cường phong đao pháp, chuyên dùng để giết Điền Bá Quang.

Đáng tiếc lần này là giết gà dùng dao mổ trâu, Đỗ Dự võ công thấp kém phần lưng nhanh chóng trúng kiếm, ngã quỵ xuống đất. Nghi Lâm ôm lấy Khúc Phi Yến ngã ở một bên, khóc nhào lên định cứu Đỗ Dự.

Đỗ Dự biết lúc này đã là thời khắc sinh tử. Hắn từ khi bước vào thế giới tiểu ngao giang hồ, luôn bị cuốn vào phân tranh giữa cường giả, độ nguy hiểm hơn xa những kẻ mạo hiểm bình thường khác. Nếu không phải hắn đủ cơ trí thì mồ đã xanh cỏ rồi! Nhưng trong ngực hắn, con sói kiệt ngạo bất tuân kia lại càng trong khó khăn càng muốn vượt ư! Y như nơi cùng cực bắc băng giá, tuyết trời tàn khốc nhưng lại càng kích thích tính giảo trá, ngoan cường và khí khái của đàn sói!

Hắn rút ra đại đao, lấy ra tóc giả của Nghi Lâm kêu to: "Định Nhân sư thái, đây là sư diệt của ngài Nghi Lâm! Nhạc Bất Quần là hung thủ giết Định Dật sư thái, hấn vì độc chiếm tịch tà kiếm phổ..."

Hắn còn chưa dứt lời thì Nhạc Bất Quần đã quát lên: "Xung nhi! Mau giết hấn, đừng để hấn nói loạn!"

Lệnh Hồ Xung cũng đã nhận ra Đỗ Dự! Hấn ngập ngừng bước lên, từng bước đi hướng Đỗ Dự.

Nhạc Bất Quần thấy thế không ổn, một cái chớp động mạnh mẽ thoát khỏi Khúc Dương dây dưa, từ khí trên mặt tràn đầy, một kiếm đâm hướng Đỗ Dự.

"Tiểu tặc chịu chết!"

Mất thấy Đỗ Dự sắp chết dưới kiếm của Nhạc Bất Quần thì một bàn tay đột nhiên đánh văng trường kiếm Nhạc Bất Quần, gương mặt Định Nhân sư thái đầy phần nộ xuất hiện bên người Nghi Lâm. Ánh mắt nàng đầy uy nghiêm nhìn hướng Nghi Lâm, ôn hòa nói: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Vì sao Định Dật sư thái viên tịch?"

Nghi Lâm hai tay bùng ra hộp xá lợi của Định Dật sư thái sau đó quỳ xuống khóc nói: "Ngày đó, đệ tử bị Điền Bá Quang bắt, sư phụ vì cứu con, cùng Nhạc Bất Quần liên thủ đuổi tới nhà cũ Lâm gia nhưng trong lúc vô ý nghe được Điền Bá Quang nói đến tịch tà kiếm phổ thật sự còn ở trong căn nhà cũ đó nên Nhạc Bất Quần hại chết sư phụ, cũng đuổi giết con và Đỗ đại ca, y muốn giết người diệt khẩu!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Thủ Cung Sa Và Đệ Đệ

Nhạc Bất Quần lúc này đã trấn tĩnh lại, ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó nghiêm mặt nói: "Định Nhân sư thái, quý sư diệt nói toàn lời dối trá! Lúc trước nàng bị Điền Bá Quang bắt giữ không phải là giả nhưng rất nhanh đã bị tiểu tặc bên cạnh Điền Bá Quang mê hoặc, lạc mất tâm thần. Ngày đó, ta cùng Định Dật sư thái liên thủ để cứu nàng. Vì nàng đã phạm vào dâm giới nên Định Dật sư thái đã quở mắng nàng ngay trước mặt, hơn nữa còn muốn lập tức giết tiểu tặc tà phái kia. Nhưng ai nào ngờ, tâm hồn nữ tử này bị quý mê hoặc lại dâm phối hợp với tiểu tặc đánh lén, khi sư diệt tổ, hại chết Định Dật sư thái. Sau đó bỏ chạy mất dạng, khi bị ta truy đuổi, bọn họ lại dùng thi thể của Điền Bá Quang và một tiểu thư xấu số, nguy trang lừa gạt. Ài, chỉ trách ta mắt kém, bị lừa mất rồi! Còn về Tịch Tà Kiếm Phổ, ngày đó thiên hạ anh hùng đều thấy đã bị tiểu tặc này chia làm sáu! Lời của Nhạc mỗ, không thẹn với trời, không có gì không thể nói cả!"

Khuôn mặt Nhạc Bất Quần tràn đầy hạo nhiên chính khí. Hắn đột nhiên hắc hắc cười nói: "Ta có thuật nhìn tướng, nhìn thấy Nghi Lâm hiền diệt, mi tán nãi cao (mi tán thì ai cũng biết, nãi có thể gọi là phần cách rón 20cm phía trên theo chiều thẳng đứng nhá), bước chân rộng rãi, hiền nhiên không còn là tâm thân xử nữ. Nếu nàng đúng như vậy, có thể chứng minh, lời của Nhạc mỗ sự thật!"

Mọi người bắt đầu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Nghi Lâm và Đồ Dự.

Định Nhân Sư Thái lập tức cầm tay trái của Nghi Lâm lên xem, thủ cung sa trên tay nàng quả nhiên không còn nữa. Định Nhân Sư Thái tức giận không ngời, một cái tát vang dội vào thẳng mặt Nghi Lâm: "Tốt cho một cái Nghi Lâm! Xem biểu hiện của ngươi kia, vốn là một cô nương nhút nhát mới cho ngươi hạ sơn, ai dè sau khi bị Điền Bá Quang bắt được lại dâm đồng lõa với ác nhân, phạm rất nhiều giới luật, khi sư diệt tổ, dâm hại chết cả sư phụ!"

Định Nhân Sư Thái dường như muốn một chưởng đập chết Nghi Lâm.

Nghi Lâm vốn ăn nói vụng về, lúc này nào có thể giải thích được rõ ràng, chỉ có thể khóc nức nở nói: "Sư bá bớt giận! Sư phụ đã cho phép Nghi Lâm hoàn tục, còn muốn Nghi Lâm sau khi đưa xá lợi của nàng về Bạch Vân Am có thể cùng Đồ đại ca thành thân nên tiểu diệt mới....."

Nàng không nói còn đỡ, vừa nói ra, Định Nhân Sư Thái giống như là lửa được đổ thêm dầu, bạo nộ nói: "Láo xược! Đồ không biết xấu hổ này! Ngươi là người xuất gia, Định Dật sư thái lại là một cao tăng đắc đạo, nào có thể đồng ý cho ngươi cùng với tà phái tiểu tặc này ở cùng một chỗ? Quả thật làm nhục danh dự mấy trăm năm của Hằng Sơn Phái chúng ta! Ta sẽ đem ngươi về Hằng Sơn, để cho trưởng môn xử lý!"

Nhạc Bất Quần có chút không vui nói: "Định Nhân Sư Thái, chẳng lẽ tội của nàng lớn đến như vậy mà còn không bị giết chết đương trường hay sao? Lưu lại dạng đồ đệ như thế này quả thật làm mất mặt quý phái quá!"

"Shut the **** up!" Định Nhân Sư Thái đang trong cơn nóng giận, quát lớn, nói: "Việc của Hằng Sơn Phái chúng ta còn chưa cần ngươi phải quản!"

Bộ mặt của Nhạc Bất Quần mang vẻ không sao cả nhưng Đồ Dự biết hắn lo lắng rằng Nghi Lâm sẽ đem những điều bí mật khai hết ra.

Nhưng Định Nhân Sư Thái muốn dẫn Nghi Lâm về Hằng Sơn Phái hỏi tội, Diệp Trần làm sao có thể đồng ý được? Hắn lạnh nhạt đứng ra, đem Nghi Lâm bảo vệ ở phía sau: "Sư thái! Người tin lời nói của Nhạc Bất Quần, không tin lời của hai hậu bối chúng ta, cũng được! Các ngươi không cần Nghi Lâm nhưng ta cần. Muốn đoạt Nghi Lâm thì hãy bước qua xác ta đi!"

Hắn công phu thấp kém, nhưng lúc này, ngay tại trước mặt Ngũ Nhạc Kiếm Phái cùng thiên hạ hào kiệt dám tuyên bố cho dù phải đối mặt với Định Nhân Sư Thái cũng phải bảo vệ Nghi Lâm khiến cho mọi người cười vang không dứt.

"Cóc ghê mà muốn ăn thịt thiên nga sao?"

"Tên không biết trời cao đất dày là gì! Võ công của ta còn cao hơn hắn!"

"Tà phái giang hồ, mọi người đều có thể tiêu diệt!"

Đối mặt với những câu chửi rủa vang trời, Nghi Lâm khe khẽ nép vào lòng Diệp Trần.

Trời đất rộng lớn, chỉ có Đồ Dự ca ca mới có thể cho mình cảm nhận thấy một tia âm áp, dám dùng chính bờ vai của hắn chống đỡ cho mình cả một mảnh trời. Đồ Dự ngao nghể đứng trước mặt các cường giả của Ngũ Nhạc Kiếm Phái, trong mắt hắn chỉ có sự hờ hững chứ không có bất kỳ một tia hoảng sợ nào.

Nếu ông trời đã bắt ta làm tà phái, ta cũng không còn lựa chọn nào khác, đành diễn đến cùng vậy. Tà phái không phải là kẻ ác. Kẻ ác nằm ở khía cạnh đạo đức, tà phái thuộc lập trường. Không phải là chính đạo, tất nhiên là tà phái. Tà phái cũng có khí khái, sự kiêu ngạo của riêng mình.

Hôm nay, có một sự thay đổi không nằm trong cốt truyện, nguyên bản là chính phái đại loạn lại biến thành tuyệt địa của mình cùng Nghi Lâm. Nhưng Đồ Dự có dự cảm, dường như đây là một sự an bài của ông trời đối với hắn vậy. Ông trời không muốn để mình qua ải an toàn như vậy, liền bức mình phải đối lập với toàn bộ anh hùng thiên hạ.

Hắn nhìn đám người xung quanh Trong đám người trước mặt, hắn có thể nhìn thấy ánh mắt của những kẻ mạo hiểm khác như Vương Bằng của Tung Sơn, Tinh Không của Hoa Sơn, Nhu Nhu của Hằng Sơn. Ánh mắt kia toàn bộ đều là vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Bỗng Lệnh Hồ Xung ở phía đối diện chậm rãi đi ra. Trong tay hắn cầm một chén rượu. Không thèm nhìn tới ánh mắt dường như muốn giết người của Nhạc Bất Quần hay lo lắng của Ninh Trung Tắc, Lệnh Hồ Xung đi tới trước mặt Đồ Dự, kính rượu: "Người từng cứu tính mạng ta trước mặt Điền Bá Quang. Một chén này, ta kính người!"

Khúc Dương cùng Lưu Chính Phong cũng bị vỗ lăm chính đạo bức tới nơi này. Hai người lưng tựa lưng, một người mang đàn ngọc, một kẻ cầm trường tiêu, liếc nhìn nhau, sau đó chậm chậm thối lên khúc "Tiểu Ngao Giang Hồ"!

Dưới âm hưởng du dương, Đồ Dự khẽ cười, nhận lấy chén rượu, một hơi cạn sạch.

Hắn đối mặt với thiên hạ anh hùng. Ánh mắt của hắn, không một người nào dám nhìn thẳng. Tuy công phu của hắn thì chẳng ra gì, nhưng đối mặt với ánh mắt ngạo nghễ kia, không ngờ từ sâu trong tâm của mỗi người đều có chút rung động nhẹ nhàng. Bọn họ đều có cảm giác, nếu tên này không chết ở nơi đây, về chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Đồ Dự dùng sức ném mạnh chén xuống đất. Lệnh Hồ Xung cũng một hơi cạn sạch.

"Lệnh Hồ Xung đứng không? Rút kiếm đi!"

Nhạc Bất Quần quát lớn: "Xung Nhi! Dùng kiếm pháp của vị sư dạy người giết chết tiểu tặc lang cẩu này!"

Trong mắt Lệnh Hồ Xung lóe lên một tia hàn ý, chậm rãi nói: "Tình nghĩa đôi mình chỉ thế thôi sao? Thôi hết từ đây đã cạn rồi, bờ la bờ la bờ la Ta là thân chính phái, người là kẻ tà phái, hôm nay trong hai ta chỉ có thể có một người sống sót mà thôi!" (để nguyên đoạn này cho anh nhé) - (để nguyên theo ý dịch giả)

Đồ Dự cười lớn, đột nhiên, giờ về mặt vô cùng đáng khinh đối mặt với Phí Bân cười nói: "Ta có Tịch Tà Kiếm Phổ, người có muốn hay không?"

Anh hùng khắp thiên hạ, vốn đang đắm mình trong ân oán tình thù của hai người, bỗng nhiên bị một câu nói không đầu không đuôi của Đồ Dự làm cho ngây ngốc.

Nhạc Bất Quần hóa đá đương trường. Quả thật là bức không chịu được. Mọi nó chứ, bên trái 1 cái Tịch Tà Kiếm Phổ, bên phải cũng có 1 cái, người định làm tạp hóa bán lẻ Tịch Tà Kiếm Phổ hay sao? Kiếm đâu ra mà làm kiếm phổ đến vậy? Quả thật, hắn đã từng chứng thực lời nói của Lâm Chân Nam, nói rằng ông tổ Viễn Đồ của Lâm Gia đã có tổ huấn, Lâm Gia đệ tử tuyệt đối không thể xem kiếm phổ. Hắn chỉ biết kiếm phổ nằm trên áo cà sa, còn chưa biết hình dạng nó như thế nào.

Một tia tham lam chợt hiện lên trong mắt của Phí Bân. Chuyển này tới đây chính là để tiêu diệt Lưu Chính Phong. Nhưng nếu so sánh giữa Tịch Tà Kiếm Phổ và 1 tên nội gian Ma giáo, quả thật như trời với đất vậy. Nếu có thể lấy được kiếm phổ, chắc chắn hắn sẽ lập được đại công rồi.

Hắn cũng nhìn ra, Nhạc Bất Quần chắc chắn có tâm sự, bằng không cũng không vội vàng chuyển biến trận doanh như vậy, hướng mũi mâu nhằm tiêu diệt Nghi Lâm cùng tiểu tặc. Trên người tiểu tặc này quả nửa là có kiếm phổ chân chính.

Đồ Dự trong lòng cười khổ không thôi. Hiện tại hắn chỉ còn một biện pháp duy nhất để thoát khỏi tuyệt cảnh này, chính là ném ra Tịch Tà Kiếm Phổ một lần nữa để đảo lộn cục diện chính phái vậy công hiện tại.

Nhạc Bất Quần bị Đồ Dự năm lần bảy lượt lừa gạt, hắn hận đến mức không thể lập tức ăn thịt người. Hắn phần nọ cũng không phải không có lý do.

Hả? Muốn biết lý do á? Đọc truyện rồi không rõ à? Hắn đã bắt đầu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ từ 5 ngày trước rồi. Câu đầu tiên là: "Muốn luyện thần công, đầu tiên phải tự cung!" Như vậy, Nhạc Bất Quần không chút do dự rút kiếm nói "bye bye" với tiểu đệ đệ cùng giới tính của mình.

Câu thứ hai là "À, mà không tự cung cũng được, lộn, là Thần công muốn thành, phải tán công trước" Phía dưới còn nói Tịch Tà Kiếm Phổ thần diệu không gì so sánh được, nhưng lại không thể cùng nội lực song hành được. Nhạc Bất Quần tuy không có tán toàn bộ, nhưng cũng bỏ đến 3/10 công lực.

Câu thứ 3 là "Thần công luyện tập, kinh mạch nghịch hành". Nhạc Bất Quần bán tin bán nghi, thử tập, tý chút nữa thì bị tẩu hỏa nhập ma thành phế nhân. 5 ngày vừa rồi, hắn chỉ cảm đầu khổ luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, vài lần suýt chết, còn thành thái giám thứ thiệt. Hắn vốn tưởng do mình linh ngộ chưa cao đối với Tịch Tà Kiếm Phổ, ai dè căn bản là bị lừa.

Nói đến đây chắc hẳn nhiều người không tin. Nhạc Bất Quần là một đời võ học tông sư, chẳng lẽ điều cơ bản nhất lại không phân biệt được ra? Đây chính là một vấn đề tâm lý học, ngay như thời hiện đại, có rất nhiều người có bằng cấp cao bị lừa bởi những tên lừa đảo có trình văn hóa thấp? Vậy nên giải thích thế nào?

Đơn giản là "Nhân tất có sở cầu" (Là người ai cũng có dục vọng), chính người thuyết phục chính mình mà thôi, như Tịch Tà Kiếm Phổ này câu đầu tiên là bắt tự cung có gì là quá đáng? Cho dù quá đáng hơn nữa ví dụ như câu "Muốn luyện thần công thì phải nghịch thiên mà đi" còn được nữa cơ mà.

Thiên cũng thiên rồi, còn có gì mà không thể nữa? Trong cốt truyện, Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi, Tà Lãnh Thiên đều không phải là tuyệt thế thiên tài sao? Còn không phải mấy tên này trước sau đều tự tay cắt đi tiểu đệ đệ của mình sao?

Cũng như vậy, Nhạc Bất Quần vốn là thiên tài võ học, não bộ có khả năng siêu cường, một ít các đường kinh mạch trong cơ thể không hợp lý hắn đều

có thể vận hành qua. Nếu một tên mãng phu lấy được kiếm phổ này, nháy mắt liền xé ngay. Nhưng Nhạc Bất Quần, thông minh bị thông minh hại.

Nếu khi lấy được bản chính lại có câu “Không tự cung cũng được”, hẳn chắc chột quá! Cạm bẫy này, quả thật như thần vậy. Người trả ta tiểu đệ đệ, trả ta công lực, trả cho ta tâm linh đã bị tổn thương.

Đỗ Dự xem sắc mặt đổi màu như tắc kè hoa của Nhạc Bất Quần, đột nhiên cười khúc khích nói: "Nhạc chương môn, có phải ngươi đã luyện công pháp ta đưa cho ngươi rồi không? Thiên rồi chứ? Nếu ngươi thật sự không thẹn với lương tâm, chưa từng luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, đệ đệ của ngươi chắc chắn vẫn còn! Có dám trước mặt anh hùng thiên hạ để Phí Bân sư huynh kiểm nghiệm sờ thử một cái không?"

Nhạc Bất Quần vốn dùng đủ mọi quỷ kế để dồn Nghi Lâm và Đỗ Dự vào chỗ chết, hiện tại Đỗ Dự cũng chỉ lấy đạo người trị người dùng Nhạc Bất Quần không có đệ đệ chứng minh rằng hắn đã luyện qua Tịch Tà Kiếm Phổ.

Logic này rất đơn giản. Nếu là lúc bình thường, Nhạc Bất Quần nhất định là có đệ đệ, nếu không Nhạc Linh San từ đâu chui ra vậy? Nhưng nếu hắn đột nhiên tự cung, nếu không tập Tịch Tà Kiếm Phổ, chẳng lẽ muốn tiến cung làm thái giám?

Anh hùng thiên hạ vốn rất kính ngưỡng Nhạc Bất Quần, lúc này đều đồng thanh hét lớn:

"Nhạc chương môn! Nơi này vốn không nhiều nữ quyền, vạch ra cho tên tiểu tặc này xem đi!"

"Cho Phí Bân sờ cũng được!"

Mặt của Nhạc Bất Quần chuyển thành màu gan heo. Đệ đệ của hắn, mất thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bách Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Cạm Bẫy Kiếm Phổ Giả

Phí Bân nhìn sắc mặt của Nhạc Bất Quần đổi màu như tắc kè hoa, bèn cười lớn: "Nhạc chương môn, Phí Bân bắt tài, xin mạo phạm vậy! Nếu ngài để ta kiểm tra, ta đảm bảo, từ giờ về sau mỗi lần gặp ngài sẽ tung hô ngài vĩ đại."

Ninh Trung Tắc cảm tức Đỗ Dự đến sai quai hàm, yêu kiều hét lên một tiếng: "Tiểu tặc đừng nói bậy! Trượng phu ta là quân tử kiếm, làm sao có thể chịu nhục trước mặt anh hùng thiên hạ chứ!"

Lúc này, không cần Đỗ Dự đổ dầu vào lửa, Phí Bân của phái Tung Sơn đã hét to: "Nếu không để ta kiểm tra thì là thái cmn giám! Sau này quân tử kiếm sẽ đổi danh thành Thái giám kiếm chẳng cũng không sao!"

Mọi người thấy sắc mặt trắng bệch của Nhạc Bất Quần, lại còn không dám để Phí Bân sờ sờ. Một điều dường như là không thể, không ngờ lại trở thành niềm nghi vấn trong mỗi người.

Nhạc Bất Quần là thái giám???? Vậy thì sự thật phía sau quả thật tàn khốc vô cùng. Nhạc Bất Quần là thái giám, chứng tỏ hắn luyện kiếm pháp, nhưng kiếm pháp từ đâu mà có? Chắc chắn không phải là kiếm phổ bị xé thành sáu mảnh hôm đó rồi. Tiểu tử kia nói rằng Định Dật sư thái đi cùng Nhạc Bất Quần đến Lâm Gia lão trạch để lấy kiếm phổ thật, vì vậy mới hại chết Định Dật sư thái. Thôi xong, ta thành thám tử mất rồi.

Phí Bân – vốn biết cách làm người của Nhạc Bất Quần, đặc biệt cười lạnh liên tục

Nhạc Bất Quần hét lớn 1 tiếng, đẩy Lệnh Hồ Xung ra ngoài, xông thẳng tới Đỗ Dự.

Đỗ Dự vội vàng dung “Vạn lý độc hành” lao tới tiếp chiêu.

Từ số liệu chiến đấu lần trước, 1 kích của Nhạc Bất Quần có thể gây ra 120 dmg (để thay sát thương nhé). Đỗ Dự liền tiến vào trạng thái gần chết, khuyến mãi thêm một kiếm nữa. Vậy xong rồi.

Nhưng hắn vì bảo hộ Nghi Lâm lại thân nhiên xuất thủ với Nhạc Bất Quần. Người muốn ta cùng người yêu phải chết, vậy cá chết lưới rách đi!!!!

Chiêu thức của Nhạc Bất Quần lãng lệ vạn phần, giống như trường hồng quán nhật vậy!

Đỗ Dự đối lại 1 chiêu “Phong quyền tàn vân”. Chiêu này là chiêu chẻ nghiêng từ trên xuống, uy lực vô cùng.

Nghi Lâm đang bị Định Tĩnh sư thái giữ chặt cũng không nhận được thét ầm lên.

Trong mắt Lệnh Hồ Xung thoáng xuất hiện 1 tia không đành lòng.

Sau một kích này, tay của Đỗ Dự sẽ bị sự phụ hấn chặt tận gốc mắt! Nhưng không ai nghĩ rằng một chiêu quá tầm thường của “Cuồng Phong Kiếm Pháp” lại đem trường kiếm của Nhạc Bất Quần vụt tay, bay vút lên trời. Nếu Nhạc Bất Quần không nhanh chóng thả kiếm, có lẽ hấn đã bị gọt mất vài đầu ngón tay.

Nhạc Bất Quần sững sốt!

Đỗ Dự cười ha ha, một cước đá vào lưng kiếm, rồi bắt được phối kiếm của Nhạc Bất Quần.

Hấn cười lớn nói : "Thật xin lỗi! Tác giả của “Tịch Tà Kiếm Phổ” mà ngươi luyện chính là ta. Tại hạ hoàn toàn mù tịt về kiếm thật vậy mà có thể dạy cho người khác nào là “kinh mạch nghịch hành” rồi thì “nội công tán tận”. Đến trẻ lên ba còn biết được đúng sai vậy mà Nhạc đại hiệp lại nguyên tin tưởng những lời ma quỷ thế này!"

Nhạc Bất Quần dường như gặp quỷ vậy, thét to: "Không có khả năng! Ta... ta dùng Hoa Sơn kiếm pháp mà!"

Tiếng kêu thê lương của hấn cao vút, giống như giọng của nữ quỷ vậy.

Tịch Tà Kiếm Phổ của Đỗ Dự vì để lấy tin tưởng của Nhạc Bất Quần cũng không hoàn toàn là bịa đặt mà là nửa thật, nửa giả, đem nguyên tác giản lược 1 chút rồi viết vào kiếm phổ giả. Nhạc Bất Quần đã luyện được quá nửa, nhưng hấn đầu tiên bị Đỗ Dự lừa mất 3 thành công lực sau đó lại bị một chiêu kiếm pháp tầm thường suýt đánh bại.

Nói tóm cmn tắt tức là : Ví dụ thực lực bình thường của Nhạc Bất Quần là 100 phần, sau khi làm đệ tử bất đắc dĩ của Đỗ Dự chỉ còn 50 phần. Chỉ cần thêm 5 ngày nữa, Đỗ Dự có thể đem 1 cao thủ tuyệt thế trở thành phế nhân không có cách cứu chữa.

Phí Bân vừa động thủ với Nhạc Bất Quần tại sao hấn lại không biết thực lực của Nhạc Bất Quần giảm mạnh? Bởi vì Nhạc Bất Quần căn bản không định chăm chú ngăn cản, Phí Bân cũng sợ hãi thực lực Nhạc Bất Quần cho nên đôi bên đều đánh hơi hột, lực chú ý toàn bộ tập trung trên người Lưu Chính Phong.

Lần này, Nhạc Bất Quần muốn che dấu cũng không được. Hấn có thể không cho người khác sờ tiểu đệ nhưng phải giải thích sao về chuyện công lực hạ thấp mằng lón đây?

Đỗ Dự thật là hả giận ha ha cười lớn.

Đột nhiên hấn bị một kiếm đâm xuyên sườn, đánh văng ra ngoài! Chính là Lệnh Hồ Xung! Hấn lạnh lạnh từng bước đi hướng Đỗ Dự.

"Sự phụ ta bị ngươi hãm hại mới có mối nhục hôm nay." Lệnh Hồ Xung lúc này trong đầu toàn tư tưởng ngu trung, từng bước đi tới muốn giết Đỗ Dự.

Phí Bân đại chấn tinh thần, lúc này vốn thế cục bốn phái đối phó phái Tung Sơn đã bị hóa giải. phái Hằng Sơn do Nghi Lâm, danh dự bị nhục, Định Nhân sư thái tự lo cho mình còn chưa xong. Phái Hoa Sơn do Nhạc Bất Quần luyện tịch tà kiếm phổ, công lực giảm mạnh, hình tượng tan nát. Phái Hành Sơn do Lưu Chính Phong cấu kết với Khúc Dương bị lộ, ủng hộ hấn cũng giảm nhiều. Lúc này chính là lúc cao thủ phái Tung Sơn hoàn thành nhiệm vụ, là cơ hội tuyệt hảo cướp đi tịch tà kiếm phổ.

"Tiểu tử, mau giao ra kiếm phổ, ta tha chết cho ngươi!" Phí Bân vội vọt tới.

Nhạc Bất Quần cắn chặt răng, rút ra trường kiếm của thê tử, cũng lao đến.

Đỗ Dự đối mặt với Phí Bân, Lệnh Hồ Xung và Nhạc Bất Quần vây giết, liền hạ quyết tâm. Dù sao hấn đã hoàn thành nhiệm vụ rồi nên dứt khoát ném ra tịch tà kiếm phổ thật! Hôm nay đàn sói vòng vây, nếu muốn sống thì tất phải chặt đuôi!

Thấy Đỗ Dự ném ra tịch tà kiếm phổ, Nhạc Bất Quần điên cuồng cướp đoạt. Hấn đã tự cung, thực lực giảm mạnh, người không ra người, quỷ không ra quỷ, nếu muốn trọng chấn hùng phong thì nhất định phải lấy được tịch tà kiếm phổ thật. Phí Bân cũng không chút yếu kém, ở thời khắc then chốt, hấn nhất định sẽ không khách khí nhất là trước Nhạc Bất Quần thực lực giảm mạnh. Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung song chiến với Phí Bân. Phía sau, phái Tung Sơn, phái Hằng Sơn, Thái Sơn vì cướp đoạt kiếm phổ ở giữa đã đánh loạn.

Xem lên cuồng loạn trước mắt, Định Nhân sư thái khẽ giậm chân, xách lên Nghi Lâm, một cái lướt đã bay xa tiến hướng Bạch Vân am. Giết chết Định Dật sư thái là Nghi Lâm và Đỗ Dự hay là Nhạc Bất Quần? Định Nhân sư thái trước giờ luôn tỉnh minh lần này cũng không khỏi hồ đồ.

Nàng có thể thấy Nghi Lâm quả thật đã phá giới, rơi vào bễ tình, tồn tại hiềm nghi nhất định nhưng hành vi của Nhạc Bất Quần vô cùng quái dị, thần thái cũng không đúng, hiềm nghi càng lúc càng lớn. Nàng chỉ đành mang Nghi Lâm về phái Hằng Sơn trước, mời chương môn Định Tĩnh xét xử. Nếu quả thật là Nhạc Bất Quần thì chạy được hòa thượng, chạy sao được miếu, phái Hằng Sơn chỉ việc giết lên Hoa Sơn là được.

Đỗ Dự hài lòng nhìn Phí Bân và Nhạc Bất Quần kịch chiến, vừa cười lớn vừa ho ra cả búng máu! Hấn tuy công phu thấp kém nhưng lại có thể phá hủy cả năng lực, thanh danh của quân tử kiếm phái Hoa Sơn a!

Nhìn thấy Định Nhân sư thái mang Nghi Lâm đi, Đỗ Dự khẽ nhìn Lệnh Hồ Xung, khởi động vạn lý độc hành, đột nhiên thoát đi!

Lệnh Hồ Xung nhịn không được muốn đuổi giết nhưng chỉ sợ sự phụ công phu hạ thấp, bị Phí Bân đánh bại nên không dám làm liều.

Ninh Trung Tắc cắn chặt môi đào quát: "Xung nhi! Ở lại nơi này, sư mẫu và San nhi đuổi theo tiểu tặc kia, ắt phải bắt hấn để lại giải dược cho sự phụ

ngươi!"

Nàng nói như vậy vốn chỉ là để che tai mắt người đời. Ninh Trung Tắc mấy ngày này đã sớm phát hiện trượng phu không ổn. Thanh âm càng lúc càng nhợt, râu mép rụng cả mảng lớn nhưng chưa hề liên tưởng đến tịch tà kiếm phổ. Nói một ngàn đến một vạn, đều là trượng phu tham lam tịch tà kiếm phổ, mới chịu cục diện xấu hổ hôm nay! Có thể giải trừ thống khổ cho trượng phu, chỉ có tiêu tặc kia.

Nàng mang theo Nhạc Linh San, theo sát sau người Đỗ Dự, đột nhiên đuổi ra!

Khúc Dương, Lưu Chính Phong khẽ nhìn nhau, khi thấy đại địch Tung Sơn vì cướp đoạt tịch tà kiếm phổ mà hỗn chiến với các phái nên cũng vội vã chuẩn bị. Còn về vợ con Lưu Chính Phong, thì đã sớm chuẩn bị từ khi hỗn loạn mới bắt đầu.

Đỗ Dự đuổi theo Định Nhân sư thái, đột nhiên Định Nhân sư thái quay đầu quát lớn: "Ngươi đuổi theo ta làm gì?"

Đỗ Dự nhìn Nghi Lâm nước mắt lã chã trong lòng Định Nhân sư thái, đắng chát nói: "Sư thái, xin hỏi người muốn như nào mới có thể tha cho Nghi Lâm, để nàng và tiểu bối ở cùng nhau?"

Trên gương mặt không chút tâm tình của nàng đột nhiên xuất hiện tia kinh ngạc: "Tiểu tặc ngươi cũng có tình có nghĩa đấy. Ngươi không sợ ta một chưởng đánh chết ngươi sao?"

Đỗ Dự lớn tiếng nói: "Tiểu bối và Nghi Lâm, là do Định Dật sư thái thay trời tác hợp. Vì nàng, dù tiểu bối thịt nát xương tan..."

"Im miệng!" Định Nhân sư thái nhìn đệ tử trong lòng đỏ mặt tía tai, lạnh lạnh nói: "Ngươi đủ can đảm thì lên Hằng Sơn. Ta sẽ không làm khó Nghi Lâm nhưng nàng phá sắc giới, phải chịu nhốt trong Huyền Không tự, diện bích hai mươi năm. Nếu ngươi đủ can đảm thì lên cứu nàng!"

Trong đầu Đỗ Dự vang lên thanh âm thông báo của không gian: "Ngươi gần phát nhiệm vụ cuối cùng cứu Nghi Lâm Hằng Sơn Huyền Không tự. Nếu ngươi có thể lên Hằng Sơn cứu Nghi Lâm thì nàng vĩnh viễn yêu ngươi không đổi. Ngươi có nhận nhiệm vụ không?"

Đỗ Dự nhìn Nghi Lâm hai mắt đầm lệ, thâm thương xót nên nào còn đường lựa chọn, hấn cất chặt răng hung hăng nói: "Ta nhất định sẽ tới cứu Nghi Lâm!"

Định Nhân sư thái hừ lạnh một tiếng mang theo Nghi Lâm rời đi. Đám ni cô Nghi Thanh... phía sau cũng dồn dập đi theo.

Đỗ Dự còn chưa kịp cáo biệt với Nghi Lâm thì đã thấy Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đã song kiếm hợp bích đuổi giết đến gần!

Hấn sợ đến vội vã ba chân bốn cẳng cắm đầu chạy. Đôi mẹ con này, là tổ hợp có lực sát thương nhất trong tiểu ngạo giang hồ a. Giờ còn không đi thì đợi khi nào?

Dưới nhiều lần sinh tử uy hiếp, vạn lý độc hành của Đỗ Dự không ngờ đột phá tầng 4, điểm nhanh nhẹn +1, tốc độ +2! Điều này cũng không kỳ quái, hấn đã tích lũy độ thuần thực ở tầng 3 cả một thời gian dài. Khoảng thời gian gần đây, ngày ngày chạy đường, sinh tử ập đầu mà đến nên kích thích tiềm năng, đột phá trên chiến trường.

Sau khi đột phá tầng 4, không ngờ xuất hiện lựa chọn.

"Số 197621, ngươi có một kỹ năng tăng lên cấp 4. Trong không gian, mỗi khi kỹ năng lên cấp 4, 7, 10 sẽ được lựa chọn phần thưởng, dùng để phát triển con đường sau này của ngươi. Ngươi có 3 lựa chọn: A. thưởng 1 điểm nhanh nhẹn, B. thưởng 4 điểm tốc độ di chuyển. C. thưởng random 2 điểm thuộc tính."

Đỗ Dự không chút do dự lựa chọn B, tăng thêm tốc độ di chuyển. Lý do rất đơn giản vì Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đã đuổi đến rất gần!

Sau khi vạn lý độc hành lên cấp, thêm vào 4 điểm tốc độ di chuyển được hệ thống thưởng thêm, hiện tại tốc độ di chuyển của hấn đã lên đến 28 điểm! Tốc độ này đã đến gần khi hấn dùng xà cạp huấn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Khúc Dương Truyền Nghệ

Vốn là Ninh Trung Tắc sắp đuổi kịp thì thời khắc then chốt, khoảng cách giữa hai người lại kéo dài làm nàng hận đến hàm răng ngựa ngựa.

Đỗ Dự tuy ném ra tịch tà kiếm phổ nhưng vẫn có bố lớn người muốn lấy mạng hấn. Nhạc Bất Quần khẳng định hận hấn thấu xương, phái Hoa Sơn bao gồm Lệnh Hồ Xung và Ninh Trung Tắc đều muốn mạng hấn, còn có võ lâm nhân sĩ nửa tin nửa ngờ với tịch tà kiếm phổ, 10 kẻ mạo hiểm muốn hoàn

thành nhiệm vụ thứ 2 nữa...

Đỗ Dự ngấm ngấm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải thu lại cả gốc lẫn lá cho việc bị đuổi chạy ngày hôm nay. Hắn vội chạy về phía rừng trúc trước thành. Nơi đó địa hình phức tạp, dễ dàng chạy thoát.

Đỗ Dự nhanh chóng mất hút trong rừng trúc. Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San vội nhảy vào rừng trúc nhưng chỉ nghe được tiếng lá xào xạc, nào thấy bóng hình Đỗ Dự chứ? Nhưng là Ninh Trung Tắc cũng giỏi truy tung, chậm chậm tìm dấu chân, từng bước đuổi theo. Bộ dáng nàng như quyết tâm đuổi giết không tha vậy.

Đỗ Dự đang âm thầm nôn nóng, tránh trong rừng trúc tình quan kỳ biến thì đột nhiên ăn một cái vỗ vai từ phía sau.

Người làm hắn giật thót tim chính là tiểu cô nương quý quyết Khúc Phi Yến, nàng cười hi hi nói: "Người đang làm gì thế?"

Lúc này Đỗ Dự mới chú ý sau người Khúc Phi Yến chính là Khúc Dương và Lưu Chính Phong. Ba người bọn họ thừa cơ hỗn loạn đã chạy trốn được.

Khúc Dương và Lưu Chính Phong đang ngồi trong rừng trúc kể trò chuyện, khi thấy Đỗ Dự đi tới, Khúc Dương giao nhạc phổ cho Đỗ Dự rồi nói: "Tiểu tử, dù cho người đã cứu ba chúng ta nhưng nếu để ta biết trong mộ Thái Ung không có Quảng Lăng tán thì người chờ chết đi!"

Thanh âm thông báo của không gian vang lên: "Số 197621, người hoàn thành nhiệm vụ khúc nhạc tiểu ngao giang hồ. Người cứu được 3 người Khúc Dương, Khúc Phi Yến, Lưu Chính Phong, thu được nhạc phổ tiểu ngao giang hồ, thưởng 1000 điểm phân diện. Hiện có 1860 điểm phân diện. Độ hào cảm của trường lão Khúc Dương và Khúc Phi Yến với người là 80 điểm, của Lưu Chính Phong với người từ -20 điểm lên 20 điểm."

Khúc Dương vừa liếc nhìn đã thấy Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San truy tung phía sau, khẽ lắc đầu cười: "Ta và Lưu huynh phải đi rồi."

Đỗ Dự bị Ninh Trung Tắc đuổi đến không còn lối thoát, nào chịu bỏ qua chỗ dựa chứ nhưng là Khúc Phi Yến cướp lời nói trước: "Lúc đó hỗn loạn, chúng ta mau chóng chạy thoát, sao không thấy Nghi Lâm tỷ ty đâu?"

Đỗ Dự thở dài một tiếng, nói lại chuyện Nghi Lâm bị Định Nhân sư thái mang đi, cuối cùng nàng còn bị tù cầm ở Huyền Không tự nữa...

Khúc Phi Yến nghe thấy vậy hai mắt phấp phồng, suýt thì khóc thành tiếng: "Đều tại muội không tốt, làm đại ca và tỷ ty sinh ly tử biệt, như vậy biết phải làm sao đây?"

Lưu Chính Phong cũng là người hiền hậu, than thở nói: "Đều do Lưu nữ bất tài, hại mọi người vất vả như vậy. Nếu không phải vì cứu ta, thì người sao phải chia lìa với người yêu chứ?"

Đỗ Dự cười khổ: "Cũng không thể hoàn toàn trách tiền bối. Cho dù tiểu bối và Nghi Lâm không để ý việc này, trực tiếp lên Hằng Sơn thì cũng khó tránh khỏi sự môn nạn hoài nghi và trừng phạt. Tiền bối không cần tự trách."

Hắn càng nói như vậy thì Lưu Chính Phong và Khúc Phi Yến càng thêm ăn năn.

Khúc Dương ho khan một tiếng nói: "Người vì cứu ba chúng ta mà mới chịu cảnh chia ly với người yêu, mà lại người còn nói Quảng Lăng tán ở đâu cho chúng ta biết nên lần gặp nhau này cũng tính là có duyên, hay là như vậy đi." Hắn chỉ hướng Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đang tìm tòi trong rừng trúc: "Ta giúp người giải quyết hai nữ nhân này, được chứ?"

Đỗ Dự suy nghĩ một chút, cho dù thoát được Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San nhưng làm sao giết về phái Hằng Sơn, cứu được tiểu mỹ nhân Nghi Lâm đây. Hắn lắc đầu nói: "Cho người cả không bằng dạy người câu cá a. Tiền bối có thể truyền công phu cho tiểu bối không?"

Khúc Dương không vui hừ lạnh nói: "Công phu ma giáo sao có thể dễ dàng truyền ra ngoài chứ?"

Nhưng Khúc Phi Yến chống eo tức giận nói: "Gia gia đúng là già rồi hồ đồ! Người và Lưu tam gia kết giao đã bị cả giang hồ biết, chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại sẽ bỏ qua cho người sao? Nếu như đã phản bội Hắc Mộc nhai thì dứt khoát truyền võ công cho Đỗ Dự đại ca, dù sao thêm lỗi nữa thì cũng chỉ là chết, còn dong dài làm gì!"

Khúc Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ đứa cháu gái quý quyết này nên đành thở dài một tiếng nói: "Cũng được, ta sẽ truyền thụ người cách đánh bại Hoa Sơn nữ hiệp kia!"

Đỗ Dự kinh hãi mở to hai mắt hỏi lại: "Đánh bại? Ta?"

Khúc Dương cười nói: "Đúng vậy, ta giúp người sau một giờ có thể một mình đánh bại Hoa Sơn nữ hiệp kia!"

Đỗ Dự cười khổ nói: "Tiền bối đừng lấy tiểu bối làm trò cười. Tiểu bối chỉ là cao thủ hạng n, ngay cả động thủ với Nhạc Linh San còn chẳng rõ sống chết, sao có thể thắng nữ hiệp ta chứ?"

Khúc Dương quát: "Xem ra công phu người đều vớt cho chó gặm rồi! Võ công thiên hạ, duy tốc bất phá! Chỉ cần một chữ nhanh là người đã chiếm tiên cơ!"

Đỗ Dự nghe đến cảm xúc trào dâng, đột nhiên nhìn thấy đường lớn đại đạo trải ra trước mắt.

Khúc Dương hòa hoãn lại nói: "Quyền cước kiếm pháp của ngươi đều không chút thích hợp! Cuồng phong đao pháp kia lại càng loạn, thứ duy nhất thích hợp là tốc độ của ngươi. Hiện tại tốc độ của ngươi đã kém Ninh Trung Tắc không nhiều, ở trong rừng trúc ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ưu thế lớn biết bao."

Đỗ Dự nghe đến nhập thần: "Nhưng tiểu bối không có biện pháp đã thương người khác."

Khúc Dương lấy ra một đai ngân châm nói: "Vì vậy ta muốn truyền thụ cho ngươi châm pháp niệm hoa phi diệp!"

Đai ngân châm này chế tạo tinh mỹ vô cùng, miếng túi dùng da cá mập và da rắn hỗn hợp chế thành. Vừa mở ra thì 81 ngân châm tỏa ánh xanh u độc như kim bài câu hồn của diêm la vương!

Đỗ Dự nhanh chóng hiểu ra nói: "Viễn trình công kích!"

Khúc Dương cười gật đầu nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy! Châm pháp này là do một vị tiền bối đại thần thông của thần giáo ta, bởi vì mất hai đùi nên khổ tâm nghiên cứu mấy chục năm mới thành, luyện đến cùng cực có thể tơ bông lấy mạng, ném lá giết người. Tốc độ của ngươi có ưu thế, vô cùng thích hợp dùng ngân châm, ám tiễn. Ta giao bộ "hắc huyết ngân châm" này cho ngươi. Khi ném, ngân châm không có lực nên phải rót nội lực vào trong, trong hắc huyết ngân châm này có bồi kích độc, thấy máu là chết."

Đỗ Dự tim đập thình thịch. Cho tới giờ, hắn luôn dùng mưu thắng địch, cuối cùng cũng tìm được kỹ năng đường đường chính chính chiến đấu. Vạn lý độc hành + hắc huyết ngân châm, nghe thôi đã thấy hấp dẫn rồi!

Thế là Khúc Dương giao bí tịch niệm hoa phi diệp cho Đỗ Dự, bí tịch này là công pháp cấp C, mỗi ngân châm ném ra có thể tạo thành 1 điểm thương tổn, cần dùng 1 điểm nội lực. Quyển bí tịch này có thể giúp tu luyện niệm hoa phi diệp đến tầng 4. Khi công phu luyện đến trình độ nhất định thì nội lực bắt đầu xuất hiện. Công pháp đẳng cấp cao gần như toàn bộ phải dùng nội lực trợ uy, nếu không uy lực giảm mạnh.

Khúc Dương từ từ nói: "Thiên tư của ngươi rất bình thường, nội lực cũng thấp yếu. Cũng may thân thủ nhanh nhẹn, niệm hoa phi diệp vừa đúng chỉ cần thủ pháp nhanh nhẹn, uy lực chủ yếu nằm ở độc được, cũng không cần nhiều nội lực sử dụng, nếu không ngươi muốn thắng đôi mẹ con kia cũng không dễ."

Một lúc lâu sau, Đỗ Dự đã luyện được niệm hoa phi diệp tầng đầu, có thể rót nội lực vào châm, trong vòng 10 mét thì ném phát nào trúng phát đấy. Điều này được lợi nhờ muốn ném ngân châm phải dùng nhanh nhẹn, có vạn lý độc hành, lúc này nhanh nhẹn của Đỗ Dự đã là 8 điểm cho nên rất dễ luyện thành.

Trong một giờ này, Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San cẩn thận tìm khắp rừng trúc nhưng Khúc Dương và Lưu Chính Phong sớm quen thuộc nơi này, có thể trước một bước mang Đỗ Dự đi, chơi trò trốn tìm cùng các nàng.

Sau khi Đỗ Dự luyện thành công tầng đầu niệm hoa phi diệp, lại nhận được 81 cây ngân châm thi độ hảo cảm của Khúc Dương với hắn đã hạ xuống còn 0 điểm. Rõ ràng bộ ngân châm này là vũ khí áp rương của Khúc Dương, thủ pháp ngân châm càng không dễ ngoại truyền nên mới tổn sạch độ hảo cảm.

Kỹ năng niệm hoa phi diệp tầng 1: tuyệt kỹ kỳ nhân ma giáo sáng chế. Mỗi lần bắn ra nhiều nhất 3 cây, mỗi cây tạo thành 1 điểm thương tổn cường chế, ưu tiên kỹ năng 8 điểm. Có thể rót nội lực vào trong ngân châm, 1 điểm nội lực tăng 1 điểm thương tổn, 0,5 điểm ưu tiên.

Hắc huyết ngân châm: 81 cây ngân châm, truy hồn đoạt mạng. Vũ khí cấp DD, trên ngân châm bồi độc, độ ưu tiên 20 điểm, có thể tạo thành 1 điểm thương tổn mỗi giây trong 20 giây. Độc tố có thể chồng thêm nhưng nhiều nhất là 3 cây cùng có tác dụng, ngân châm cứ mỗi phút tự động khôi phục 1 cây, nếu trong chiến đấu nhặt lên có thể trực tiếp sử dụng.

Đỗ Dự đột nhiên nảy sinh ý tưởng: "Tiền bối, nếu như tiểu bối muốn đổi độc bồi trên ngân châm thì có được không?"

Khúc Dương lạnh lùng nói: "Chỉ cần thả ngân châm vào trong rượu, độc tính bên trên sẽ tan biến, ngươi muốn đổi thành loại độc gì cũng được."

Hắn vừa dứt lời thì đã ôm lấy Khúc Phi Yến, kéo theo Lưu Chính Phong bay vút mất.

"Chúng ta đi mộ Thái Ung, sau này không cần gặp lại."

Trong rừng, chỉ còn lại câu nói kia và tiếng lá rì rào.

Đỗ Dự liều chết hoàn thành nhiệm vụ cứu vớt Khúc Dương, Lưu Chính Phong, trả giá là mất đi Nghi Lâm, tịch tã kiếm phổ đổi lấy 1000 điểm phản diện, kỹ năng niệm hoa phi diệp và hắc huyết ngân châm, cũng không biết là lợi hay thiệt nữa.

Nhìn vào Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San một đường đuổi đến, Đỗ Dự cúi đầu hít một hơi thật sâu rồi bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Tiểu Tặc Chiến Hiệp Nữ

Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đang trong lúc nôn nóng, Nhạc Linh San mấy lần nhao nhao muốn quay về nhưng là Ninh Trung Tắc đều nhẹ nhàng khuyên nàng tiếp tục tìm, nay thấy Đỗ Dự chủ động xuất hiện thì cả hai vui mừng quá độ, cùng lúc vây công.

Đỗ Dự tâm tình khẩn trương, cũng không biết Khúc Dương chỉ điểm cho mình có thể đánh bại Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San hay không. Nhạc Linh San thì không nói làm gì, Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc cho dù trong giới võ lâm, cũng là cao thủ hạng nhất.

Hắn thi triển vạn lý độc hành, tốc độ di chuyển lên đến 28 điểm, dưới chân như có gió đẩy, điên cuồng chạy.

Ninh Trung Tắc không khỏi vội vã, nếu tên tiểu tặc này lại chui vào trong rừng trúc thì đi đâu bắt hắn chứ? Trọng phu đã biến thành có chút quái dị, quan hệ sâu đậm với tiểu tặc này, nhất định phải bắt được đối phương, hoặc là rửa sạch oan khuất cho trọng phu, hoặc là đòi giải được! Nếu như không có giải được thì dứt khoát một đao giết chết tiểu tặc này để giải hận trong lòng!

Nàng vừa lên đã là Hoa Sơn ngọc nữ thập tam kiếm, chiêu chiêu chào hỏi người Đỗ Dự.

Đỗ Dự vừa đánh vừa trốn, dẫn Ninh Trung Tắc chạy sâu vào trong rừng.

Ninh Trung Tắc thông minh như vậy sao không nhận ra kế dụ địch của hắn chứ? Nhưng nàng đánh cùng tiểu tặc này hồi lâu, cũng biết kẻ này công phu không vững, ngoài chân truyền khinh công của Điền Bá Quang ra thì đao pháp quyền cước chỉ là trò đùa thôi. Cho nên Ninh Trung Tắc truyền lời cho Nhạc Linh San: "Đừng đợi ở đây, đợi mẹ bắt hắn lại!"

Nàng đột nhiên tăng mạnh tốc độ, đập lên lá trúc mà lướt, điên cuồng đuổi theo Đỗ Dự.

Đỗ Dự ngấm ngầm kinh hãi về khinh công của vị ngọc nữ này, cũng vội dùng toàn lực, chạy trái rẽ phải, khó khăn lắm mới kiên trì qua hai cái đầu núi, cuối cùng cũng bị Ninh Trung Tắc đuổi kịp, một kiếm đâm tới!

"Tiểu tặc chịu chết!" Ninh Trung Tắc yêu kiều quát.

Đỗ Dự không khỏi nảy sinh tức giận trong lòng. Nếu không phải trọng phu người Nhạc Bất Quần dùng mắt nhìn người thì ta sao phải lưu lạc giang hồ, làm bạn ác nhân Điền Bá Quang chứ? Nếu không phải hắn tham tịch tà kiếm phổ thì sao ta vài lần suýt chết, giờ thân trong tuyệt cảnh? Nếu không phải hắn kiên trì giết người diệt khẩu, ta và Nghi Lâm nào phải chịu oan, cuối cùng rơi vào chia ly như này? Cuối cùng, tịch tà kiếm phổ lấy được rồi mắt cũng đều nhờ ngụy quân tử này! Nhạc Bất Quần tuy trả giá là tự cung thêm vào công lực sứt giảm mạnh nhưng làm sao đủ đền bù cho hắn và Nghi Lâm chứ?

Vậy thì tạm tính toán trên người người đi! Hắn một cái lẩn người tránh qua kiếm của Ninh Trung Tắc, ha ha khẽ cười nhảy lên tiết trúc, nhảy vọt một đoạn.

Mắt đẹp Ninh Trung Tắc chợt lóe, một chiêu ninh thị nhất kiếm, kiếm khí bắn xa mạnh mẽ ép người lao đến! Ninh Trung Tắc là cao thủ khí tông số hai của phái Hoa Sơn, tạo nghệ lấy khí ngự kiếm có thể nói là tuyệt đỉnh, không thua kém Nhạc Bất Quần là bao!

Khí tượng lang cổ trên ngực Đỗ Dự đột nhiên tru lên, hắn vội quay đầu bắn ra một con mưa ngân châm!

Lần này đến phen Ninh Trung Tắc kinh ngạc!

Đỗ Dự chỉ làm bộ muốn chạy chính là vì dụ nàng nhảy lên, để thi triển đặc kỹ hắc huyết ngân châm!

Ninh Trung Tắc không hổ là Hoa Sơn ngọc nữ, trên không chiêu thức dùng hết, không chỗ mượn lực nhưng vẫn mạnh mẽ biến chiêu, thu hồi ninh thị nhất kiếm, nhổ ra một búng máu trà giá đồng thời trường kiếm trong tay khua múa, ngăn lại hắc huyết ngân châm.

"Keng keng keng!" Ngân châm liên tục bị Ninh Trung Tắc đánh rơi.

Đồng khổng Đỗ Dự co rút lại! Hắn xem thường Ninh Trung Tắc rồi! Ngọc nữ thập tam kiếm pháp của Ninh Trung Tắc có độ ưu tiên cao hơn hắc huyết ngân châm của mình, đây là lý do trực tiếp làm ngân châm bị nàng ta đánh văng. Nếu cứ theo tiết tấu này thì Ninh Trung Tắc hoàn toàn có thực lực dùng kiếm ngăn lại toàn bộ 81 cây ngân châm!

Cao thủ như này quả không hổ là Hoa Sơn ngọc nữ!

Đỗ Dự đành liều ném sạch toàn bộ ngân châm trong tay! Sắc mặt Ninh Trung Tắc lạnh lại, trường kiếm trong tay nàng uốn dẻo như linh xà, lần lượt đánh bay ngân châm.

"Tiểu tặc, để xem sau khi ngươi dùng hết ngân châm thì làm sao chống lại kiếm của ta!" Ninh Trung Tắc khẽ lên tiếng trào phúng.

Đột nhiên nàng cảm thấy rục rịch tê rần, kinh hãi trong lòng!

"Sao có thể chứ? Sao ta không ngăn được ngân châm của tiểu tặc này?" Ninh Trung Tắc vừa sợ vừa giận nghĩ.

Khi nhìn xuống trường kiếm trong tay, nàng đột nhiên hiểu ra. Hóa ra, trường kiếm của nbb bị Đỗ Dự đánh vắng, trong cơn cuồng nộ, Nhạc Bất Quần rút bội kiếm của Ninh Trung Tắc tiếp tục đuổi giết. Mà Ninh Trung Tắc sau khi mất bội kiếm thì chỉ đành lấy bội kiếm của Nhạc Linh San - Bích Thủy kiếm đuổi giết Đỗ Dự.

Thanh Bích Thủy kiếm này vốn là danh kiếm, Nhạc Bất Quần lấy được ở long tuyền Chiết Giang, chém sắt như chém bùn vô cùng sắc bén. Nhạc Linh San thấy vậy thì vui vẻ đòi mượn. Ninh Trung Tắc lựa chọn kiếm này là vũ khí không sai, cậy vào bén nhọn của kiếm, dù đối mặt với trường lão ma giáo, nàng cũng có thể chiến một trận. Nhưng Bích Thủy kiếm mạnh ở sắc bén, không được mềm dẻo như quán trường kiếm Ninh Trung Tắc hay dùng, công kích sắc bén nhưng phòng thủ không đủ! Chỉ một chút chênh lệch này làm Ninh Trung Tắc trúng một cây ngân châm!

Ninh Trung Tắc kinh nghiệm giang hồ phong phú, trúng châm không chút hoảng loạn. Tóm lại nội lực nàng hùng hậu, cho dù có độc thì sau khi phong bế kinh mạch lại cũng không thương hại gì, đợi chiến đấu xong thì vận nội lực đẩy ra sạch là được. Mà trên người tiểu tặc này có kỳ độc gì được chứ?

Chiến đấu tiếp tục tiến hành, Đỗ Dự cậy thân pháp nhanh nhẹn, né trái nhảy phải, liên tục di chuyển kèm không ngừng ném hắc huyết ngân châm, lợi dụng lỗ hổng phòng ngự của Ninh Trung Tắc mà may mắn ném trúng mấy cây châm.

Cuối cùng khi 81 cây ngân châm ném hết thì Ninh Trung Tắc chỉ trúng 4 cây.

Ninh Trung Tắc nắm chắc chiến cục, thân thể bật lên, trường kiếm súc thế đâm đến, Bích Thủy kiếm rít lên từng tiếng long ngâm trên không trung, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, kiếm quang lóa mắt làm không ai dám nhìn thẳng!

Đỗ Dự ngực trúng kiếm, Bích Thủy kiếm bén nhọn thế nào chứ, một kiếm này đâm thủng ngực hắc, trực tiếp đánh vào trạng thái gần chết! Đỗ Dự phun máu bay rớt ra ngoài, đùng ngã vô số gậy trúc. Bên người hắc gờ không còn Nghi Lâm tụng kinh, dù cho có thiên hương đoạn tục cao nhưng thứ này chỉ đối phó ngoại thương mà hiệu quả rất chậm, giờ chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Gương mặt Ninh Trung Tắc băng sương, mắt đẹp tràn đầy sát ý, trường kiếm chỉ xéo, yếu điệu bước tới bộ dáng như nữ thần hạ phàm thể diệt trừ hết thảy yêu ma!

"Bằng môn tà đạo mạnh đến đâu thì cũng chỉ là tà đạo, sao thắng được chính đạo chứ?"

Nàng vừa nói dứt lời thì thân thể khẽ run nhẹ.

"Đây là gì? Không phải độc được..." Ninh Trung Tắc cảm thấy từ đan điền dâng lên từng luồng khí nóng, lập tức suy nghĩ miên man không khỏi kinh hãi thất sắc, không nhìn Đỗ Dự trọng thương gần chết mà vội ngồi xuống đá tọa, định ép độc tố ra.

Đỗ Dự gian nan cười, lòng ngực mơ hồ máu nhưng trong lòng tràn đầy sáng khoái!

"Ngươi!" Ninh Trung Tắc vừa sợ vừa giận: "Ngươi quả nhiên là tặc tử truyền nhân của Điện Bá Quang! Không ngờ bôi dâm dược trên châm!"

Thứ Đỗ Dự dựa vào không phải là độc trên hắc huyết ngân châm, độc tố tiến vào thân thể dễ tạo thành sát thương tàn phế nhưng bất lợi với bước thứ hai trong kế hoạch của hắc, hơn nữa đối phó với dạng cao thủ như Ninh Trung Tắc, chút độc đó còn chưa đủ dùng. Muốn đối phó nàng chỉ có thể dùng được vật trân quý của Điện Bá Quang - cửu tiêu vân ngoại hoàn!

Dược vật này Điện Bá Quang mất mười năm, tỉ mỉ phối chế để đối phó với những hiệp nữ tiên tử võ công cao cường như Ninh Trung Tắc, nếu không sao cần phí sức luyện dược để đối phó với những tiểu thư xinh đẹp tay không sức trời gà chứ? Dược này độ ưu tiên cao đến 24 điểm, cho dù lấy nội lực của Ninh Trung Tắc cũng không thể hóa giải. Dâm dược trên ngân châm đủ để làm Ninh Trung Tắc tay chân tê dại, không động đậy được, tình dục đốt người, suy nghĩ miên man.

"Ngươi... hỗn đản!" Ninh Trung Tắc thẹn phần đan xen, dùng sức ném ra Bích Thủy kiếm trong tay, Đỗ Dự gãy dựa tránh được, thoát khỏi cái chết.

"Dù chết cũng phải giết ngươi." Ninh Trung Tắc cắn chặt răng, mắt đẹp tràn đầy sát ý, rõ ràng vị nữ hiệp này cảm giác chính nghĩa rất lớn, dù chết nàng cũng phải giết được truyền nhân của Điện Bá Quang!

Đỗ Dự gian nan bò lên nhưng đầu hoa mắt ong. Lấy thực lực của hắc, nếu không có vận lý độc hành, hắc huyết ngân châm thêm vào cửu tiêu vân ngoại hoàn, thêm vào chiến đấu địa hình đặc thù mới có thể cầm giữ cao thủ hạng nhất Ninh Trung Tắc này. Lúc này hắc mạnh mẽ sốc lên tinh thần, thi triển vận lý độc hành uốn lượn chạy trốn.

Ninh Trung Tắc được lực dần dần phát tác nhưng vẫn liều chết loạn choạng đuổi phía sau! Tín niệm chống đỡ nàng chính là giết chết tiểu ác tặc này! Đừng nhìn nàng mất đi trường kiếm mà sợ ý, nếu để nàng áp sát thì chỉ riêng đôi tay ngọc kia cũng đủ để lấy mạng tiểu tặc đang chạy bán sống bán chết phía trước!

Đỗ Dự cười khổ không thôi, hắc đối phó với Ninh Trung Tắc là vì chạy trốn, vì mạng sống. Vì sao Ninh Trung Tắc nhất định phải dòn bản thân vào chỗ chết?

Hai người chỉ có thể một đường cắn răng kiên trì chạy đuổi.

Cuối cùng, sau một hồi lâu, Đỗ Dự chạy đến một sơn động bí ẩn, cuối cùng ngã sấp không động đậy được nữa. Vết thương trên người hắc rất nặng, mất máu không ít, một khi kẻ mạo hiểm tiến vào trạng thái gần chết, tốc độ giảm nửa, phải lập tức nghỉ ngơi hoặc ăn dược, thoát khỏi trạng thái gần chết mới

khôi phục bình thường.

Ninh Trung Tắc dùng tín niệm nữ hiệp mạnh mẽ, thất tha thất thểu xông vào sơn động, yêu kiều quất lên xông vào.

Đỗ Dự không khỏi cười khỏ, chẳng lẽ bản thân cứ yên lặng vô danh chết trong sơn động này sao? Nghi Lâm còn bị tù cầm ở Huyền Không tự chờ mình tới cứu! Nghĩ đến đây, trong lòng hần trần đầy không cam! Đầu sói nơi ngực cũng gào gào lên!

Ninh Trung Tắc mặt ngọc đầy sát ý, một chương võ xuống.

Chương phong áp đến làm lông măng Đỗ Dự dựng đứng. Hần chỉ kịp nghĩ mệnh ta xong rồi là lệch đầu chết ngắt!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thủy Phán Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Hiên Viên Thái Bô Pháp

Đỗ Dự thần du thái hư, thân như lạc vào huyền cảnh.

"Ta chết rồi sao?" Hần không khỏi bi thương suy nghĩ.

Bỗng một vị tiên nữ, váy áo bay múa, nhẹ nhàng bay tới, vừa gặp đã cười. Ánh mắt vị tiên nữ này vừa liếc qua người Đỗ Dự, Đỗ Dự lập tức âm thầm kinh ngạc vì dung mạo vị tiên nữ này có đến 9 phần giống với Ninh Trung Tắc đuổi giết mình.

Tiên nữ khẽ cười, phong tình vô hạn nói: "Ta là phi tử Hoa Sơn ngọc nữ của Hiên Viên hoàng đế, ngươi được nội kinh hoàng đế, lại luyện Hiên Viên thái bô pháp, gặp nhau lần này là có duyên. Ta phụng lệnh Hiên Viên hoàng đế, tiến đến truyền thụ cho ngươi diệu dụng Hiên Viên thái bô pháp."

Nói xong, vị tiên nữ cực giống Ninh Trung Tắc này kéo tay Đỗ Dự, nụ cười luôn hé, sóng mắt lấp lánh, trần đầy phong hoa. Đỗ Dự lúc trước nói với Điền Bá Quang ưa thích nhân thể, nhất là thực phụ cũng không phải nói dối. Rất nhanh sau, hai người đã tiến vào một nơi động thiên phúc địa, nơi này bày biện thanh đạm, chỉ có một tấm giường đá, một đài trang điểm, một bàn hoa quả, ngoài ra không còn vật gì khác.

Vị Hoa Sơn ngọc nữ này khẽ cười nhẹ, như đẩy Đỗ Dự lên giường rồi đẩy phong tình ngồi lên đùi hần, lần lượt giảng các tư thế, biến hóa uyển chuyển của Hiên Viên thái bô pháp cho hần nghe.

"... long phiến, hổ bộ, viên bác, thiên phụ, quy đằng, phượng tường, thỏ duẩn hào, ngư tiếp lân, hạc khiêu cảnh... ta nói ngươi đã nhớ kỹ chưa?"

"Nếu như chỉ biết một đường tiến mạnh thì như Ngộ Không nhai nhân sâm, hời hợt vô vị. Hoàng đế nội kinh thâm ảo, loại người lạn dâm sao có thể lĩnh ngộ chứ?"

Hoa Sơn ngọc nữ thấy Đỗ Dự đang ngáy giấc nhìn mình, liền cười khúc khích, ị ối vào lòng Đỗ Dự, kiều mỹ nói: "Nếu như tiểu tử ngọc nữ không muốn nghe lời nhãi, vậy thì thử luyện một phen xem?"

Đỗ Dự nghĩ tới dù sao bản thân đã chết, Hoa Sơn ngọc nữ này lại giống Ninh Trung Tắc hại chết chính mình đến 9 phần, chính mình lại đang không chỗ phát tiết phần uất. Nếu như nàng đã muốn chính mình luyện, vậy thì sao phải khách khí chứ? Một phen phần uất, dồn dập phát tiết lên người vị tiên nữ này!

Hoa Sơn ngọc nữ cười khanh khách nói: "Khoan đã, đừng có học Ngộ Không cậy mạnh đấy! Nhớ phải dùng toàn bộ Hiên Viên thái bô pháp, nếu không sau này đừng hòng đụng vào ta nữa."

Ngư tử phong tình thành thực, sóng mắt mê nhiếp câu hồn đoạt phách, váy áo bay múa từng mảng như hồ điệp, Đỗ Dự rất nhanh đã lạt mắt trong phong tình vu vật Hoa Sơn ngọc nữ, hồn phách lạc mất bản thân.

Long phiến, hổ bộ, viên bác, thiên phụ, quy đằng, phượng tường, thỏ duẩn hào, ngư tiếp lân, hạc khiêu cảnh... Từng tư thế một lần lượt được dùng ra, mấy phen mấy mưa cùng vị Tương Vương thần nữ, trùng trùng y ni tiểu hồn, đủ loại phong tình nhiếp hồn, khó có bút mực nào tả xiết.

Cho đến sau khi cuồng triều làm người mê đắm rút đi, Hoa Sơn ngọc nữ mờ hơi đầm đìa, mắt khẽ nhắm, nằm im ngọt ngào trong lòng Đỗ Dự ngủ say.

Sáng sớm, một giọt sương tách một cái nhỏ xuống mặt Đỗ Dự làm hần vội vàng tỉnh giấc, nào còn dấu vết hoan lạc chứ?

"Ta còn sống sao?" Đỗ Dự không khỏi vui vẻ trong lòng, "Vì sao không chết? Hoa Sơn ngọc nữ kia là ai? Đó là giấc mộng sao?" Đỗ Dự trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Bỗng hán ngửi thấy hương hoa quen thuộc, chính là mùi hương trên tóc Hoa Sơn ngọc nữ. Hán vội cúi đầu xuống nhìn. Chỉ thấy toàn thân hán trần trụi, trong lòng còn có một mỹ nhân vóc dáng nóng bỏng cuộn người ngủ say. Đó không phải Hoa Sơn ngọc nữ thì là gì?

Không đúng, cẩn thận nhìn lại thì chính là Ninh Trung Tắc điên cuồng đuổi giết hán! Đêm đục đêm qua, không phải mộng!

Lúc này Ninh Trung Tắc tỉnh lặng kể má lên lồng ngực rộng rãi của Đỗ Dự, sau cơn mưa gió đầy đủ, thân thể thành thực phát ra hương khí kích tình. Cánh mũi nàng phập phồng, gương mặt đỏ hồng y như quốc hoa mẫu đơn chịu đủ mưa móc, trong ung dung quý phái này lên tia mãnh mai làm người yêu thương mãi không thôi.

Đỗ Dự không khỏi mồ hôi lạnh đầm đìa. Nói thật, hôm qua hán dùng cửu tiêu vân ngoại hoàn thay cho độc trên hắc huyết ngân châm, vốn chỉ là để dạy cho nữ hiệp Ninh Trung Tắc một bài học mà thôi. Do thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn, nếu không làm như vậy thì quả thật không thoát được Ninh Trung Tắc đuổi giết. Nhưng là Ninh Trung Tắc võ công rất cao, cho dù may mắn đắc thủ, cũng đuổi giết hán gần chết, trốn đến sơn động này chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Tối qua chuyện gì đã xảy ra? Hán vội vàng tra xem không gian.

"Do cửu tiêu vân ngoại hoàn, Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc sa vào trạng thái mê loạn, phát động công kích dục vọng với người. Trong trạng thái vô thức, người sử dụng Hiên Viên thái bổ pháp với Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc. Dưới Hiên Viên thái bổ pháp, người và Ninh Trung Tắc tiến hành song tu 9 lần. Do nội công Ninh Trung Tắc hơn xa người, người thu được 2 điểm nội công, 20 điểm nội lực."

Chỉ mấy dòng ngắn ngủi này đã giải thích rõ chuyện tối qua.

Dưới một giờ đuổi giết, cửu tiêu vân ngoại hoàn cuối cùng phát huy tác dụng ngay thời khắc Ninh Trung Tắc bỏ chương về hướng Đỗ Dự, làm thay đổi chương này thành run rẩy vạch áo hán. Nàng lập tức đỏ lên người hán.

Kịch tình phía sau khác không nhiều với giấc mộng của Đỗ Dự. Đỗ Dự khẽ sờ mũi cười khỏ, chính mình dùng dâm dược trộm lấy lão bà Nhạc Bất Quần hay là chính mình mất lực phản kháng bị nữ hiệp Ninh Trung Tắc chơi rồi lại chơi đây?

Hình như là về sau a. Bởi vì trong ấn tượng của Đỗ Dự, chính mình mất máu quá nhiều, yếu đến ngã trên đất, bị Nhạc phụ nhân, Ninh nữ hiệp ý xuân dập dờn, nhiệt tình trêu chọc, bá vương thượng cung, chịu thảm a... Không nói nữa, càng nói càng muốn rơi lệ a... Vấn đề hiện tại là làm sao chạy thoát khỏi mẫu hồ đang ngủ say này đây?

Hán khe khẽ gỡ cánh tay ngọc đang ôm lấy cổ mình xuống, chậm thật chậm thả xuống, nhẹ nhẹ cảm nắm chân ngọc trắng muốt thon dài đang bám eo mình từ từ mở ra. Vừa lưu luyến liếc nhìn mẫu đơn lộ xuân, hiệp nữ lửa lỗ ngủ thì lập tức máu mũi ào ào đổ xuống. Ninh Trung Tắc dù đã hơn 30 tuổi nhưng sắc đẹp tuyệt trần, thêm vào không ngừng luyện công nên xem giống một tỷ tỷ của Nhạc Linh San hơn. Nàng đêm qua trúng cửu tiêu vân ngoại hoàn, thêm vào Đỗ Dự ra sức phục vụ 9 lần, lúc này mưa móc đầy đủ, ngủ say ngọt ngào. Mỹ nhân phấn má hồng nhuận, trang phục dưới cơn mưa rào đã sớm tan thành từng mảnh để lộ thân thể thành thực của nhân thể, lồi lõm lung linh, nên lồi thì lồi, nên lõm thì lõm thêm vào chân dài trắng muốt, không nơi nào không làm Đỗ Dự thêm khát không thôi.

Ninh Trung Tắc so với Nghi Lâm thì quả là mai nên nhường ba phần trắng cho tuyết, tuyết thì hơn mai một đoạn hương, xuân hoa thu nguyệt, mỗi thứ một nét đẹp. Đỗ Dự nhìn đến nóng rực nhưng cũng không dám dừng lâu, khe khẽ bước chân như mèo trộm cá, vội vã rời đi.

Nhạc Bất Quần một mực đuổi giết hán diệt khẩu, cuối cùng bị hán dùng tịch tà kiếm phổ giả hãm hại thành thái giám, công lực giảm mạnh. Ninh Trung Tắc tiếp tục đuổi giết hán thì lại bị độc châm dâm dược làm mất đi không chế, lần này hán đắc tội nhân sĩ chính phái càng nhiều, oán thù kết càng thêm đậm.

Ai ngờ, hán vừa mới đi tới cửa động, Ninh Trung Tắc khẽ vươn vai, ngáp lớn kèm theo lười nhác mở mắt đẹp...

"Ông trời, ngài không hại chết ta không cam tâm sao!" Đỗ Dự ngửa lên trời thở dài.

Ninh Trung Tắc còn đang lơ mơ mới tỉnh, khi thấy chính mình trần trụi không mảnh vải, tiểu tặc đáng chết kia lại như muốn chuồn ra cửa động thì lập tức sét đánh toàn thân!

Nàng vừa giận vừa tức một chương võ hướng Đỗ Dự! Đỗ Dự nào dám tiếp ngọc chương của Ninh nữ hiệp, đêm qua hán đã lĩnh giáo đủ độ mạnh mẽ của nữ hiệp này rồi nên lần này vội vã trốn ra cửa động.

Ninh Trung Tắc như báo cái đuôi theo nhưng đột nhiên a một tiếng lui về phía sau.

Đỗ Dự đắc ý không thôi nói: "Ninh nữ hiệp, nàgnếu không xấu hổ thì đuổi giết ta đi. Tốc độ của ta nàng cũng biết, không có trăm tám mươi dặm thì đừng hòng đuổi kịp. Đến lúc đó người ngoài tha hồ nhìn thân hình nóng bỏng của nàng một đường lửa lỗ trăm dặm, xem nàng có xấu hổ hay không?"

Ninh Trung Tắc ngây ngốc quỳ ngồi trong sơn động, hai tay che kín chỗ thẹn thùng, nước mắt như châu rơi xuống, tay phải giơ cao rồi đột nhiên vỗ xuống thiên linh cái!

Nàng không ngờ cương liệt như vậy, muốn tự sát!

Đỗ Dự kinh hãi thất sắc không thôi. Hán tuy hận Nhạc Bất Quần thấu xương nhưng vẫn mang theo kính ý với Ninh Trung Tắc ôn nhu hào sảng, kiên trì chính nghĩa. Đêm qua dùng dâm dược đối phó nàng cũng chỉ vì chạy trốn giữ mạng, cũng không phải có ý muốn phá hoại danh tiết nàng. Dù cho có Hiên

Viên thái bô pháp nhưng Đỗ Dự không định trở thành dân tộc như Điền Bá Quang, ngược lại, nếu là song tu tình chàng ý thiếp thì hẳn mới hoan nghênh đón nhận. Đêm qua thái bô song tu cùng Ninh Trung Tắc tuy mang đến 2 điểm nội công, thuộc về chỗ tốt ngoài ý muốn nhưng Đỗ Dự cũng không định mượn dân dục khổng chế Ninh Trung Tắc.

"Ninh nữ hiệp không nên!" Đỗ Dự nhún một cái, lướt vào trong động đồng thời một tay nắm chặt ngọc chuông của Ninh Trung Tắc.

Ninh Trung Tắc tu nội lực, xoay tay tát một cái thật mạnh lên mặt Đỗ Dự. Cái tát này làm Đỗ Dự mặt sưng lên như mặt heo.

"Ngươi ngươi..." Thanh âm Ninh Trung Tắc run rẩy: "Ta thề giết ngươi rồi tự tận tạ tội!"

Đỗ Dự kêu to: "Ninh nữ hiệp, nghe lời ta nói rồi chết cũng không tiếc."

Ninh Trung Tắc hơi tỉnh táo lại, dùng mảnh vải trên đất che đi bộ ngực đong đưa, cắn hận nói: "Nói đi!"

Đỗ Dự nuốt nước bọt, vội vàng suy tư nói: "Không biết Ninh nữ hiệp có nhớ chuyện đêm qua?"

Ninh Trung Tắc cho là hắn muốn dâm dục chính mình, hai má ửng đỏ, mảy liễu dựng đứng định giết quách hắn đi cho xong.

Đỗ Dự thấy nét mặt nàng nên vội kêu to: "Ta nói là đêm ta bị người đuổi giết, mất rất nhiều máu, ngã trên đây bất tỉnh nhân sự. Sớm nay tỉnh lại thì thấy như này, Ninh nữ hiệp, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Này quả thật là làm bừa cấn ngược lại! Ninh Trung Tắc hơi sùng sốt, nàng nỗ lực nhớ lại. Được một lúc thì sắc mặt đỏ thẫm như trích ra máu.

Hôm qua nàng đuổi giết tiểu tặc này, hắn dùng độc châm đối phó nàng làm nàng đuối tới son động định lấy mạng hắn, nào ngờ đúng lúc được lực phát tác, chính mình... bá vương ngành thượng cung với hắn!

Từng hình ảnh tiêu hồn thực cốt như điện ảnh thả chậm hiện về... Ninh Trung Tắc nước mắt lã chã, rú khóc không thôi. Hình như là chính mình manh mẽ đòi hắn a...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Trúc Hải Tiên Nữ

"Nhưng người dùng dâm dục đối phó ta..." Ninh Trung Tắc cuối cùng tìm ra điểm then chốt, ưỡn ngực hỏi.

Đỗ Dự xách lên con nhím nhỏ trong son động, con nhím vốn định trốn nhưng vừa bị Đỗ Dự bắt lại là nó cuộn tròn lại, chìa ra gai nhọn trên người. Đỗ Dự chỉ vào con nhím cười khổ nói: "Ninh nữ hiệp, nàng là đại hiệp chính môn, ta trước mặt nàng như con nhím nhỏ yếu này. Nàng rút kiếm giết ta chẳng lẽ còn không cho ta dùng toàn lực phản kháng? Thiên hạ nào có đạo lý này chứ?"

Ninh Trung Tắc lạnh giọng nói: "Yêu ma quỷ quái, người người đều có thể tru sát!"

Đỗ Dự bị Ninh Trung Tắc nói đến tức giận, lớn tiếng đáp lại: "Ta không thù không oán với phái Hoa Sơn các người, rõ ràng là Nhạc Bất Quần ở nhà cũ Lâm gia tính toán tịch tã kiểm phổ trên người ta, hại chết Định Dật sư thái, đuổi giết ta và Nghi Lâm mới kết xuống thù oán này. Chẳng lẽ ta nên đứng ở đó mặc cho hắn giết sao? Còn sau này, hắn tự cung luyện kiếm, tẩu hỏa nhập ma rõ ràng là tự gieo gió gặt bão! Nếu không phải tham lam kiểm phổ thì sao làm ra chuyện điên cuồng như vậy?"

Ninh Trung Tắc lập tức cứng họng. Nàng mặc dù trước mặt trăm người bảo vệ danh dự trượng phu nhưng hàng ngày đầu gối tay ấp, sao không biết trượng phu khác thường chứ? Tịch tã kiểm phổ kia từ đâu mà có? Định Dật sư thái vì sao sau khi đi cùng trượng phu lại viên tịch? Trượng phu vì sao đuổi giết không tha tiểu tặc này và Nghi Lâm kia? Chân tướng sự tình đã dần sáng tỏ, chỉ là Ninh Trung Tắc không muốn tin, cũng không dám đối mặt mà thôi.

Trượng phu của nàng mà một nguy quân tử, chân tiểu nhân tàn nhẫn vô cùng, vì mạnh hơn mà không chừa thủ đoạn!

Tiểu tặc này tuy dùng kiếm phổ giả hại trượng phu mình, lại cướp đi trinh tiết chính mình nhưng xét cho cùng thì hắn cũng như con nhím đang cuộn tròn kia, tất cả chỉ vì cầu sinh! Nếu không phải chính mình và trượng phu ép bức không tha, khắp nơi đuổi giết thì sao hắn phải dùng thủ đoạn hạ lưu đối phó với mình chứ?

Ninh Trung Tắc yên lặng rơi lệ, ngồi thẳng tắp như bò tót đất vậy.

Đỗ Dự thấy vậy nào dám rời khỏi.

Ninh Trung Tắc cuối cùng thở dài một tiếng nói: "Thôi, ta đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, ngươi đi đi."

Nàng từ từ đi tới cầm lấy Bích Thủy kiếm, định dùng kiếm tự vẫn!

Đỗ Dự một lần nữa nhào lên người nàng, nắm chặt lấy Bích Thủy kiếm. Hắn lo sợ Ninh Trung Tắc nghĩ không thông nên vội đẩy ngã nàng. Dù kiếm kia sắc bén vô cùng, máu tươi chảy ròng ròng từ bàn tay hắn nhưng Đỗ Dự vẫn nhất quyết không buông tay.

Ninh Trung Tắc tức giận nói: "Ngươi làm gì đây? Mau buông tay!"

Đỗ Dự giận dữ hét: "Nàng vì sao một mực muốn chết?"

Ninh Trung Tắc lệ hoa tuôn rơi khóc nói: "Ta đã mất trinh tiết, còn mặt mũi nào sống tạm chứ?"

Đỗ Dự vốn kính ngưỡng Ninh Trung Tắc, đêm qua lại có tình duyên song tu nên nào chịu để mỹ nhân này hương tiêu ngọc vẫn chứ? Hắn giật lấy kiếm của nàng, gầm lên: "Thê Nhạc Linh San thì sao? Nàng ta hiện tại còn đang tìm nàng đây, nàng vì trượng phu của mình mới đuổi giết ta, nhân duyên sai sót mới mất trinh tiết. Sai lầm này sao có thể tính lên mình nàng chứ?"

Ninh Trung Tắc sùng sốt nói: "Vậy sai lầm này phải tính cho ai?"

Đỗ Dự ôm lấy thân thể linh lung hấp dẫn của nàng, huyết khí trào dâng nhiệt huyết nói: "Là lỗi của ta! Nếu nàng nhất định phải giết ai đó, vậy thì giết ta đi."

Trái tim Ninh Trung Tắc không khỏi thình thịch đập.

Nàng vội quay đầu đi, lạnh lạnh nói: "Ngươi nếu còn không đi thì ta sẽ một kiếm giết ngươi sau đó tự sát."

Đỗ Dự cười khổ: "Nếu giết ta không quan trọng, ngàn vạn không nên tự ngộ. Mà lại..." Hắn nghiêm túc nói: "Ta và nàng cùng chết trong son động, truyền tới giang hồ thì lời đồn cũng đủ để nàng chết không an lòng."

Ninh Trung Tắc thấy hắn chuyện chuyện suy xét vì mình, nhớ đến vị trượng phu lãnh khốc tự tử kia không khỏi khổ sở, buồn bã rơi lệ.

Đỗ Dự thấy tâm tình nàng đã khôi phục nên ngồi xuống, cười khổ nói: "Chuyện đêm qua giữa chúng ta..."

Ninh Trung Tắc hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Đỗ Dự vội sửa lời: "Khụ khụ, hôm qua chúng ta kịch chiến một phen, ta bị Ninh nữ hiệp đâm trúng một kiếm, đại bại chạy trốn. Ninh nữ hiệp người đuổi ta một đêm không được nên đành quay lại. Kết cục như này được chứ?"

Ninh Trung Tắc cũng hài lòng với những lời này.

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng khóc nức nở của Nhạc Linh San: "Mụ mụ, ngươi ở đâu? San nhi tới tìm ngươi... mụ mụ ngươi đâu rồi?"

Mắt đẹp Ninh Trung Tắc đỏ lên, nước mắt lại muốn rơi xuống. Nàng dù cho tính cách cương liệt, có lỗi với trượng phu nên muốn tự sát. Nhưng là Nhạc Linh San còn chưa kết hôn, Nhạc Bất Quần lại là loại người kia, nếu nàng ra đi thì Nhạc Linh San sống khổ như nào chứ?

Đỗ Dự ngồi ở nhìn mặt đoán lời, lập tức rên sất khi còn nóng: "Nếu nàng vô cớ tự sát, người trong giang hồ nào không biết nàng bị vũ nhục, mất đi trinh tiết chứ? Nhạc Bất Quần kia thì không sao nhưng Nhạc Linh San sẽ bị xem thường như nào đây?"

Ninh Trung Tắc đành chịu gật đầu.

Đỗ Dự hài lòng định đi.

Ninh Trung Tắc quát lên: "Đi đâu? Mau dẫn ta rời khỏi đây!"

Đỗ Dự kỳ lạ nói: "Nàng không thấy Nhạc Linh San sao?"

Ninh Trung Tắc vội đến mắt tròn lên, má phẫn đỏ ứng: "Bộ dáng của ta như này làm sao gặp Linh San được?"

Đỗ Dự nhìn vào thân hình lỏa lồ của Ninh Trung Tắc và y phục tả tơi trên nền đất không khỏi khó khăn nói: "Ta cũng chỉ có một bộ quần áo..."

Hắn còn chưa dứt lời, Ninh Trung Tắc đã thể hiện bản lĩnh và tác phong mạnh mẽ của nữ hiệp, một cước đạp ngã hắn, không nói hai lời định cướp áo.

Đỗ Dự vội kêu lên: "Nàng không được lại gần đây, còn tiến nữa là ta sẽ hô lên đây?"

Ninh Trung Tắc nhớ đến Nhạc Linh San còn ở gần bên, sắc mặt hồng lên, cúi gắt nói: "Ngươi còn trang phục nào không?"

Đỗ Dự đột nhiên nhớ đến mấy bộ nội y kích dục kia...

Ninh Trung Tắc càng xem càng đỏ mặt, nàng đã là nhân phụ nhưng khi nhìn những bọc bụng hấp dẫn này, đủ loại kỹ xảo khiêu khích đàn ông trên đó cũng phải đỏ mặt tía tai. Nàng hung hăng trừng mắt Đỗ Dự quát: "Quả nhiên là tà đạo! Nam nhân không có ai tốt cả!"

Nhưng lúc này Nhạc Linh San đã đến gần, thanh âm càng lúc càng rõ hơn.

Ninh Trung Tắc thấy sự việc cấp bách nên đành bắt đắc dĩ mặc nội y này vào, dù sao cũng tốt hơn thân trần chạy xuyên rừng.

Nàng trừng mắt nhìn Đỗ Dự lạnh giọng nói: "Nếu như ngươi để ta nghe thấy lời đồn gì trong giang hồ..."

Đỗ Dự khôn khéo nói: "Phu nhân không cần lo lắng, tiểu nhân biết quý mạng."

Ninh Trung Tắc hài lòng gật gật đầu, nhún người lướt ra khỏi sơn động.

Đỗ Dự vội thi triển vận lý độc hành, đuổi sát ngay sau.

Ở phía trước, Ninh Trung Tắc đang nhún lên lá trúc bay vút, nhưng khác với khi trước, lần này trên thân thể trắng nõn như tuyết của nàng là trang phục nội y kích dục. Ngực to, eo thon, mông cong vút, hai chân thon dài ẩn diện dưới lớp lụa mỏng làm Đỗ Dự ở đằng sau thắm hồ quá ngon.

Ai có thể ngờ tiểu tặc như mình có thể thấy cảnh đẹp Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc mặc nội y kích dục, nhếch nhác chạy trốn trong rừng chứ?

Ninh Trung Tắc hung hăng trừng mắt nhìn hấn quát: "Ngươi theo ta để tìm chết à?"

Đỗ Dự cười khổ: "Lệnh ái nhìn thấy ta thì sẽ sinh thị phi không hay, vẫn là cùng chạy trốn a."

Ninh Trung Tắc khẽ gật đầu, nàng là mỹ phụ chín mọng, sao không biết tầm mắt tiểu tặc này một mực lượn lờ những chỗ vải mỏng che không được chứ? Chính mình vì nữ nhi mà nhếch nhác chạy trốn cũng là do hấn ban tặng nên nàng tức giận đập một phát lên mông đít Đỗ Dự: "Đi trước dẫn đường."

Đỗ Dự gật đầu cúi người, cười tà nhảy lên. Hai người rất nhanh đã không nghe thấy thanh âm Nhạc Linh San.

Nhưng sau một phen nhảy vọt, Ninh Trung Tắc liền mệnh lệnh Đỗ Dự tiến vào thành mua trang phục, nàng mặc như này không thể xuất hiện gặp người. Đỗ Dự đang định rời khỏi thì đột nhiên nghe thấy thanh đánh nhau vang ra từ trong rừng trúc. Ninh Trung Tắc vội vàng trốn vào trong một bụi trúc, Đỗ Dự cũng vội chui vào theo.

Bụi trúc nhỏ hẹp, Đỗ Dự vừa vào đã không thành thật, ôm chặt lấy thân thể chín mọng của Ninh Trung Tắc, Ninh Trung Tắc dù thắm hận cũng chỉ dám trừng mắt nhìn hấn không phản kháng. Nếu như để người khác nhìn thấy nàng mặc trang phục như này, cùng tiểu tặc trốn trong bụi cây thì trăm miệng không thể bào chữa, muốn chết cũng muộn.

Hai người còn đang dây dưa không rõ thì hai bóng người xuất hiện!

Không ngờ là Phí Bân và Nhạc Bất Quần. Hai người mỗi người cầm chặt một mảnh cà sa nhưng vẫn tranh đoạt không ngừng.

Ninh Trung Tắc vội sợ đến nín chặt thanh âm, mặc cho Đỗ Dự ôm chặt lấy mình.

Đỗ Dự từ phía sau ôm chặt nhân thể, vừa khẽ chơi đùa vừa suy nghĩ: "Hai người này tại sao lại dây dưa không dứt?"

Đúng ra Nhạc Bất Quần thực lực giảm mạnh, chỉ có Lệnh Hồ Xung giúp, phe Phí Bân người đồng thế mạnh, phải sớm chiến thắng rồi chứ.

Ninh Trung Tắc ở nơi cách trượng phu không đến mười mét, mặc vào nội y hấp dẫn bị tiểu tặc tùy ý khiêu khích chơi đùa, thật là vừa thẹn vừa tức, có lòng muốn điểm huyết, thiên đi tiểu tặc thừa cơ làm loạn này. Nhưng không biết vì sao, thân thể nàng lại khẽ run rẩy đầy vô lực, mà lại sợ Nhạc Bất Quần nghe thấy thanh âm của mình nên chỉ đành dùng tay ôm chặt miệng, đôi mắt hung hăng trừng rồi lại trừng Đỗ Dự.

Nàng nào biết đây là lực lượng của cửu tiêu vân ngoại hoàn, chính là Điền Bá Quang chuẩn bị để đối phó những nữ hiệp võ công cao cường. Tính chất mỹ nhân nhận chủ đã thay đổi thể chất của Ninh Trung Tắc, chỉ cần chủ nhân Đỗ Dự khẽ chạm nàng là tình ý tràn đầy, xuân tình dập dờn.

Nhưng nhìn Nhạc Bất Quần và Phí Bân kịch chiến, có thể thấy hai người đã đánh một ngày một đêm không dứt nhưng tinh thần vẫn tràn trề.

Phí Bân quát: "Nhạc huynh cần gì chấp mê bất ngộ như thế? Chỉ cần ta thôi cò lên, thập tam thái bảo sẽ vây tở, chỉ sợ ngươi chốc lát thịt nát xương tan. Không bằng thả kiếm phó xuống, ta lập tức rời đi, được chứ?"

Nhạc Bất Quần cười lạnh: "Ngươi nếu muốn gọi người thì Nhạc mỗ sớm chạy rồi. Rõ ràng là ngươi muốn độc chiếm kiếm phổ, nếu như đã như này thì chúng ta không ngại nói chuyện."

Hai người đột nhiên tách ra.

Trang phục trên người Phí Bân nhiều chỗ rách nát, hấn thờ dốc nói: "Ngươi muốn như nào?"

Trang phục trên người Nhạc Bất Quần cũng chẳng hơn là bao, hấn nói: "Nếu như chúng ta đã không phân thắng thua, sao không đưa kiếm phổ cho

người kia, chép lại rồi tự cầm đi luyện?"

Phí Bân gật đầu nói: "Như thế rất tốt, mời Nhạc huynh chép một nửa của mình cho ta trước?"

Nhạc Bất Quần tức giận nói: "Sao không phải người chép lại cho ta trước?"

Thế là hai người lại cãi vã.

Ninh Trung Tắc nhìn trò hề tranh đoạt kiếm phổ của trượng phu lập tức tâm như tro tàn. Chỉ là tiểu tặc kia thật đáng ghét, không ngờ thừa cơ thi triển long thảo thủ với hai câu thật trước ngực nàng. Ninh Trung Tắc sợ làm ra tiếng động lại không dám phản kích nên chỉ có thể trừng mắt hung hăng nhìn hấn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Hồ Dữ Thịt Con

Nhưng là thật thoải mái... Ánh mắt Ninh Trung Tắc dần dại đi.

Nhạc Bất Quần và Phí Bân tranh luận cả nửa buổi, cuối cùng quyết định hai người cùng giờ cả sa ra, cùng để cho đối phương chép. Nhưng như vậy lại xuất hiện một vấn đề, hai người vừa chép là điên cuồng hạ bút như những ông bán văn mạng, chỉ mong chính mình chép thật nhanh cho xong rồi thu lại nửa cả sa của mình.

Đỗ Dự khó nhịn cười lớn trong lòng nên đành xoa nắn thật mạnh Ninh nữ hiệp trong lòng, sờ đến hiệp nữ nhân thể thẹn muốn chết, hận không được một kiếm đâm chết hấn.

Nhạc Bất Quần chép đến nửa phát hiện Phí Bân chép nhanh hơn, đã xong sáu phần nên vội thu lại cả sa.

Phí Bân phần nộ quát: "Nhạc huynh có ý gì vậy?"

Nhạc Bất Quần cười nói: "Ta vừa bị thương, tốc độ không nhanh bằng người. Không bằng như này đi, chúng ta tự chép lại cả sa trong tay mình, sau đó giao cho đối phương luyện?"

Phí Bân gật đầu. Hai người tiếp tục chép.

Đỗ dự thì ôm lấy hiệp nữ Ninh Trung Tắc lúc này đã nhân thần tê dại, mê ly, sờ soạng khắp toàn thân nàng, làm hiệp nữ hơi thờ hồn hèn, hỏi hận chồng chất. Biết rõ tiểu tặc này không yên lòng, sao còn để hấn theo sau chứ?

Lát sau, Nhạc Bất Quần và Phí Bân cùng lúc chép xong, đồng thời ném cho nhau.

Nhạc Bất Quần ha ha khê cười, hấn sao chép cho Phí Bân kiếm phổ thật chứ, đó là bản giả Đỗ Dự lừa hấn tự cung. Nghĩ đến bản thân gặp nạn nên cũng muốn kéo theo một tên xuống nước.

Nào ngờ thứ Phí Bân chép cho hấn là tam tự kinh trẻ con văn hay ngâm nga, Nhạc Bất Quần tức giận quát: "Người đùa ta sao?"

Phí Bân nhìn kiếm phổ trong tay, cười lạnh nói: "Người bị tiểu tử kia lừa, luyện thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, ai biết kiếm phổ người chép là thật hay giả chứ?"

Nhạc Bất Quần không khỏi cứng họng. Hai người mỗi người đều có tâm tư, có thể nhất trí mới là lạ.

Nhưng lúc này, từ xa truyền đến thanh âm khóc lóc của Nhạc Linh San: "Mụ mụ, người ở đâu?"

Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc đồng thời biến sắc!

Nhạc Linh San này xuất hiện lúc quan trọng nhất!

Phí Bân ha ha cười lớn nhào hướng Nhạc Linh San!

Nhạc Linh San tuy có công phu nhất định nhưng bảo kiếm bị Ninh Trung Tắc lấy đi, nữ hài này bình thường chỉ luyện kiếm, lơ là quyền cước. Đại tung đương thủ Phí Bân gần như chỉ ra hai chiêu là đã bắt sống được nàng!

Ninh Trung Tắc thấy thể thân thể sợ run, tình dục trong lòng lập tức tan biến, nếu như không phải bị Đỗ Dự ôm thì nàng đã sớm lao ra cứu ái nữ rồi.

Nhạc Bất Quần cũng nhào tới nhưng muộn một khắc.

"Hay lắm!" Phí Bân hắc hắc khẽ cười, bóp chặt cổ Nhạc Linh San, nhìn hướng Nhạc Bất Quần: "Nghe nói ngươi chỉ có một nữ nhi? Sao đây, vì lệnh ái bỏ kiếm phổ xuống, để ta mang đi!"

Nhạc Bất Quần nhìn Nhạc Linh San, ánh mắt ôn hòa nói: "San nhi, đừng sợ, cha sẽ cứu con."

Nhạc Linh San hai mắt đầm lệ nói: "Cha, San nhi biết mà."

Phí Bân đắc ý nói: "Nếu đã như vậy, mời Nhạc chương môn buông xuống kiếm phổ."

Nhạc Bất Quần lớn giọng nói: "Phí Bân, ngươi tốt xấu cũng là cao thủ danh môn chính phái, sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu uy hiếp trẻ nhỏ! Ông trời có mắt, sẽ không để ngươi hoành hành lâu đâu."

Phí Bân sắc mặt khẽ biến.

Nhạc Bất Quần chậm rãi đi tới hướng hắn, cà sa trong tay từ từ đưa qua.

Phí Bân hắc hắc khẽ cười.

Ninh Trung Tắc thấy trọng phụ chịu bỏ kiếm phổ đổi lấy tính mạng nữ nhi, coi như là biết ghim cương trước vực, tâm tình cũng được an ủi ít nhiều.

Nhạc Bất Quần đi tới trước mặt Phí Bân, đưa cà sa qua...

Phí Bân vươn tay đón lấy. Nào ngờ, thứ đưa đến cho hắn lại là một kiếm đâm từ dưới cà sa của Nhạc Bất Quần! Một kiếm này đã dùng bí kỹ cao tăng nhất của Từ Hà thần công, ẩn ẩn mang theo tiếng sấm đánh mà lại được che dưới cà sa nên càng thêm khó tránh!

Phí Bân dù cho mưu trí nhưng hắn cho rằng có Nhạc Linh San trong tay, Nhạc Bất Quần sao có thể ngồi nhìn ái nữ bị giết chứ, lại thấy Nhạc Bất Quần ngoan ngoãn nghe lời nên không chút đề phòng. Lúc này lực chú ý của hắn toàn bộ để trên tịch tà kiếm phổ sắp đến tay nên nào ngờ Nhạc Bất Quần ra chiêu.

Ninh Trung Tắc nắm chặt lấy tay Đỗ Dự, đầu ngón tay trắng bạch lại!

Nàng là đại cao thủ kiếm pháp, sao không nhìn thấy điểm đến đầu tiên của kiếm này là bụng nữ nhi chứ!

Nhạc Linh San vẫn không chút hay biết nói: "Cha, San nhi sợ, mụ mụ không biết đi đâu..."

Phốc một tiếng, trường kiếm xuyên qua phần bụng Nhạc Linh San, đâm xuyên thân thể Phí Bân!

Gương mặt Nhạc Linh San bỗng sùng sồ! Trên mặt Phí Bân cũng là khó tin, hắn chỉ kịp quát giận một tiếng rồi ngã trên đất, bọt máu phun ra. Nhạc Linh San cũng sắc mặt trắng bệch, co quắp ngã trên đất.

Nhạc Bất Quần hồn nhiên không chút để ý đến thương thế ái nữ, cầm lấy cà sa nhuộm máu, liếc mạng ngựa lên trời cười. Tiếng cười kia như là thiên địa đã nắm trong tay vậy!

Phí Bân giãy dụa nói: "Nhạc huynh, bỏ qua cho ta. Ta không cần kiếm phổ nữa..."

Nhạc Bất Quần lạnh lạnh đi qua, một kiếm đâm thủng lồng ngực Phí Bân. Cao thủ phái Tung Sơn này cuối cùng chết vì tranh đoạt kiếm phổ.

Hắn xoay người lại, nhìn vào Nhạc Linh San vì đau mà co quắp người lại than thở nói: "San nhi, con vì tìm ta nên bị Phí Bân phát rồ mất trí chém chết. Ta Nhạc Bất Quần mất đi hài tử, từ đây cơ khổ, dù cho tính cách có chút quái dị thì võ lâm cũng hiểu cho. Đợi khi cha thần công đại thành, lên làm võ lâm minh chủ thì sẽ lập bia cho con. Không có con thì cha không có hôm nay a!"

Nói dứt lời, không ngờ trường kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực Nhạc Linh San.

Ninh Trung Tắc lúc này đã bất chấp tất cả, đột nhiên đứng lên, tay cầm Bích Thủy kiếm xông hướng Nhạc Bất Quần!

"Lão tặc, hồ đồ không ăn thịt con! Ta liều mạng với ngươi!" Ninh Trung Tắc điên cuồng xông đến, bỏ kiếm hướng Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần bỗng kinh hãi, tưởng muốn thu lại kiếm phổ nhưng bị một kiếm của Ninh Trung Tắc chặt lên bả vai, máu tươi văng tung tóe.

Hắn quay đầu lại nhìn hướng Ninh Trung Tắc, vội vã giải thích: "Phu nhân trên người ta có linh dược, có thể chữa thương cho San nhi. Loại sai lang như Phí Bân, dù ta có cho hắn kiếm phổ thì hắn cũng không bỏ qua cho San nhi... Ngươi!"

Đỗ Dự đột nhiên nhìn thấy sau người Ninh Trung Tắc còn có Đỗ Dự! Hắn đồng thời nhìn đến trang phục trên người Ninh Trung Tắc.

"Người... Các người..." Da mặt Nhạc Bất Quần dần đỏ thẫm.

Sắc mặt Ninh Trung Tắc cũng đỏ lên, kiếm kia cũng không chém được nữa, dù sao trong lòng nàng cũng cảm thấy bản thân có lỗi với Nhạc Bất Quần. Nếu không phải Nhạc Bất Quần xuống tay giết nữ nhi thì dù thế nào nàng cũng không ra tay với Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tức giận nói: "Người xem chính mình mặc thứ gì! Dâm phụ, vô sỉ, đem qua người đã làm gì cùng tiểu tặc này?"

Hắn càng nói càng kích động, một kiếm đâm hướng Ninh Trung Tắc!

Ninh Trung Tắc bỗng cảm thấy thiên hạ rộng lớn nhưng còn sống buồn tẻ vô vị, dứt khoát nhắm mắt mặc cho Nhạc Bất Quần chém giết. Nhưng vào lúc then chốt, Đồ Dữ vội lướt qua ôm chặt lấy Ninh Trung Tắc, tránh khỏi một đòn phải chết của Nhạc Bất Quần.

Ninh Trung Tắc khóc nói: "Đề ta chết đi!"

Đồ Dữ gầm lên: "Nhạc Linh San còn chưa chết! Trên người ta có thiên hương đoạn tục cao có thể cứu nàng ta! Nếu như người chết, Nhạc Bất Quần vì giết người diệt khẩu, người chết tiếp theo chính là Nhạc Linh San đấy!"

Ninh Trung Tắc đột nhiên tỉnh táo lại. Nếu chỉ vì nàng, nàng có thể mặc cho Nhạc Bất Quần chém giết nhưng vì San nhi, nàng không thể để mặc Nhạc Bất Quần giết nữ nhi được!

Ninh Trung Tắc khẽ ưm một tiếng, nắm chặt cổ Đồ Dữ hát ra xa: "Mau cho San nhi dừng được!"

Nhạc Bất Quần càng thêm điên cuồng, ánh mắt đỏ ngầu, ha ha cười lớn: "Gian phu dâm phụ, chịu chết đi!"

Ninh Trung Tắc lạnh như băng sương, Bích Thủy kiếm trong tay đánh ra vô số hoa kiếm đón đỡ.

Nàng và Nhạc Bất Quần đã làm sư huynh muội và phu thê hai mươi mấy năm, giữa hai người có vô số lần luyện kiếm, phu thê liên thủ đôi địch nhưng chỉ có hôm nay, vì nữ nhi, sinh tử tương đầu!

Nhạc Bất Quần đã điên cuồng, dùng trường kiếm của Ninh Trung Tắc liên tục đánh ra kiếm pháp.

Đôi bên đều là chính thống Hoa Sơn, lấy khí ngự kiếm, dưới sinh tử tương đầu cũng vẽ lên khung cảnh kinh tâm động phách.

Nhưng là Đồ Dữ vẫn nhìn ra manh mối. Công lực lúc này của Ninh Trung Tắc trên Nhạc Bất Quần. Dù sao thì Nhạc Bất Quần đã bị kiếm phổ giả của Đồ Dữ làm mất lượng lớn công lực nhưng Ninh Trung Tắc mềm lòng nương tay, mỗi khi đến sát chiêu, điểm đến yếu hại trên người Nhạc Bất Quần thì đều ngưng không tiến.

Nhạc Bất Quần cũng nhìn ra điểm này nên hoàn toàn vứt bỏ phòng ngự, toàn lực tấn công! Hắn bởi vì tự cung luyện kiếm, giết hại Định Dật sư thái nên tiếng xấu vang xa! Hôm nay vì cướp kiếm phổ, hắn tự tay giết Nhạc Linh San, ác danh sâu đậm. Hắn còn vừa thấy thê tử của mình mặc những bọc bụng dâm đẳng kia, cùng với tiểu tặc cùng lúc chạy ra. Dù loại điên cuồng đã triệt để phá hoại tia lý trí cuối cùng của vị chưởng môn Hoa Sơn này!

Trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm, giết chết Ninh Trung Tắc, giết chết tiểu tặc, giết chết Nhạc Linh San nhìn thấy tất cả sau đó luyện kiếm thành đệ nhất thiên hạ, nhất thống giang hồ. Để lại thanh danh muôn đời như Viễn Đồ Công kia.

Ninh Trung Tắc và Nhạc Bất Quần ác đấu hồi lâu, liên tục thương nặng ngực, eo, Nhạc Bất Quần thậm chí còn bị đến mức chém đứt quần lót chữ t của nàng, làm Ninh Trung Tắc vừa thẹn vừa giận che kín hạ thể!

Đồ Dữ vội vàng thoa thiên hương đoạn tục cao cho Nhạc Linh San, sau đó kiên nghị về đến bên người Ninh Trung Tắc! Hắn muốn cùng nàng ngăn lại Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần mắt thấy đã thương nặng Ninh Trung Tắc sắp giết được nàng thì Đồ Dữ vội tới, cuồng tiếu nói: "Đề người thấy rõ tên gian phu này chết như nào!"

Hắn một kiếm đâm hướng Đồ Dữ.

Đồ Dữ hắc hắc khẽ cười, thi triển vạn lý độc hành, đồng thời tay khẽ vung niêm hoa phi diệp, một đồng ngân châm bay hướng Nhạc Bất Quần.

Đối phó với Ninh Trung Tắc tuyệt mỹ nhân thê thì sử dụng cửu tiêu vân ngoại hoàn, đối phó với Nhạc Bất Quần thì đương nhiên là độc được!

Nhạc Bất Quần nổi giận mắng: "Tiểu tặc vô sỉ!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Liều Minh Cứu Mẫu Nữ

Nhạc Bất Quần vừa nói vừa múa bội kiếm, tính thử ngăn lại độc châm nhưng là Đỗ Dự vô cùng giáo hoạt, độc châm từng đợt đưa ra, hắn đã có kinh nghiệm đối phó Ninh Trung Tắc nên lúc này đã dần có chiến pháp.

Đó chính là dùng tốc độ chiến thắng! Khúc Dương từng dạy hắn, thiên hạ võ công, duy tốc bất phá, chỉ cần hắn có thể phát huy tốt 28 điểm tốc độ di chuyển, vậy không có phòng ngự không thể công phá!

Càng không nên quên, Đỗ Dự tới qua điên cuồng song tu cùng Ninh Trung Tắc, thu được 2 điểm nội công vô cùng quý báu! Nội lực của hắn lúc này đã lên đến 30 điểm!

Đỗ Dự rót nội lực vào hai chân, tốc độ nháy mắt lên đến đỉnh điểm, một điểm nội lực có thể đổi lấy một điểm tốc độ di chuyển, đương nhiên chỉ duy trì trong vài giây ngắn ngủi. Một khi nội lực hao sạch, tốc độ khôi phục rất chậm, có thể nói là hàng dùng một lần trong chiến đấu. Hắn còn phải dùng điểm nội lực để đánh ngân châm, phá phòng ngự Nhạc Bất Quần nữa.

"Hắc huyết ngân châm?" Nhạc Bất Quần kinh ngạc nói, hắn đương nhiên biết đây là tuyệt kỹ thành danh của trường lão ma giáo Khúc Dương.

"Hóa ra người sớm cầu kết với Khúc Dương, thật là một ngày tha địch, nuôi ân oán suốt đời. Khi mới gặp trên Hoa Sơn, đáng nhẽ ta phải giết người mới đúng!" Nhạc Bất Quần cắn răng nghiến lợi nói.

Đỗ Dự thi triển vận lý độc hành, dùng 5 điểm nội lực vào đó, giúp tốc độ di chuyển của hắn đột nhiên lên đến 33 điểm. Hắn đang thử xem tốc độ nhanh nhất của Nhạc Bất Quần là bao nhiêu.

Nhạc Bất Quần đuổi giết đến, tốc độ vẫn hơi nhanh hơn Đỗ Dự. Đỗ Dự thầm than trong lòng, đây là Nhạc Bất Quần công lực giảm mạnh. Nếu không phải hắn quý mê tâm hồn, luyện kiếm phổ giả thì giờ giết mình dễ như trở bàn tay!

Đỗ Dự vội thêm nội lực vào, lên đến 10 điểm mới khó khăn tách khỏi Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần cũng là trong lòng nôn nóng, tiểu tặc này không ngừng phi ra hắc huyết ngân châm, dù cho độc tố không mạnh như trong truyền thuyết nhưng vẫn tê ngứa vô cùng, máu dần chuyển đen.

Đỗ Dự cũng ngừng tính toán, từng chuỗi tin tức lướt qua đầu hắn. Độc tố của hắn có độ ưu tiên 20 điểm, xem ra Nhạc Bất Quần không giải được. Mỗi cây ngân châm kéo dài 10 giây, mỗi giây tạo được 1 điểm thương tổn, nhiều nhất 3 châm cùng lúc, như vậy phải đảm bảo trên người Nhạc Bất Quần lúc nào cũng có ba ngân châm cùng phát huy tác dụng. Mỗi ngân châm tạo thành 11 điểm thương tổn (1 điểm phá phòng + 10 điểm độc tố). Tám mươi một ngân châm của mình nhiều nhất đánh trúng Nhạc Bất Quần 20 cây, còn lại đều bị hắn dùng kiếm gạt ra, như vậy nhiều nhất có thể tạo thành 220 điểm thương tổn.

Nhạc Bất Quần và Phí Bân đánh một ngày một đêm, nhiều chỗ bị thương, lại cùng Ninh Trung Tắc liều chết liều sống, điểm sinh mạng hắn còn một nửa. Không biết có thể đánh chết Nhạc Bất Quần không?

Nhạc Bất Quần truy kích không được, điểm sinh mạng lại vững vàng giảm xuống nên nôn nóng không thôi, Ninh Trung Tắc nhìn thấy vậy khế lắc đầu. Nhạc Bất Quần này càng sống càng ngu, tiểu tặc kia tốc độ nhanh, rõ ràng nhanh hơn hắn, cứ đuổi giết như vậy thì chỉ tốn công làm thẳng hệ mà thôi.

Sau khi một cỗ nội lực dùng hết, Đỗ Dự vừa phi châm vừa quan sát. Cho đến khi Nhạc Bất Quần đến gần người, hắn mới lại rót vào nội lực chạy ra. Cứ thế đuổi đánh, sinh mạng Nhạc Bất Quần dần bị tiêu hao còn không nhiều.

Nhưng vào lúc này, Nhạc Linh San a một tiếng, đau đớn gãy dựa gậy. Đỗ Dự không khỏi cười khổ.

Nhạc Bất Quần đột nhiên dừng lại, gào thét rút kiếm xông hướng Nhạc Linh San! Hắn muốn vây Ngự cứu Triệu!

Quả nhiên Ninh Trung Tắc quan tâm nên loạn, xông hướng Nhạc Linh San. Nhạc Bất Quần hung dữ cười, dùng ra kiếm pháp, một kiếm xuyên thủng phần bụng Ninh Trung Tắc!

Ninh Trung Tắc nhìn chăm chăm vào Nhạc Bất Quần, cuối cùng rơi nước mắt ngã xuống.

Nhạc Bất Quần điên cuồng cười một tiếng, rút kiếm định chém giết!

Trong mắt Đỗ Dự lóe lên tia độc ác! Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc này là nữ nhân của ông rồi! Hắn khởi động vận lý độc hành, rót vào toàn bộ nội lực còn lại, đại đao trong tay đánh ra từng tiếng quỷ khóc sói tru, cuồng phong đao pháp ập mặt Nhạc Bất Quần mà đến!

Đầu ác lang trước ngực hắn hai mắt sáng rực như muốn thôn phệ người khác!

Tròng mắt Nhạc Bất Quần lóe lên tia hung ác, hắn dùng Nhạc Linh San dụ Ninh Trung Tắc tới, lại dùng Ninh Trung Tắc dụ tiểu tặc gian phu kia! Một kiếm đâm ra muốn giết chết Đỗ Dự!

Ai ngờ, Đỗ Dự vào thời khắc then chốt, không ngờ đặt nửa tịch tà kiếm phổ Nhạc Bất Quần làm rơi trong lúc đánh với Ninh Trung Tắc ở trước ngực.

Nếu Nhạc Bát Quân có ý muốn giết hần thì riêng kiếm khí tung hoành cũng đủ để xé nát tấm cà sa cũ nát này rồi!

Nhạc Bát Quân vội vàng thu kiếm! Hần đối với con gái bị kẻ kiếm cũng không thu kiếm, đối với thê tử bị thương cũng không thu kiếm nhưng liên quan đến kiếm phổ thì lại thu kiếm!

Đỗ Dự điên cuồng một đao hung ác chém ngang!

Nơi ngực Nhạc Bát Quân lập tức xuất hiện một vết chém sâu thấy xương!

Điểm sinh mạng của hần gần xuống đến cực hạn.

Nhạc Bát Quân quỳ ngã xuống đất.

Đột nhiên hần tru lên như sói. Trong tay hần không ngờ cầm chặt một nửa tịch tà kiếm phổ. Đó là khi Đỗ Dự đánh thương hần, hần cũng nhân cơ hội cướp lấy kiếm phổ.

Nhạc Bát Quân thù hận vô cùng nhìn vào nữ nhi trọng thương, thê tử gần chết còn có Đỗ Dự đứng một bên, ha ha cười: "Chờ ta luyện thành kiếm phổ sẽ về tính chuyện với các người."

Hần vội vã rời đi.

Đỗ Dự chán nản ngã xuống đất. Ở nơi ngực hần còn cắm bội kiếm của Nhạc Bát Quân! Nếu không phải có cơ chế bảo vệ gần chết của không gian thì hần đã chết rồi.

Nhạc Linh San nhìn thấy Ninh Trung Tắc bị Nhạc Bát Quân chém giết nên sợ hãi ngất tiếp.

Đỗ Dự giãy dụa đứng dậy, nếu không xử lý thương thế cho Ninh Trung Tắc thì nàng hương tiêu ngọc vẫn mất. Hần vội ôm lấy Ninh Trung Tắc, vác theo Nhạc Linh San đi vào sơn động trong rừng trúc. Vì đề phòng Nhạc Bát Quân đuổi giết, hần còn dùng đá lớn đóng lại cửa động nữa. Thật ra Đỗ Dự quá lo lắng rồi, Nhạc Bát Quân lúc này tiếng xầu vang xa, người người chê cười. Hần lại xa luân chiến cùng Phí Bân, Ninh Trung Tắc và Đỗ Dự, cũng đã sớm kiệt sức, nếu không sao bỏ qua cho ba người chứ?

Đỗ Dự ôm lấy Nhạc Linh San, mở ra y sam, quan sát vết thương của nàng, quả nhiên thiên hương đoạn tục cao có hiệu quả với ngoại thương. Hiện tại Nhạc Linh San chỉ là bị sợ hãi quá độ nên ngất đi mà thôi, đáng lo là Ninh Trung Tắc đang bị thương nặng gần chết. Nhưng là trên người Đỗ Dự không có được vật gì, Nghi Lâm chỉ cho hần chút được vật. Chính hần còn không nhớ dùng thì lúc trước đã dùng hết cho Nhạc Linh San.

Ninh Trung Tắc mở mắt đẹp nhìn con gái, thấy vết thương nơi bụng nàng đã kết vảy nên ánh mắt đầy cảm kích chuyển hướng Đỗ Dự. Dù sao thì nữ nhi cũng đã được cứu. Nàng đây quyền luyện nhìn Nhạc Linh San nhưng là mí mắt càng lúc càng nặng, càng thêm buồn ngủ.

Đỗ Dự biết, nếu để mặc vị nữ hiệp xinh đẹp này nhắm mắt lại thì chỉ sợ... không mở ra được nữa. Hần đột nhiên nhớ đến Hoa Sơn ngọc nữ kia đã từng nói, tư thế quy đằng có thể khiến người tiến vào trạng thái quy tức, giảm thiểu xuất huyết, là tuyệt kỹ bảo mạng. Nếu như đã không có được vật, sao không lấy ngựa chết làm ngựa sống, thí nghiệm với Ninh nữ hiệp một phen.

Hần nhảy đến bên người Ninh Trung Tắc, khẽ nói nhỏ bên tai nàng. Ninh Trung Tắc vốn định buông tha bản thân nhưng nghe Đỗ Dự định làm bừa thì đầu lắc như trống bỏi.

Đỗ Dự lại không chút để ý, hần không nhớ nhìn nàng chết nên dứt khoát ôm lấy Ninh Trung Tắc, đi vào sâu trong sơn động, đặt lên đài đá.

Nội y trên người Ninh Trung Tắc đã bị Nhạc Bát Quân chém vụn nên rất thuận tiện. Ninh Trung Tắc hung hăng trừng tiểu tặc trước mặt, chính mình sắp chết rồi hần còn si quẩn. Nhưng nhìn đến Nhạc Linh San, ánh mắt thiếu phụ lại nhu hòa lại, dù sao một lần hai lần cũng không có gì khác biệt. Hần đã cứu San nhi, để mặc hần làm loạn đi.

Ai ngờ, Đỗ Dự và Ninh Trung Tắc vừa tiến vào tư thế quy đằng, vết thương kia lập tức chậm chậm giảm xuất huyết. Ninh Trung Tắc mệt nhọc vô cùng, mơ mơ màng màng muốn ngủ nhưng Đỗ Dự sợ nàng hương tiêu ngọc vẫn nên hết lười hờn đến tốc độ tăng nhanh. Ninh Trung Tắc vừa thẹn vừa tức, nữ nhi Nhạc Linh San còn ở bên, chính mình lại làm chuyện cầu tha cùng một tiểu tặc mới thấy.

Đỗ Dự thấy vết thương của Ninh Trung Tắc dần giảm huyết, thần trí cũng không còn mơ màng nên ha ha khẽ cười, toàn lực tấn công...

Trong sơn động, tiếng thò dúc, trách mắng, rên rỉ cho đến nỉ non cao vút của nữ hiệp vang lên.

Ninh Trung Tắc mang theo chút van xin nói: "Ta xin người, dẫn ta ra ngoài đi, đừng để San nhi nhìn thấy, nếu không ta không mặt mũi nào sống nữa."

Đỗ Dự thừa cơ sư tử há miệng rộng: "Nếu như thế thì phải luyện một lần đủ chín thế của Hiến Viên thái bố pháp."

Ninh Trung Tắc bị hần làm tức không nhẹ, đuôi kẹp chặt eo hần hung hăng nói: "Người còn dám nâng giá? Có tin ta một chương võ chết người không?"

Nhưng trong lòng nàng lại thầm kỳ quái, chẳng lẽ đêm qua ta và hần chung một giấc mơ?

Đỗ Dự lập tức gạt đầu cúi người, nâng lên thân thể lung linh của nàng ra ngoài. Bên ngoài rừng trúc âm u, chim hót vắng lặng, Đỗ Dự ôm lấy Ninh Trung

Tắc đến bên đá lớn trên suối, lần nữa bắt đầu nỗ lực luyện công cùng nữ hiệp đang thẹn tức đan xen.

Ninh Trung Tắc chỉ cảm thấy theo tinh khí tiểu tặc rót vào, sinh cơ dần mất của mình bắt đầu khôi phục. Dù cho khôi phục chậm đến gần như không thấy nhưng nàng là người luyện khí, thái âm bổ dương, dĩ dương tư âm chưa phải chưa từng nghe thấy.

"Tiểu tử này học ở đâu làm thứ xấu xa như này?" Ninh Trung Tắc không động dậy được, bị ôm bên dòng suối, từng đợt từng đợt lên chín tầng mây. Mỹ nhân kiều diễm thẹn giận đỏ mặt, thật vô cùng động lòng.

Một đợt luyện công này Đỗ Dự chỉ sợ Ninh Trung Tắc ngủ mê không tỉnh nữa nên liên tục quần lấy luyện công. Ninh Trung Tắc vô lực phản kháng chỉ có thể trần trọc dưới thân, kiều ngâm hầu hạ, một đợt rồi một đợt, phảng phất vô cùng vô tận. Tiểu tặc và nữ hiệp hương diễm vô cùng bên suối nước, luyện công bên suối nước, men theo khung cảnh rừng trúc suối trong, thật giống như tiến vào giấc mộng cùng vị Hoa Sơn tiên nữ vậy.

Ninh Trung Tắc xấu hổ không thôi nhưng không thể ngăn lại thanh niên tiểu tặc, nhân thể dè dặt và nữ hiệp nhục nhã làm nàng chỉ đành chôn mặt vào trong lồng ngực nam tử. Thể chất mỹ nhân nhận chủ thêm và được lực cứu tiêu vân ngoại hoàn làm nàng ý loạn tình mê, hai mắt nhắm lòng, thân thể nóng đến không thể kháng cự, cuối cùng dần chủ động...

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thủy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Phong Vận Hiệp Nữ

Ngày đêm thay đổi, đầu chuyển tinh di. Buổi sáng hôm sau, Đỗ Dự chậm rãi tỉnh lại, vừa mở mắt ra là thâm hô không ổn. Hôm qua chính mình bị thương quá nặng, đêm qua không cẩn thận ngủ mất, không biết Ninh Trung Tắc đại mỹ nhân ra sao rồi? Hắn vừa cúi xuống nhìn thì thấy Ninh Trung Tắc bình yên nằm cuộn tròn bên lồng ngực hắn, hơi thở đã bình ổn, rõ ràng đã thoát khỏi tay tử thần.

Nhưng là Đỗ Dự rất nhanh đã phát hiện, bất kể làm như nào, mỹ nhân này y như ngủ say vậy, nhất quyết không chịu mở mắt. Hắn cười thầm lớn tiếng nói: "Mặt trời đã lên ba sào, chiếu đến cả mông đít rồi còn ngủ lười, như này phải phạt mới được!" Vừa nói dứt lời lập tức vỗ mạnh lên mông Ninh Trung Tắc, không chút phân bua rõ ràng lại định kịch chiến như đêm qua.

Chỉ nghe phốc một tiếng, hắn đã bị Ninh Trung Tắc thẹn quá hóa giận một cước đá bay vào suối nước.

Ninh Trung Tắc nhún người nhảy vào rừng trúc, hái xuống vô số lá trúc, nhanh tay biến thành váy che ngực, vị Hoa Sơn ngọc nữ này nháy mắt hóa thành tiên nữ rừng trúc. Xong xuôi nàng lại nhảy xuống suối nước, chân ngọc giẫm lên ngực Đỗ Dự. Vị hiệp nữ này lạnh giọng nói: "Tiểu tặc ngươi đã chiếm đủ tiện nghi rồi! Nếu không phải xem ở ngươi cứu nữ nhi ta, còn có ta..." Nữ hiệp nói đến chỗ này, thanh âm nhỏ như muỗi vo ve, rõ ràng là nhớ đến đêm qua vì cứu nàng, Đỗ Dự dùng thể quy tức như cuồng như si quần lấy.

Nhưng là nàng rất nhanh đã đổi giọng: "Bắt đầu từ hôm nay, ta và San nhi phân rõ giới tuyến với Nhạc Bất Quần. Còn có ngươi nữa, không được đến đây dựa nếu không ta một kiếm giết ngươi!"

Đỗ Dự kêu rên giả bộ lăn lộn trong suối nước: "Quả nhiên là nữ hiệp đầy tính ý, một khi dùng xong là vứt bỏ không nhận người a."

Ninh Trung Tắc bị tên xấu xa này làm đầu đầy hắc tuyến, hừ lạnh một tiếng quay đầu rời đi.

Đỗ Dự khoe miệng khê cười, ngắm nhìn bóng hình tiên nữ dần đi xa.

Muốn đi sao? Thể chất mỹ nhân nhận chủ a, bảy ngày không luyện công là xuân tâm đập dòn a. Hiệp nữ sao? Hắn không sợ.

Ninh Trung Tắc đỡ lấy Nhạc Linh San đi ra sơn động, khi thấy Đỗ Dự vẫn nằm trong suối nước như là nhìn thấy đệ đệ tình nghịch nên khê nờ nộ cười rồi quát: "Ta đi đây. Ngươi định đi đâu?"

Đỗ Dự đứng lên nói: "Ta muốn lên Hằng Sơn cứu Nghi Lâm."

Ninh Trung Tắc khi thấy hắn nói đến Nghi Lâm thì một mặt tình thâm, không hiểu vì sao nàng lại nhớ đến Nhạc Bất Quần, nhớ đến những giây phút ngọt ngào, nắm tay bên nhau trên Hoa Sơn, lúc này ngươi xưa đã thay đổi, biến thành một kẻ điên cuồng mất rồi. Nàng không khỏi khê chua xót trong lòng, nước mắt dần rơi.

Đỗ Dự thấy vậy vội nhảy đến bên nàng, vừa lau nước mắt cho nàng vừa tro mặt nói: "Nếu nàng không quên được ta thì đợi sau khi ta cứu Nghi Lâm thì sẽ quay lại tìm nàng, như vậy được chứ?"

Ninh Trung Tắc vừa tức vừa buồn cười trách móc: "Ngươi nếu dám xuất hiện thì ta sẽ giết ngươi." Nàng đỡ lấy Nhạc Linh San, thoát cái đã mắt hút.

Cùng lúc, Đỗ Dự nhận được thông báo: "Người đã đẩy ngã nhân vật quan trọng, nữ chính ngầm Ninh Trung Tắc. Người cứu sống Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc, độ hảo cảm của Ninh Trung Tắc với người là 60 điểm. Khi độ hảo cảm lên đến 100 điểm, thông qua nhiệm vụ cuối cùng thì có thể dùng điểm phản diện hoán đổi năng." "

Đỗ Dự vô cùng hứng thú với hai chữ hoán đổi nên tiếp tục tra hỏi không gian.

Hệ thống hoán đổi phản diện: chỉ thuộc về kẻ mạo hiểm phe phản diện, có thể tự do hoán đổi nữ chính có 100 điểm hảo cảm, kỹ năng nhân vật chính từng thấy (giới hạn nhân vật chính). Nữ chính hoán đổi được có thể tổ đội với kẻ mạo hiểm, một tổ đội kẻ mạo hiểm có thể có nhiều nhất 6 nữ chính. Khi bắt đầu thế giới, triệu hoán nữ chính tốn điểm phản diện, thực lực nữ chính càng mạnh thì tốn càng nhiều. Nữ chính triệu hoán ra nếu chết thì triệt để tan biến. Người nếu quay về nguyên tác, tìm kiếm nữ chính thì nữ chính kia mất hết ký ức về người, thuộc tính, kỹ năng và kinh nghiệm trước đó.

Hoán đổi kỹ năng: cần người chứng kiến hơn nữa chỉ có thể hoán đổi mật tịch cấp 1. Sau này tăng cấp cần tự lĩnh ngộ.

Đỗ Dự sau khi xem xong hớn hờ không thôi. Nghi Lâm không cần phải nói, nhất định phải thu. Ninh Trung Tắc mỹ nhân nữ hiệp đương nhiên không thể bỏ qua. Còn về Nhạc Linh San, hắc hắc... Sao có thể mang đi mụ mụ, để lại thiếu nữ xinh đẹp côi cút trong thế giới tàn khốc này, trở thành vật hy sinh cho Lâm Bình Chi chứ?

Hắn đi tới chiến trường hôm qua xem xét. Trong ngực hắn vẫn còn lại một nửa tịch tà kiếm phổ thật. Phí Bân chết không nhắm mắt vẫn nằm trên đất, Đỗ Dự lật thi thể tra xem nhưng đương nhiên không có thu hoạch gì, cái chết của Phí Bân không có liên quan gì đến hắn nên đương nhiên không có thu hoạch rồi.

Nhưng nhân vật quan trọng từ vong có khả năng rơi đồ, đó chính là mình chủ lệnh nơi ngực Phí Bân. Đồ vật này khi lên Hằng Sơn có lẽ còn có chút tác dụng.

Khi hắn thu dọn xong, về đến sơn động, nhìn thấy những mảnh vụn trang phục của Ninh nữ hiệp, không khỏi nhớ đến nhân thể y ni điên cuồng nhưng là cứ nghĩ đến ánh mắt âm độc của Nhạc Bất Quần khi rời đi, Đỗ Dự không khỏi khẽ lạnh run.

Nửa bộ tịch tà kiếm phổ không biết sẽ luyện thành kiếm pháp gì đây?

Đỗ Dự bước nhanh ra khỏi rừng trúc, đi hướng phái Hằng Sơn. Hắn cũng không dám để Nghi Lâm đợi ở phái Hằng Sơn quá lâu. Đặc biệt là trên người Nghi Lâm còn có thể chất mỹ nhân nhận chủ, trong vòng 7 ngày phải được mình an ủi, nếu không sẽ sa vào trạng thái điên cuồng, thật quá nguy hiểm.

Đỗ Dự thi triển vận lý độc hành, nhắm chuẩn phương hướng điên cuồng chạy đến Hằng Sơn.

Đi cả ngày, khi cần tìm quán trọ để nghỉ thì đột nhiên nghe thấy thanh âm truyền ra từ rừng cây phía trước: "Thiên hạ rộng lớn như vậy, bảo chúng ta đi tìm tiểu tử kia thì biết tìm ở đâu chứ?"

Một thanh âm khác nói: "Đều tại đại ca, bốn người chúng ta đã nâng đại hòa thượng kia lên rồi, đang định xé hắn thành bốn mảnh thì người lại bị một bãi nước bọt của hắn làm lỏng tay, hại đến sáu người chúng ta thua sạch!"

Một thanh âm khác kỳ quặc nói: "Đánh rắm! Rõ ràng nói là ngũ mã phân thân hắn, nếu không đã không cầm đầu hắn rồi. Mà rõ ràng là lão tam không dùng lực trước, thả tay đầu tiên."

Một người khác nói: "Ta là bị đại hòa thượng đó đánh rắm vào mặt, vì hồi không chịu được mới buông tay..."

Một kẻ khác nói: "Đừng rồi, sáu người chúng ta bình thường vô địch sao có thể thua bởi một đại hòa thượng vô danh tiểu tốt được chứ. Rõ ràng là chúng ta thấy hắn vội vã tìm người nên mới giúp hắn, ha ha."

"Đúng vậy."

"Chính là vậy."

Đỗ Dự nghe đến trợn mắt há mồm.

Sáu thanh âm này vừa nghe đã làm hắn liên tưởng đến sáu kẻ đào cóc lục tiên đi cùng nhau, ưa thích cãi lộn.

Sáu người này nửa chính nửa tà, xuống tay độc ác, một lời không hợp là xé sống kẻ địch. Chính mình vẫn nên cẩn thận thì hơn, hắn chậm rãi đi chuẩn bị tìm đường khác.

Ai ngờ một mặt ngựa vô cùng xấu xí lộ ra từ thân cây: "Ha ha! Ta ỉa xong trước, ta thắng!"

"Ai nói người xong trước, ta sớm xong rồi, đang ngồi chờ đây này?"

"Người ỉa xong còn ngồi chờ? Rõ ràng là không ỉa xong được."

Lại một trận cười lớn vang lên.

Đỗ Dự thâm kêu xui xẻo, quay đầu định đi thì mặt ngựa kia đã nhìn thấy hắn, kinh hãi vô cùng hét lớn: "Thật đúng là tìm mãi không thấy đâu, tự dung lại

ló mặt ra, hấn ở đây này!"

"Cái gì mà tìm mãi không thấy, rõ ràng là ỉa mãi không xong..." Một tên mặt ngựa khác hiện ra.

Theo sau còn có bốn tên gần như giống hệt nhau đi ra từ lùm cây. Có thể thấy được đào cóc lục tiên này dùng lùm cây làm nơi hành sự...

Khi thấy Đỗ Dự, sáu gương mặt xấu xí gần giống hệt nhau lập tức vô cùng vui vẻ, nhất thời mỗi người giơ lên một chi Đỗ Dự!

"Tiểu tử này hại chúng ta tìm được thật khó, ỉa mãi mới tìm được. Đã nói trước rồi, tìm được là phải kéo tay phải!"

"Không đúng, rõ ràng là tay trái!"

"Ta nói là chân trái!"

Đỗ Dự tốc độ tuy nhanh nhưng căn bản không thể tránh được những kẻ quỷ dị này, thật là khó hiểu, nháy cái đã biến thành công cụ trút giận cho họ, sắp bị xé thành bốn mảnh!

Đỗ Dự mở hôi chảy ròng, quát lớn: "Sáu vị tiên nhân dừng tay!"

Sáu cái mặt ngựa đang tức giận nghe thấy hai từ tiên nhân, lập tức cười tươi như hoa. Một người nói: "Tiểu tử nguoi công phu kém cỏi nhưng ánh mắt sáng ngời đấy, thật biết nhìn hàng, sao nguoi biết chúng ta là tiên nhân?"

Đỗ Dự cười khổ nói: "Tiểu tử vừa nhìn thấy sáu vị tiên nhân, còn chưa kịp thấy rõ đã bị các vị nắm chặt tay chân, nhanh như tiên linh vậy. Không biết sáu vị là sơn thần hay tán tiên, xin các vị tha cho tiểu tử đi."

Sáu người nghe thấy được tán xưng là sơn thần, tán tiên thì càng thêm vui vẻ, dòn dập gật đầu: "Tiểu tử này quả nhiên có chút dị, không ngờ có thể thấy chúng ta không phải phạm nhân."

Đỗ Dự thấy võ mông ngựa có hiệu quả nên lập tức miễn phí đưa tặng hàng loạt câu, cái gì mà ngọc thụ lâm phong, võ công vô song, trí dũng song toàn... đều dùng sạch.

Đào cóc lục tiên chưa từng được nghe nhiều lời võ mông ngựa như vậy nên cả đám thả Đỗ Dự xuống, nói nhảm cũng không thêm nói, chỉ tĩnh lặng ngồi nghe hấn võ mông ngựa. Sáu kẻ này y như người nghiện thuốc phiện được hút sả lảng, gương mặt đầy nhờ như tự đắc, phiêu phiêu dục tiên.

Đỗ Dự võ mông ngựa đến miệng lưỡi khô khốc, lại nhìn lên trên thấy mặt trời đã xuống phía tây, mắt thấy một ngày sắp trôi qua nên vội tổng kết: "Tóm lại, tiểu tử kính ngưỡng sáu vị triển miên không dứt như nước Hoàng Hà vậy. Hôm nay tiểu đệ còn có việc gấp nên xin được cáo từ trước."

Lục tiên còn chìm đắm trong những lời võ mông ngựa, yên lặng không nói gì.

Đỗ Dự khề thờ phào một hơi vội chuồn mất nhưng hấn đi chưa được 10 mét đã thấy một gương mặt ngựa xấu xí ngăn trước mặt. Hấn quay người lại thì thấy thêm một mặt ngựa nữa cản phía sau. Sáu mặt ngựa không ngờ vây kín lấy hấn, gần như không còn kẽ hở.

Đỗ Dự cười khổ nói: "Sáu vị tiên nhân, đến cùng là chuyện gì vậy? Tiểu sinh còn có việc phải làm."

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Bất Giới Hòa Thượng

Đào cóc lục tiên đồng thanh nói: "Nguoi phải cùng chúng ta đi gặp một người."

"Ai vậy?"

Đào cóc lục tiên từng người lên tiếng:

"Là một đại hòa thượng."

"Nữ nhi của hấn yêu nguoi."

"Nàng bị nhốt trong Huyền Không tự."

"Đại hòa thượng muốn tìm nguoi tính sổ."

"Chúng ta đánh cuộc thua, không, thắng hần."

"Cho nên phải đi tìm người."

Sáu bảo bối này nói liên thoáng y như mấy ông ca sĩ hát hip hop nhưng là Đỗ Dự vẫn gắng gượng nghe hiểu được. Nữ nhi yêu mình lại bị nhốt ở Huyền Không tự nhất định là Nghi Lâm, còn về phụ thân của nàng thì chính là Bất Giới hòa thượng! Trong thế giới tiểu ngao giang hồ, vị Bất Giới hòa thượng này còn khác thường hơn cả đào cóc lục tiên.

Đỗ Dự không khỏi khẽ chột dạ. Hần nắm lấy Nghi Lâm nhưng còn chưa bái kiến vị nhạc phụ đại nhân võ công cao cường này nên giờ tốt rồi, bị nhạc phụ đại nhân sai người tìm bắt. Đào cóc lục tiên này trong nguyên tác là thua bởi Bất Giới đại sư, bị ép đi tìm Lệnh Hồ Xung. Nhưng lần này cướp đi trái tim Nghi Lâm là chính mình cho nên đối tượng cũng đổi từ Lệnh Hồ Xung thành mình! Nhưng là muốn xông lên Hắc Sơn cứu Nghi Lâm thì mình hần còn chưa đủ, như vậy Bất Giới đại sư tìm hần lại là trợ giúp.

Hần đầy dờ khóc dờ cười bị đào cóc lục tiên bắt lấy, một đường chạy điên cuồng đến miếu thờ nơi xa.

Đến miếu, lão đại đào cóc lục tiên vội kêu lên: "Đại hòa thượng, chúng ta đã làm theo đánh cuộc, tìm được con rể của người! Người mau cho chúng ta giải được!"

Ngũ tiên còn lại gật đầu lia lia nói: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta tiêu chảy sắp chết rồi!"

Đỗ Dự không khỏi lạng cảm, lục tiên này bị đại hòa thượng chinh phục vô cùng, không chỉ thua cuộc mà còn bị hạ được, quá nửa là thuốc xỏ rồi...

Một đại hòa thượng to lớn, vừa béo vừa trắng đột nhiên xuất hiện trên nóc nhà!

"Sáu người các người mau tới sông tắm rửa đi, thôi chết ta mất." Đại hòa thượng hét lớn.

Đào cóc lục tiên nghe thấy đại hòa thượng này chê mình thối, liền dõn dập kháng nghị: "Nếu không phải đại hòa thượng người thừa cơ chúng ta không chú ý, dùng rượu ngon dụ dỗ chúng ta, lại cho vào thuốc xỏ thì sao chúng ta như này chứ?"

"Đây chính là hương bay ngàn dặm, ngọc thụ lâm phong mà."

Đại hòa thượng cũng không để ý đến sáu bảo bối này nữa, mặt hồ đến gần Đỗ Dự.

Đỗ Dự trong lòng không khỏi khẩn trương, cảm giác bái kiến nhạc phụ không dễ chịu chút nào.

Đại hòa thượng nhảy xuống, một cái đập vỗ lên bả vai Đỗ Dự làm bả vai Đỗ Dự suýt thì bị vỗ vụn, hần cười khổ nói: "Không biết ngài tìm tiểu bối có chuyện gì?"

Đại hòa thượng không trả lời mà đi quanh Đỗ Dự một vòng, rồi nắn chặt miệng Đỗ Dự, nhìn một chút rồi bất mãn than: "Thân cốt đơn bạc, căn cốt luyện công kém cỏi, tuổi cũng đã lớn, thật quá kém. Không biết đứa con mệnh khổ kia của ta xem trúng người ở điểm nào?"

Đỗ Dự không khỏi ngao khí bực phát, tuy hần biết Bất Giới đại hòa thượng này võ nghệ cao cường, lại là nhạc phụ đại nhân nhưng hần làm vậy với mình khác nào chọn mua gia súc, như vậy Đỗ Dự có thể không giận sao?

Hần lạnh lạnh nói: "Bất Giới đại sư, tiểu bối cùng Nghi Lâm tình thâm, không phải gia súc để ngài lựa chọn, cũng không phải thuộc hạ của ngài nên nếu không có việc gì thì xin cáo từ."

Đại hòa thượng khẽ sùng sốt, hần không ngờ tiểu tử võ công kém cỏi này lại ngao khí như vậy nên cười lớn không thôi.

Tiếng cười này giống với sư tử hồng nhưng sư tử hồng của Sư Quốc Lương so với của Bất Giới thì như trẻ ba tuổi so gặm rú với đại hán Quan Tây vậy, hoàn toàn bị nghiền ép!

Bất Giới cười lớn, trung khí hờn hậu, bên trong cất chứa vô tận nội lực tinh thuần, cười đến làm đào cóc lục tiên sắc mặt đại biến, dõn dập vận công để kháng. Đỗ Dự nội công miễn cưỡng chỉ có 3 điểm, tính là võ lâm thấp thủ nên bị chấn đến đầu hoa óc ong, ngũ tạng rối loạn.

Sau khi cười lớn, Bất Giới đầy thâm ý nhìn Đỗ Dự. Thấy Đỗ Dự đã nội thương thổ huyết thì lạnh lạnh nói: "Người chẳng qua chỉ là đồ đệ của Điện Bá Quang, từ Điện Bá Quang học được chút công phu kém cỏi đã cảm thấy bản thân là cao thủ sao? Bản lãnh không lớn nhưng ngao khí cao đấy! Hôm nay nếu người có thể đỡ được 10 chiêu của ta thì ta thừa nhận người là nữ tử của ta, nếu không được thì hắc hắc... Sau khi ta cứu Nghi Lâm ra, ta sẽ nói với nàng là người leo núi bị ngã chết. Như nào?"

Đỗ Dự biết đây là mấu thuẫn giữa con rể bố vợ nên không thể trốn tránh.

Hần vốn luôn tính toán cẩn thận nhưng ẩn dưới bề ngoài tinh minh lại là trái tim ngao khí vô cùng! Cho nên mới vì Nghi Lâm, dũng cảm ám toán Điện Bá Quang, mới vì cứu Ninh Trung Tắc, lỗ mãng ác chiến Nhạc Bất Quần! Hần trước giờ luôn che dấu dũng khí và lỗ mãng dưới bề ngoài tùy ngộ mà an, giống như con sói cực bắc, nhìn thấy nguy hiểm thì phản ứng đầu tiên là rút lui, cho đến khi giới hạn bị đụng chạm mới kích động, hung dữ tiến lên!

Lần này, nếu không phải Bất Giới hòa thượng vừa thấy hần đã vênh mặt lên, ra vẻ bề trên thì lấy cá tính Đỗ Dự, không biết chừng còn đóng giả làm con rể khôn khéo nhưng là thái độ của Bất Giới hòa thượng đã triệt để chọc giận hần!

Nhưng chân chính thúc đẩy Đỗ Dự quyết tâm đối phó với Bất Giới lại là thông báo của không gian: "Người đã dẫn phát nhiệm vụ bị động: khảo nghiệm của Bất Giới: người muốn hoàn thành nhiệm vụ hai, mang đi Nghi Lâm thì phải thông qua khảo nghiệm của Bất Giới hòa thượng. (Tương tự, muốn dẫn đi Nhạc Linh San phải thông qua Nhạc Bất Quần, mang đi Nhậm Doanh Doanh phải thông qua Nhậm Ngã Hành). Điều kiện thắng lợi: đánh đến điểm sinh mạng của Bất Giới hòa thượng còn 150 điểm."

Đào cốc lục tiên hứng trí vô cùng ngồi xổm ở bên chuẩn bị quan chiến. Bọn họ còn lấy ra một bao đậu phộng, vừa nhai vừa tạt quần dài - chuẩn bị sẵn sàng cho con tiêu chảy...

Sắc mặt Bất Giới đại hòa thượng thì càng thêm âm trầm.

Đỗ Dự biết Bất Giới đại hòa thượng công phu cao cường, nếu không thì đã không thể ép đào cốc lục tiên ngoan ngoãn phục tùng, thay hẳn tìm người rồi. Trong nguyên tác, võ công của Bất Giới hòa thượng thậm chí còn không dưới Nhạc Bất Quần khi chưa luyện thành tịch tà kiếm phổ!

Hắn muốn đỡ 10 chiêu của cao thủ như này quả là người si nói mộng. Còn có đào cốc lục tiên ngồi nhìn, Bất Giới hòa thượng này tính tình quái dị, nếu nói muốn giết thì chắc chắn không có đường sống!

Nhưng là Đỗ Dự đã sớm có tính toán! Hắn bước nhanh xuống trường.

Khí độ như vậy đủ để đào cốc lục tiên vỗ tay khen hay. Bọn họ đầu tiên thua đánh cuộc, lại bị hạ được chính đến chết đi sống lại nên nào có hảo cảm với Bất Giới hòa thượng chứ? Mà Đỗ Dự tuy võ công thấp kém nhưng là niên tục nịnh nọt họ, hai bên so sánh thì rõ ràng kẻ ngu cũng biết nên ủng hộ ai. Chỉ duy nhất không đủ tốt đẹp là sáu kẻ này vừa gào thét: "Đánh ngã đại hòa thượng!" "Chúng ta ủng hộ người!" vừa phèn phệt... quả thật là làm người dở khóc dở cười.

Bất Giới hung hăng trừng sáu người, sáu kẻ này sợ dâm uy của đối phương không ngờ một lời không dám nói...

Bất Giới tùy tiện nói: "Người động thủ trước đi. Chỉ cần vượt qua 10 chiêu của ta thì coi như ta thừa nhận con rể người."

Đỗ Dự chấp tay rồi vội dùng vận lý độc hành, xông hướng Bất Giới hòa thượng! Nhưng hắn làm người cẩn thận, lúc này khởi động không dùng toàn lực, chỉ dùng một phần mà thôi.

Bất Giới khẽ cười, hắn thấy rõ đứa con rể tiện nghi này dù là căn cốt, thiên phú, võ công, nội lực hay kiếm pháp đều vô cùng bình thường! Dù cho nói Nghi Lâm có tình cảm với hắn thì tất cả điều kiện không tính là gì nhưng nếu đã dấn thân giang hồ, nếu nam nhân của nàng yếu đến không chịu được một đòn thì dù có làm Nghi Lâm đau lòng cũng phải đánh chết Đỗ Dự!

Đỗ Dự cũng hiểu phần nào tâm lý Bất Giới hòa thượng, nói đơn giản là giống với cha mẹ vợ thời hiện đại vậy, yêu cầu con rể có xe có nhà, nhân sĩ võ lâm thì yêu cầu con rể phải có võ công! Lấy chồng theo chồng, gả cho kẻ yếu kém chẳng phải đẩy nữ nhi vào hồ lửa sao?

Đỗ Dự nhanh nhẹn vọt tới, luồng gió gào thét bên tai, dù cho hắn chỉ dùng tầng 1 vận lý độc hành thì tốc độ cũng khá tốt. Nhưng chỉ tốc độ tốt là đối phó được cao thủ võ lâm Bất Giới sao?

Bất Giới khẽ cười cũng xông qua. Nhìn hắn mặt đầy hung tợn, tốc độ tựa hồ không nhanh nhưng một khi vọt lên quả thật dưới chân sinh gió, ảo ảnh trùng trùng, gần như nháy mắt đã đến gần Đỗ Dự.

Đỗ Dự trong lòng khẽ động, vội vàng thấy đối phương hướng đồng thời ném ra ba cây ngân châm. Đối phó với cha vợ Bất Giới, thực lực đôi bên chênh lệch quá lớn nên hắn bắt buộc phải dùng độc.

Bất Giới không khỏi ngạc nhiên. Hắn vốn cho rằng Đỗ Dự là tiểu huynh đệ của Điền Bá Quang, Điền Bá Quang là cao thủ hạng hai thì Đỗ Dự cao được đến đâu chứ? Nào ngờ vừa đối mặt, đối phương đã ném ám khí? Như vậy phải tính sao đây?

Đào cốc lục tiên vốn chỉ mong Bất Giới chịu thiệt nên vừa thấy ngân châm ném ra là lớn tiếng hò reo!

"Hay! Chỉ kém ta ném ám khí một chút!"

"Đây đã là một chiêu!"

"Đánh rầm, rõ ràng là ba cây ngân châm, sao có thể tính là một chiêu chứ? Là ba chiêu!"

"Nói vậy, rõ ràng là một chiêu!"

"Thối không chịu được, người mất vụng không nên nói. Vừa rồi rõ ràng là ba châm, phân biệt ném hướng tuyến cơ, khí huyết và huyết hải! Đây là ba chiêu!"

Bất Giới hòa thượng nghe thấy đào cốc lục tiên lú lo không ngớt y như có người dùng binh loạn chê tác phẩm mình viết vậy, ngân châm của Đỗ Dự đối phó không khó nhưng những lời ồn ào này làm hắn tức giận không thôi.

"Còn dám nói nhảm thì ta cho các người tiêu chảy đến chết!" Bất Giới tức giận quát.

Đám đào cóc lục tiên vốn tiêu chảy đến miệng lưỡi khô khốc nên nào dám nói thêm gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Dùng Trí Đánh Bỏ Vỡ

Bất Giới hòa thượng tay áo phiêu phiêu, tăng y không gió bay múa, một tiếng hừ vang lên! Nội lực vô cùng tinh thuần bạo phát! Ba cây ngân châm ngay cả tay áo của hắn cũng không chạm được đã bị đánh văng đi!

Đỗ Dự lại khẽ cười. Mười chiêu, để xem ngươi tính sao? Trong tay hắn có 81 cây ngân châm, nếu ném một lần được tính là một chiêu thì mười chiêu chỉ nháy mắt là trôi qua! Thiên hạ võ công, duy tốc bất phá! Sinh cơ duy nhất của hắn là ở tốc độ. Chỉ cần tốc độ vững vàng chiếm ưu thế, thêm vào viên trình công kích thì vượt qua 10 chiêu có gì khó chứ?

Hắn quay người lại lại ném ra ba cây ngân châm.

Bị Bất Giới uy hiếp tiêu chảy đến chết nên đào cóc lục tiên không dám nhiều lời nhưng là ánh mắt hờn hờ, đồng loạt vươn ra sáu ngón tay, nghiêm nhiên trở thành trọng tài của trận tranh đấu bỏ vợ con rề này, nhanh chóng đưa ra con số sáu chiêu.

Bất Giới hòa thượng gần như bị sáu tên hỗn đản này làm tức đến tâm bệnh phát tác, huyết dài một tiếng lại đánh rơi ba cây ngân châm của Đỗ Dự.

Hắn tuy không phải kẻ trọng mặt mũi nhưng có sáu tên gian xảo ủng hộ đối phương đóng vai quần chúng, lại khéo ăn khéo nói lú lo không ngớt, nếu thật bị Đỗ Dự ném ra hai lần ngân châm nữa chẳng phải chính mình đã đón 12 chiêu mà không đánh được chiêu nào? Đây còn thành thể thống gì nữa?

Đỗ Dự đang định tiếp tục trò cũ xài mồi, dùng hết độc châm hao chết bỏ vợ thì tình linh Bất Giới đại sư đã ra chiêu! Hắn cời ra hai cái tăng hài, ha ha cười ném đến trước mặt Đỗ Dự!

Đỗ Dự mới đầu còn không coi hai tăng hài này vào đâu, chỉ nghĩ đại hòa thượng hết chiêu, không ngờ dùng tăng hài làm ám khí nhưng tăng hài này không ngờ ẩn chứa nội lực tinh thuần của Bất Giới hòa thượng, trong không khí rít lên từng tiếng long ngâm! Có thể nói ám khí trong thiên hạ vô số nhưng dùng tăng hài làm ám khí thì không nhiều! Hai cái tăng hài này ném qua trần đây lẳng lẽ!

Đỗ Dự tuy từng nghe trưởng lão ma giáo Khúc Dương nói: nội lực luyện đến cùng cực, dù là sợi bông cũng có thể thương người. Hắn vốn chỉ cho là Khúc Dương mạnh miệng, không ngờ lời còn bên tai thì đã gặp cao thủ nội lực thật sự!

Hắn chỉ có thể vội dùng tốc độ biến hướng nhưng hai cái tăng hài dưới lực tay của Bất Giới giống như đạn đạo bay vút đến, một trước một sau mạnh mẽ đập lên ngực Đỗ Dự! Đỗ Dự như bị sét đánh, bắn vút người về sau, máu thổ liên hồi!

Lúc này hắn mới nhớ đến trong nguyên tác, Nhạc Bất Quần từng không nhìn Bất Giới, xuống tay với Điền Bá Quang, khi một kiếm sắp xuyên tim Điền Bá Quang thì bị Bất Giới hòa thượng ném hai cái tăng hài tràn đầy lực lượng lại xảo diệu vô cùng đánh rơi trường kiếm. Nhạc Bất Quần đại tông sư còn bị đánh rơi trường kiếm thì nhỏ yếu như Đỗ Dự sao tránh được một đòn này chứ? Hai đòn không ngờ đánh cho Đỗ Dự rơi vào trạng thái gần chết!

Đỗ Dự cũng chỉ biết cam chịu, hắn chỉ có 4 điểm thể lực, tiến vào thế giới võ hiệp, chỉ có 3 tháng nên dù nghịch thiên đến đâu thì gặp cao thủ cũng chỉ là miếu sát mà thôi! Thảo nào nhiệm vụ thứ 3 của những kẻ mạo hiểm khác là còn sống sau 90 ngày!

Nói trắng ra, thế giới này còn là thế giới trải nghiệm, giúp kẻ mạo hiểm trải nghiệm thế giới tàn khốc. Ban cho sư môn, học được 3 điểm kỹ năng là có thể cao hứng về nhà. Chỉ có Đỗ Dự có lang cô quynh cuồng lại là một đường nghịch thiên, không chỉ trêu chọc rất nhiều thể lực không nên trêu chọc, dựa vào đầu trí so dũng khí cuộn lên vô số bão táp! Ví như, Nhạc Bất Quần tự cung trước nguyên tác, ví như Nghi Lâm yêu hắn...

Vạn vật đều có nhân quả, nhân quả chính là liên hệ, trong thế giới này, mọi việc diễn ra theo nhân quả. Đỗ Dự khác với những kẻ mạo hiểm khác, khi tiến vào thế giới này gia nhập phe phản diện, trộn gió trộn mưa thu được vô hạn chỗ tốt đồng thời cũng bị cuốn vào vòng phân tranh độ khó cao tần thủ không nên tiến vào!

Điều này giống với một tiểu tử nghèo, tiến vào đại thành thị vốn nên thành thật kiếm công ăn việc làm, lấy vợ sinh con thì hắn lại không cam tịch mịch, một đường đầu trí cùng các soái phú, dây dưa mỹ nhân! Điều này tất nhiên dẫn đến vô số xung đột. Nếu đây là mở đầu một tiểu thuyết huyền ảo, tiểu tử kia trên người nhất định có thần công vô địch, một đường đánh đông dẹp bắc, nếu đây là mở đầu tiểu thuyết đô thị, tiểu tử kia dựa vào bản lĩnh, ăn nói, cuối cùng thu được vô số mỹ nữ. Đáng tiếc, đây lại là mở đầu tiểu thuyết vô hạn sắc hiệp lưu! Thực lực của Đỗ Dự tuyệt không có chút khác biệt, chỉ là tần thủ mà thôi!

Sự thật tàn khốc tạo thành mỗi lần Đỗ Dự đều phải đi giữa sinh tử, cầu sống trong kẽ hở. Ba nhiệm vụ phản diện, phạm là kẻ tâm trí không kiên định thì đã sớm vút bỏ, mặc cho không gian giết rồi! Nhưng Đỗ Dự như cô lang quật cường, cá trạch trơn trượt, không ngờ bị hắn mạnh mẽ lách ra một đường sống! Sự thật tàn khốc làm Đỗ Dự không thể không liều!

Hắn thân thụ trọng thương, rống giận một tiếng, trở tay quăng ra ba cây ngân châm! Ba cây ngân châm này nhắm hướng đầu trục của Bất Giới! Đồng

thời, Đỗ Dự hét lên: "Trên châm có độc!"

Bất Giới hòa thượng lại không chút để ý. Hắn lấy vợ sinh con, ngắm nhìn mỹ nữ, thuần túy là hòa thượng rượu thịt. Pháp danh Bất Giới nghĩa là không tuân thủ giới luật nào. Trong các giới luật, vị Bất Giới hòa thượng này không thể tuân thủ nhất là sân giới! Hắn nếu không tranh cường háo thắng thì sao phân ly với ái thế?

Đỗ Dự lúc này chính là nhắm chuẩn điều này, dùng phép khích tướng với đối phương! Hắn thân là kẻ mạo hiểm, lấy thực lực nhỏ yếu đối phó cao thủ thì chỉ có thể chiếm tiên cơ ra tay trước!

Hắn nếu nói khác thì Bất Giới hòa thượng chỉ phẩy cái là ba cây ngân châm này bay đi tứ đâu. Nhưng Đỗ Dự vừa nói có độc, Bất Giới cậy vào nội công thâm hậu, sao để mấy cây châm bé tí vào mắt chứ, hắn lại cố ý không dùng nội lực, dùng đôi tay không đón lấy!

Dưới cái nhìn của đào cóc lục tiên, ba cây ngân châm trước sau bắn trúng Bất Giới!

Bất Giới ha ha cười lớn. Ba cây châm này chỉ kèm theo một điểm nội lực, nhỏ yếu tạo thành một điểm thương tổn bất buộc. Nhưng là độc tố bên trên mới lợi hại, 20 điểm ưu tiên, có thể kéo dài 10 giây, mỗi giây tạo ra 1 điểm thương tổn. Ba cây châm này sau 10 giây phải lấy đi của Bất Giới 33 điểm sinh mạng.

Bất Giới có bao nhiêu điểm sinh mạng? Ít nhất cũng 150 - 200 điểm! Ba mươi điểm thương tổn chẳng qua chỉ là chín trâu mất một sợi lông! Bất Giới hòa thượng ha ha cười, càng thêm khinh thường thực lực Đỗ Dự.

Hắn đang định lấy thứ khác trên người làm ám khí ném Đỗ Dự thì đào cóc lục tiên thấy Đỗ Dự ăn thiệt lớn, vội hô lên: "Người còn định cời sao? Cời sạch rất mất à?"

Điều này không khỏi làm khó Bất Giới hòa thượng, trên người hắn chỉ còn một tấm cà sa, chẳng lẽ thật sự cời trần để ném Đỗ Dự?

Hắn cúi người định nhặt hòn đá lên thì đào cóc lục tiên vội nói chen: "Đây là trẻ con đánh nhau sao? Cao thủ đối phó thấp thủ còn phải dùng ném đá sao! Thắng cũng không vinh!"

Bất Giới giận dữ nói: "Các người câm miệng thôi lại, lão tử đánh nhau còn cần các người dạy sao?"

Đỗ Dự tâm tư linh động, hắn muốn tạo sát cục chính là Bất Giới một đường đuổi theo. Đào cóc lục tiên dùng ngôn ngữ khích tướng Bất Giới này thật quá hợp ý hắn. Cho dù đào cóc lục tiên không nói, hắn cũng muốn nghĩ biện pháp để ép Bất Giới hòa thượng chỉ đuổi mà thôi.

Bất Giới không khỏi băn khoăn nhưng là Đỗ Dự đã ném 3 lần, 9 cây châm, khoảng cách 10 chiêu chỉ còn 1 chiêu nên hiện tại chỉ đành ra tay ngoan độc.

Vì xóa bỏ băn khoăn trong lòng Bất Giới, Đỗ Dự dừng lại, mỉm cười thờ dõc nói: "Chúng ta giao thủ một chiêu đương nhiên là một chiêu, không thể tính bừa được. Từ đầu đến giờ là ba chiêu."

Bất Giới không khỏi vui mừng, hắn am hiểu nhất là công phu quyền cước nên đương nhiên muốn tóm lấy Đỗ Dự đánh đập một trận.

Hắn giận dữ quát một tiếng: "Ta tới đây!" Một cái nhún người đã như vồ nhào hướng Đỗ Dự.

Đỗ Dự vội vã xoay người chạy. Một khi bắt đầu đuổi bắt, Đỗ Dự ngay lập tức phát hiện tốc độ lão thái son Bất Giới này thật quá kinh người! Hắn phải dùng hết sức thi triển vạn lý độc hành, tăng tốc độ di chuyển lên đến 28 điểm mới miễn cưỡng duy trì khoảng cách với Bất Giới. Trong lòng hắn càng thêm vui mừng, tốc độ chính là sinh mạng của hắn.

Hắn không ngừng quay người xạ kích, ném ngân châm độc về hướng Bất Giới đại hòa thượng. Theo kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, thời cơ ném châm độc của Đỗ Dự càng lúc càng xảo diệu, thường thường là khi Bất Giới sắp sửa tóm lấy hắn. Cự ly gần như vậy, ném lại chuẩn làm cho thời gian phản ứng của Bất Giới ít đi, quả thật là mỗi lần đều có thu hoạch.

Bất Giới hòa thượng ban đầu khinh thường Đỗ Dự nhưng theo chiến đấu dài lâu, hắn dần cảm thấy trên người tề đại, nhất là ở những nơi bị châm đâm. Kiến nhiều cắn chết voi, hơn nữa hắc huyết ngân châm là tác phẩm đặc ý của Khúc Dương, mỗi giây 1 điểm độc tố tuy không nhiều nhưng tích tiểu thành đại, Đỗ Dự trước sau ném trúng Bất Giới hòa thượng 10 cây độc châm, tính ra là 110 điểm sinh mạng!

Bất Giới hòa thượng bắt đầu nôn nóng dần. Hắn có lòng muốn đuổi kịp tiểu tặc, đánh đau một trận nhưng tốc độ Đỗ Dự còn nhanh hơn hắn một chút. Có lòng dừng lại nhặt đá ném nhưng lại sợ bị đào cóc lục tiên và Đỗ Dự nhạo báng phạm quy. Chính mình cho phép không dùng thì sao có thể dùng được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Một Châm Lập Công

Nhưng là Bất Giới hòa thượng một đời cao thủ, Đỗ Dự tuy cậy thông minh và tinh thế ép Bất Giới hòa thượng luống cuống tay chân nhưng dù sao thực lực hẳn vẫn hơn xa Đỗ Dự! Bất Giới hòa thượng sau một hồi điên cuồng đuổi áp sát được Đỗ Dự thì đột nhiên dùng nội lực phát động công kích sóng âm cùng loại với sư tử hồng!

Đỗ Dự nội lực có hạn, bị chấn đến tâm thần đông đờ, đứng cũng bắt ổn ngã ra trên đất.

Bất Giới hòa thượng cười lớn tiến bước Đỗ Dự. Khoảng cách hai người không đủ 10 mét, Đỗ Dự giãy dụa đứng lên.

Khoảng cách còn 150 điểm sinh mạng hoàn thành nhiệm vụ chỉ còn lại 50 điểm!

Đỗ Dự đột nhiên ném ra toàn bộ ngân châm còn lại! Đương nhiên, kỹ năng niêm hoa phi diệp của hắn chỉ có cấp 1, một lần chỉ ném được 3 cây ngân châm, số còn lại toàn bộ là ném bừa. Nhưng một lần ném ra đến 60 cây ngân châm tạo ra thanh thế vô cùng to lớn!

Đào cốc lục tiên cũng quên cả vỗ tay khen hay. Lấy nhãn lực của họ cũng không nhìn ra được châm bay đầy trời này đâu là thật, đâu là giả!

Bất Giới đại hòa thượng cũng bị trận thế này dọa nhảy dựng! Hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng vận khí nội lực hộ thể, thử đánh văng hết độc châm Đỗ Dự ném đến. Hiệu quả thật rõ ràng, Bất Giới đại hòa thượng khí tự đan điền, quanh thân vụ khí mờ mờ nhàn nhật do nội lực, độc châm vừa đến gần va chạm với nội lực là bị văng xa! Thậm chí không chạm vào được Bất Giới một ly nào!

Trên mặt Bất Giới càng thêm khinh thường! Nếu như con rết chỉ có chút công phu như này thì hẳn tuyệt không yên tâm gả Nghi Lâm cho đối phương.

Trong mắt Đỗ Dự, tia lạnh lùng càng thêm nặng! Hắn đã tính toán hết thấy, giờ chỉ có thể nghe thiên mệnh mà thôi!

Bất Giới hòa thượng đang định lên tiếng trào phúng thì đột nhiên che kín mắt, kêu thảm!

Đó là vì Đỗ Dự vào thời khắc then chốt dồn toàn bộ nội lực vào một châm, đánh cược một phen! Đỗ Dự biết độc của mình không đủ với Bất Giới, trải qua tính toán thì chỉ có một cách giải quyết là kèm theo nội lực! Hắn đánh cược một phát, rót toàn bộ 13 điểm nội lực còn lại vào ngân châm!

Mỗi ngân châm tạo thành 1 điểm thương tổn bắt buộc, kỹ năng ưu tiên 8 điểm. Sau khi rót nội lực vào thì 1 điểm nội lực tăng 1 điểm thương tổn, 0,5 điểm ưu tiên kỹ năng.

Bất Giới hòa thượng nội lực hồn hậu, tạo thành phòng ngự độ ưu tiên cao, nếu không có nội lực thì ngân châm thường không thể phá phòng ngự của hắn được. Một đòn này của Đỗ Dự nhắm chuẩn điểm yếu là mắt, cầu một đòn lập công! Không phải Đỗ Dự ra tay độc ác với bố vợ mà thực lực địch ta chênh lệch quá lớn, hắn nếu không ra tay độc ác thì căn bản không có cửa vượt qua tòa núi ngăn đường tình duyên Bất Giới hòa thượng này.

Có kinh nghiệm giết chết rắn hổ mang, Đỗ Dự vô cùng coi trọng tấn công điểm yếu trên cơ thể như mắt, cổ, trái tim... Còn về sát chiêu lần này, Đỗ Dự cũng là thông qua đủ loại chuẩn bị, cố ý làm Bất Giới hòa thượng khinh thường bản thân, đồng thời dùng toàn bộ ngân châm yểm hộ sát cơ!

Bất Giới ôm lấy tròng mắt hét lớn một tiếng! Trong thanh âm kia chất chứa vô hạn đau thảm và phẫn nộ. Hắn một cao thủ nhất lưu không ngờ bị Đỗ Dự ám toán!

Tròng mắt là phần yếu nhất trên thân lại rất gần đầu não, thương tổn trên nó không phải tính x2 như ở đầu cổ mà là công kích trí mạng, tính x4! Hắc huyết ngân châm nhỏ này 1 điểm công kích, 8 điểm ưu tiên nhưng sau khi được rót vào 13 điểm nội lực thì là 14 điểm công kích, 14 điểm ưu tiên! Nội lực Bất Giới tràn khắp thân nhưng nội lực hộ thể không thể luyện đến tròng mắt được nên ăn đòn đau! Sinh mạng của hắn nháy mắt bị trừ đi 56 điểm!

Theo quy tắc bình thường, lực công kích qua hệ số điều chỉnh rồi trừ đi lực phòng ngự là ra thương tổn. Đương nhiên nếu kỹ năng không đủ độ ưu tiên thì không phát huy được thương tổn bình thường. Thể chất của Bất Giới hòa thượng là khoảng từ 15-20 điểm, như vậy lực phòng ngự lên đến 30-40 điểm. Đỗ Dự ban đầu chủ yếu thương tổn đối phương nhờ độc tố, nếu trong cận chiến muốn đánh thương đối phương thì công kích phải lớn hơn 40 điểm!

Nhưng tròng mắt là ngoại lệ duy nhất! Thể chất một cá nhân bất kể tốt đến đâu thì tròng mắt luôn là điểm yếu. Bất Giới dù luyện thể nào thì cũng không thể luyện được đôi mắt cứng như sắt được!

Đỗ Dự một chiêu đắc thủ, lập tức lấy ra giải dược, cung kính đến trước mặt Bất Giới dâng lên giải dược.

Bất Giới hòa thượng che kín mắt phải, máu tươi vẫn còn chảy ra từ khe hở, mắt trái hung hăng trừng Đỗ Dự như một cự hùng bạo nộ, muốn xé xác Đỗ Dự ra vậy!

Đỗ Dự thấy vậy giật thót nhưng việc đã đến nước này chỉ có thể đi tiếp mà thôi: "Con rết quả thật không phải đối thủ của cha vợ nên xin nhận thua."

Hắn đã nhận được thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ nên lập tức nhận thua ngay.

Bất Giới lạnh lạnh nhận lấy giải dược, hừ lạnh một tiếng: "Chỉ biết dùng trò quỷ! Cho dù ngươi thông qua cửa này, ta cũng không thừa nhận ngươi là nam nhân của Nghi Lâm!"

Đỗ Dự không khỏi cười khổ. Đây là hậu quả của việc ra tay quá ác với cha vợ! Đổi lại mà nghĩ thì ngay trước mặt người khác, bị con rết đâm trúng tròng mắt, có nguy cơ bị mù thì sao có thể vui vẻ nhận con rết được?

Cũng may Đỗ Dự sớm có phương án dự phòng nên vội lấy ra.

Hắn đến gần Bất Giới, cúi đầu vái: "Con rể quả thật vô ý đắc tội nhưng vì lấy được Nghi Lâm nên đành chơi tiểu xảo. Để biểu đạt thành ý, con xin nguyện chấm dứt một mối lo trong lòng cha vợ."

"Ta thì lo lắng gì chứ?" Bất Giới hòa thượng bất bình nói, ha ha cười: "Tiểu tử nguoi võ công thấp kém, có thể quá quan toàn nhờ quý rể, sao giải quyết được mối lo của ta chứ?"

Đỗ Dự lớn tiếng nói: "Tuy võ công con thấp kém nhưng tấm lòng với Nghi Lâm trời xanh chứng giám! Nếu không tiểu tử con chỉ cần lập tức nhận thua là có thể giữ mạng, sao cần đấu sống đấu chết với cha chứ? Chẳng lẽ con sợ mạng quá dài sao?"

Bất Giới hòa thượng không khỏi sùng sốt. Hắn cũng nhìn ra được, Đỗ Dự hoàn toàn không phải đối thủ của mình nhưng vừa rồi trong kịch chiến, cho dù Đỗ Dự bị hắn đánh gần chết cũng tuyệt không cúi đầu vứt bỏ. Tấm lòng của hắn với Nghi Lâm cũng tính là trung trinh. <=))) dịch phá cách tý >

Bất Giới hòa thượng một đời gian truân, năm đó bởi vì nhìn một thiếu phụ, bị mê từ hiểu lầm rồi nhà ra đi dẫn đến thế ly từ tán. Nhưng hắn một đời tình si, trung trinh với thế tử, đối với con rể đương nhiên cũng yêu cầu phải thật lòng yêu Nghi Lâm. Phần kiên trì và cứng cỏi này của Đỗ Dự cũng làm Bất Giới an tâm ít nhiều.

Đỗ Dự vội rên sất khi còn nóng: "Còn về mối lo của cha thì cũng không khó đoán, chẳng qua chỉ là về mẹ của con và Nghi Lâm..."

Bất Giới hòa thượng thấy Đỗ Dự xưng cha gọi mẹ ngay cũng không chút để ý mà vội kéo cổ áo hắn: "Nguoi biết nàng ở đâu sao? Mau nói đi!"

Đỗ Dự trong lòng khẽ cười thầm. Bất kể võ lực nguoi cao đến đâu, chỉ cần có điều cần là dễ giải quyết!

Hắn đi giữa thế giới võ hiệp này dựa vào trí não và hiểu biết nguyên tác nhưng rất nhiều kẻ mạo hiểm, ví như Sử Quốc Lương, Thiên Quang, Vương Bằng... đều hiểu nguyên tác nhưng không thể cuốn lên sóng gió giang hồ như hắn. Truy cứu nguyên nhân thì một vì không bị ép đến đường cùng như Đỗ Dự, một lòng cầu ôn mong sống qua 90 ngày, thiếu đi ý thức mạo hiểm, hai là thiếu hụt nắm bắt nhân tâm nhân vật.

Đỗ Dự nhìn thấy Bất Giới hòa thượng thì phản ứng đầu tiên là người này giúp mình hoàn thành nhiệm vụ cứu Nghi Lâm, giá trị vô cùng. Phản ứng thứ hai là có chỗ trống bà bà cảm, có thể đôi lấy chỗ tốt. Phản ứng thứ ba là làm sao dùng lá bài bà bà cảm thu được chỗ tốt lớn nhất! Cách dùng lá bài bà bà cảm tốt nhất chính là dẫn dụ Bất Giới hòa thượng cùng mình giết lên Hằng Sơn!

Đỗ Dự mỉm cười nói: "Con rể bất tài từng nghe Nghi Lâm kể, mẹ nàng bé nàng rời nhà từ nhỏ, giao cho sư thái nuôi dưỡng trong Hằng Sơn. Bậc cha mẹ trong thiên hạ, tuyệt không nhẫn tâm như vậy, nàng nhất định âm thầm chăm sóc cho Nghi Lâm. Mà lại, Nghi Lâm từng kể trong kinh các của Huyền Không tự có một bà bà cảm..."

"Nguoi nói là..." Bất Giới đại sư tâm thần kích động, nắm chặt bả vai Đỗ Dự, hai tay dần run rẩy: "Vị bà bà cảm kia là..."

"Nếu con đoán không sai thì người ấy chính là mẹ Nghi Lâm, vợ của cha!" Đỗ Dự đầy khẳng định nói: "Nghi Lâm từ nhỏ đã được bà bà cảm nuôi dưỡng, thân như mẫu nữ mà trăm đường chiếu cố. Nếu như không phải mẹ con thì ai lại làm vậy?"

Bất Giới vội nhảy lên lao hướng Hằng Sơn nhưng là Đỗ Dự kịp kéo hắn lại quát: "Hằng Sơn hiện tại giới bị sâm nghiêm, cho dù đại sư võ công cao cường thì cũng không thể một mình xông hướng Hằng Sơn, dẫn theo vợ con an toàn rút lui được!"

Bất Giới tuy lỗ mãng nhưng cũng không phải kẻ ngu. Hằng Sơn thân là một trong ngũ nhạc kiếm phái, Định Nhân chương môn, Định Tĩnh sư thái đều là cao thủ võ công, càng có mấy trăm nữ đệ tử kiếm pháp cao minh. Chỉ bằng một mình Bất Giới tuyệt không thể cứu vợ con ra khỏi Hằng Sơn phòng bị sâm nghiêm.

Bất Giới cũng tỉnh táo lại hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Đỗ Dự cười nói: "Không bằng cha con chúng ta liên thủ cứu ra bà bà cảm và Nghi Lâm?"

Hắn một mực muốn mượn lực nên sao chịu bỏ qua Bất Giới đại sư và đào cóc lục tiên chứ?

Bất Giới đại sư trầm ngâm một lát, gật gật đầu nhìn hướng một đám bảo bối mặt ngựa ngồi xếp hàng ngang, mặt đầy vô tội nhìn mình chau mày quát: "Sáu người các nguoi cùng ta lên Hằng Sơn, đại náo một phen đi, sau khi cứu ra vợ con ta thì ta cho các nguoi giải được, như nào?"

Đào cóc lục tiên ban đầu thấy chính mình lại bị sai khiến thì tỏ ý không vui nhưng sau khi được Đỗ Dự khuyên là được náo nức một phen thì tâm hồi ý chuyển, vỗ tay khen hay muốn đi theo chơi cùng.

Đỗ Dự hài lòng khẽ lau mồ hôi, có Bất Giới và đào cóc lục tiên thì chuyến đi Hằng Sơn này cũng thêm phần nắm chắc. Tám người một đường thi triển khinh công chạy hướng Hằng Sơn.

Đi được hai ngày, khi tới Đại Thanh Sơn, Bất Giới đại hòa thượng đột nhiên làm thủ thế dừng lại. Một hàng người lập tức dừng lại. Từ phía trước truyền đến thanh âm chém giết.

Đỗ Dự một lòng nghĩ đến Nghi Lâm nên định không xen vào nhưng đào cóc lục tiên thích nhất là náo nhiệt, loại chuyện đánh nhau như này sao có thể

không tham gia chứ nên nhao nhao đòi đi xem. Đồ Dữ cũng đành chịu, nếu không có đào cóc lục tiên thì thực lực chuyển này giảm mạnh, chỉ đành đi theo.

Mọi người khe khẽ tới gần dãy núi, có thể thấy hai phe đang hỗn chiến.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Bán Đứng

Một bên vô cùng quen mắt với Đồ Dữ chính là Phương Sinh đại sư của Thiếu Lâm, Dư Thương Hải phái Thanh Thành, Nhạc Hậu phái Tung Sơn, Mạc đại tiên sinh phái Hành Sơn. Trong đó còn có những kẻ mạo hiểm Sử Quốc Lương, Thiên Quang, Vương Bằng, Ngô Lương... liên thủ vây công, vô cùng sôi nổi!

Đồ Dữ vốn mắt lạnh băng quan nhưng bóng hình nữ hiệp vũ mị đột nhiên nhảy vào mắt! Là Ninh Trung Tắc! Sư nương mỹ lệ phái Hoa Sơn! Bên người nàng lúc này còn có Lệnh Hồ Xung, Nhạc Linh San, Lao Đức Nặc... lui tới xông giết trong đám người, kiếm khí tung hoành, khí thế bức người! Nhưng là không thấy chừng môn phái Hoa Sơn, Nhạc Bất Quần đâu cả!

Phe kia một thân áo đen, tiến thoái công phòng thâm nghiêm, bên trong cao thủ cực nhiều. Dù cho Phương Sinh đại sư, Dư Thương Hải, Tung Sơn thập tam thái bảo đối địch có công có phòng nhưng còn kém chút. Mà lại phe này nhân mã đông đúc, có đến hơn ngàn, vì vậy nhân sĩ chính phái đã dần rơi vào hạ phong.

Dư Thương Hải đánh ra kiếm khí bức người, đẩy lùi hai hắc y nhân, lạnh lùng nói: "Bảo Đại Sở! Chỉ bằng các ngươi muốn đối phó nhiều danh môn chính phái chúng ta sao?"

Một trưởng lão Bảo Đại Sở hừ lạnh nói: "Lần này là chính phái các ngươi chủ động đánh lên phục kích đệ tử ta, bị chúng ta phát hiện đuổi giết! Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta thiên thu vạn tải, Đông Phương giáo chủ nhất thống giang hồ! Hôm nay các ngươi bỏ xác tại đây đi!"

Đồ Dữ thấy đám người Sử Quốc Lương, Thiên Quang, Nhu Nhu sợ sệt lên lút... là biết những kẻ này vì hoàn thành nhiệm vụ hai mà chọc tổ ong vô vàn, bị người Nhật Nguyệt thần giáo đuổi giết, kết quả sư môn gánh tội hộ.

Phương Sinh đại sư một bộ Thiếu Lâm phục hổ quyền sinh uy, bức lùi một đường chủ Nhật Nguyệt thần giáo, hai tay làm chữ thập nói: "Các vị anh hùng hảo hán. Nguyên nhân việc này là do Đông Phương giáo chủ của quý phái nghe tin tịch tà kiếm phổ, phái người tới cướp đoạt. Đồ nhi chúng ta thấy vậy giết mấy thuộc hạ thần giáo, oan oan tương báo đến lúc nào mới hết? Việc này không thể bỏ qua sao?"

Phía đối diện, một nữ trưởng lão ma giáo quát mắng: "Lão lừa ngốc ngươi giết người chúng ta rồi bảo bỏ qua, để ta giết sạch các ngươi rồi nói bỏ qua nhé?"

Đồ Dữ khẽ giật mình. Ngày đó Đông Phương Bất Bại cũng có hứng thú với tịch tà kiếm phổ sao? Nghĩ kỹ thì cũng không có gì kỳ quái, tịch tà kiếm phổ là kiếm pháp từ quý hoa bảo điển của Đông Phương Bất Bại diễn hóa ra. Đông Phương Bất Bại đương nhiên muốn lấy về ẩn chứng, gia tăng võ công bản thân.

Phương Sinh đại sư nói: "Các vị anh hùng ma giáo, làm sao mới chịu buông tay?"

Một trưởng lão ma giáo khác Tàn Vĩ Bang quát: "Giao ra tịch tà kiếm phổ, tha chết cho các ngươi! Chúng ta biết tịch tà kiếm phổ đã bị chia làm sáu giao cho các đại chính phái!"

Phương Sinh đại sư còn chưa nói chuyện, Ninh Trung Tắc đã tự tiện những vị trưởng môn lại, khẽ nói: "Buồn cười, đánh đánh giết giết vì tịch tà kiếm phổ, có biết những mảnh kiếm phổ kia đều là giả hay không!"

Vị hiệp nữ này vừa nói dứt lời, đám chừng môn đều nhìn vào nàng!

Dư Thương Hải lấy ra một phần sáu kiếm phổ giả thất thanh nói: "Ngươi đừng nói vậy, đây là giả sao? Tuyệt không thể nào!"

Ninh Trung Tắc đáng chất cười nói: "Ta tận mắt nhìn thấy, tin hay không tùy ngươi!"

Dư Thương Hải như bị sét đánh, hẳn biết Ninh Trung Tắc là người như nào. Nếu nàng nói vật này là giả thì quá nửa là giả! Liên tưởng đến Nhạc Bất Quần biến mất kỳ bí, Ninh Trung Tắc buồn bức không vui, Dư Thương Hải sao còn không đoán được chân tướng chứ?

Đồ Dữ thầm kêu khổ trong lòng! Hắn không lo cho bản thân mà lo cho Ninh Trung Tắc. Ninh Trung Tắc vì ngăn cản trận tranh đoạt vô vị này mà nói toạc ra chuyện tịch tà kiếm phổ. Như vậy bước tiếp theo là người biết chân tướng là nàng sẽ gặp nguy hiểm!

Phương Sinh đại sư miệng hô phật hào, lấy ra hai phần mảnh kiếm phổ: "Nếu đã như vậy thì cần gì nó. Chúng ta giao những mảnh vụn này cho anh hùng

ma giáo là xong."

Ninh Trung Tắc không chút lưu luyến ném ra phần thuộc về Nhạc Bát Quân. Nhạc Bát Quân có hàng thật nên đương nhiên không cần thứ hàng giả này. Phái Tung Sơn giao ra một phần khác. Sáu phần tịch tà kiếm phổ gom đủ thành một tấm cà sa. Ninh Trung Tắc đầy chán ghét nhìn kiếm phổ, cuộn thành một nắm rồi ném cho đám người ma giáo.

"Đây là tịch tà kiếm phổ, cầm đi!"

Đám người ma giáo khề nhìn nhau trao đổi. Những nhân sĩ chính phái từ thương không nhiều nhưng lại sáng khoái giao nộp kiếm phổ, chẳng lẽ có gì giả dối?

Tần Vĩ Bang cười gằn: "Chúng ta sao biết được thật giả chứ? Mời Nhạc phu nhân theo chúng ta, đợi đến khi Đông Phương giáo chủ phán định là kiếm phổ thật, ta sẽ thả người đi!"

Ninh Trung Tắc khề như ong lỏng mảy: "Người đừng khinh người quá đáng!"

Bảo Đại Sở ngửa lên trời cười dài: "Hôm nay người đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!"

Ninh Trung Tắc còn chưa nói chuyện, Lệnh Hồ Xung bên cạnh đã cười lớn, múa trường kiếm trong tay: "Người muốn đụng đến sư nương ta thì phải vượt qua ta trước đã!"

Nhạc Linh San như gà mái con háo hức, cũng nhảy ra đứng cạnh đại sư huynh.

Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "Bảo Đại Sở trường lão, việc này không được!"

Nhưng là những nhân sĩ chính phái khác lại không nghĩ vậy. Dư Thương Hải cuối cùng nhìn không được nhảy ra nói: "Nhạc phu nhân, nơi này có trên trăm đệ tử chính đạo. Nếu vì mình phu nhân, toàn thể ngọc thạch câu phần ở chỗ này thì, hắc hắc..."

Tung Sơn tháp tháp thủ Đỉnh Miễn hắc hắc cười nói: "Tại hạ chết không đáng tiếc nhưng chỉ đáng thương cho nhiều đệ tử võ công thấp kém a."

Đỗ Dự đứng từ xa mà tức giận thay cho Ninh Trung Tắc, nhưng là lập tức nhớ đến bọn họ tranh đoạt kiếm phổ thất bại, hiển nhiên nghĩ đến "vì thế từ cừu nhân mà ngọc thạch câu phần với ma giáo là không đáng" nên tìm cách thoát thân.

Thực lực chính tà vốn có chênh lệch, nếu Dư Thương Hải, phái Tung Sơn rút về, Ninh Trung Tắc chỉ sợ là rơi vào tay ma giáo! Lấy tính cách của nàng thì chỉ có thể tự vẫn mà thôi! Nhạc Bát Quân kia sợ là đã chạy đến xó nào luyện tịch tà kiếm phổ rồi, mặc nàng chịu nhục!

Đỗ Dự thấy vậy giận dữ không thôi.

Khi thấy Dư Thương Hải, phái Tung Sơn không thêm để ý nghĩa khí chính đạo, lời thề ngũ nhạc kiếm phái, bàn chân bồi mờ định chuẩn mắt, Phương Sinh đại sư, Thiên Môn đạo trưởng, Mạc đại tiên sinh đều lộ vẻ khinh thường, hừ lạnh.

Mạc đại tiên sinh kéo lên thanh âm sâu khổ của nhị hồ, lạnh lạnh nói: "Mời đi, phái Hành Sơn ta trước giờ không bán bằng hữu tự bảo." Đệ tử phái Hành Sơn đồng loạt dạ vâng.

Thiên Môn đạo trưởng tức đến râu mép bay thẳng: "Phái Tung Sơn, Nhạc minh chủ thật uy phong!"

Dư Thương Hải và Đỉnh Miễn không khỏi lúng túng một phen.

Dư Thương Hải mắt nhìn Ninh Trung Tắc lớn tiếng nói: "Ta không phải loại người sống trộm, nếu như Nhạc phu nhân đã biết vật này là giả thì nhất định biết kiếm phổ thật ở đâu. Nếu có thể nói kiếm phổ thật ở đâu, ta sẽ ở lại đây quyết chiến đến cùng!"

Đỉnh Miễn cũng cười tà: "Nếu là chính tà song phương đại chiến thì chúng ta chiến tử có sao chứ? Nhưng sao không thấy quân tử kiếm đâu? Chẳng lẽ giang hồ đồn đại là thật, hẳn lấy được kiếm phổ thật nên chuẩn mắt chạy đi luyện kiếm? Các vị đồng đạo, chúng ta không thể ở đây chết thay cho ngựa quân tử đó được!"

Lời của hắn quả thật đánh trúng điểm yếu trong lòng mỗi người, nhất thời mọi người tập trung cả vào Ninh Trung Tắc.

Xả thân vì nghĩa nói thì dễ nhưng sau người Phương Sinh đại sư, Thiên Môn đạo trưởng, Mạc đại tiên sinh đều có đồng đạo đệ tử, đồ tôn. Nếu vì bảo vệ Nhạc Bát Quân luyện tập tà kiếm, toàn bộ ngọc thạch câu phần thì bọn họ sao cam chứ?

Nhân thân Thiên Môn đạo trưởng, Mạc đại tiên sinh không khỏi biến phức tạp. Đám đệ tử sau người Phương Sinh đại sư cũng dồn dập lộ tia không cam. Những kẻ mạo hiểm Vương Bằng, Thiên Quang, Sư Quốc Lương... lại càng không có quan niệm trung nghĩa, trối buộc chính tà, thấy gặp tuyệt cảnh, bán ra Ninh Trung Tắc có thể cầu sinh nên vội nhảy lên nhảy xuống, phụ họa ngôn luận cho Dư Thương Hải. Cả đám cùng hô Ninh Trung Tắc hoặc nói ra kiếm phổ thật ở đâu, hoặc là bọn họ rời đi, mặc cho nàng bị ma giáo mang đi.

Lệnh Hồ Xung, Nhạc Linh San, đám đệ tử phái Hoa Sơn dồn dập đứng ra tranh cãi, chính phái ồn ào, phân liệt tan rã, miễn cưỡng đứng cùng một chỗ khó mà liên thủ kháng địch như trước.

Ninh Trung Tắc khẽ thở dài. Nàng đương nhiên biết kiếm phổ thật ở đâu, một nửa trong tay Nhạc Bất Quần, một nửa trong tay tiểu tặc kia nhưng nếu nói ra thì Nhạc Bất Quần và tiểu tử kia thành kẻ địch chung của thiên hạ mất!

Dù cho Nhạc Bất Quần không niệm tình phu thê, phụ tử sát hại mình và nữ nhi nhưng nếu nói ra kiếm phổ thật ở đâu, bằng với phô ra việc Nhạc Bất Quần giết Đinh Dật sư thái, giết Phí Bán, tự cung luyện kiếm... đủ loại chuyện xấu. Nhạc Bất Quần sẽ tiếng xấu đồn xa! Trong lòng Ninh Trung Tắc, tuy biết trọng phu luyện như vậy đã rơi vào ma đạo, chỉ càng lúc càng bạo ngược gần dờ nhưng vẫn không muốn thấy quân tử kiếm thân bại danh liệt!

Trong lòng Ninh Trung Tắc còn ần ần có cảm giác, so với trọng phu, chính mình càng không muốn nói tiểu tặc kia có trọng bảo. Tuy nàng mở miệng là gọi tiểu tặc, tuy tiểu tặc kia quá đáng ghét, dám làm chuyện đó với nàng nhưng đối mặt với trọng phu ác độc chém giết, hấn dù chết cũng bảo vệ nàng. Hai ngày một đêm kia, y ní trong son động... sắc mặt Ninh Trung Tắc dần đỏ hồng.

Chính mình đã là tàn hoa bại liễu, trọng phu lại biến thành quái vật như vậy, còn không bằng...

Ninh Trung Tắc suy nghĩ rõ ràng, tính tình cương liệt hơi ngửa đầu nói với Dư Thương Hải, Đinh Miễn: "Hai vị nói cực đúng. So với đồng đạo tính mạng hậu bối, mình Ninh Trung Tắc ta tính là gì chứ? Ta đi cùng đám người ma giáo này, Phương Sinh đại sư, mời người chiếu phó phái Hoa Sơn ta rời khỏi nơi này. Đại ân đại đức này Ninh Trung Tắc thề chết không quên."

Phương Sinh đại sư lắc đầu nói: "Ninh nữ hiệp có gì nói vậy, lão nạp dù chiến tử nơi này cũng không trộm sống, mặc cho ma giáo mang người đi."

Lệnh Hồ Xung đầy hào khí nói: "Sư nương, ai muốn dẫn người đi thì phải bước qua xác con đã!"

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Ninh Trung Tắc điểm huyệt!

Lệnh Hồ Xung mắt đầy không cam, nhìn chăm chăm nàng từ từ ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Phản Diện Cứu Mỹ Nhân

Ninh Trung Tắc ôn nhu nắm lấy Lệnh Hồ Xung, hái xuống ban chỉ trên ngón tay đeo lên cho Lệnh Hồ Xung, rồi lệ nói: "Hài tử ngọc, từ hôm nay trở đi con là chương môn Hoa Sơn. Tương lai khi võ công của con đại thành thì báo thù cho sư nương sau không muộn."

Lệnh Hồ Xung rõ ràng đã biết chuyện Nhạc Bất Quần, hai mắt lệ nóng trào trào nhưng không thể làm gì. Nhạc Linh San nhào lên ôm chặt lấy Ninh Trung Tắc nhưng cũng bị nàng điểm huyệt.

Ninh Trung Tắc tiến đến đối diện với Phương Sinh đại sư, Mạc đại tiên sinh và Thiên Môn đạo trưởng, cung kính vái nói: "Các vị tiền bối, sư huynh nhìn tiểu Ninh lớn lên. Hôm nay tiểu Ninh phó thác phái Hoa Sơn cho các vị, mong các vị chiếu cố giúp! Tất cả xin nhờ các vị!"

Nàng vừa dứt lời đã vội xoay người đi, để lại từng chuỗi óng ánh rơi trong gió!

Thiên Môn đạo trưởng nước mắt tràn mi, hét lớn: "Ninh sư muội, là Thiên Môn hồ đồ, Thiên Môn có lỗi với ngươi."

Sau người hắn, Thiên Át, Thiên Tùng vội kéo lại: "Là Ninh nữ hiệp nguyện ý xả thân cứu võ lâm chính đạo, chương môn không nên xung động!"

Mạc đại tiên sinh thở dài một tiếng, biết lòng tim chết của Ninh Trung Tắc kiên định, không thể quay lại được nên dùng nhị hồ kéo lên chuỗi âm phù the lương, đưa tiễn chặng đường cuối cho vị nữ hiệp này...

Lúc này, Dư Thương Hải mang theo phái Thanh Thành, Đinh Miễn mang theo phái Tung Sơn đã dồn dập tránh xa, mắt lạnh bàng quan.

Đỗ Dự càng thêm tức giận không thôi. Dư Thương Hải, phái Tung Sơn, Sư Quốc Lương, Vương Bằng... những kẻ chết tiệt này vì lợi ích bản thân muốn bán ra Ninh Trung Tắc, không dễ vậy đâu! Nếu không hô mưa gọi gió, làm đến gà bay chó sủa thì ông đây không phải phản diện!

Liếc nhìn đào cốc lục tiên thôn thốc không thôi bên cạnh, Đỗ Dự khẽ nói: "Có muốn chơi vui không?"

Đào Căn Tiên sao chịu được buồn chán, vội vàng nói: "Có gì chơi vui chứ?"

Đỗ Dự lấy ra một vậy, lên nói cho Đào Căn Tiên: "Làm như này."

Đào cốc lục tiên nghe đến ôm bụng cười lớn rồi vội vã chạy đi.

Trong son cốc, Ninh Trung Tắc từng bước đi hướng đám người trưởng lão Bảo Đại Sở. Nàng sớm đã tính toán chỉ cần mọi người thoát hiểm, chính mình lập tức tự vẫn đương trường. Có thể dùng mạng mình cứu San nhi, Xung nhi, để bọn họ trở thành hy vọng phái Hoa Sơn là đủ rồi.

Đình Miễn, Lục Bách, Sử Đăng Đạt, Vương Bằng... nhìn thấy phu nhân Nhạc Bất Quần sắp rơi vào tay ma giáo thì ngấm ngầm hả giận, vui sướng không thôi mà không thấy sáu bóng hình nhỏ bé lùi đến bên cạnh một đường chủ ma giáo. Bốn người nâng lên đường chủ này, kéo tứ chi! Tên đường chủ này nháy mắt bị phanh thây! Biển cổ này làm ma giáo vô cùng oán giận. Sáu bóng hình này đương nhiên là đào cóc lục tiên!

Đào Căn Tiên đắc ý vô cùng giờ lên lệnh bài khảm đầy vàng ngọc lớn tiếng nói: "Lệnh bài Tà minh chủ ở đây! Tà minh chủ có lệnh, ngũ nhạc kiếm phái là cây liên cành, sao để cho ma giáo hoành hành ngang ngược được? Đệ tử phái Tung Sơn mau tiêu diệt ma giáo, không được sai sót."

Hắn vừa nói như vậy, ánh mắt thù hận của ma giáo chuyển sang đông đảo cao thủ Tung Sơn!

Tháp tháp thủ Đình Miễn đối với chậu shít tự dung bay đến này chỉ biết há hốc mồm, nhảy dựng lên chỉ vào Đào Căn Tiên lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi căn bản không phải đệ tử phái Tung Sơn, tên xấu xí nhà ngươi từ đâu đến? Ngươi trộm lệnh bài minh chủ ở đâu?"

Đào Căn Tiên thấy hắn chửi mình xấu, vội nhảy dựng lên hét lên: "Hay cho tên Đình Miễn nhà ngươi, ngươi không nhận ra đây là lệnh bài của Tà minh chủ à? Ta là đại sư ca của ngươi, Đào Căn Tiên. Đây là nhị, tam, tứ, ngũ, lục sư ca của ngươi!"

Đám người Bảo Đại Sở cẩn thận nhìn lệnh bài minh chủ trong tay Đào Căn Tiên. Ma giáo và ngũ nhạc kiếm phái tranh đoạt cừu sát trên trăm năm, sao không nhận ra lệnh bài thật gì chứ? Nhìn thấy lệnh bài này chân thật vô cùng, sáu quái nhân kia còn lia lịa ra tay với đệ tử ma giáo, lại còn xé chết nữa, máu tươi, chi gãy, kêu thảm vang lên khắp nơi, sao họ còn nhẫn được chứ?

Bảo Đại Sở rùng rợn: "Giết bọn họ!"

Hơn ngàn giáo chúng ma giáo cùng hô vang, điên cuồng công hướng đào cóc lục tiên. Đào cóc lục tiên thấy thế không ổn, lập tức chân bôi mỡ chạy hướng trận doanh phái Tung Sơn.

Đám người phái Tung Sơn vội ngăn lại muốn biết lai lịch những quái nhân này để tránh bị vạ lây nhưng đào cóc lục tiên vô công vô cùng quý dị, đồng lòng tây né, nháy cái đã chui vào giữa đám người phái Tung Sơn, thậm chí còn ở trong kêu to: "Đông Phương Bất Bại! Mạng nhỏ không dài, ma giáo các ngươi không được chết từ tế!"

Sáu người này quả là thần khí kéo thù hận, đám người Bảo Đại Sở đang chiếm ưu thế, sao chịu nhẫn chứ? Sao còn cần phân biệt có phải phái Tung Sơn thật hay không chứ, dù sao thì cứ một đường giết sạch rồi về Hắc Mộc nhai linh thảo là được!

Ninh Trung Tắc cách ma giáo gần nhất, mắt thấy đại quân cao thủ ma giáo tiến tới vội rút ra trường kiếm định ngọc thạch câu phần nào ngờ một người một nhiên áp sát ngang, ôm chặt lấy nàng chạy hướng trận doanh nhân sĩ chính phái. Chính là Đỗ Dự!

Ninh Trung Tắc thấy Đỗ Dự một lần nữa xuất hiện cứu mình, trong lòng không khỏi khê run. Tiểu tặc này vì sao luôn xuất hiện đúng lúc, cứu mình trong lúc nguy nan? Chẳng lẽ hắn một mực không chết tâm, theo gót chính mình? Nghĩ đến đây, vị hiệp nữ này không khỏi xấu hổ hai má ửng đỏ.

Nàng nghĩ tới đây, vội tránh thoát Đỗ Dự ôm ấp. Đỗ Dự bị ném ra mắt thấy sắp sửa đối mặt với đại quân ma giáo chen chúc đến!

Ninh Trung Tắc hối hận không thôi. Tiểu tặc này công phu kém cỏi, nếu bởi thế mà chết chẳng phải nàng lấy oán báo ân, hại chết ân nhân cứu mạng sao? Nghĩ vậy Ninh Trung Tắc vội vùng trường kiếm, kiếm khí tung hoành chém giết một đệ tử ma giáo gần bên Đỗ Dự, rồi vội kéo tay hắn tiếp tục chạy đi.

Lúc này hai phe chính tà đã lại hỗn chiến! Phái Tung Sơn, Dư Thương Hải vốn định đứng ngoài cuộc nhưng bị Đỗ Dự sai đào cóc lục tiên làm loạn, kéo tới vô hạn thù hận, lập tức bị kéo vào cuộc!

Đối mặt với rất nhiều cao thủ ma giáo, nếu không muốn bị giết thành thịt vụn thì chỉ có thể cùng Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn... liên thủ đối địch! Điều này làm Dư Thương Hải, phái Tung Sơn những vị nhân sĩ tinh minh tức đến suýt nổ phổi! Còn có những kẻ mạo hiểm Sử Quốc Lương, Thiên Quang, Vương Bằng, Ngô Lương... cũng bị cuốn vào hỗn chiến, thân bất do kỷ chỉ có thể cắn chặt răng, liều mình đối kháng ma giáo.

Đỗ Dự ý ỏi trong lòng Hoa Sơn ngọc nữ, cười nói: "Ninh nữ hiệp không thể coi nhẹ mạng sống, chẳng lẽ đã quên lời ta nói sao?"

Ninh Trung Tắc gương mặt băng giá, lạnh lùng nói: "Còn nói bấy nữa thì ta sẽ ném ngươi ra!"

Đỗ Dự ha ha khê cười: "Ta nói rồi, chỉ cần nàng gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!"

Ninh Trung Tắc ngoài mặt không để ý hắn nhưng trong lòng... Nhạc Bất Quần công phu siêu cường nhưng lúc này Nhạc Bất Quần chỉ mang lại sợ hãi và chán ghét cho nàng. Ngược lại, tiểu tử vô công thấp kém này liên tục mạo hiểm bản thân, cứu lấy nàng.

Ninh Trung Tắc nghĩ đến tâm tư dung đưa, vội ném Đỗ Dự vào trận doanh chính phái đồng thời quát lên: "Đệ tử phái Hằng Sơn nghe lệnh, kết trận tự bảo!"

Ngón tay nàng như điện, tích tắc giải huyết cho Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San. Hai người mất thấy Ninh Trung Tắc được Đỗ Dự cứu, không tự tiện thì vội cảm tạ Đỗ Dự rồi nhanh chóng rút trường kiếm ngăn địch.

Tuy chúng nhân chính phái toàn lực đối kháng, cao thủ lại đông đảo nhưng ma giáo người đông thế mạnh, mắt thấy sắp không địch được. Chúng nhân chính đạo từng bước lui về, ma giáo từng bước ép tới. Cuối cùng nhân sĩ chính phái phải đứng sóng vai, dựa vào vách núi tạo thành thế trận nửa hình tròn, bảo vệ người bị thương ở trong mới miễn cưỡng lay lắt hơi tàn.

Đều nhờ có Bất Giới hòa thượng, đào cóc lục tiên, Đỗ Dự gia nhập, tương đương với thêm một nhóm sinh lực, chính phái mới chống đỡ được đến giờ.

Ninh Trung Tắc và Đỗ Dự sống vai trường kiếm tung bay, đâm vào trái tim một tên đường chủ ma giáo, giữa tiếng kêu gào thê thảm, một cây châm khe khẽ lao hướng trông mắt một tên đại lực sĩ ma giáo, làm kẻ này ôm mắt lẫn lộn, máu đen liên tục chảy ra.

Lực công kích Đỗ Dự không cao nhưng hấn chuyên nhắm chuẩn trùng mắt, đủ để làm cường giả mất đi lực đề kháng. Ninh Trung Tắc theo sau một chiêu kiếm là lấy được tính mạng đối phương, phối hợp hai người thân mật vô cùng, nháy mắt đã giết hơn 10 cao thủ.

Lúc này, một bàn tay đột nhiên đánh lên trường kiếm Ninh Trung Tắc, chặn đến trường kiếm đang đưa bất định, chính là Tang tam nương.

Nàng nhìn chăm chăm Đỗ Dự quát: "Xem khí tượng của ngươi thì là lang cô, hấn là người trong thần giáo. Vì sao làm bạn cùng chính đạo, hắc huyết ngân châm trong tay ngươi chính là tuyệt học Hắc Mộc nhai. Nếu là đi sai đường thì mau sửa đổi còn kịp!"

Nàng là trưởng lão ma giáo, nói như vậy thật ra là mời chào Đỗ Dự. Nếu Đỗ Dự lúc này đầu hàng là có thể trực tiếp gia nhập Nhật Nguyệt Thần Giáo. Ánh mắt Ninh Trung Tắc không khỏi chăm chú nhìn Đỗ Dự.

Đỗ Dự đầy thâm ý nhìn Ninh Trung Tắc, lớn tiếng nói: "Tiểu bối quả thật không phải nhân sĩ chính phái, sớm tồn tâm hướng tới Hắc Mộc nhai, lại từng có giao tình với một vị trưởng lão. Nhưng lúc này trong lòng tiểu bối có vương bạn không tiện gia nhập thần giáo, trừ phi nàng được bình an yên vui, tiểu bối mới có thể rời đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Trợ Giúp Hướng Vắn Thiên

Tất cả mọi người đều biết chuyện Đỗ Dự và Nghi Lâm cho nên cho rằng người hấn nói đến là Nghi Lâm. Chỉ có Ninh Trung Tắc là khuôn mặt nháy mắt ứng hồng, sắc đỏ lan đến tận cổ. Vị mỹ nhân thê chín mộng này đương nhiên biết Đỗ Dự vì nàng bỏ qua cơ hội cầu sinh!

Tang tam nương hừ lạnh nói: "Như vậy thì không thể trách ta được!"

Lệnh Hồ Xung gầm lên một tiếng, trường kiếm đâm thẳng tới. Tang tam nương yêu kiều cười một tiếng, lam sa chùng vỗ lên ngực Lệnh Hồ Xung, nháy mắt Lệnh Hồ Xung bị đánh văng xa ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Đỗ Dự thấy vậy thì khẽ rung mình. Tuy lúc này Lệnh Hồ Xung chưa học độc cô cửu kiếm nhưng cũng là cao thủ hạng nhất trên giang hồ mà lại bị một chưởng của Tang tam nương đánh cho gần chết. Trưởng lão ma giáo không chỉ có hư danh a... Không được, phải nghĩ biện pháp thoát thân mới được. Cùng lắm thì mượn Nhạc Bất Quần khai đao.

Hắn vội kéo Ninh Trung Tắc, Hoa Sơn ngọc nữ thấy hấn giữa ban ngày ban mặt dám kéo tay mình, mặt hạnh tròn tròn đang định phát tác thì Đỗ Dự đã khẽ nói: "Ta đã cứu nàng và San nhi hai lần, chuyện không quá ba lần, nếu như lại cứu nàng lần nữa thì nàng cảm ơn ta như nào?"

Ninh Trung Tắc hai tai ửng đỏ, mắt nhìn chăm chăm Đỗ Dự nói: "Ngươi muốn gì?"

Đỗ Dự khe khẽ cười: "Ta muốn nàng nhớ đến ta."

Đây là trắng trợn tán mỹ nhân thê, còn là hiệp nữ võ nghệ cao cường nữa!

Ninh Trung Tắc đang định quát giận thì Đỗ Dự ha ha khẽ cười, đi hướng đối diện: "Thật không dám giấu, tiểu bối chính là kẻ trộm tịch tà kiếm phổ ngày đó! Oan có đầu nợ có chủ, không cần tạo nhiều sát nghiệp, dẫn tiểu bối đi là được rồi."

Hắn tính toán chính là bản thân có thuộc tính lang cô quyến rũ, gia nhập Hắc Mộc nhai, dựa vào 20 điểm hảo cảm và miệng lưỡi trơn tru, ít nhất có thể tự bảo. Cùng lắm là dâng ra một nửa tịch tà kiếm phổ, đồng thời bán luôn cả Nhạc Bất Quần đại hiệp nữa, thế là xong! Như vậy, Ninh Trung Tắc sẽ được cứu.

Đỗ Dự vừa nói vậy, Ninh Trung Tắc tuy sắc mặt như thường nhưng lòng ngực nhanh chóng phập phồng. Đỗ Dự tinh ý nhìn thấy nên khẽ cười vui.

Lúc này đột nhiên một hắc y nhân cười khoái mã phi đến, hét lớn: "Thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ! Đông Phương giáo chủ có lệnh phản đồ Hướng Vắn Thiên trong một tiểu đình cách nơi này hơn 10 dặm, mọi người lập tức vứt bỏ nhiệm vụ kiếm phổ, đi giết chết Hướng Vắn Thiên! Bất kể sinh tử, ai lấy được đầu hấn lập tức thăng trưởng lão, trưởng lão thì thăng thái thượng trưởng lão!"

Nghe đến đó, Bảo Đại Sở, Tang tam nương, Tần Vi Bang liếc nhìn nhau, thái thượng trưởng lão! Gần như trong nháy mắt, ba vị trưởng lão điên cuồng chạy hướng tòa đình cách 10 dặm. Cũng may Tang tam nương còn chưa quên Đỗ Dự, nắm chặt hấn bay vút đi. Giáo đồ ma giáo cũng nháy mắt theo sau trưởng lão, điên cuồng chạy hướng nơi đó.

Phương Sinh đại sư hai tay làm chữ thập: "Ma giáo này không ngờ bỏ qua cơ hội giết chết chúng ta ngay trước mắt mà đi giết Hưởng Vãn Thiên gì đó, thật là thần Phật phù hộ."

Đám người Dư Thương Hải, Mạc đại tiên sinh, Thiên Môn đạo trưởng, Đình Miễn liếc nhìn nhau, đều có cảm giác may mắn còn sống từ cõi chết. Bỗng có một người điên cuồng chạy từ phương xa đến, tay cầm lệnh bài mình chủ, chính là Địch Tu phái Tung Sơn.

Hắn kêu to: "Tà mình chủ có lệnh, trưởng lão ma giáo Hưởng Vãn Thiên cách nơi này hơn 10 dặm. Chúng nhân ngũ nhạc kiếm phái lập tức tiến đến vây công, không được chậm trễ! Tà mình chủ, Phương Chính đại sư, Xung Hư đạo trưởng đều đã đến. Giết chết Hưởng Vãn Thiên sẽ được mình chủ, Thiếu Lâm và Võ Đang trọng thưởng!"

Trong nháy mắt, những kẻ mạo hiểm Sư Quốc Lương, Thiên Quang, Vương Bằng, Ngô Lương... bỗng nhảy dựng lên bởi vì bọn họ thu được thông báo của không gian: "Người dẫn phát tùy cơ nhiệm vụ: đuổi giết Hưởng Vãn Thiên! Do ma giáo nội loạn, trưởng lão Hưởng Vãn Thiên không phục Đông Phương Bất Bại, tính cứu ra lão giáo chủ Nhậm Ngã Hành, bị Đông Phương Bất Bại phát hiện phái người đuổi giết. Đồng thời, chúng nhân chính đạo cũng dốc sức đuổi giết. Nếu có thể giết chết trưởng lão ma giáo, ngoài giành được chìa khóa của Hưởng Vãn Thiên (bất kể Hưởng Vãn Thiên thương nặng như nào, % hoàn thành chém giết của người ra sao đều thu được 100% chìa khóa), còn thu được một bản bí tịch của ngũ nhạc kiếm phái, Võ Đang, Thiếu Lâm không thấp hơn 5 cấp."

Lập tức những kẻ mạo hiểm này như được tiêm thuốc kích thích, điên cuồng xông hướng 10 dặm.

Không chút nghi ngờ, Hưởng Vãn Thiên là cường giả. Dù là trong nguyên tác hay thế giới này nhưng phải biết hắn chỉ có một mình! Ma giáo xuất động hơn ngàn người! Chính đạo có đến hơn trăm!

Trong nguyên tác, Hưởng Vãn Thiên được Lệnh Hồ Xung trợ giúp cuối cùng trốn thoát nhưng tiểu thuyết dù sao cũng chỉ là tiểu thuyết. Nhiều người như vậy, mỗi người ném một phi tiêu cũng đủ để Hưởng Vãn Thiên thành thịt vụn! Mà không gian nói rõ, bất kể điểm công hiến đánh chết thấp đến đâu, chỉ cần là người giết chết Hưởng Vãn Thiên là thu được 100% bảo vật + bí tịch võ công không thấp hơn 5 cấp! Loại chuyện nguy hiểm thấp, lợi ích cao này ai chịu bỏ qua chứ?

Dưới mình chủ lệnh và kẻ mạo hiểm xúi giục, nhân sĩ chính đạo cũng dồn dập khởi trình, chặn giết Hưởng Vãn Thiên, một lòng ham muốn nổi danh. Còn về vấn đề an toàn, có phương trượng Thiếu Lâm, chương môn Võ Đang, Tà Lãnh Thiên, ba đại cao thủ chính phái tại trường, ma giáo có thể làm càn sao?

Đỗ Dự bị Tang tam nương dẫn đến một tiểu đình. Quả nhiên, một lão già dung mạo gầy gò ngồi thẳng trong đình, vác theo một tay nải nhưng không có binh khí. Râu dài bạc trắng để rũ trước ngực, tay cầm chén rượu, mắt nhắm nhắm nhìn chân trời phía xa, trên thân còn mang gông xiềng, thần tình tràn đầy kiêu ngạo lạc mịch.

Xung quanh là hai phái chính tà kính vị phân minh, một bên là cao thủ Nhật Nguyệt thần giáo, một bên là nhân sĩ chính đạo. Nhân sĩ hai phái đều có mấy trăm người, hùng cứ một phía thanh thế to lớn vô cùng. Khác với nguyên tác, lần này kinh động ba đại cao thủ chính phái là Phương Chính đại sư, Xung Hư đạo trưởng và Tà Lãnh Thiên mà phe ma giáo cũng có thêm mấy cao thủ cấp trưởng lão, rõ ràng Đông Phương Bất Bại vô cùng coi trọng việc đuổi giết Hưởng Vãn Thiên.

Hưởng Vãn Thiên không chút đem chính tà song phương vây công để vào mắt, lại cầm lấy bình rượu lớn nốc, rượu từ mép hắn chảy xuống thấm ướt vạt áo, quả thật hào khí ngút trời.

Tang tam nương bước ra quát: "Hưởng Vãn Thiên, ngươi vì sao phản bội Đông Phương giáo chủ? Hiện tại theo ta trở về, nói không chừng giáo chủ niệm tình ngươi hiệu lực thần giáo nhiều năm, sẽ khai ân cho ngươi."

Hưởng Vãn Thiên nghe được lời này ha ha cười lớn: "Phản bội? Giáo chủ thần giáo vốn là Nhậm lão giáo chủ! Nhậm lão giáo chủ có ý truyền ngôi cho Đông Phương Bất Bại nhưng từ kia khí tượng lang cổ, không ngờ nửa năm cũng không đợi được, thừa dịp Nhậm lão giáo chủ luyện công sai lầm, tạo phản lần chủ. Chính hắn không xứng, ta bỏ hắn rồi đi sao có thể nói là phản bội chứ? Những kẻ hiệu trung với hắn như các ngươi mới là tội nhân của thần giáo!"

Tang tam nương sắc mặt thay đổi, Tần Bang Vĩ quát: "Đừng có nói bừa! Nhậm lão giáo chủ trước khi kịp truyền ngôi thì luyện công tẩu hỏa nhập ma, cười hặc tây thiên. Hưởng Vãn Thiên, tội ngươi không thể tha, hôm nay lĩnh chết đi!"

Hắn khẽ đánh mắt mệnh lệnh thuộc hạ của mình tiến lên vây công nhưng là những giáo chúng này có chút chần chừ. Hưởng Vãn Thiên là quang minh hữu sư, địa vị cao lại tích uy sâu đậm, hắn theo gót Nhậm Ngã Hành nam chinh bắc chiến, rất nhiều giáo chúng đều bội phục công phu của hắn nên nhất thời không ai dám lên.

Sau khi Đông Phương Bất Bại soán vị, thanh trừ bang chúng cũ, hấp thu người mới, Bảo Đại Sở, Tần Bang Vĩ, Tang tam nương đều là những trưởng lão mới được đề bạt lên. Những trưởng lão đời trước như Hách trưởng lão, Khâu trưởng lão, Văn Trường trưởng lão... lần lượt bị Đông Phương Bất Bại hại chết, những người mới này không có nhiều cổ kị như vậy. Tần Bang Vĩ cười lạnh, quát lên: "Đông Phương giáo chủ có lệnh, ai giết chết Hưởng Vãn Thiên được phong làm trưởng lão. Các ngươi vì sao còn chần chừ không lên?"

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu, hưởng hồ những giáo chúng mới còn chưa từng kiến thức Hưởng Vãn Thiên đáng sợ như nào, nhất thời có hơn trăm người nóng lòng muốn lên thử vận may.

Đỗ Dự lúc này lại rơi vào trầm tư. Hắn là đại phản diện, có khí tượng lang cổ quyền cường nên nhận được một nhiệm vụ kỳ quái, cho phép lựa chọn!

"Người dẫn phát nhiệm vụ thuộc riêng phần diện: vây công Hường Vãn Thiên. Nhiệm vụ có thể chọn nhánh."

"Là phần diện, người có thể gia nhập phe Đông Phương Bất Bại, trợ giúp Nhật Nguyệt thần giáo giết chết Hường Vãn Thiên. Phần thưởng: 500 điểm phần diện, chìa khóa Hường Vãn Thiên, chức vị trưởng lão ma giáo, hảo cảm Đông Phương Bất Bại. Trừng phạt thất bại: không. Độ khó: C (hơi có nguy hiểm)."

"Là phần diện, người có thể lựa chọn gia nhập phe Nhậm Ngã Hành, cứu giúp Hường Vãn Thiên, trợ giúp hắn chạy thoát. Phần thưởng: 500 điểm phần diện, hảo cảm Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh, Hường Vãn Thiên, tiến bước nhiệm vụ sau: biến cố Hắc Mộc Nhai. Trừng phạt thất bại: bất kể thành công hay thất bại đều bị thế lực của Đông Phương Bất Bại đuổi giết. Độ khó: A (người không thể còn sống)."

Đỗ Dự không khỏi sa vào đắn đo. Trong thế giới này, lựa chọn của Lệnh Hồ Xung không có giá trị tham khảo. Có rất nhiều điểm khác giữa nguyên tác và thế giới, nói ví dụ, Đỗ Dự không có sở mệnh vai chính, giết sạch tất cả như Lệnh Hồ Xung. Nơi này tùy tiện một cao thủ nhị lưu cũng có thể giết hắn.

Nhưng cái để Đỗ Dự băn khoăn là hai nhiệm vụ này vì sao gia nhập phe Đông Phương Bất Bại độ khó thấp, phần thưởng cao, thất bại không bị trừng phạt, mà gia nhập phe Nhậm Ngã Hành, độ khó cao, phần thưởng ít đến đáng thương, thậm chí còn bị trừng phạt! Vì sao lại bất bình hành như vậy?

Trong không gian, tuy Đỗ Dự chỉ mới nhận mấy nhiệm vụ nhưng có thể đoán được nguy hiểm tỷ lệ với phần thưởng. Nguy hiểm càng cao, phần thưởng càng lớn! Điểm giải thích duy nhất cho vấn đề bất bình hành này chính là nhiệm vụ sau biến cố Hắc Mộc Nhai, nó nhất định chứa giá trị lớn lao đủ để bù đắp nguy hiểm, thậm chí mang đến chỗ tốt khó lường.

Biến cố Hắc Mộc nhai, từ cái tên có thể đoán được là trợ giúp Hường Vãn Thiên, cứu ra Nhậm Ngã Hành, giết lên Hắc Mộc nhai, đánh chết Đông Phương Bất Bại. Vậy là Hắc Mộc nhai thay đổi triều đại, Nhậm Ngã Hành lần nữa nắm quyền cao.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phần Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Nghĩa Bạc Vân Thiên

Hường Vãn Thiên nương nhờ công lớn, cuối cùng trở thành giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo sau Nhậm Doanh Doanh! Nếu có thể hoàn thành liên tục nhiệm vụ này có thể lấy đến không ít chỗ tốt. Cũng có thể suy đoán nếu lựa chọn con đường nhiệm vụ này, có thể kết giao với Nhậm Doanh Doanh tiểu thư, đây là con đường duy nhất công tâm năng! Nhưng vấn đề là nguy hiểm cao như vậy, mất mạng thì lấy gì ra tiêu nữa? Làm hay không làm đây?

Đỗ Dự liên tục suy tư, ánh mắt chuyển từ Bất Giới sang đào cốc lục tiên rồi lại nhìn sang Ninh Trung Tắc. Ánh mắt hắn khẽ đảo qua lại. Hắn tuy bình thường thoát nhìn thì mưu trước định sau nhưng lấy lực phạm nhân, dám dựa vào miệng lưỡi chấp chòn Điền Bá Quang, lừa gạt Nhạc Bất Quần, hấp dẫn Nghi Lâm, trộm hương Ninh Trung Tắc, lấy đi tịch tà kiếm phổ, đùa bốn quần hùng trong tay chính là nhờ khí tượng hung lang trước ngực hắn, làm hắn kích động phóng đảng, dũng cảm mạo hiểm!

Nhìn đến Thiên Quang, Vương Bằng, Sử Quốc Lương... những kẻ mạo hiểm tư chất hơn mình nhưng vẫn trong trận doanh chính nghĩa, vì một chút lợi nhỏ mà bay loạn như ruồi tranh đoạt không ngớt. Đỗ Dự đã ăn ân cảm giác được nếu như đã là phần diện thì chỉ có thể đi con đường mạo hiểm, mạo hiểm càng lớn kiếm càng nhiều!

Điều này giống với ở tiền thế, một người thành thật buồn bán nhỏ, tiền ít đủ tiêu, một người dùng tiền đi buôn lậu, đi làm dân giang hồ. Tuy kẻ sau mạo hiểm lớn, có khả năng tay trắng nhưng nếu thành công một hai chuyến, phát lớn kiếm tiền nhiều hơn xa kẻ trước.

Mà lại trong tay Đỗ Dự còn có ba lá bài, dù cho thất bại cũng có đường lùi. Hắn đã có sẵn tính toán nên hồ hững khê cười, đột nhiên thi triển vạn lý độc hành, nhanh chóng vọt khỏi Tang tam nương nắm giữ, lao vào đình!

Chú ý của Tang tam nương toàn bộ đặt lên người Hường Vãn Thiên nên Đỗ Dự may mắn thoát được, khi thấy hắn chui vào trong đình rồi thì Tang tam nương cũng không dám đuổi theo.

Đỗ Dự tùy tiện ngồi xuống, cầm lấy chén rượu giữa lên một hơi cạn sạch, cười lớn: "Sáng khoái! Sáng khoái!"

Hường Vãn Thiên mắt nhìn thẳng tựa như không để Đỗ Dự trong lòng.

Bỗng ngoài đình vang lên thanh âm thô tráng của một đại hán: "Tiểu tử ngốc kia mau ra đây. Chúng ta muốn liêu với Hường lão đầu, người đừng đứng đó vướng tay vướng chân chúng ta."

Sử Quốc Lương hét lớn: "Kẻ này chính là tiểu tặc dùng kiếm phổ giả lừa anh hùng chính đạo! Hắn đầu tiên làm bạn với Điền Bá Quang, giờ lại cầu kết với Hường Vãn Thiên, mọi người đừng khách khí, mau giết hắn a!"

Đỗ Dự bề ngoài nhìn Sử Quốc Lương, kẻ này hình như hận mình thấu xương, ngày đó ở thành Phúc Châu, chính mình ném ra kiếm phổ giả hại hắn một đường chạy trốn, suýt bị khai trừ sư môn, còn chịu phạt nặng.

Đám người Vương Bằng, Thiên Quang, Ngô Lương cũng có chủ ý giống Sử Quốc Lương, thừa cơ loạn đánh chết Đỗ Dự, xem xem có đồ tốt gì thu không, biết đâu tịch tà kiếm phổ thật còn ở trên người hắn.

Đỗ Dự khẽ nhìn quét qua cười lạnh. Hắn và Hường Vãn Thiên nhất thời trở thành miếng thịt ngon trong mắt hai phe chính tà, chỉ xem ai có thể hoàn thành đòn cuối cùng, gắp thịt thả vào miệng!

Đỗ Dự ngồi đó cười lớn: "Chính tà hai phái các ngươi phải hơn ngàn cao thủ, còn có mấy vị đại tông sư đỉnh cấp ở đây vậy công vị tiền bối này. Các ngươi có thấy thẹn không? Ta bình sinh không quen biết vị tiền bối đây nhưng không nhẫn nhịn được khi thấy các ngươi dùng nhiều khi ít! Hôm nay ta ngồi trong đình này, cùng tiền bối đồng sinh cộng tử!"

Mấy lời này nói ra, nghĩa khí ngút trời, hai bên chính tà nhất thời yên lặng, lập tức bắt đầu tra hỏi xem Đỗ Dự ngồi trong đình là ai.

"Kẻ kia là ai?"

"Hình như lần trước tranh đoạt tịch tà kiếm phổ, hắn phát hiện đầu tiên."

"Nhạc Bất Quần không phải nói hắn đã chết sao?"

"Kẻ này võ công thấp kém, mọi người đừng để bị hắn lừa."

Đối mặt với cường giả như rừng ngoài kia, Đỗ Dự vẫn ngồi ổn, bưng lên bát rượu, cũng không thêm để ý tới Hường Vãn Thiên mà uống sạch. Hắn lựa chọn như này nhìn như tự sát nhưng thực tế đã tính cẩn thận! Nếu thật không có cơ hội, Đỗ Dự cũng không dùng mạng mình đi đùa.

Hường Vãn Thiên mí mắt khẽ nâng liếc nhìn Đỗ Dự, ánh mắt đầy ý cười. Tiểu tử này có chút thú vị.

Lúc này một vị đạo sĩ mang kiếm nhảy ra từ phái Thanh Thành, một kiếm đâm hướng Đỗ Dự: "Tiểu tặc! Sớm xem ngươi không thuận mắt, xem kiếm!"

Đỗ Dự vừa nhìn đã nhận ra là một trong Thanh Thành tứ tú, Đỗ Dự vừa nhìn đã nhận ra là một trong Thanh Thành tứ tú, Hưu Nhân Hùng! Trong lòng hắn khẽ lạnh, Hưu Nhân Hùng không phải kẻ yếu a!

Nhưng là Đỗ Dự đã sớm có chuẩn bị, lạnh lùng vung ra ba cây châm. Nhìn thấy tiểu tử không chút thu hút này lại thi triển tuyệt học không truyền ra ngoài của Hắc Mộc nhai, mí mắt Hường Vãn Thiên lại nâng lên nhìn, nhưng chỉ nâng chén rượu lên uống không nói gì.

Đỗ Dự đột nhiên đánh lén, Hưu Nhân Hùng không kịp phòng bị, vội vàng dùng trường kiếm đón đỡ vừa lùi hai bước đồng thời mắng to: "Tiểu tặc! Dám dùng... ai u!"

Hóa ra, Đỗ Dự dốc toàn bộ nội lực vào một cây châm, thừa cơ Hưu Nhân Hùng nói chuyện ném ra. Một châm này rót vào 29 điểm nội lực, quả thật lạnh lẽo như bóng ma, nhanh như điện giật phi tới! Hưu Nhân Hùng từng gặp Đỗ Dự ở Lạc Dương, vốn khinh thường võ công hắn thấp yếu nên không thêm để tâm nên giờ ăn quả đắng một châm mù mắt phải!

Một đòn toàn lực này của Đỗ Dự lấy đi 116 điểm sinh mạng của Hưu Nhân Hùng! Hưu Nhân Hùng bị lấy mất phải, máu tươi đầm đìa, sinh mạng của hắn chỉ còn lại 160 điểm, một đòn này suýt thì đánh hắn thương nặng!

Một châm này cũng làm toàn trường chấn kinh! Ngay cả những kẻ mạo hiểm biết rõ Đỗ Dự cũng không khỏi sợ hãi, nếu như châm này đánh vào mắt mình thì mình còn mạng sao?

Niên hoa phi điệp quả không hổ là tuyệt học Hắc Mộc nhai, kỹ năng Đỗ Dự liều mạng đổi này và hắc huyết ngân châm vừa ra đã chấn nhiếp toàn trường!

Ba người còn lại trong "anh hùng hào kiệt" vội lao ra ôm chặt Hưu Nhân Hùng, khá là kiêng sợ trừng Đỗ Dự một cái rồi vội quay về trận doanh!

Đỗ Dự không chút để ý rót rượu uống tiếp.

Hường Vãn Thiên cuối cùng động dung. Hưu Nhân Hùng nhiều nhất chỉ tính là cao thủ hạng hai, tuyệt không vào mắt hắn nhưng có thể một chiêu thương nặng Hưu Nhân Hùng, tiểu tử này cũng không kém. Vừa cẩn thận nhìn, Hường Vãn Thiên liền âm thầm gật đầu. Tiểu tử này trên người có một cỗ tà khí, rất hợp duyên bản thân. Thêm vào tính tình hào sảng, nếu tiểu tử này sau đại nạn không chết, thu hắn làm đồ đệ cũng hay.

Đỗ Dự vẫn một bộ cao nhân như trước nhưng chỉ mình hắn biết, vừa rồi hắn đã dùng sạch nội lực! Hiện tại hắn muốn ném một châm cũng không được! Nhưng hiệu quả một châm kia đã đạt đến, chính là uy hiếp trước!

Về đến trận doanh, Hưu Nhân Hùng kêu thảm như heo bị chọc tiết: "Mẹ nó, có độc! Đây là hắc huyết ngân châm của Hắc Mộc nhai, có độc!"

Dư Thương Hải sắc mặt âm trầm, trường kiếm hơi run đi hướng Đỗ Dự: "Giải độc!"

Đỗ Dự khẽ cười: "Dư chương môn lần đầu ra giang hồ hỗn sao? Dùng độc còn tặng kèm giải độc à?"

Dur Thương Hải cũng không nói nhảm, bước nhanh xông hướng Đỗ Dự. Hắn đã vô cùng tức giận với Đỗ Dự, thêm vào hoài nghi trên người Đỗ Dự có tịch tà kiếm phổ, một kiếm này ngoài đời giải được, còn có ý muốn bắt Đỗ Dự về phái Thanh Thành.

Đỗ Dự không né không tránh, ánh mắt khẩn trương nhìn ba người. Ba người này là then chốt để hắn hoàn thành nhiệm vụ nhìn như không thể hoàn thành này!

Đầu tiên, chính là Hường Vấn Thiên! Hường Vấn Thiên sắc mặt bình tĩnh, phảng phất không nhìn sinh tử của Đỗ Dự!

Thứ hai chính là Ninh Trung Tắc! Hoa Sơn ngọc nữ biểu tình khẩn trương, mồ hôi đầm đìa, rõ ràng là đang tranh đấu nội tâm!

Thứ ba chính là Bất Giới hòa thượng! Vị nhạc phụ đại nhân này đã biến mất không thấy đâu! Đỗ Dự cuối cùng mới thở phào được!

Kiếm của Dur Thương Hải đâm đến ngực Đỗ Dự lại đột nhiên biến chiều. Hắn lo sợ một kiếm này giết mất tiểu tặc có thể giấu tịch tà kiếm phổ nên trường kiếm khẽ cong, đổi thành nhắc cổ áo Đỗ Dự, chuẩn bị ném về phía phái Thanh Thành nhưng lúc này, hai cái phá hải lăng không phi tới, nện lên trường kiếm làm Dur Thương Hải hồ khẩu chân động, suýt thì không cầm vững kiếm.

Một đại hòa thượng như đại điều lăng không phi tới, một cước đá hướng Dur Thương Hải. Từ phong thanh lăng lệ và nội lực phá hải lúc trước, Dur Thương Hải phán đoán bản thân nếu kiên trì bắt Đỗ Dự, bị một cước này đá trúng thì không chết cũng thương nặng! Hắn chỉ đành vứt bỏ kế hoạch bắt Đỗ Dự, vung kiếm tự bảo!

Tứ tú phái Thanh Thành vừa sợ vừa giận kêu lên: "Đã hòa thượng ngươi từ đâu tới?"

"Ngăn cản chính phái ta thay trời hành đạo, không muốn sống nữa sao?"

Bất Giới ha ha cười lớn, xách lên cổ áo Đỗ Dự: "Thật xin lỗi, con rể ta bướng bỉnh, đại hòa thượng ta còn phải dẫn hắn đi làm việc khác, phải đi rồi."

Đỗ Dự cũng khẽ cười, hắn dám ở đây khiêu khích chính phái vì là bài đầu tiên chính là vị cha vợ tiện nghi và đào cóc lục tiện!

Bất Giới hòa thượng nội lực hồn hậu, công phu kỳ lạ tự thành một nhà, đối phó với Điền Bá Quang và đào cóc lục tiện dễ như trở bàn tay. Hắn muốn mình cùng đi cứu Nghi Lâm nên không thể ngồi nhìn mình bị giết được. Đỗ Dự chọc tổ ong vô vể, cha vợ đứng ra dẫn ong đuổi đốt họ, đây có tính là chiêu trò không?

Dur Thương Hải trước mặt Phương Chính, Xung Hư, Tả Lãnh Thiên bị hai chiếc xú hải của Bất Giới đẩy lui, tự thấy mặt mũi mất sạch nên gầm lên trường kiếm vung đến. Hắn dùng chính là thập tam lộ kiếm pháp uy lực cao nhất trong kiếm pháp phái Thanh Thành.

Bất Giới hòa thượng một tay xách theo Đỗ Dự, một tay vỗ chuông, không ngờ ác đấu với Dur Thương Hải không chút rơi xuống hạ phong.

Dur Thương Hải trường kiếm liên miên không dứt nhưng là không làm gì được Bất Giới. Hai mắt hắn khẽ đảo, trường kiếm đột ngột chuyển hướng Đỗ Dự. Bất Giới vừa ngăn cản, Dur Thương Hải đột nhiên vút kiếm, một chuông oanh lên sườn trái Bất Giới hòa thượng.

Hắn ha ha cười lớn: "Ngươi nghĩ rằng phái Thanh Thành chúng ta chỉ có kiếm pháp lợi hại thôi sao, ném thử tòi tâm chuông..." Tiếng cười ha ha của hắn đột nhiên im bặt...

Bởi vì Bất Giới hòa thượng thân thể chỉ khẽ lắc là đã ổn định lại. Hắn giận dữ đầy mặt quát: "Chú lùn ngươi cũng dám đánh tăng gia? Xem quyền!"

Một quyền như chùy trùng trùng đập đến mắt Dur Thương Hải, Dur Thương Hải hú lên quái dị bay rớt ra ngoài. Thanh Thành tứ tú vội vàng đi lên cứu, Dur Thương Hải lom còm bò dậy.

Bỗng toàn trường cười ồ. Hóa ra Dur Thương Hải vốn thấp bé, tròn vo, bị Bất Giới một quyền đánh trúng vành mắt làm mắt sưng đen, nhìn qua rất giống gấu trúc. Mà lại Thanh Thành Tứ Xuyên chính là nơi loại động vật này sinh sống. Lập tức giáo chúng Hắc Mộc nhai hò reo: "Dur chú lùn, gấu trúc!"

"Nhào một cái cho cha xem nào!"

"Cho ngươi gây trúc ăn này."

Bên phe chính nghĩa có sự phớt lờ thúc nên không dám cười lớn, ai cũng nín nhịn đến mặt đỏ tía tai.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47: Tiểu Ngạo Vây Công

Dur Thương Hải phần nộ vùng lên trường kiếm, Thanh Thành tứ tú liền lao hướng Bất Giới.

Bất Giới thấy vậy kêu lên: "Ai u, định đánh hội đồng sao? Sáu tên hỗn đản tiêu chấy đầu rồi?"

Đào cốc lục tiên kêu lên: "Chúng ta tới thì phải cho giải được!"

Đỗ Dự khẽ cười thâm trong lòng.

Quả nhiên, sau tiếng kêu của Bất Giới, đào cốc lục tiên người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đồng thời xuất hiện. Thanh Thành tứ tú đấu với đào cốc lục tiên thật là trứng chọi đá, sau khi đại chiến một hồi, nếu không phải phái Thái Sơn, phái Hành Sơn phái hảo thủ viện trợ thì hai tên trong tứ tú đã bị lục tiên xé chết rồi.

Bất Giới hòa thượng và đào cốc lục tiên dưới âm mưu của Đỗ Dự gia nhập hàng ngũ hỗn chiến.

Phe Đỗ Dự đang ngăn cản nhân sĩ chính phái, Nhật Nguyệt thần giáo đã có vài chục người lao vào đình. Hường Vãn Thiên khẽ cười, dây xích trên tay hấn vung múa, lặc mình biến thành vũ khí uy lực kinh người! Trong tay Hường Vãn Thiên, sợi dây xích này như rắn đen, vô cùng linh hoạt, lúc đánh đông, khi đánh tây lại nặng như chùy vậy, nện bay giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo tiến lên vây công. Vài chục người này chỉ mười giây thôi đã nằm sấp xuống, không đứng lên nổi.

Tang tam nương lại ra lệnh, hơn mười hảo thủ cầm binh khí dài xông lên. Khi xông tới trước đình thì đồng loạt giơ vũ khí trong tay, cùng lúc đâm hướng Hường Vãn Thiên!

Hường Vãn Thiên kêu to: "Tối rất hay!" một chén rượu nuốt xuống, lập tức đại hứng khua múa quyền sắt, xích dài cuốn lấy vài chục thanh binh khí, một cái xoay tay, mấy chục cao thủ kia lập tức phát hiện binh khí không còn nằm trong tay mình nữa, bản thân mình đã bị hất văng lên!

Hường Vãn Thiên cuốn lấy mấy chục thanh binh khí tụ lại thành một cái gậy khổng lồ, gào thét trên không quật kẻ địch. Kẻ nặng thì trúng đòn chết ngay, kẻ nhẹ cũng bị gãy xương nằm liệt!

Bảo Đại Sở quát giận một tiếng, lại có vài chục cao thủ tay cầm đao bén, tiến lên vây công.

Hường Vãn Thiên khẽ cười lạnh, xích sắt hơi run! Vài chục thanh binh khí dài y như tên bắn vút ra! Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu thảm, vệt máu tung tóe. Ba đợt cao thủ này còn chưa kịp tới gần Hường Vãn Thiên, nhìn thấy rõ diện mạo Hường hữu sứ danh chấn thiên hạ thì đã kẻ chết người thương nặng.

Nhất thời râu dài Hường Vãn Thiên bay múa, y như quan công lâm thế! Hấn tuy trang phục lam lũ, xích sắt trên người, thần tình chán nản nhưng không ai dám tiến lên trực tiếp đối diện, đi tìm cái chết cả!

Hường Vãn Thiên cũng không truy kích, ha ha khẽ cười, đầy thâm ý nhìn Đỗ Dự rồi lại vào đình, tiếp tục uống rượu.

Tà Lãnh Thiên khẽ cười, nói với Phương Chính, Xung Hư: "Đánh tiếp như vậy thì đến trời tối cũng không phân thắng thua, không bằng để ta ra mặt, bắt Hường Vãn Thiên và tiểu tặc kia?"

Phương Chính đại sư miệng hô phật hào: "Tà mình chủ nếu chịu ra tay là ôn hòa nhất. Nếu có thể bắt Hường hữu sứ không cần sát thương, ta sẽ mời hắn đến Thất sơn, ăn chay niệm phật hóa giải lệ khí."

Tà Lãnh Thiên bước vội tiến đến.

Ninh Trung Tắc không khỏi lo lắng nhìn vào đình.

Tà Lãnh Thiên là một trong ba đại cao thủ của chính đạo mà lại tâm cơ hấn ngoan độc hơn Phương Chính, Xung Hư nhiều!

Lúc này trong tiểu đình đã có thể nhìn thấy mặt trời bên trên. Ma giáo phái ra rất nhiều hảo thủ, lần này Bảo Đại Sở, Tang tam nương, Tàn Bang Vĩ vì muốn bắt Hường Vãn Thiên đã liên thủ, xuất động vài trăm cao thủ cùng lúc kéo đổ đình.

Hường Vãn Thiên mất đi địa lợi nhưng vẫn múa xích dài, uy mãnh vô cùng!

Nhưng là Đỗ Dự thấy được lần này ma giáo sớm có chuẩn bị, không chỉ phái nhiều cao thủ, trong đó còn có nhiều kẻ giỏi dùng ám khí, ám tiễn, phi trùy... lẩn tránh trong đám người.

Bảo Đại Sở, Tang tam nương, Tàn Bang Vĩ ba người cũng xung phong.

Lệnh Hồ Xung uống rượu xong rút ra trường kiếm công hướng giáo chúng ma giáo nhưng đối mặt ma giáo người đông thế mạnh, cứ theo đà này thì dù Hường Vãn Thiên và Lệnh Hồ Xung bản lĩnh cao hơn thì cũng chỉ có nước bị bắn thành con nhím, nuốt hận tại trường.

Đỗ Dự cũng nhìn đến Tà Lãnh Thiên đang đến gần, kiếm của hắn ánh lên tia lạnh lẽo.

Tà Lãnh Thiên này là cấp bậc đại tông sư! Bất Giới và đào cốc lục tiên cũng không phải đối thủ của hắn.

Sau người Tà Lãnh Thiên còn có quan môn đệ tử của hắn Vương Bằng, Sử Quốc Lương, hai người một trái một phải không mang ý tốt tới gần. Ánh mắt

của họ thủy chung không rời khỏi Đỗ Dự.

Cuối cùng cũng đến lúc, Đỗ Dự ha ha khê cười, lấy ra lá bài thứ hai - nửa bộ càn sa tịch tà kiếm phổ!

Chiêu ném kiếm phổ đã bị Đỗ Dự dùng vô số lần nhưng chiêu cũ vì sao lại là chiêu cũ, bởi vì mỗi lần thi triển đều hữu hiệu!

Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải nhần thần sắc bén, vừa thấy tịch tà kiếm phổ đã nóng lòng vô cùng.

"Kiếm phổ quả nhiên trên người hần!" Sử Quốc Lương hét lên giận dữ.

"Giết hần!" Vương Bằng cũng phụ họa.

Đỗ Dự nhếch miệng khê cười: "Muốn thì cho ngươi!"

Hần làm bộ muốn ném ra.

Sử Quốc Lương và Vương Bằng một trái một phải vội vã chạy trốn! Sử Quốc Lương và kính mắt nam trước sau bị Đỗ Dự giả họa Đông Ngộ, kẻ trước trọng thương, kẻ sau tử vong. Tịch tà kiếm phổ quả là thần khí kéo thù hận, đánh vào là chết. Bọn họ vừa thấy là vội tránh xa như tránh rắn rết.

Đỗ Dự khinh thường cười, bọc kiếm phổ vào tảng đá ném hướng Bảo Đại Sở.

Tả Lãnh Thiên sao có thể để kiếm phổ mất đi ngay trước mắt được, trường kiếm rút vô long ngâm từng hồi, đâm hướng Bảo Đại Sở: "Để lại kiếm phổ!"

Dư Thương Hải trợn lên mắt gấu mèo, cũng ra sức vọt tới.

Bảo Đại Sở ban đầu còn không hiểu nhưng vừa nhìn rõ càn sa lập tức cười lớn: "Đây không phải là kiếm phổ giáo chủ mệnh lệnh ta mang về sao? Thật là đạt được không tốn chút công phu nào!"

Tang tam nương lạnh lùng nói: "Đó là tiểu tặc ta bắt được, kiếm phổ là của ta, mau trả ta!"

Bảo Đại Sở bức dọc nói: "Ồn ào, mau bắt Hường Vãn Thiên đã, xong rồi thương nghị sau..."

Lúc này trường kiếm của Tả Lãnh Thiên mang theo kiếm khí lăm lệt đâm hướng Bảo Đại Sở!

Bảo Đại Sở tức giận nói: "Hay, không phải đã thương lượng cùng giết Hường Vãn Thiên rồi sao? Không ngờ muốn động thủ, vậy thì tới đi!"

Hần rút ra đôi nguyệt ngộ câu quý đi đánh với Tả Lãnh Thiên. "Gấu trúc" Dư Thương Hải đi qua vây công Bảo Đại Sở cùng Tả Lãnh Thiên. Tang tam nương thấy vậy lạnh lùng vùng lên sa thủ, nhào hướng Dư Thương Hải.

Chỉ còn một mình Tàn Bang Vĩ đơn độc đối phó Hường Vãn Thiên thì không phải đối thủ, chỉ không đầy mười chiêu đã bị Hường Vãn Thiên dùng dây xích đánh gãy tay phải, bay rớt ra ngoài.

Hường Vãn Thiên ha ha cười lớn nói với Đỗ Dự: "So với công phu thì ta bội phục bản lĩnh ném xương của tiểu tử ngươi hơn."

Đỗ Dự cũng cười nói: "Có chó thì mới có thể nắm xương. Chó cắn chó miệng đầy lông a!"

"Hảo tiểu tử!" Hường Vãn Thiên gạt gạt đầu vùng tay lên, đánh văng giáo chúng ma giáo: "Ta thấy ngươi tuy có nghĩa khí nhưng võ công thấp kém thế mà lại giúp ta việc lớn. Tiểu huynh đệ ngươi ta nhận!"

Đỗ Dự không khỏi vui mừng. Hần thu được thông báo: "Quang Minh hữu sứ Nhật Nguyệt thần giáo Hường Vãn Thiên thừa nhận thực lực và nghĩa khí của ngươi, độ hảo cảm tăng thêm 20 điểm, hiện tại là 40 điểm."

Đỗ Dự cuối cùng cũng hiểu ra, nhân vật quan trọng cũng rất thực tế. Nếu thực lực không đến trình độ nhất định thì dù chết trước mặt hần, Hường Vãn Thiên cũng coi như gió thoảng mây trôi mà thôi! Đỗ Dự một chiêu thương nặng Hần Nhân Hùng, đưa tới Bất Giới hòa thượng và đào cốc lục tiên, ném ra tịch tà kiếm phổ triệt để quấy rối vây công của đôi bên chính tà, những điều này mới thu được thừa nhận của Hường Vãn Thiên.

Hường Vãn Thiên nhìn Bảo Đại Sở thu lại tịch tà kiếm phổ, nhử mày nói: "Khiến ngươi tổn thất tịch tà kiếm phổ rồi?"

Đỗ Dự thâm nghĩ đương nhiên nhưng trên mặt lại bộ dáng hào sảng, vì bạn bè không tiếc gì: "Vi bằng hữu hai sườn cầm đao còn được nữa là một tấm càn sa rách! Hường tiên bối..."

"Gọi ta là Hường đại ca!"

"Đại ca! Chúng ta thừa cơ chính tà tranh đoạt tịch tà kiếm phổ, giết ra ngoài đi!"

"Được, hôm nay tiện nghi cho đám rề rách này! Sau này nhất định sẽ tính sổ!"

Hường Vãn Thiên lôi kéo Đỗ Dự trốn đi. Tuy phe cánh Tả Lãnh Thiên cùng Dư Thương Hải vì tranh đoạt tịch tà kiếm phổ mà đánh lớn với ma giáo

nhưng Phương Chính đại sư, Xung Hư đạo trưởng vẫn còn đứng kia. Bọn họ thấy Hưong Vãn Thiên định chạy thì một đôi tay không, một thanh Thái Ất kiếm đến cản lại. Hưong Vãn Thiên tinh thần chăm chú ứng đối Phương Chính đại sư. Xung Hư đạo trưởng chỉ đứng lược trận, ông tự trọng thân phận đại tông sư nên không ra tay với loại cá con như Đỗ Dự.

Phương Chính đại sư ước chừng 50, từ mi thiện mục nhưng vừa động thủ, quyền phong như núi, trầm ổn vô cùng, không hổ là phương trượng chưởng môn Thiếu Lâm! Xung Hư đạo trưởng lại là lão già khô gầy, giống với lão nông làm ruộng hơn là chưởng môn Võ Đang, tay cầm kiếm mảnh cười mỉ mỉ nhìn Phương Chính đại chiến Hưong Vãn Thiên.

Không ngoài 10 chiêu, Hưong Vãn Thiên đã rơi vào hạ phong. Thứ nhất vì Hưong Vãn Thiên bị khóa, không thể hành động tự nhiên, thứ hai vì Hưong Vãn Thiên đã xa luân chiến, tiêu hao không ít nội lực với giáo chúng ma giáo.

Một chương sau cùng, Phương Chính đại sư và Hưong Vãn Thiên đối chưởng, đấu nội lực. So nội lực thì ai có thể sánh với Phương Chính đại sư chứ?

Mất thấy Hưong Vãn Thiên dần bị áp chế, Đỗ Dự biết thời khắc then chốt hoàn thành nhiệm vụ là đây!

Hắn đột nhiên nhào hướng Phương Chính đại sư, ôm chặt bắp đùi ông đồng thời gào thét: "Hưong đại ca mau đi! Xin nhớ lấy tiểu đệ này!"

Lúc này Hưong Vãn Thiên đã gần sát tuyệt cảnh, đột nhiên nhìn thấy Đỗ Dự liều mình ôm chặt bắp đùi đối phương thì sao có thể không cảm động chứ?

Phương Chính đại sư đang toàn lực tấn công thì bị Đỗ Dự ôm chặt bắp đùi, tuy Đỗ Dự bị lực lượng hộ thể phản chấn nhưng Phương Chính đại sư cũng chịu một tia ảnh hưởng, tạo cho Hưong Vãn Thiên cơ hội!

Hưong Vãn Thiên tinh thần phấn chấn, vội dùng sát chiêu ẩn giấu!

"Hấp công nhập địa tiểu pháp!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 48: Cường Địch Đuổi Giết

Chiêu này của Hưong Vãn Thiên là hàng nhái mô phỏng hấp tinh đại pháp của lão giáo chủ Nhậm Ngã Hành, có thể hút nội lực của đối thủ dẫn đường xuống mặt đất, hóa đi một phần nội lực của kẻ địch. Nhưng là hắn không thể hút nội lực của đối phương, hai là đối phương chỉ tạm thời bị hút một chút, làm kinh hãi mà thôi, không lâu sau là khôi phục như thường.

Nhưng là cao thủ phân tranh chỉ kém một đường.

Phương Chính đại sư bị Đỗ Dự ôm chặt bắp đùi nên phân thân, lại chợt bị Hưong Vãn Thiên dùng "hấp tinh đại pháp" tập kích nên càng thêm phân thân, gầm nhẹ nói: "Hấp tinh yêu pháp? A di đà phật, thật lợi hại!"

Nội lực của Phương Chính đại sư bị Hưong Vãn Thiên dẫn một phần xuống đất nên Phương Chính đại sư bị Hưong Vãn Thiên một chương đánh vắng.

Phương Chính đại sư tuy bay rớt ra ngoài nhưng nội tâm nhân hậu, cho dù nhếch nhác lui xuống cũng dùng nội lực bảo vệ tâm mạch Đỗ Dự, nếu không Đỗ Dự đã sớm bị nội lực hai đại cao thủ xung kích mà nứt vỡ kinh mạch mà chết rồi!

Đây là kết quả Đỗ Dự tính toán tỉ mỉ!

Đại hòa thượng nổi danh thiện lương, hắn nhắm chuẩn điều này mới dám ôm đùi Phương Chính đại sư. Nếu đổi thành Tả Lãnh Thiên hay Nhạc Bất Quần thì Đỗ Dự sợ chính mình chết còn chậm sao?

Vốn diễn đến chỗ này, "liều mình" cứu Hưong Vãn Thiên thoát hiểm là đủ rồi, Đỗ Dự lại diễn trò làm đủ, phun ra một búng máu rồi kêu to: "Đại ca mau đi! Không cần lo cho ta!"

Hưong Vãn Thiên nhìn thật sâu Đỗ Dự một cái rồi nhún người lao ra ngoài!

Xung Hư đang muốn ngăn cản nhưng nghĩ lại Phương Chính đại sư hô lên hấp tinh đại pháp nên không dám dùng nội lực ngăn cản.

Cao thủ tương tranh, không có nội lực thì đánh gì nữa?

Hưong Vãn Thiên liều mạng bị Xung Hư đâm một kiếm rồi liều chết trốn ra ngoài.

Khi hắn quay đầu lại thì thấy nơi mọi người vây công, hai mắt Đỗ Dự vẫn nhìn chăm chăm hắn...

Hướng Vắn Thiên bỗng giật một tiếng, đột nhiên quay đầu định cứ Đỗ Dự.

Đỗ Dự thấy mưu trí đặc thù, đang trong vui sướng thì lại nhìn thấy Hướng Vắn Thiên vì cảm động quay về!

Hắn không khỏi rùng giật: "Hướng đại ca, đừng để ý đệ. Đệ tự có cách thoát thân, đại ca đi trước đi!"

Hướng Vắn Thiên nhìn Đỗ Dự một cái rồi lộ nóng lưng trông: "Hảo huynh đệ, đợi đi ra, ca ca lại tìm ngươi!"

Hắn một chương đánh văng một đạo sĩ phái Thanh Thành định đánh lên rồi lướt về rừng rậm phía xa.

Đỗ Dự thở phào một hơi, lại thấy Vương Bằng, Sử Quốc Lương... mắt lộ hung quang đến gần!

Đỗ Dự lúc này nội lực hết sạch, đã bị trọng thương hoàn toàn không thể đối phó mấy kẻ địch nhân âm hồn bất tán này. Bất Giới hòa thượng và đào cốc lục tiên thì bị biển người hỗn chiến tách xa hắn, nhất thời không thể đến cứu.

Đỗ Dự rơi vào vòng vây của kẻ mạo hiểm chính phái!

Sử Quốc Lương hét lớn một tiếng, thần công sư tử hồng ập hướng Đỗ Dự!

Đỗ Dự định thử dùng vạn lý độc hành chạy trốn thì bị Vương Bằng dùng kiếm pháp Tung Sơn lấp kín đường lui!

Hắn bị một tiếng hồng của Sử Quốc Lương làm tiến vào trạng thái mê muội!

Vương Bằng kiếm pháp nhập thần, một kiếm đâm thủng phần bụng Đỗ Dự!

Đỗ Dự ý thức dần mơ hồ: "Người kia liệu có đến không?"

Một bóng dáng uyển chuyển lướt đến, trường kiếm nhúng lên cổ áo Đỗ Dự, kéo Đỗ Dự thoát khỏi một kiếm lấy mạng của Vương Bằng.

"Chết tiệt!" Vương Bằng và Sử Quốc Lương đại nộ nhưng vừa nhìn đã câm như hến.

Hóa ra người đến là Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc!

Vị nữ hiệp này dùng kiếm nhắc cổ áo Đỗ Dự, lạnh lùng nói: "Tiểu tặc này ô miệt chương môn Hoa Sơn, tội không thể tha, hôm nay ta mang về Hoa Sơn thẩm vấn, tất phải làm sáng tỏ lời đồn giang hồ. Tiểu tặc, theo ta đi!"

Vương Bằng và Sử Quốc Lương dù có không tình nguyện thì cũng phải câm lặng khi đối mặt là Ninh Trung Tắc cấp bậc tông sư. Đối với bọn họ mà nói, nàng như nữ bồ tát, ai dám nói lời kháng nghị chứ? Chỉ đành tro mắt nhìn Ninh Trung Tắc mang Đỗ Dự đi.

Đỗ Dự khẽ cười trong lòng, vị nữ hiệp tiềm phục trong trận doanh chính phái này là lá bài thứ ba của hắn.

Xung Hư đạo trưởng một kiến ngăn lại, lúc này Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải song chiến Bảo Đại Sở đã thành công đoạt được tịch tà kiếm phổ. Trong võ lâm, Thiếu Lâm đệ nhất, Võ Đang đệ nhị, đệ tam là ngũ nhạc kiếm phái. Nhưng Phương Chính và Xung Hư đều biết Tả Lãnh Thiên đã tâm cực lớn, có chí dấy ngã Thiếu Lâm, Võ Đang. Hiện nay, Tả Lãnh Thiên không ngờ đoạt được tịch tà kiếm phổ, điều này khác gì hồ mọt thêm cánh chứ!

Xung Hư cũng không ngăn cản Ninh Trung Tắc nữa mà vội vã lao hướng chiến trường phía trước. Vị đạo sĩ mũi trâu này gừng càng già càng cay, chỉ cần khẽ đánh mắt, những đệ tử Võ Đang ở phía trước dần lùi lại, để lộ Tả Lãnh Thiên giữa vòng vây trường lão ma giáo.

Tả Lãnh Thiên nháy mắt chịu thêm áp lực, một đám trường lão ma giáo như điên vây công hắn. Các loại vũ khí, ám khí như không cần tiền vung bừa lên, dù cho Tả Lãnh Thiên công phu đỉnh cao cũng bị thương mấy chục nơi, máu nhiễm trường bào. Cũng may có Tung Sơn thập tam thái biao liễu chết bảo vệ mới giúp Tả Lãnh Thiên dần dần lui lại được.

Ninh Trung Tắc không quản không nhìn, xách theo Đỗ Dự ra ngoài.

Đỗ Dự thở phào một hơi nói: "Cuối cùng cũng ra ngoài."

Kế hoạch của hắn là dùng hắc huyết ngân châm lập uy, dùng Bất Giới hòa thượng và đào cốc lục tiên làm thương, lấy tịch tà kiếm phổ phá loạn thế vây công của chính tà, cuối cùng dựa vào Ninh Trung Tắc yểm hộ thoát thân.

Kế hoạch này thoát nhìn rất nguy hiểm, đi sai một nước là toàn bàn trắng tay.

Nhưng Đỗ Dự tự tin tính toán và nắm bắt chuẩn tâm lý nhân vật.

Bất Giới hòa thượng muốn mình cùng về Hằng Sơn, lấy tính cách của hắn sao có thể không lộ diện chứ?

Tả Lãnh Thiên, Dư Thương Hải, Nhật Nguyệt thần giáo thấy tịch tà kiếm phổ sẽ không tranh đoạt sao?

Ninh Trung Tắc trọng tình trọng nghĩa, chính mình nhiều lần cứu mẹ con nàng, nàng sẽ nhìn mình bị giết sao?

Kế hoạch này nhìn như nói chuyện trên trời nhưng dưới tính toán cẩn thận, cuối cùng lại thành công.

Nhưng là biến số luôn tồn tại.

Ăn thiệt từ Đỗ Dự nhiều, đám người Sử Quốc Lương đã sớm hận thấu xương, chỉ hướng Đỗ Dự hét lên: "Đây chỉ có một nửa tịch tà kiếm phổ, một nửa khác nhất định trên người hần!"

Tà Lãnh Thiên, Dư Thương Hải và những trưởng lão ma giáo đang đánh nhau sống chết vừa nghĩ cũng thấy có đạo lý. Dù có cướp được thì cũng chỉ có nửa, còn không thể luyện được, phải ép hỏi tiểu tặc này... xem nửa còn lại ở đâu!

Ninh Trung Tắc và Đỗ Dự nháy mắt trở thành đích nhắm thiên hạ!

Đỗ Dự nhìn gương mặt trung hậu của Sử Quốc Lương mà hận đến hàm răng ngựa ngửa, chỉ muốn nhào lên cắn xé.

Nhưng là hình như chiêu giá họa Đông Ngô này chính là hần phát minh ra, giờ cũng không thể trách bị người đánh trả.

Ninh Trung Tắc không nói hai lời, xách lên Đỗ Dự triển khai khinh công, vừa lướt cả vài trượng.

Đỗ Dự không khỏi cảm động trong lòng, Ninh Trung Tắc này đối với mình cực tốt.

Tà Lãnh Thiên, Dư Thương Hải, trưởng lão ma giáo vừa phái đệ tử truy kích Đỗ Dự vừa tiếp tục kéo chân nhau, tranh đoạt tịch tà kiếm phổ tiếp. Hai chim trong rừng không bằng một chim trong lồng, phải thịt ngay cái trước mắt rồi tính!

Đội ngũ truy kích Đỗ Dự và Ninh Trung Tắc tuy không có tông sư nhưng không thiếu cao thủ, ví như Thanh Thành tứ tú, Tung Sơn thập tam thái bảo, đường chủ ma giáo, kẻ mạo hiểm...

"Phái Hoa Sơn muốn độc chiếm kiếm phổ!"

Vô số ám tiễn, ngân châm, phi trùy như mưa bay hướng Ninh Trung Tắc.

Sau lưng vị nữ hiệp này nháy mắt đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Đỗ Dự trong lòng không thể nhẫn, đột nhiên gãy thoát khỏi Ninh Trung Tắc, hét lên: "Tiểu gia ở đây, có gan thì đuổi theo!"

Hần thi triển vạn lý độc hành nhanh chóng xông hướng nơi sâu trong dãy núi.

Dưới vạn lý độc hành, tốc độ di chuyển của hần đã lên đến 28 điểm, nhanh đến vùn vụt.

Nhưng trong võ lâm thiếu cao thủ sao?

Một đám cao thủ nối đuôi nhau đuổi theo.

Ninh Trung Tắc dừng lại bước chân, mắt đẹp nhìn hướng Đỗ Dự chạy trốn, do dự một lát rồi vội đuổi theo.

Đỗ Dự đang thờ hồn hèn thì đột nhiên nhận được nhắc nhở không gian: "Hướng Văn Thiên đã thành công thoát khỏi chính tà vây công truy kích. Người thu được 500 điểm phản diện, hiện tại có 2360 điểm. Người thu được 20 điểm hảo cảm của Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh và Hướng Văn Thiên. Liên tục nhiệm vụ: biến cô Hắc Mộc nhai mở ra!"

"Phần thưởng hiện tại có thể lấy ra nhưng nhiệm vụ sẽ vĩnh viễn đóng lại với người. Người có thể nhiều lần vào thế giới tích lũy hoàn thành, phần thưởng cuối cùng vô cùng lớn. Người lựa chọn lấy ra hay không?"

Đỗ Dự chỉ hơi suy nghĩ là chọn tích lũy.

Lúc này sau lưng hần định nhân chen chúc mà lại đều là cao thủ võ lâm.

Đỗ Dự đang chạy trốn thì bị độc tiêu bắn trúng, máu đen trào ra từ miệng vết thương.

"Người bị độc tiêu Ngũ Độc giáo công kích, độc tố kéo dài 15 giây, mỗi giây 1 điểm thương tổn. Người không đủ điểm ưu tiên tránh thoát."

Đỗ Dự thảm mắng to trong lòng, đây nhất định là kiệt tác của tiện nhân Ngô Lương kia.

Phản chân hần sau khi bị thương thì tốc độ di chuyển giảm mạnh. Nếu như đã trốn không thoát thì chỉ có thể liều.

Đỗ Dự nhảy vào một mảng rừng rậm.

Sử Quốc Lương, Vương Bằng, Ngô Lương và mấy chục người nối gót đuổi tới.

Ngô Lương đặc ý nói: "Hắn trúng độc được ngũ tiên giáo chúng ta, trốn không xa được. Chúng ta tách ra tìm nhất định có thể bắt hắn."

Mọi người gật gù đầu đồng ý.

Đỗ Dự ngẫm nghĩ không thôi. Càng hồng bát là, Ngô Lương nhìn trái nhìn phải, đợi khi mọi người tách hết thì trực tiếp đi thẳng hướng Đỗ Dự!

Đỗ Dự cả kinh trong lòng, chậm chậm lùi về sau!

Nhưng là Ngô Lương một mặt cười lạnh, lại tính toán kỹ càng, bước chân tuy chậm nhưng từng bước đến gần nơi trốn của Đỗ Dự.

Đỗ Dự đột nhiên hiểu ra, chắc chắn độc được trên đùi mình còn có tác dụng khác.

Ngô Lương từng bước đi tới.

Trong tay hắn nâng lên một con rết to lớn hung dữ, con rết này toàn thân đen nhánh, trong tay Ngô Lương đầu não lắc lắc nhưng một mực chỉ hướng Đỗ Dự chạy trốn!

Đỗ Dự không khỏi lạnh người, xem ra không trốn được rồi.

Ngô Lương đi qua một nơi rừng rậm, thấy Đỗ Dự đứng nguyên tại chỗ thì ha ha khê cười: "Người sao không chạy đi. Người chạy càng nhanh thì mất càng nhiều thể lực, lát nữa ta giết người càng dễ."

Đỗ Dự lạnh giọng nói: "Người sao tìm được ta?"

Ngô Lương giờ lên con rết trong tay: "Người cũng biết trước ngực ta có hình xăm con rết, đó là khí tượng đủ ngũ độc! Nếu tiến vào đại danh môn cũng vô dụng nhưng vào Ngũ Độc giáo thì khác, Lam Phụng Hoàng giáo chủ còn có vài phần kính trọng ta nữa là, nàng truyền hết thuật dưỡng cổ dưỡng trùng cho ta. Đại Hắc này của ta chính là nàng ban cho, nó không chỉ có thể nhổ ra độc, tăng cường độc tố cho ta còn có thể truy tung kẻ địch bị độc tố gây thương. Người chạy không thoát đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Đánh Chết Ngô Lương!

Đỗ Dự gật gù đầu nói: "Rắn có đường rắn, chuột có đường chuột. Người gia nhập Ngũ Độc giáo thực lực tiến bộ không nhỏ a nhưng vì sao nhất định phải giết ta?"

Ngô Lương hắc hắc khê cười: "Trên người người có tịch tà kiếm phổ!"

"Không có." Đỗ Dự đang chờ thời gian, chờ 15 giây qua đi. Hắn phân tích được con rết này truy tung theo độc tố.

Trông mặt Ngô Lương chớp lên tia tham lam: "Bất kể người có hay không, giết rồi ra chia khóa là biết. Mà tiểu tử người chỉ có tốc độ cao, thực lực hoàn toàn là cận bã, không giết người thì giết ai?"

"Vậy thì đến đi!" Lúc này nội lực của Đỗ Dự đã khôi phục 3 điểm, hắn đã nhìn thấy tia chiến thắng.

Ngô Lương nếu đã có thể truy tung mình, vì sao chỉ đến một mình? Còn không phải vì tham độc chiếm chìa khóa sao? Nếu như đã chỉ có mình hắn thì dễ nói.

Ngũ Độc giáo giỏi dùng chướng, cớ, độc, sai lầm lớn nhất của Ngô Lương chính là đánh giá cao bản thân, khinh thường Đỗ Dự rồi!

Đỗ Dự quả thật luôn bị thương nhưng đối thủ của hắn là cao thủ võ lâm đỉnh cấp! Nếu như là kẻ mạo hiểm, đơn độc đấu thì Đỗ Dự sợ ai chứ? Càng tuyệt diệu là Ngô Lương hy vọng độc chiếm chỗ tốt nên vứt bỏ đồng bọn. Nơi này là một sơn ổ ẩn giấu, kẻ mạo hiểm khác rất khó tìm được. Kết quả của việc làm này của Ngô Lương là độc chiếm chỗ tốt nhưng cũng cho Đỗ Dự cơ hội giết hắn!

Đỗ Dự ra tay. Một đợt độc châm bay hướng Ngô Lương.

Ngô Lương vội không kịp phòng bị, bị độc châm bắn trúng nhưng hắn không kinh mà cười nói: "Mỗi giây 1 điểm, kéo dài 10 giây, nhiều nhất 3 cây có hiệu lực. Hắc huyết ngân châm của Hắc Mộc nhai cũng tính lợi hại nhưng so với Ngũ Tiên giáo thì là gì chứ? Thể chất ngũ độc câu toàn của ta đủ để miễn dịch loại độc này."

Đỗ Dự cẩn thận quan sát, quả nhiên Ngô Lương không có dấu hiệu trúng độc gì. Không hổ là kẻ mạnh sống quá 50 ngày ở thế giới này, mỗi người sống đến giờ đến có thiên phú và kỹ năng đặc biệt.

Ngô Lương trở tay quăng ra cầu gai độc!

Đỗ Dự lật người nhảy tránh, cầu gai độc rơi xuống chỗ trống.

Nhưng là Ngô Lương lại như không biết đau lòng, phảng phất cầu gai độc này không cần tiền, ném mạnh khắp nơi.

Đỗ Dự dần sinh nghi trong lòng cho đến khi hắn không cẩn thận giẫm lên cầu gai, thu được thông báo: "Người vị cầu gai độc Ngũ Độc giáo gây thương, người chịu độc kéo dài 5 giây, mỗi giây 1 điểm thương tổn. Độc tố nhiều nhất hạ đến còn 1 điểm sinh mạng nhưng không giết chết." Nhìn vào điểm sinh mạng từng bước giảm thấp, Đỗ Dự đột nhiên hiểu ra.

Ngô Lương này thật quá thông minh. Chính hắn có thể chất ngũ độc câu toàn, không sợ giẫm vào cầu gai độc nhưng cầu gai độc vùng khắp nơi như này làm giảm phạm vi hoạt động của Đỗ Dự. Điểm mạnh nhất của Đỗ Dự chính là tốc độ duy tốc bất phá. Một khi cầu gai bố trí khắp chiến trường, Đỗ Dự khó có chỗ đặt chân thì ưu thế mất sạch. Mỗi một bước của Ngô Lương này đều vô cùng tinh mật.

Đỗ Dự thừa nhận chính mình còn là xem thường những kẻ mạo hiểm còn sống đến giờ. Hắn dựa vào trí tuệ và tài ăn nói của bản thân sống đến bây giờ, một đường chiếm được vô số chỗ tốt nhưng những kẻ mạo hiểm này từ chỗ nhỏ bắt đầu, từng bước đi vững, thực lực kiên cường không thể khinh thường.

Ngô Lương thấy Đỗ Dự gian nan đi giữa bầy cầu gai ha ha khẽ cười, thu lại con rết trong tay rồi không ngờ lấy ra một túi vải, mở ra.

Đồng khổng Đỗ Dự không khỏi co rút lại. Trong túi vải kia không ngờ là vài chục con độc xà sắc sỡ.

"Đây là Thần Long đại của Ngũ Tiên giáo chúng ta." Ngô Lương khẽ cười: "Thần Long bên trong đều là do sự phụ tá Lam Phượng Hoàng tự tay bắt, người thử xem."

Hắn lấy ra một cái còi trúc, ô ô khẽ thổi, độc xà mau lẹ uốn lượn đến gần Đỗ Dự! Có thể thấy nếu để độc xà cắn thì nhất định Đỗ Dự chỉ có đường xuống gặp diêm vương!

Ngô Lương từng bước tiến lên, Đỗ Dự từng bước lui về. Ngô Lương giống như xây lô cốt, một đường nghiền ép đối thủ đến chết! Cho đến khi ép Đỗ Dự tiến vào tuyệt bích, không còn đường lui mới thôi. Ngô Lương ha ha khẽ cười, trong tiếng cười mang theo sung sướng vô hạn, hắn đã dùng cầu sắt và độc xà lấp kín đường chạy của Đỗ Dự.

"Mau chút chết đi, người chết rồi ta còn có thể dùng thi thể người luyện độc cổ. Độc trùng thích nhất là sống trong bụng thi thể hư thối bị hạ cổ, ha ha." Gương mặt gầy nhợt của Ngô Lương đầy vẻ bệnh hoạn: "Chìa khóa của người cũng là của ta."

Đỗ Dự trầm mặc một lát, đột nhiên nhếch miệng khẽ cười, lộ ra dãy răng trắng chính tề: "Kế hoạch của người không sai. Nhưng..." Hắn đột nhiên toàn lực dùng vận lý độc hành. Thân thể hắn nhanh như báo lướt qua trên trăm cầu gai!

"Người!" Ngô Lương vừa sợ vừa giận: "Người không muốn sống sao?"

Độc xà đầy đất nhưng tốc độ Đỗ Dự quá nhanh, lại có ý vượt qua xà trận nên độc xà chỉ kịp nhe răng nhếch miệng chứ không thể cắn trúng Đỗ Dự!

Trên trăm cầu gai đủ để làm Đỗ Dự tiến vào trạng thái gần chết nhưng Đỗ Dự đã sớm có tính toán, độc tố này tuy mạnh nhưng không giết chết người! Hắn y như tank, một đường nghiền ép qua!

Vô số cầu gai đâm vào chân hắn làm điểm sinh mạng của hắn điên cuồng giảm, cuối cùng tiến vào trạng thái gần chết. Khi chỉ còn 1 điểm sinh mạng, Đỗ Dự rút ra đại đao điên cuồng xông hướng Ngô Lương!

Đỗ Dự đang cựa Ngô Lương rất kém cận chiến! Ngô Lương nếu như đã có nhiều kỹ năng dùng độc như vậy thì rất có thể hắn không còn tinh lực và tài nguyên tăng cấp kỹ năng cận chiến! Ác lang trên ngực hắn như là sống lại, càng thương nặng càng thêm hung bạo!

Ngô Lương thấy Đỗ Dự cuồng bạo vọt tới thì sững sờ không thôi. Chiến thuật của hắn vốn không chút sai sót. Cầu gai rậm rạp như vậy trừ khi gặp phải cao thủ có thể lảng tránh, nếu không dù là hảo thủ cũng không dám xông qua. Độc xà độc tính cao, một khi bị cắn phải thì chắc chắn chết! Người này không ngờ liều mạng như vậy!

Khuyết điểm duy nhất chính là cầu gai không thể giết người. Nhưng ai có thể liều cảm 1 máu xông lên cận chiến chứ?

Ngô Lương mạnh mẽ sốc lên tinh thần, rút ra vũ khí cận chiến đó là một quả trượng đầu rắn, gào thét xông hướng Đỗ Dự! Kẻ này tuy dùng mãnh nhưng chỉ có 1 máu, ta chỉ cần đụng cái là chết thì sợ gì chứ?

Đỗ Dự như ác lang trọng thương đột phá vòng vây, hung hăng bỏ đao hướng Ngô Lương!

Ngô Lương lạnh lùng cười, múa lên quả trượng chém giết cùng Đỗ Dự! Hắn tuy không mạo hiểm như Đỗ Dự nhưng lại có kỳ ngộ khác. Sau khi gia nhập Ngũ Độc giáo, nhờ vào thể chất ngũ độc câu toàn, hắn được Lam Phượng Hoàng trọng dụng, không chỉ truyền thụ rất nhiều kỹ xảo dùng độc mà còn ban cho bảo bối quả trượng đầu rắn này. Đại đao và quả trượng va chạm không ngờ phát ra thanh âm kim loại va chạm, hóa ra quả trượng này

dùng nam mộc kim ti ngân năm của Vân Nam chế thành, rất là nặng.

Đỗ Dự lại lạnh lùng cười. Hắn đoán không sai, từ động tác của Ngô Lương mà xem thì đối phương quả nhiên không có kỹ năng cận chiến. Đỗ Dự tuy chỉ có tầng một cuồng phong đao pháp nhưng bởi vì luyện vận lý độc hành, được đến 8 điểm nhanh nhẹn! Mỗi điểm nhanh nhẹn tăng 0,1 tốc độ tấn công, như vậy tăng thêm đến 0,8 tốc độ tấn công. Cuồng phong đao pháp tầng 1 tăng 0,1 tốc độ công kích, 5% sát thương. Như vậy tốc độ công kích của Đỗ Dự là 1,9 gần gấp đôi người thường! Mà tốc độ di chuyển của hắn là 28 điểm, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong cận chiến.

Ngô Lương đối mặt với Đỗ Dự lại chỉ thấy ảo ảnh trùng trùng, quái tượng luôn nện vào chỗ không. Đỗ Dự lại không vội ra chiêu mà cạy tốc độ, lúc trước lúc sau, khi trái khi phải, thân ảnh nhịp bước cao minh hơn Ngô Lương gấp trăm lần! Tốc độ cũng là ưu thế trong cận chiến, võ công thiên hạ duy tốc bất phá!

Ngô Lương sử dụng quái tượng đầu rắn nặng nề mà lại điên cuồng vùng loạn, vùng đến nửa ngày không chạm được chéo áo Đỗ Dự nên dần dần thờ dốt không thôi.

Đỗ Dự nếu gặp phải cao thủ võ lâm thì chỉ có phần bị miểu sát nhưng hắn trước sau học từ Điền Bá Quang, Khúc Dương, giờ đối phó với Ngô Lương không có kỹ năng cận chiến thì thật là mèo vờn chuột!

Đỗ Dự một cái lóe lên, lừa tránh quái tượng của Ngô Lương rồi một đao cuồng phong đại tác vùng đến, đao sau nhanh hơn đao trước!

Đao tốc của hắn bình thường đã nhanh gấp đôi người thường, giờ thêm đao chiêu cuồng phong đại tác càng thêm điên cuồng, cuốn lên cát bay đá chạy!

Đại đao là vũ khí nổi danh từ chiến trường, tập hợp huyết khí nhiều nhất cũng chấn nhiếp tâm pháp nhất! Điền Bá Quang dựa vào bộ cuồng phong đao pháp này tung hoành giang hồ nên đặt không ít tâm huyết vào nó. Đỗ Dự lúc này dùng trên người Ngô Lương làm Ngô Lương tâm hồn rơi rụng, kêu lên một tiếng đau đớn, vai trái đã bị chặt, máu tươi phun xa cả mét! Ngô Lương kêu thảm một tiếng, kéo tượng rút lui.

Đỗ Dự chỉ có 1 điểm sinh mạng, sao dám để đối phương kéo dần khoảng cách chứ? Một tiếng hồng lên lại xông vào áp sát. Thêm một chiêu phong tảo thiên quân! Đây là chiêu thức quân công nhưng chém vào trước ngực Ngô Lương, liền đánh văng Ngô Lương!

Đỗ Dự dùng ngay một chiêu gió cuốn mây tan tiếp theo. Chiêu này bỏ nghiêng xuống dưới, kèm theo khí thế xó xác ngàn quân, dọa đến Ngô Lương kêu to! Ngực Ngô Lương bị chém đến máu tươi đầm đìa, gần như có thể thấy rõ trái tim thỉnh thoảng đập bên trong! Ba chiêu này làm cho Ngô Lương cao thủ dụng độc, cận chiến ngu ngốc tiến vào trạng thái gần chết!

Ngô Lương quỳ trên mặt đất, Đỗ Dự lạnh lẽo khẽ cười, xách đại đao máu tươi đầm đìa vùng lên hạ xuống cổ đối phương!

Ngô Lương quát to một tiếng: "Tha mạng! Ta nguyện ý giao ra bảo vật!"

Đỗ Dự lạnh lùng nói: "Có bảo vật gì?"

Ngô Lương thở dài một tiếng nói: "Người đã biết ta ở Ngũ Độc giáo, vốn là thể lực của Nhật Nguyệt thần giáo nhưng vì sao ta có thể gia nhập chính phái không?"

Đỗ Dự không khỏi bức tức nói: "Người định kéo dài thời gian à?"

Ngô Lương nào dám giở trò, vội ngoan ngoãn lấy ra một quyển sách bìa xanh dâng lên cho Đỗ Dự.

Đỗ Dự cầm qua nhìn thì là "ngũ độc thần kinh", là thư tịch ghi chép các loại độc cô, khí cụ luyện chế. Bên trên đánh dấu là bản sao chép, chỉ có thể tăng đến cấp 5 mỗi loại mà luyện chế ra độc được điểm ưu tiên không quá 10 điểm nhưng cũng đủ để Đỗ Dự tâm động rồi. Bởi vì hắn có hắc huyết ngân châm có thể bồi độc.

Lực công kích Đỗ Dự cô cùng kém, cận chiến chỉ dễ dàng đối phó với loại như Ngô Lương mà thôi. Nhưng là kẻ địch của hắn lại là Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiền, Dư Thương Hải, một đám đại cao thủ võ lâm! Hắc huyết ngân châm độc tố quá kém mà độ ưu tiên không đủ cao luôn là tâm bệnh của Đỗ Dự. Cuốn ngũ độc thần kinh này và hắc huyết ngân châm, niềm hoa phi điệp thật là trời sinh liền cặp!

Đỗ Dự đang trầm ngâm không chút đề phòng thì đầu sói trước ngực đột nhiên gầm gào! Hắn lập tức tỉnh lại, nhìn thấy Ngô Lương chuẩn bị bấm cơ quan trên quái tượng đầu rắn! Đỗ Dự không nói hai lời, đại đao điên cuồng vùng lên!

Ngô Lương sợ hãi gào thét: "Không nên!" Đầu hắn bay vút lên không, trong tròng mắt mang theo vô tận hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Bộ Ngựa Chim Sẻ

Ngô Lương chỉ chút nữa là ấn được cơ quan trên quái trượng đầu rắn của Lam Phụng Hoàng, cơ quan này giúp phun độc vụ từ đầu rắn. Hắn dang ngũ độc thần kinh cho Đỗ Dự là để hấp dẫn chú ý của Đỗ Dự, Đỗ Dự chỉ có 1 điểm sinh mạng, chỉ cần hơi trúng độc vụ thì chắc chắn phải chết.

Kế hoạch này cũng rất kín kẽ, Đỗ Dự quả thật bị ngũ độc thần kinh hấp dẫn nhưng hắn thân có khí tượng lang cổ quyền cuồng, có bản năng cảm giác nguy hiểm. Nhờ lang cổ khí tượng nhắc nhở, Đỗ Dự vội vã tỉnh lại chém chết Ngô Lương làm đối phương đến chết cũng không biết mình thua ở điểm nào.

Đỗ Dự đập ngã thi thể không đầu của Ngô Lương, nhặt lên chìa khóa của hắn.

"Xin lỗi, ta từng giết rắn hổ mang, biết trong thế giới tân thủ, kẻ mạo hiểm nhất định rơi ra toàn bộ vật phẩm." Đỗ Dự khẽ nhún vai với thi thể không đầu của Ngô Lương.

Đỗ Dự sử dụng chìa khóa của Ngô Lương.

"Người giết chết kẻ mạo hiểm số 197625, ban đầu là đệ tử Ngũ Độc giáo, sau đầu nhập phái Điểm Thương. Do trận doanh khác nhau, người thu được 10 điểm phản diện. Hiện tại có 2370 điểm. Do quy định thế giới tân thủ, người thu được toàn bộ vật phẩm của hắn. Người thu được 1 điểm giết chóc, hiện tại có 2 điểm."

"Người thu được vũ khí quái trượng đầu rắn cấp DD: 5 điểm công kích. Có kèm cơ quan: thần long thổ tức: Lam phụng hoàng đặc chế cơ quan xà độc, tạo thành hiệu quả: 1. trúng độc. Mỗi giây 3 điểm, kéo dài 10 giây, độ ưu tiên cấp 20. Hiệu quả 2: tê liệt. Tốc độ di chuyển giảm nửa, kéo dài 10 giây."

"Người thu được đạo cụ Thần Long Đại cấp D và xà địch: có thể tồn trữ độc xà, độc vật, tự do thu phóng. Lúc này bên trong có 100 con độc xà, có thể dùng xà địch sai khiến độc xà tấn công. Độc xà có độc tố 1 điểm mỗi giây, kéo dài 5 giây, 5 điểm sinh mạng." (Độc xà bình thường sau khi bắt được không thể tiến vào không gian tồn trữ, phải có đạo cụ đặc chế.)

"Người thu được đạo cụ cầu gai cấp D (có độc): 200 cái: vũ khí ném. Mỗi lần lực công kích 1 điểm, độc tố thương tổn 1 điểm, kéo dài 5 giây. Độ ưu tiên 10 điểm, có thể bố trí trên mặt đất."

"Người thu được độc dược Lam Phụng Hoàng đặc chế: 10 viên, dùng bôi độc. Độc tố thương tổn 2 điểm mỗi giây, kéo dài 8 giây. Độ ưu tiên cấp 10, có thể trúng 3 lần cùng lúc."

"Người thu được Đại Hắc - rết đen ngàn năm đạo cụ cấp D. Có thể truy tung kẻ địch bị người đầu độc, phạm vi hữu hiệu trong 1000 mét."

Ngô Lương này có thể xưng là đại độc khó. Đỗ Dự từ trên người hắn một hơi tìm ra được một đồng độc dược, độc vật, vũ khí độc, đạo cụ! Có thể thấy Lam Phụng Hoàng trọng dụng kẻ này như nào, ban cho hắn không biết bao nhiêu bảo vật, không hiểu vì sao hắn còn phản bội Ngũ Độc giáo, đầu nhập phái Điểm Thương? Bí mật bên trong không muốn người biết mà Đỗ Dự cũng không muốn biết nên dứt khoát thu bảo vật lại, dùng vạn lý độc hành chuẩn bị rời đi nơi này. Xung quanh nguy cơ bốn phía, khắp nơi là kẻ địch, mau chạy vẫn hơn.

"Bóp bóp bóp!" Một nam tử từ từ đi ra, mang theo nụ cười vỗ tay.

Đồng không Đỗ Dự rút nhỏ cực độ! Bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau? Không ngờ là Sử Quốc Lương!

Vị đệ tử tục gia Thiếu Lâm này một mảng phong khinh vân đạm, đi tới trước Đỗ Dự, nhìn vào đôi mắt mở trừng trừng của Ngô Lương, hắc hắc cười: "Thân thủ không tệ. Ngô Lương này không ngờ giấu ta định ăn một mình, kết quả là đem bản thân cống hiến cho người. Ta vừa nghe người nói, giết chết kẻ mạo hiểm có thể thu được toàn bộ vật phẩm. Như vậy chìa khóa của người có chứa bảo vật của rắn hổ mang, Ngô Lương và người đúng không?"

Đỗ Dự thâm than trong lòng, hắn xem thường anh hùng thiên hạ rồi. Sử Quốc Lương này tâm cơ thâm trầm, đã sớm phát hiện Ngô Lương dị dạng, lại khe khẽ theo phía sau. Chính mình hiện tại chỉ còn 1 máu, hắn chỉ cần khẽ đẩy là độc chiếm chỗ tốt của ba người rồi!

Sử Quốc Lương cười lớn nói: "Người biết vì sao Ngô Lương phản bội Lam Phụng Hoàng không? Bởi vì hắn tham lam, thừa cơ Lam Phụng Hoàng không đề ý, cướp lấy đồ tốt rồi chạy đi ôm chân phái Điểm Thương! Nếu không lấy đức tính của hắn, sao có thể lấy được nhiều đồ tốt như vậy? Ta đã sớm muốn cướp hắn rồi, người làm rất hay."

Đỗ Dự gật đầu hỏi: "Người muốn thế nào?"

Sử Quốc Lương hắc hắc khẽ cười, để lộ khí tượng bạch hổ xuống núi trước ngực: "Người có biết khí tượng trước ngực chúng ta có thể thăng cấp không?"

Đỗ Dự nảy sinh hiếu kỳ trong lòng, thêm vào muốn kéo dài thời gian nên hỏi: "Thăng cấp như nào?"

Sử Quốc Lương xòe ra bàn tay nói: "Ta đã giết hai kẻ mạo hiểm thu được 2 điểm giết chóc. Nghe nói giết đến số lượng nhất định là có thể thăng cấp khí tượng, người giết hai người không cảm thấy gì sao?"

Đỗ Dự cúi nhìn đầu sói trước ngực, đầu sói này càng thêm hung dữ, đôi mắt xanh hung tợn như muốn nhìn thấu trời mây!

"Ta giết người là có thể tăng thêm 3 điểm giết chóc, thăng cấp khí tượng a." Sử Quốc Lương không nói nhảm nữa mà từ từ tiến lên: "Chịu chết đi!"

Đỗ Dự vội vã lùi lại, điểm sinh mạng của hắn đã cạn kiệt, chỉ có cách lui bước nhưng Sử Quốc Lương đã sớm có chuẩn bị, một cái sư tử hồng chấn đến Đỗ Dự lung la lung lay.

Sử Quốc Lương điên cuồng chạy đến gần đồng thời hô to: "Chết đi!"

Thiết chương của hắn đã chỉ hướng lòng ngực Đỗ Dự, mắt thấy sắp lấy mạng Đỗ Dự nhưng là Đỗ Dự chỉ khẽ mỉm cười!

Bởi vì một thanh kiếm đã đâm thủng bụng Sử Quốc Lương từ phía sau! Sử Quốc Lương tuy đã đến trước mặt Đỗ Dự nhưng đây đã là cực hạn của hắn, một bước cũng không tiến thêm được nữa! Hắn gian nan quay đầu lại thì thấy gương mặt băng giá của Ninh Trung Tắc!

Sử Quốc Lương bị Ninh Trung Tắc một kiếm đâm vào trạng thái gần chết, nếu không phải có cơ chế bảo vệ kẻ mạo hiểm thì đã trực tiếp bị giết chết!

Đây chính là bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau!

Đỗ Dự đã sớm thấy bóng hình nữ hiệp nên mới yên tâm nói nhảm mấy câu với Sử Quốc Lương!

Sử Quốc Lương nở ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: "Ninh nữ hiệp... ta đắc tội nữ hiệp ở chỗ nào? Chúng ta đều là chính đạo, muốn giết tiểu tặc này..."

Đỗ Dự ha ha khẽ cười bước nhanh tới, một tay ôm gọn hiệp nữ nhân thể đẹp như tiên thiên Ninh Trung Tắc vào lòng!

Đôi mắt Sử Quốc Lương gần như lòi ra! Chết tiệt... Đây là chuyện gì? Nữ hiệp đệ nhất võ lâm Ninh Trung Tắc bị tiểu tử này...

Đỗ Dự còn hiểm chưa đủ sướng, thống khoái hôn lên gương mặt mềm mịn của nàng. Mây liễu của nàng dựng đứng lên, một chương vỗ lên mặt Đỗ Dự đáp trả.

Nhưng là Sử Quốc Lương thấy cảnh này tâm càng thêm lạnh, y như lọt vào hố băng vậy! Công phu của Ninh Trung Tắc như nào chứ? Nếu tát mình một cái thì chỉ sợ răng môi lẫn lộn. Nhưng đánh trên mặt tiểu tử đáng ghét này thì Sử Quốc Lương làm sao nhìn cũng thấy giống giận yêu!

Đỗ Dự không để ý Ninh Trung Tắc xấu hổ, một tay nắm chặt eo nữ hiệp, một bên vô sỉ liếc nhìn nàng đồng thời đắc chí tiểu nhân ha ha cười lớn!

Sử Quốc Lương gần như muốn nhảy dựng lên mắng không gian! Không gian làm bừa a! Đối phương không ngờ có thể đẩy ngã Ninh Trung Tắc! Quá không khoa học! Nếu sớm biết Đỗ Dự và Ninh Trung Tắc có gian tình thì Sử Quốc Lương sao dám đến chứ?

Đỗ Dự lại vô sỉ một đao chém xuống!

Sử Quốc Lương kinh hãi thất sắc lia lịa kêu lên: "Ninh nữ hiệp tha mạng!" Hắn lúc này nào còn nữa điểm trấn định của người luyện công, dưỡng khí chứ: "Ừm... đừng giết ta... ngươi không biết, huynh trưởng ta là thủ lĩnh đệ nhất phái ngoại thành! Ngươi nếu giết ta thì khi trở về đừng hòng còn sống!"

Dù không biết cái gì là ngoại thành, vì sao phải trở về nhưng trực giác Đỗ Dự mách bảo Sử Quốc Lương này hình như khác mình, không phải hoàn toàn không biết thế giới này. Hắn luyện công từ bên ngoài, tiến vào Thiêu Lâm tự nhanh chóng học được công pháp cấp cao sư tử hồng, từ thái độ và lời lẽ cao nhân của đôi phương, Đỗ Dự ần ần cảm giác được có bí mật to lớn sắp mở ra.

Hắn trầm ngâm một tiếng, thả đao xuống nói: "Ngươi nói điểm giết chóc là như nào?"

Sử Quốc Lương lặng lẽ nói: "Đây là ta nghe huynh trưởng ta nói, hắn nói hình xăm trước ngực chúng ta gọi là khí tượng. Khí tượng của ngươi là lang cổ quyền cuồng, của ta là bạch hồ xuống núi. Khí tượng hiện tại chỉ là khí, giống như trẻ con mới sinh vậy. Thông qua giết chóc có thể từ khí hóa thể, thể chuyển hình, hình nhập đạo, đạo thành thần!"

"Ngươi giết hai người?"

"Giai đoạn đầu nhiệm vụ giết hai người."

"Ngoại thành là gì? Chúng ta vì sao phải đến đây?"

Sử Quốc Lương thấy Đỗ Dự cái gì cũng không hiểu, trên mặt lóe lên tia đương nhiên như thế: "Các ngươi là tân thủ, lần đầu tiến vào thế giới đương nhiên mờ mịt không biết. Thế giới này chỉ là thế giới khảo nghiệm cho tân nhân! Chúng ta bị không gian thần bí hút vào, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được đưa đến một tòa thành khổng lồ vô bờ bến. Tòa thành chia là khu ngoại thành, ngoại thành, nội thành, hoàng thành và tử phủ khu! Ở giữa còn có một tòa Trích Tinh các, phân chia kẻ mạo hiểm theo thực lực."

Hắn thấy Đỗ Dự nghe đến nhập thần nên càng thêm đắc ý nói: "Huynh trưởng của ta là thủ lĩnh bang hội mạnh nhất ngoại thành khu! Ngươi giết ta thì khi về không quá 1 người sẽ bị giết!"

Đỗ Dự trầm giọng nói: "Còn có một vấn đề, chúng ta sao bị không gian lựa chọn?"

Sử Quốc Lương đầy phiền toái nói: "Điều này thì không biết. Nhưng ta bởi vì huynh trưởng lưu lại gợi ý mờ mịt, hoàn thành một nhiệm vụ, tiến vào không gian này! Hắn sẽ giúp ta rất nhanh trở thành cường giả! Tiểu tử, thức thời mau thả ta ra! Nếu không..."

Nói đến sau cùng, mắt hần lộ hung quang, rõ ràng đã bắt đầu phiền lòng với Đỗ Dự.

Đỗ Dự gật gật đầu: "Nếu như lão ca ngươi đã có hậu đãi mạnh như vậy thì tiểu đệ thật thất kính. Vấn đề cuối cùng, bang phái kia tên là gì?"

Sử Quốc Lương hắc hắc khẽ cười: "Ngươi còn sợ ta lừa ngươi sao? Nói ra ngươi cũng không biết, thật ra ta cũng không biết, không gian phong tỏa tin tức nghiêm ngặt, tiết lộ là phải chết. Huỳnh trưởng ta dùng biện pháp đặc thù cho ta biết... ngươi... ngươi làm gì?"

Một đạo của Đỗ Dự gió cao, nhanh chóng lướt qua cổ đối phương! Lại một đầu người bay vút lên. Sử Quốc Lương còn không hiểu, chỗ dựa của hần càng cứng thì Đỗ Dự càng không thể thả hần về. Nếu không lấy tâm tính Sử Quốc Lương, được thế sao chịu bỏ qua chứ?

Nguồn: <http://4vn.eu/forum/showthread.php?t=94203&page=10#ixzz3WjKKUjrw>

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 51: Một Mình Lên Phái Hằng Sơn

Hần thu được thông báo không gian: "Ngươi giết chết kẻ mạo hiểm trận doanh đối địch, do trên người kẻ mạo hiểm có 2 điểm giết chóc nên ngươi thu được 3 điểm giết chóc, 30 điểm phản diện. Hiện tại ngươi có 2400 điểm phản diện. Ngươi hiện có 5 điểm giết chóc, khí tượng lang cổ quyền cuồng của ngươi thăng cấp! Do nội dung tấn thủ thế giới, chưa mở chức năng thăng cấp khí tượng. Ngươi cần quay về không gian, tra tìm thăng cấp."

Hần thu được chìa khóa của Sử Quốc Lương. Còn về bang phái ngoại thành khu kia thì Đỗ Dự cũng không lo lắng, chỉ cần chính mình ẩn giấu, không nói ra bí mật thì ai biết được mình giết Sử Quốc Lương chứ?

Ninh Trung Tắc bức tức nói: "Vi sao giết hần?"

Đỗ Dự thản nhiên nói: "Hần đã thấy quan hệ hai ta, nếu để hần sống, ta thì không sao, nàng sao đây?"

Ninh Trung Tắc khẽ thở dài không nói. Đỗ Dự quay đầu nhìn lại thì Sử Quốc Lương chết không nhắm mắt. Đáng thương cho vị trung niên tuổi quá 30 này, khổ luyện công phu, tiến vào Thiếu Lâm tự học đến công phu thượng thừa, cùng khí tượng bạch hổ xuống núi hỗ trợ lẫn nhau, đừng nói giết một Đỗ Dự trọng thương gần chết, dù đối phó với cao thủ giang hồ tam lưu cũng dễ dàng chiến thắng! Nhưng hần đối mặt lại là cao thủ hạng nhất Ninh Trung Tắc! Cho nên hần đã chết.

Đỗ Dự đương nhiên là cảm tạ không thôi, Ninh Trung Tắc lại là mặt lạnh lùng, chuyện này nàng đã trả xong nợ nhân tình Đỗ Dự nên định phát tay áo rời đi.

Đột nhiên truyền đến thanh âm Nhạc Hậu trong thập tam thái bảo: "Vừa rồi ở đây có tiếng người."

Ninh Trung Tắc vừa rời cứu người vội vã, ra tay thương nặng Sử Quốc Lương, giờ sao có thể dễ bị phái Tung Sơn phát hiện? Nàng vội kéo Đỗ Dự, chôn sâu vào trong rừng. Mấy cái lên xuống, hai người đã trốn trong một nơi vô cùng bí ẩn, không lo bị phái Tung Sơn phát hiện nhưng là nơi này vô cùng hẹp hòi, Đỗ Dự ép sát ngay người Ninh Trung Tắc. Được lực cứu tiêu vân ngoại hoàn liên tục tấn công, phu nhân chín mạng Ninh Trung Tắc chỉ có thể liều mạng đề kháng tránh lý trí sụp đổ. Hai người bốn mắt nhìn nhau, hơi thở đan xen, thân thể ôm xiết lấy nhau, bàn tay kia nóng bỏng liễu lĩnh chạy đến những nơi ẩn mật trên người nàng...

Đám người Nhạc Hậu phát hiện thì thể Sử Quốc Lương và Ngô Lương thì họ to gọi nhỏ, bọn họ nghĩ phe mình người đồng thể mạnh, hung thủ không dám ở lâu nên dồn dập rời xa truy xét.

Cuối cùng lúc này khu rừng đã yên ắng lại nhưng là mỹ nhân như tiên Ninh Trung Tắc dưới được lực và cần cù của Đỗ Dự xui xẻo, mị nhãn liên hồi, không còn chút lực phản kháng. Mây mưa mây đợt, điên cuồng mây hồi làm Ninh Trung Tắc triệt để hòa tan trong lòng Đỗ Dự.

Đỗ Dự lại kinh ngạc phát hiện sau lần song tu này nội công của hần tăng 1 điểm, lên tới 4 điểm. Mà hoàng đế nội kinh cũng lên đến cấp 2. Vì sao tăng cấp thần tốc như vậy? Sau khi truy tra hệ thống thì hoàng đế nội kinh yêu cầu cực cao với nội công của đối tượng song tu, nội công càng cao thì độ thuận thực tăng nhanh, chỗ tốt song tu cũng lớn. Công lực Ngô Lương cao hơn Đỗ Dự không nhiều cho nên chỉ tăng thêm 1 điểm nội lực, Ninh Trung Tắc thì cao hơn hần nhiều nên trước sau tăng đến 3 điểm nội lực. Nhưng theo chênh lệch thực lực đôi bên giảm dần, sau này loại đột ngột tăng nội lực như này sẽ ít đi, không nên hi vọng thông qua song tu có thể nhảy cái trở thành cao thủ tuyệt thế.

Hoàng đế nội kinh tăng 2: song tu nội lực xuất hiện 1% tỷ lệ tăng phúc: tăng hiệu quả 10%. (không đủ 1 điểm thì cộng dồn, khi nào đủ điểm thì được cộng vào bảng thuộc tính)

Ninh Trung Tắc thông thả tỉnh dậy, tự nhiên không mặc y phục tiến ra nước suối tắm rửa, trước khi đi nhãn thần u oán trừng Đỗ Dự. Lúc song tu, nàng từ miệng Đỗ Dự biết được được lực 7 ngày phát tác nên thẹn giận đan xen nhưng hiệp nữ gặp ma tình thì biết phải làm sao?

Đỗ Dự đang dõi mắt nhìn theo thì nghe thấy tiếng ha ha cười lớn từ phía sau: "Tiểu huynh đệ sáng khoái a?"

Điều này dọa hấn nhảy dựng, Đỗ Dự kinh hãi quay đầu lại nhìn thì ra là Hường Vãn Thiên.

Nhìn thấy nụ cười như có như không của tiền bối, da mặt Đỗ Dự tuy dày cũng không khỏi đỏ mặt, khẽ nói: "Tiền bối người tới lúc nào?"

"Khi người liều chém giết cùng hai tiểu bối kia thì ta đã ở xung quanh rồi. Còn về chuyện phía sau... khụ khụ, ta không thấy a."

Hường Vãn Thiên một bộ đoan chính nói.

Đỗ Dự vội ho khan cắt lời: "Đại ca, không có việc gì thì đừng bốn cột tiểu đệ. Lời không thể nói loạn a."

Hường Vãn Thiên ngửa lên trời cười lớn nói: "Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, người ưa thích Ninh Trung Tắc kia thì có gì sai chứ? Có bản lĩnh thì đoạt lấy nàng. Nhạc Bất Quần tính là người tốt gì chứ? Người trong thần giáo ta khoái ý ân cừ, ưa thích là ưa thích, ưa thích thì lấy đến tay. Tiểu tử người hành sự trực tiếp, không chút giả dối, ta có chút ưa thích a."

Đỗ Dự khẽ vuốt mũi, không ngờ loại chuyện thiết ngọc trộm hương này cũng được Hường Vãn Thiên khen ngợi, da mặt hấn có dày cũng không tránh được đỏ mặt.

Hường Vãn Thiên trêu chọc một lát rồi nghiêm túc nói: "Ta hiện tại có chuyện lớn muốn làm, tiểu đệ người có gan đi cùng không?"

Đỗ Dự biết đây là lúc cứu Nhậm Ngã Hành nhưng lúc này cách thời kỳ phát tác của Nghi Lâm chỉ có ba ngày, hấn sao dám đi nơi khác chứ? Chi đành nói thật ra.

Hường Vãn Thiên cười lớn nói: "Thật là đa tình a, trước trộm nhân thể, sau trộm ni cô, tiểu tử người thật quá đa tình."

Đỗ Dự chỉ đành khẽ cười. Dung nhan, tâm tính Nghi Lâm và Ninh Trung Tắc là một nguyên nhân, nguyên nhân nhiệm vụ yêu cầu cũng là một phần nhưng để Đỗ Dự coi trọng là hệ thống hoán đổi phản diện. Giết Điền Bá Quang, Nghi Lâm đóng vai trò then chốt, chiến với Sừ Quốc Lương, kiếm pháp nội công Ninh Trung Tắc mạnh mẽ nghiền áp, một kiếm toại mạng! Nữ chính mạnh mẽ như vậy nếu đổi về bên người mình, trở thành đồng đội vĩnh viễn không phản bội, phản trợ giúp này hơn xa bất cứ thu hoạch nào!

Hấn đã mang khí tượng lang cô quyền cuồng, tất phải gia nhập phản diện, chủ định đi đường một mình, không dám đổi đổi chân thành với những kẻ mạo hiểm khác! Nghi Lâm và Ninh Trung Tắc nhất định là trợ lực đắc thủ của hấn sau này!

Hường Vãn Thiên vỗ vỗ bả vai Đỗ Dự nói: "Thế nào? Chịu theo ta làm lớn một phen không, sự thành thì vinh hoa phú quý hưởng dùng không hết, không thành ca ca cũng không liên lụy người, nhất định yểm hộ giúp người chạy trốn."

Đỗ Dự đành chỉ Hằng Sơn nói: "Tiểu đệ phải đi cứu người trước."

Hường Vãn Thiên gật gật đầu: "Lão ca hiểu được. Lão ca cũng phải đi Thái Ung mộ gần phái Hằng Sơn. Pháo hiệu này tiểu đệ người cầm lấy, nếu có chuyện khó xử thì phóng ra, lão ca sẽ đến giúp làm một chuyện. Được chứ?"

Đỗ Dự gật gật đầu đón nhận pháo hiệu. Thời gian cho Nghi Lâm, cho hấn không nhiều nữa nên Đỗ Dự vội dùng vạn lý độc hành chạy hướng Hằng Sơn.

Bất Giới đại hòa thượng và đào cóc lục tiên tuy không thấy tung tích nhưng Đỗ Dự biết Bất Giới nhất định tiến đến Hằng Sơn cứu bảo bối khuê nữ.

Hai ngày này, giang hồ đột nhiên truyền ra lời đồn, sau khi Nhạc Bất Quần mất tích, Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc một đường đuổi giết tiểu tặc truyền nhân Điền Bá Quang. Chỉ là tiểu tặc kia hành tung quỷ dị, giáo hoạt vô cùng, nữ hiệp luôn vô huyệt. Chỉ có trời mới biết, cứ đến chạng vạng, Ninh nữ hiệp lại mặt lạnh lùng giết đến son động ký túc của tiểu tặc. Sau cùng của giáo huấn là tiểu tặc dạ dạ thưa thưa, hiệp nữ xấu hổ đòi "giải độc", hồn phi phách tán, phi thăng cứu tiêu, thần nhập thái hư, tu vi đại tiến.

Đỗ Dự thật là đem đá ném vào chân, mỗi lần đều bị vất khò đến không biết ai mới là lô đỉnh. Nữ hiệp Ninh Trung Tắc mỗi lần nhìn đến gương mặt khổ sở kiệt sức của Đỗ Dự đều có chút thỏa thuê xen lẫn hả giận.

"Nữ hiệp tha mạng."

"Đừng có kêu la! Tiểu tặc xem chiêu!"

"Cứu mạng a! Thái hoa ma nữ!"

Hai ngày sau, Đỗ Dự đã đến Hằng Sơn. Vừa qua giới lĩnh Hằng Sơn, Đỗ Dự đã phát hiện nơi này phòng bị sâm nghiêm. Từng đội nữ ni dưới đại đệ tử chữ Nghi dẫn đội đi tuần tra khắp nơi.

Trên chủ phong Hằng Sơn có Bạch Vân am, đây là trọng địa của phái, hậu sơn vách dốc giữa trời xây nên Huyền Không tự. Dựa vào nhân lực trên vách dốc ngàn mét đục vỡ đá núi, dựa và thế dựng lên chùa miếu. Đại nghị lực, đại trí tuệ như vậy đủ để nói rõ ý chí theo đuổi Phật gia.

Đỗ Dự có ba lựa chọn, một là đường đường chính chính giết vào Bạch Vân am, đánh lên Huyền Không tự. Hai là lén lén vào, bất ngờ giải cứu Nghi

Lâm. Ba là chính thức báỉ sơn, dựa vào miệng lưỡi thuyết phục phái Hằng Sơn thả người,

Dù cho trong tay Đỗ Dự có mấy lá bài nhưng hắn vẫn không nghĩ đến dùng cường, biện pháp tốt nhất vẫn là lấy đức phục người. Chính mình một khi cứu ra Nghi Lâm, ba nhiệm vụ hoàn thành, quá nửa muốn quay về tòa thành khổng lồ trong miệng Sư Quốc Lương. Lần này nhiệm vụ "Hằng Sơn Huyền Không tự" là chiến dịch mạo hiểm cuối cùng đồng thời cũng là gian nan nhất!

Đỗ Dự ngược nóng lên, bước nhanh đi tới một đội tuần tra. Người dẫn đầu hắn biết, chính là Nghi Hòa bên người Định Dật sư thái.

Lần trước có duyên gặp mặt, Nghi Hòa thấy hắn cũng không rút kiếm đuổi giết, mấy nữ đệ tử phía sau còn cười khanh khách.

Đỗ Dự vái thật sâu: "Vài vị nữ bồ tát, ta là tiểu tặc chồng Nghi Lâm tiểu sư phụ, lần này tới Hằng Sơn nhận chết."

Đỗ Dự đã nghĩ rất rõ, đối mặt với những lão sư thái ngoan cố thì cầu khẩn vô dụng, nên cứng rắn nhận hết tội lỗi lên người, biết đâu còn được khen thưởng!

Nghi Hòa thấy Đỗ Dự khề cười nói: "Là Đỗ thiếu hiệp sao? Chương môn sư thúc và Định Tĩnh sư bá đợi người đã lâu, mời lên chủ điện Bạch Vân am."

Đỗ Dự bị không ít nữ đệ tử bao vây, lông mày khề nhíu nhưng lúc này tên đã trên cung, chỉ có thể liều mình theo một đám nữ ni mỵ lệ lên Bạch Vân am.

Bạn đang đọc truyện *Bách Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Khiêu Chiến Phái Hằng Sơn

Một đường cảnh sắc cực đẹp, lúc này chính là đầu hè, quanh Hằng Sơn một mảnh xanh tươi, chim ríu rít hót ca, nước suối róc rách ven ta, cả đội ngũ nữ ni không phát ra tia thanh âm nào, chỉ có tiếng sa sa của giày rom đi trên đường.

Đỗ Dự liên tục suy nghĩ, có chút không hiểu hỏi: "Người không bắt ngờ khi thấy ta sao?"

"Đúng." Nghi Hòa nhẹ nhàng nói: "Tối qua có 7 vị khách không mời lần vào Bạch Vân am, muốn đi Huyền Không tự hậu sơn nhưng bị Định Tĩnh sư bá, chương môn sư thúc bắt, cũng cùng bị giam lại ở Huyền Không tự."

Bất Giới và đào cốc lục tiên này thật là thành sự không đủ, bại sự có thừa. Nhưng là võ công Hằng Sơn không khỏi quá lợi hại a?

"A di đà phật!" Thanh âm phật hào quen thuộc vang lên. Định Tĩnh sư thái đi tới trước mặt Đỗ Dự, cười lạnh nói: "Thật là con sói có tình có nghĩa, phá giới luật đệ tử phái Hằng Sơn chúng ta còn dám lên đây?"

Đỗ Dự thản nhiên nói: "Phật giảng nhân quả, nhân duyên thiên định sao có thể khác. Đỗ Dự đến đây chỉ xin chịu chết, mong quý phái không nên làm khó Nghi Lâm."

Định Tĩnh sư thái hừ lạnh một tiếng, mang theo Đỗ Dự vào Đại Hùng bảo điện. Một vị sư thái bảo tướng trang nghiêm, năm tuổi ít hơn Định Tĩnh, từ mi thiện mục, ánh mắt gương mặt tràn đầy thông tuệ đang lễ phật, thành kính quỳ bái.

"Người đến là Đỗ Dự thiếu hiệp?"

Đỗ Dự biết đây nhất định là Định Nhân sư thái chương môn phái Hằng Sơn nên vội vái đầu.

Định Tĩnh tức giận nói: "Chương môn sư muội, tiểu tặc này rõ ràng làm hỏng danh tiết đệ tử phái Hằng Sơn, bất kính với Phật tổ, cần gì gọi hắn là thiếu hiệp? Hắn xứng với chữ hiệp sao?"

Định Nhân sư thái khề cười, lệnh cho một đệ tử tên Tần Ngạc: "Dọn chỗ cho Đỗ Dự thiếu hiệp."

Đỗ Dự vội nghe lệnh ngồi xuống.

Định Nhân sư thái tay nắm niệm châu, từ từ nói: "Chuyện giữa thiếu hiệp và Nghi Lâm, ta đã được nghe Nghi Lâm kể suốt đêm qua. Nghi Lâm đầu tiên bị Diên Bá Quang cướp đi, thiếu hiệp ngơ giữa đường gặp được, trăm đường chớ che cho nàng, lại mấy lần liều chết để nàng chạy thoát. Đáng tiếc vận may không tốt, cuối cùng Nghi Lâm vẫn bị Diên Bá Quang bắt lại, còn ép dùng cừu tiêu vân ngoại hoàn, thiếu hiệp ngơ giận dữ trở mặt với hắn. Cuối cùng Định Dật sư muội và Nhạc Bất Quần xuất hiện, giết chết Diên Bá Quang. Định Dật sư thái cũng vì thế mà viên tịch, có phải vậy không?"

Đỗ Dự gật đầu nói: "Sư thái thông tuệ, vừa nhìn đã rõ."

Định Nhân cười nói: "Thiếu hiệp thấy Nghi Lâm dùng được, chỉ đành cứu nàng..."

Định Tĩnh quát: "Chương môn sư muội, tiểu tặc này rõ ràng là thừa cơ người gặp nguy, ném đá xuống giếng! Ta không tin cứu tiểu vân ngoại hoàn kia có công hiệu như vậy."

Đỗ Dự vội lấy ra một viên dược hoàn, cung kính dâng lên.

Định Tĩnh cướp lấy, chăm chú xem xét rồi tức giận nói: "Điền Bá Quang kia thật âm độc! Nếu hắn còn sống để ta gặp phải thì nhất định một kiếm thiến!"

Đỗ Dự bỗng cảm thấy một tia lạnh lẽo lướt qua hạ thể.

Định Nhân gật đầu: "Việc này đã minh bạch. Thánh nhân nói: tẩu nịch viện chi dĩ thủ, sự cấp tông quyền (chị dâu rơi xuống nước dùng tay kéo lên, việc gấp tùy biến). Thiếu hiệp và Nghi Lâm là do đành chịu mới phá giới luật, cũng không phải có ý khinh nhờn Phật môn."

Đỗ Dự nghe vậy vui vẻ nói: "Sư thái minh giám!"

Định Nhân lắc đầu nói: "Thiếu hiệp người tuy vô tội nhưng dù sao Nghi Lâm vẫn phá sắc giới, án theo quy củ phải diện bích lễ phạt ở Huyền Không tự 20 năm. Huyền Không tự là cấm địa phải ta, bình thường chỉ có hàng sư thái mới có thể thanh tu trên đó, cũng không tính là làm khó nài. Thiếu hiệp người yên tâm, Nghi Lâm từ nhỏ không cha không mẹ, ta rất thương yêu nàng, nhất định không để nàng chịu khổ."

Đỗ Dự nhiệt huyết trào dâng lớn tiếng nói: "Tình yêu nam nữ là đạo lý làm người! Nếu như ta và Nghi Lâm không sai, vì sao còn phải tù cấm nài 20 năm?"

Định Tĩnh tức giận quát lên: "Cấm miệng, đây đã là chương môn khai ân rồi!"

Định Nhân sư thái khoát khoát tay cười mỉm: "Vậy ý thiếu hiệp nên làm như nào?"

Đỗ Dự quát: "Hai vị sư thái, thật ra trước khi Định Dật sư thái viên tịch có nói Nghi Lâm mặt lạnh tim nóng, chưa dứt trần duyên không nên tu hành, có đồng ý cho nàng sau khi mang tro cốt sư thái về Hằng Sơn thì có thể tự do xuống núi!"

Định Nhân lắc đầu hỏi: "Việc này tạm thời không nói. Thiếu hiệp và Nghi Lâm đều nói là Nhạc Bất Quần giết người đoạt bảo, hại chết Định Dật sư thái, có chứng cứ gì không?"

Đỗ Dự lấy ra tín vật Định Dật sư thái giao cho, trình lên trước hai vị sư thái: "Gần đây giang hồ đồn đại Nhạc Bất Quần luyện tịch tà kiếm phổ đến người không ra người, quỷ không ra quỷ, chẳng lẽ sư thái chưa từng nghe? Hắn nếu không hại Định Dật sư thái thì kiếm phổ từ đâu mà tới? Dạng người như hắn có thể tin sao?"

Nhìn thấy tín vật, hai vị sư thái đều gật gù. Tín vật này nếu không phải do Định Dật nhấn nhủ thì người khác tuyệt không nghĩ đến đó là vật liên lạc giữa tam Định.

Định Nhân sư thái đầy bi thương nói: "Ài, Định Dật sư muội giới luật tinh thông, hạo nhiên chính khí, nhất mực từ bi, là cột trụ phái Hằng Sơn a. Nàng việc tịch lâm ta tiếc thương vô cùng, a di đà Phật!"

Định Tĩnh sư thái vỗ ghé đầy tức giận nói: "Sư muội còn niệm kinh gì chứ? Hiện tại chúng ta dẫn theo đệ tử tinh nhuệ giết lên Hoa Sơn, bắt Nhạc Bất Quần trả nợ máu này!"

Đỗ Dự trong lòng mừng thầm, chỉ mong đưa đầu mâu chỉ hướng Nhạc Bất Quần, chính mình và Nghi Lâm được bỏ qua, thế là xong.

Định Nhân sư thái hai tay chữ thập nói: "Thiện ác tự có nhân quả, công nghiệp tất có hồi báo. Nhạc Bất Quần làm như vậy sẽ có ngày chịu thiệt. Nghe nói Hoa Sơn ngọc nữ Ninh Trung Tắc đã giao chức vị chương môn cho đại đệ tử Lệnh Hồ Xung. Oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta phái Hằng Sơn khóa chặt Nhạc Bất Quần, đợi hắn xuất hiện thì tính nợ."

Nàng nhìn Đỗ Dự nói: "Nếu như nghi hoặc đã được sáng tỏ, thiếu hiệp có thể xuống núi được rồi."

Đỗ Dự vội la lên: "Nghi Lâm thì sao?"

Định Nhân sư thái lắc đầu nói: "Nàng thân là đệ tử Phật môn, phá giới phải chịu phạt, bản chương môn cũng không thể làm khác."

Đỗ Dự nổi giận, gầm lên nói: "Hay cho Định Nhân sư thái người, ta nhất định phải cứu nàng ra!"

Định Tĩnh vỗ bàn quát: "Hôm qua có 7 tên không biết tốt xấu xông vào Bạch Vân am hồ ngôn loạn ngữ, bị ta và chương môn bắt lại, dẫn tới!"

Đỗ Dự vừa nhìn quả nhiên là Bất Giới hòa thượng và Đào Cốc Lục Tiên, 7 người bị trói thành bánh ú bị nữ đệ tử đẩy lên. Bất Giới hòa thượng vẫn hùng hùng hổ hổ, ô ngôn uế ngữ liên miên không dứt. Đào Cốc Lục Tiên vừa thấy Đỗ Dự là dồn dập kể lễ chính mình đại chiến quần ni như nào, cuối cùng hảo hán không đấu với nữ, dồn dập bị bắt.

Đỗ Dự khê kỳ quái. Đúng ra Bất Giới hòa thượng đủ sức đấu với Nhạc Bất Quần chưa luyện tịch tà kiếm phổ, thì sao lại bị đánh ngã dễ dàng chứ?

Bất Giới hòa thượng tuy quát mắng nhưng trên mặt lại không có chút chán nản nào. Đỗ Dự không khỏi nghĩ đến một khả năng. Chẳng lẽ cha vợ này gặp lại lão bà nhiều năm thất lạc - bà bà cam là như chuột thấy mèo, bị đánh cũng không dám phản kháng? Đào Cốc Lục Tiên kia tuy lợi hại nhưng mất đi Bất

Giới lại bị vây công thì sao đỡ được chứ?

Đỗ Dự như cười như không đi tới bên người Bất Giới, khẽ nói: "Con rể nói không sai chứ, có phải cha gặp mẹ rồi đúng không?"

Bất Giới mặt đỏ lên, ho khan nói: "Lão bà kia... hắc hắc, không ngờ lại làm ni cô, còn thừa dịp hòa thượng ta không đề ý, dám điểm huyết ta. Thật ra, ta suýt thì cứu được Nghi Lâm rồi, giờ chỉ có thể dựa vào ngươi."

Đỗ Dự thâm mắng sợ vợ, vô dụng trong lòng.

Định Tĩnh sư thái đắc ý nói: "Bảy kẻ này đều là chúng ta bắt lại. Hôm nay, ngươi nếu muốn mạng Nghi Lâm đi, trừ khi tại Huyền Không tự đánh bại ba vị cao thủ mạnh nhất phái Hằng Sơn mới được, như nào?"

Đỗ Dự trên mặt không khỏi đáng chất, đông đảo nữ đệ tử cũng cảm thấy bất nhẫn cho hắn.

Ba vị cao thủ mạnh nhất phái Hằng Sơn chính là Định Nhân chương môn, Định Tĩnh sư thái và vị bà bà cầm trong Huyền Không tự. Hai người đầu không cần nói đến, thực lực hiển hách có danh trong ngũ nhạc kiếm phái, ngay cả bà bà cầm cuối cùng cũng một chiêu điểm huyết Bất Giới hòa thượng, cao thủ bất sống đào cóc lục tiên. Theo như Định Tĩnh sư thái nói, vị bà bà cầm này thực lực tuyệt không kém nàng!

Đây không phải tỷ thí mà là làm khó! Muốn vị lang quân hữu tình hữu nghĩa này đột phá ba vị tuyệt thế cường thủ là chuyện không thể!

Định Tĩnh nhìn gương mặt tuyệt vọng của Đỗ Dự, cũng không khỏi khẽ than: "Thiếu hiệp, cũng không phải lão ni không hiểu nhân tình, cũng không phải lão ni không tin di ngôn của Định Dật sư muội nhưng là phật môn trọng địa thanh quy giới luật tuyệt không dung tình. Thiếu hiệp mời xuống núi đi."

Đỗ Dự nhớ đến nhắc nhở nói: "Sư thái, ta có thể mời trợ thủ không?"

"Trợ thủ?" Định Tĩnh không khỏi kỳ quái: "Tiểu tặc ngươi trên giang hồ có thể bảo mạng dưới kiếm của Nhạc Bất Quần đã là kỳ tích rồi, có thể tìm ra cao thủ nào chứ?"

Đỗ Dự đột nhiên đứng lên nói: "Tại hạ thề tất phải cứu Nghi Lâm ra, xin hỏi sư thái, tại hạ có thể mời trợ thủ không?"

Hai vị sư thái nhìn chăm chú Đỗ Dự không khỏi càng thêm hiếu kỳ. Đỗ Dự trước mặt họ tuy mi mục có tia gian xảo nhân sĩ chính phái không ưa nhưng thần thái ngôn ngữ của hắn lộ rõ khát vọng và nhất quyết với Nghi Lâm, tuyệt đối không làm giả được! Chẳng lẽ người này có thể mời cao thủ đến trợ quyền?

Định Tĩnh sư thái nhìn hướng Bất Giới hòa thượng và đào cóc lục tiên, tới qua 7 người này suýt thì lên vào Huyền Không tự cứu được Nghi Lâm ra, võ công họ thật quá cao, nếu không phải có bà bà cầm xuất hiện thì phái Hằng Sơn mất mặt rồi. Nàng hừ lạnh nói: "Bảy người này đêm qua đã bị chúng ta bắt, không thể trợ quyền!"

Bất Giới mắng to: "Lão yêu bà nhà ngươi, cả đời không gả được cho ai liền không cho nữ nhi ta xuất giá, ngươi tính là gì... ô ô..."

Định Tĩnh sắc mặt xanh đen bắn một đoàn hồ ma vào miệng thối của Bất Giới, lạnh lùng nói: "Thế nào?"

Đỗ Dự gật đầu đáp: "Đương nhiên!"

Con người linh tuệ của Định Nhân sư thái nhìn chăm chăm Đỗ Dự rồi nói: "Hơn nữa người trợ quyền không thể quá 2, thiếu hiệp nhất định phải lên trận. Thứ ba, thiếu hiệp phải thắng mới có thể dẫn Nghi Lâm đi!"

Toàn trường không khỏi ồ lên. Định Nhân sư thái quả nhiên linh căn thông tuệ, tâm như gương sáng, mấy câu của nàng phá hết đường cho Đỗ Dự lợi dụng sơ hở. Cho dù Đỗ Dự tìm đến vô số cao thủ thì cũng chỉ có hai người được lên trường mà hắn cũng phải lên, hơn nữa còn phải toàn thắng. Độ khó như này không khỏi quá biến thái!

Phải biết Đỗ Dự chẳng qua là cao thủ hạng N, hắn sao có thể thắng được Định Nhân, Định Tĩnh hay bà bà cầm được chứ?

Định Tĩnh sư thái nhìn chương môn sư muội khẽ cười, thảo nào chính mình là đại sư tỷ trong hàng chữ Định, cuối cùng sư phụ lại giao chức vị chương môn cho sư muội, đầu não dùng tốt hơn chân tay a! Dưới mắt nàng, mấy câu này tuyệt không có sơ hở!

Đỗ Dự đang nhắm mắt trầm tư khổ sở thì nhận được thông báo của không gian: "Khảo nghiệm cuối cùng - Hằng Sơn Huyền Không tự - ngươi phải tự mình hoặc nhờ trợ quyền, đơn đấu đánh bại ba cao thủ mạnh nhất của Hằng Sơn - Định Nhân, Định Tĩnh và bà bà cầm!"

"Do độ khó nhiệm vụ quá cao, hệ thống điều chỉnh cho ngươi 43 ngày tìm đến hai vị nhân sĩ trợ quyền, có thể là nhân vật hoặc kẻ mạo hiểm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể hoàn thành nhiệm vụ 2, quay về không gian."

Đỗ Dự biết đây là khảo nghiệm cuối cùng để giành được Nghi Lâm. Một nữ chính có thể tùy thời triệu hoán tăng ích như nào với kẻ mạo hiểm chứ? Gần như không thể phán đoán! Mà nữ chính Nghi Lâm này còn có thể tăng máu, buff, luyện được, khắc chế tà vật, nàng quả thật là Nga Mĩ chuyên nghiệp! Chỉ có độ khó cao như này mới xứng với tác dụng của Nghi Lâm!

Đông đảo nữ đệ tử phái Hằng Sơn nhìn vào Đỗ Dự. Nếu Đỗ Dự biết khó rút lui, không ai có thể chỉ trích. Đơn giản vì quá khó!

Cho dù là phương trượng Thiếu Lâm muốn liên tục đối phó Định Nhân chương môn, Định Tĩnh sư thái, bà bà cũng là không thể!

Đỗ Dự đột nhiên mở tròn mắt! Lúc này cũng là lúc tiếng chuông trưa vang lên! Tiếng chuông Bạch Vân am vang vọng khắp mười dặm xung quanh.

Đỗ Dự lúc này bỗng ngao nghể sừng sững trong tiếng chuông! Hắn y như hộ pháp vì đà, nộ mục kim cương vậy, ngao nghể đối mặt cùng Định Nhân chương môn và Định Tĩnh sư thái! Dưới ánh sáng vàng vấy xuống, con sói trước ngực hắn càng thêm kiết ngạo, chạy chồm gầm gào!

Không gian! Ngươi cho rằng độ khó như này có thể ngăn ta mang Nghi Lâm về sao? Ta nhất định làm được, nhất định thể hiện rõ bản sắc anh hùng của mình!

Đỗ Dự khẳng khái trào dâng nói: "Tại hạ là hậu bối võ lâm, tài học kém cỏi sao dám đối kháng cùng đông đảo tiền bối phái Hằng Sơn để uân thâm hậu. Nhưng tâm lòng của ta với Nghi Lâm trời đất chứng giám, để cứu nàng ta chỉ có thể động thủ cứu người! Ta nguyện ý phân cao thấp với chư vị cao thủ tiền bối phái Hằng Sơn!"

Lời này vừa nói ra, chấn động toàn trường.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thủy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 53: Sư Thái Theo Lão Nạp Đi

Vài trăm vị nữ ni xinh đẹp mở to mắt nhìn! Nghi Thanh, Nghê Hòa càng khoa trương đỏ hồng hai má. Các nàng dù thanh tu đã lâu, nhìn thấy nam tử hữu tình hữu nghĩa, không sợ gian nan như vậy cũng khó tránh khỏi tâm sinh động đưa, thiếu nữ hoài xuân. Cho dù nam nhân này không phải vì mình đến mà vì vị Nghi Lâm sư muội kia, các nàng cũng ngấm ngấm cầu khẩn Bồ Tát, phù hộ cho vị thiếu hiệp này thành công cứu sư muội mình!

Định Tĩnh sư thái đột nhiên tức giận nhảy xuống nói: "Được, vậy xin lĩnh giáo công phu thiếu hiệp. Xem Hằng Sơn phái có thật bị một mình ngươi khiêu chiến thắng?"

Đỗ Dự khẽ cười, lấy ra pháo hiệu: "Ta cũng không dám đối địch với Định Tĩnh sư thái, liệu có thể mời trợ thủ không?"

Định Tĩnh sư thái gật gù đầu, dù sao tiểu tặc này kiểu gì cũng phải đối mặt với một cao thủ phái Hằng Sơn, bên nàng sao thua được chứ mà lại nàng cũng hiểu kỹ xem hắn có thể mời ai làm trợ thủ.

Đỗ Dự vội kéo pháo hiệu! Thanh âm pháo hiệu thanh thúy vang xa từ đỉnh núi... nhưng hồi lâu vẫn không người đáp lại.

Định Tĩnh sư thái ha ha khẽ cười: "Chẳng lẽ ngươi muốn tìm sói núi trợ quyền?"

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười lớn vang lên từ chân núi Hằng Sơn. Chân núi cách nơi này đến cả chục dặm nhưng dưới nội lực tinh thuần, tiếng cười kia vang đến đây vô cùng rõ nét!

Định Tĩnh, Định Nhân khẽ biến sắc, nội lực người này không phải người thường!

Định Tĩnh nhảy lên đỉnh Đại Hùng bảo điện, từ đỉnh nhìn xuống thấy một thân hình gầy gò nhảy lên xuống nhẹ như viên sỏi, nội lực hồn hậu, rõ ràng là tuyệt thế cao thủ. Hắn vừa nhún nhảy vừa cười lớn, cả Hằng Sơn bỗng vang vọng tiếng cười của hắn. Từ khi thanh âm xuất hiện, chỉ sau mười giây ngắn ngủi, người này đã đến trước cửa Bạch Vân am!

Định Nhân sư thái khẽ than, hai tay chữ thập: "Trưởng lão Hường Vãn Thiên của Nhật Nguyệt Thần Giáo đã đến sơn môn thì mời tiến vào, lão ni có lễ."

Đỗ Dự biết Định Nhân sư thái này tuy không xuống Hằng Sơn nhưng hiểu rõ chuyện võ lâm, đến cả loại bất nhập lưu như Trường Giang song ngư còn biết nữa là Hường Vãn Thiên đại danh鼎鼎.

Hường Vãn Thiên cũng là sừng sốt, tâm sinh bội phục cười lớn nói: "Định Nhân chương môn, Hường Vãn Thiên ta đã bị Đông Phương giáo chủ khai trừ là kẻ phiêu dạt mà thôi, không phải trưởng lão gì cả! Ha ha, tiểu huynh đệ này của ta có chỗ nào đắc tội thì mong chương môn xem ở chút tình mọn không làm khó hắn, ha ha!"

Hắn tới làm phái Hằng Sơn như lâm đại địch! Định Tĩnh sư thái chỉ huy vài trăm nữ ni liệt thành kiếm trận bao vây lấy Hường Vãn Thiên. Nàng lạnh lùng nói: "Hường Vãn Thiên, ngươi xông đến Bạch Vân am là có ý gì?"

Hường Vãn Thiên khinh thường nói: "Ta nhận được pháo hiệu báo động của tiểu huynh đệ, cho rằng hắn bị mấy lão bà làm khó nên chạy đến cứu viện..."

Định Nhân sư thái lo sợ Định Tĩnh sư thái nổi tính bướng bỉnh nên vội cất lời: "Hương tiên sinh, ta cùng vị thiếu hiệp này đánh cuộc liên quan đến Nghi Lâm. Hẳn nếu có thể đánh bại ba đại ca thủ phái Hằng Sơn thì có thể mang đi Nghi Lâm."

Hương Vãn Thiên nhìn Định Nhân sư thái ha ha cười lớn: "Định Nhân chưởng môn, ngài là chí tôn chưởng môn một phái không ngờ lại đánh cuộc với một tiểu tử vô danh vô lâm, bảo hấn khiêu chiến với ba đại ca thủ phái Hằng Sơn, dù là Nhậm giáo chủ hay Đông Phương Bất Bại đến chẳng qua cũng chỉ như này mà thôi."

Định Nhân sư thái ung dung nói: "phái Hằng Sơn ta từ khi lập phái đã có quy củ, nếu có đệ tử phá giới hoàn tục thì phải tuân theo điều này, đây cũng không phải cố ý làm khó thiếu hiệp đây."

Đỗ Dự nhìn hướng Hương Vãn Thiên.

Hương Vãn Thiên ha ha cười lớn: "Thú vị! Thú vị! Hôm nay được chứng kiến chuyện lạ vô lâm rồi, một tiểu tử tà phái muốn mang đi một tiểu ni cô, bị ép đại chiến với ba vị sư thái! Vị tiểu huynh đệ này từng liều mình cứu ta, ta mới giữ lại được mạng này, hôm nay vì giúp hấn, ta hạ trường! Ai tới đánh cùng ta, là chưởng môn hay vị sư thái tính tình điều ngoa kia?"

Định Tĩnh và Định Nhân không khỏi nhìn nhau nhúc nhích đầu không thôi. Ai không biết Hương Vãn Thiên là đệ nhị cao thủ Nhật Nguyệt thần giáo sau Đông Phương Bất Bại chứ? Hai ngày trước, rất nhiều cao thủ hai phe chính tà có cả Phương Chính đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Tả Lãnh Thiền vây công mà Hương Vãn Thiên vẫn trốn thoát! Ai có thể ngờ, tiểu tử quỷ rối ngày đó lại có thể mời đại thần Hương Vãn Thiên!

Định Nhân khề thờ dài, liền muốn hạ trường.

Định Tĩnh cắn răng, nhún người nhảy xuống: "Chưởng môn, giết gà cần gì dao một trâu? Để tỷ đấu với Hương Vãn Thiên!"

Hương Vãn Thiên như cười như không nói: "Nếu có lựa chọn thì ta không muốn đối địch với sư thái nhưng đối tiểu bối này tình ý thâm sâu, ta cũng chỉ đành làm Nguyệt lão một lần, hoàn thành chuyện tốt cho chúng! Ha ha, ta cũng khuyên người buông tay thôi, để tránh đám đồ từ đồ tôn nữ ni trẻ tuổi, thiếu nữ hoài xuân này thắm mắng người không hiểu nhân tình!"

Định Tĩnh sư thái đại nộ quay đầu nhìn hướng đám Nghi Thanh, Nghi Hòa lạnh lùng nói: "Ai dám?"

Chung nữ lập tức câm như hến.

Định Nhân sư thái thấy Hương Vãn Thiên chỉ dùng một câu nói đã chọc giận sư tỷ, nên đành nói: "Phật gia giới sát, vọng động vô danh, càng là đại kỵ lâm trận, sư tỷ không nên trừng bầy của Hương tiên sinh."

Định Tĩnh sư thái bình tĩnh lại, hung hăng trừng Hương Vãn Thiên đang cười hi hi, rút ra trường kiếm nhào hướng Hương Vãn Thiên. Định Nhân sư thái lại khề thờ dài. Không nói đến nội công, công phu đôi bên, Hương Vãn Thiên một câu nói đã đủ chọc giận Định Tĩnh sư thái, tâm trí kẻ này cao hơn hấn, Định Tĩnh có thể thắng sao?

Nàng không khỏi liếc nhìn Đỗ Dự. Tiểu tử này quả thật không đơn giản. Dù cho Hương Vãn Thiên là tà phái làm Định Nhân sư thái có chút phật ý trong lòng nhưng ở vị trí của nàng, nhất là có đại trí tuệ phật môn sớm đã nhìn thấu chính tà. Nhạc Bất Quần là chính phái nhưng lại ti bi tàn nhẫn sát hại Định Dật! Tả Lãnh Thiền là minh chủ nhưng trong lúc vây công Hương Vãn Thiên, hấn vì tịch tà kiếm phổ không nhìn đại cục mà triển khai hỗn chiến! Tiểu tặc này là tà phái lại có tình có nghĩa, vài lần liều chết vì Nghi Lâm, lần này còn dám lên Hằng Sơn! Dù cho Hương Vãn Thiên nói ra tay là trả nợ nhân tình nhưng có thể mời đại thần Hương Vãn Thiên đã là chứng minh thực lực bản thân rồi! Điều này làm Định Nhân không khỏi đánh giá cao Đỗ Dự!

Đỗ Dự chỉ chăm chú nhìn chiến đấu.

Giữa trường, Định Tĩnh sư thái tuy trong danh có chữ tĩnh nhưng tâm thần không tĩnh, bị Hương Vãn Thiên dùng mặt cười trên chọc lừa giận bùng bùng, chưởng kiếm mãnh liệt công kích. Hương Vãn Thiên lại như đi dạo trong sân vắng, không chút để tâm đến Định Tĩnh sư thái. Hấn vốn công phu hơn Định Tĩnh không ít, thêm vào ngôn ngữ trên chọc làm đối phương mất bình tĩnh nên thắng bại đã sớm phân.

Định Nhân thờ dài một tiếng nói: "Hương tiên sinh võ công cao cường, phái Hằng Sơn trận đầu nhận thua!"

Định Tĩnh sư thái quát: "Chưởng môn sư muội, ta còn chưa thua."

Định Nhân âm thầm truyền âm nói: "Nhìn sau lưng tỷ đi."

Định Tĩnh sư thái giật dử xoay người lại thấy không ít nữ đệ tử vì nín cười mà mặt đỏ bừng. Chỉ có Bất Giới hòa thượng và Đào Cốc lục tiên không chút cổ kị, đã sớm cười đến lăn lộn.

Đào Cốc lục tiên kêu lên: "Định Tĩnh không gả."

"Nếu như đôi ý."

"Mà không ai lấy."

"Theo lão nạp đi."

Định Tĩnh sư thái tức đến nổ phôi, giật cả sa trên người uống quát: "Hương Ván Thiên, là người viết đúng không?"

Hương Ván Thiên đầy mặt vô tội: "Sư thái, dù cho người là chủ nhân cũng không thể ngấm máu phun người, ta chưa từng viết thứ này. Rõ ràng là người mặc nó, sao lại hỏi ta?"

Định Tĩnh sư thái gần như bị tức điên.

Đào cốc lục tiên lấy sợi vải trong miệng Bát Giới hòa thượng ra cười lớn nói: "Ồ đây chỉ có người là lão nạp, theo lão nạp thôi!"

"Sư thái, theo lão nạp đi thôi!"

"Đánh rắm!" Bát Giới hòa thượng cũng tức giận không thôi, hắn biết trong Huyền Không tự còn có lão bà nghe lén, lo sợ đào cốc lục tiên bỏ ba phá hủy thanh danh của mình nên phần nộ quát: "Dù là nàng ta nguyện ý, lão nạp ta cũng không nguyện ý."

Đào cốc lục tiên càng cười lớn hơn.

"Lão nạp, người cho sư thái đi cùng đi!"

Rất nhiều nữ đệ tử không nhịn cười được nữa, tiếng cười bắt đầu vang vọng.

Định Tĩnh sư thái sít sao nhìn Hương Ván Thiên, sắc mặt nén đến đỏ bừng, đột nhiên một churong vũ hương thiên linh cái trên người.

Định Nhân sư thái vội vã lao xuống nắm chặt tay Định Tĩnh quát: "Sao tỷ hồ đồ vậy, học nghệ không tinh, bị người muốn đánh muốn giết là chuyện đương nhiên. Tuệ Năng lão tổ cột tay lập chí, học Phật một đời, chẳng lẽ chút nhục này cũng không chịu được sao?"

Răn dạy như này giúp Định Tĩnh hiểu ra nhiều, mặt đỏ hồng cúi đầu nủ: "Cẩn tuân churong môn dạy bảo."

Định Nhân sư thái chậm rãi nói: "Nếu như sư tỷ ta đã chiến bại, vậy đến lượt ta rồi. Thiếu hiệp lần này định xuất thủ hay mời trợ thủ?"

Nàng nghĩ trận đầu Đỗ Dự có thể mời đại thần Hương Ván Thiên, trận thứ hai này nhất định không mượn được cường giả nào nữa.

Dù cho Định Nhân sư thái khí lượng khoan hồng, nhưng Định Tĩnh sư thái đại bại, lại chịu Hương Ván Thiên nhục nhả nên nhất định trận này phải thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Nữ Hiệp Chiến Churong Môn

Đỗ Dự khẽ cười: "Trận thứ hai này tiểu tử cũng không dám đối chiến với Định Nhân churong môn. Ta mời trợ thủ thứ hai."

Lần này đến cả Hương Ván Thiên cũng hiếu kỳ. Tiểu tử này thật nhiều lá bài giữ mạng a...

Đỗ Dự có chút cao giọng: "Mời nữ hiệp phái Hoa Sơn, Ninh Trung Tắc thay tiểu tử xuất chiến với Định Nhân sư thái!"

Lời này nói ra làm cả phái Hằng Sơn chấn động!

Một vị mỹ nhân hiệp nữ như tiên tử bay múa chậm rãi tiến gần đại môn Bạch Vân am: "Định Nhân churong môn, Định Tĩnh sư thái, tiểu Ninh tới!"

Định Nhân, Định Tĩnh không khỏi hiếu kỳ nhìn nhau. Đây là chuyện gì? Ninh Trung Tắc sinh ra ở phái Hoa Sơn, thành danh còn sớm hơn trượng phu, đến sau gả cho Nhạc Bất Quần, giúp chồng nuôi con nên không xuất hiện trên giang hồ nhiều, dần dà thanh danh mai một. Nhưng nàng tính cách hào sảng, thiện lương ôn nhu, trong ngũ nhạc kiếm phái không ai không yêu quý. Thậm chí ngay cả Nhậm Ngã Hành và Phong Thanh Dương trong nguyên tác cũng đầy tán dương nàng. Nhậm Ngã Hành từng khen nàng tiểu cô nương không tẻ, cũng tính là nhân vật. Có thể để Nhậm Ngã Hành bội phục, khắp thiên hạ chỉ có Đồng Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương và Phương Chính đại sư, thậm chí cả Xung Hư đạo trưởng cũng chỉ tính là nửa bội phục! Ninh Trung Tắc này vì sao vì tiểu tặc kia ra mặt?

Định Tĩnh sư thái vẫn còn canh cánh chuyện Nhạc Bất Quần trong lòng: "Hóa ra là Hoa Sơn ngọc nữ! Trurong phu người, hừ, thù của Định Dật sư thái, chúng ta nhất định tìm hấn báo thù!"

Ninh Trung Tắc nét mặt đau xót, roi lệ nói: "Hấn sớm không còn là hấn nữa!"

Nàng vừa nói vậy, Định Nhân Định Tĩnh khẽ biến sắc. Ninh Trung Tắc là thê tử đã nói vậy thì khác nào xác nhận lời Đỗ Dự và Nghi Lâm nói! Nhạc Bất

Quần chính là hung thủ! Ninh Trung Tắc nói như vậy còn có ý thứ hai, chính là nàng và Nhạc Bất Quần đã phân rõ giới tuyến!

Ninh Trung Tắc vốn là nhân thể tam tông tứ đức nhưng Nhạc Bất Quần ngày đó giết nữ giết thê, tâm như yêu ma đã không còn là quân tử kiếm Ninh Trung Tắc nàng từng biết. Nàng vốn tâm như tro tàn, một đường theo Đồ Dữ là vì không muốn về Hoa Sơn, không muốn thấy vật nhớ người. Đồ Dữ có thể thừa cơ tiến vào trái tim nàng, bắt gọn nàng đương nhiên cũng phải cảm tạ Nhạc Bất Quần tạo cơ hội.

Nghĩ đến hôm nay, không ngờ nàng vì tiểu tặc này mà chiến nên khê hung hăng trừng mắt nhìn tiểu tặc kia. Nhưng nàng cũng biết, chính mình và tiểu tặc tình yêu không hợp luân thường, vĩnh viễn không được chấp nhận. Tiểu tặc này yêu Nghi Lâm sâu đậm, cả giang hồ đều biết. Nếu có thể giúp hấn cứu Nghi Lâm, có lẽ tiểu tặc này sẽ bỏ qua mình, chính mình quay về đỉnh Hoa Sơn, vĩnh viễn không thấy người nữa.

Nghĩ thông điều này, trưởng kiếm Ninh Trung Tắc khê run quát: "Tiểu tặc này đã nói rõ chuyện cho tiểu Ninh biết. Tiểu Ninh biết Định Dật sư thái viên tịch do người kia làm, nếu phái Hằng Sơn muốn giết tiểu muội báo thù, tiểu muội cũng không một câu oán trách."

Định Tĩnh sư thái giao hảo tốt với Ninh Trung Tắc nên chỉ khê than: "Chúng ta biết muội là người tốt, khác với loại ngụy quân tử kia. Muội hiện tại lao vào vùng nước đục này làm gì?"

Ninh Trung Tắc sắc mặt khê đó: "Ngày đó hấn cứu San nhi một mạng nên giờ muội trả nhân tình cho hấn!"

Định Nhân sư thái khê thờ dài nhìn Đồ Dữ. Tiểu tử này không ngờ có thể mời quang minh hữu sứ Hưởng Vãn Thiên và Hoa Sơn quyền chương môn Ninh Trung Tắc, năng lực thật khó lường. Nhưng là đánh cuộc đã có hiệu lực, chỉ có thể đánh tiếp.

Ninh Trung Tắc là đại cao thủ phái Hoa Sơn, tuyệt đối có lực chiến cùng mình. Định Nhân sư thái rút ra một thanh trường kiếm khê cười nói: "Vây xin lĩnh giáo công phu Hoa Sơn ngọc nữ."

Ninh Trung Tắc cũng khê cười, rút ra trường kiếm, ưu mỹ đậm qua.

Trong ngũ nhạc kiếm phái, rốt cuộc nữ kiếm sĩ nào mới là đệ nhất! Ninh Trung Tắc thanh danh tuy vang dội nhưng Định Nhân sư thái mới được công nhận là đệ nhất! Bởi vì nàng là chương môn phái Hằng Sơn!

Đây là lần đầu Hoa Sơn kiếm pháp giao chiến cùng Hằng Sơn kiếm pháp phân ngôi đệ nhất! Chỉ sợ đây cũng là lần duy nhất!

Ninh Trung Tắc dùng khí ngự kiếm, kiếm pháp khí thể trào dâng, sừng sững bất diệt như đỉnh Hoa Sơn! Hoa Sơn kiếm pháp dưới nội lực tinh thuần của Ninh Trung Tắc dẫn dắt giống như mười tám đợt liên miên không dứt, đợt sau mạnh hơn đợt trước!

Hằng Sơn kiếm pháp dưới tay Định Nhân sư thái thì tròn trịa tự nhiên, không chút sơ hở. Nàng cứ phòng ngự 9 chiêu thì mới tấn công một chiêu nhưng một chiêu này công nơi phải cứu, công nơi sơ hở, công nơi bất ngờ!

Đồ Dữ nhìn đến kinh hãi không thôi. Hấn ngấm ngấm mồ hôi lạnh. Vốn hấn cho rằng nắm hai lá vương bài Hưởng Vãn Thiên và Ninh Trung Tắc thì cho dù đối mặt phái Hằng Sơn, sử dụng đối chiến cũng có thể vững vàng chiến thắng! Nhưng khi nhìn thấy kiếm pháp của Định Nhân sư thái, hấn mới phát hiện mình quá ngây thơ rồi!

Hưởng Vãn Thiên phát hiện Đồ Dữ khẩn trương nên ha ha khê cười, vỗ vỗ Đồ Dữ: "Đừng lo, Ninh nữ hiệp của ngươi sẽ thắng."

"Đại ca sao thấy được vậy?" Đồ Dữ hiếu kỳ nói.

Hưởng Vãn Thiên trầm ngâm trả lời: "Ta năm trước cũng gặp Ninh Trung Tắc, gần đây gặp lại phát hiện trong thân thể nàng ngoài khí công phái Hoa Sơn còn có một cổ nội lực nữa. Cổ nội lực này hấn vừa luyện thành nhưng thắng ở âm dương hòa hợp, kéo dài không dứt, dùng trong đối chiến uy lực vô cùng. Vốn uy lực Hoa Sơn kiếm pháp lớn hơn Hằng Sơn kiếm pháp nhưng nội lực tiêu hao quá nhiều, không thể đánh lâu, nay có cổ nội lực này thêm vào, có thể bù đắp chênh lệch này, khả năng Ninh Trung Tắc thắng lớn hơn 6 phần."

Đồ Dữ suy nghĩ một chút rồi lập tức hiểu ra. Quá nửa vì trong lúc hấn thấu hương thiết ngọc, cùng Ninh Trung Tắc yêu thầm tình nhiệt, mật ngọt không ngừng sử dụng hoàng đế nội kinh. Hấn thông qua song tu tiến cấp hoàng đế nội kinh lên cấp 2, Ninh Trung Tắc một đời nữ hiệp không chừng thu hoạch còn lớn hơn.

Thật ra, Định Nhân sư thái thân trong chiến trường thể nghiệm rõ hơn, càng thêm kinh ngạc. Chiến thuật nàng dùng để đấu với Ninh Trung Tắc giống như Hưởng Vãn Thiên suy đoán, đó chính là dùng chữ "kéo"!

Kiếm pháp Hằng Sơn ít sơ hở nhất trong kiếm pháp ngũ nhạc, là lựa chọn tốt nhất cho phòng ngự. Hoa Sơn kiếm pháp thì thể công mãnh liệt nhưng không kéo dài lâu, phải đánh nhanh thắng gọn. Ninh Trung Tắc tuy kiếm pháp cao minh nhưng tính tình hoạt bát, vô tư ngay thẳng, càng kéo càng bất lợi cho nàng ta.

Định Nhân có đại trí tuệ, sớm đã tính chuẩn điểm này để đối chiến với Ninh Trung Tắc. Nếu không, huyết thù của Định Dật còn chưa trả, chương môn Hằng Sơn lại thua bởi nữ hiệp Hoa Sơn thì trận này quá mất sĩ khí. Nhưng là nội lực Ninh Trung Tắc không còn như xưa, hồn hậu liên miên không dứt. Cổ nội lực này Định Nhân sư thái chưa từng gặp.

Ninh Trung Tắc cũng phát hiện bản thân thay đổi. Sau khi nàng bị Đồ Dữ thấu hương thiết ngọc ở rừng trúc liền phát hiện thân thể mình cứ mỗi 7 ngày ngoài độc tố phát tác còn có thêm nội lực hoàng đế nội kinh. Mấy ngày si quần cùng tiểu tặc kia, diễn đủ Hiên Viên thái bộ pháp cửu thức, lấy thiên tư hơn người của nàng nhanh chóng phát hiện Hoàng Đế nội kinh, vận hành theo nó quả kỳ diệu vô cùng. Nội lực của nàng sau mỗi lần song tu đều gia tăng

nhất định. Hoàng đế nội kinh của nàng cũng đã lên cấp 2. Rất nhiều kiếm pháp trước kia nghĩ không thông thì dưới đỉnh khoái lạc, linh đài thanh minh dần dung hội quán thông. Hoa Sơn ngọc nữ vốn ngộ tính cực cao, chỗ tốt thu được từ thái bổ song tu còn lớn hơn Đỗ Dự.

Nàng cũng không khỏi xấu hổ thầm nghĩ, đến cùng là nàng hay Đỗ Dự mới là lo đỉnh đây?

Đôi bên sau khi chiến đến 100 hiệp, Ninh Trung Tắc tinh thần dâng cao, kiếm pháp tinh diệu, trường kiếm khẽ run, dùng ra chiêu trước kia đối phó với tiểu tặc: "Vô song vô đối, Ninh thị nhất kiếm!"

Nội lực Hoa Sơn tinh thuần hỗn hợp với hoàng đế nội kinh liên miên không dứt rót vào Bích Thủy kiếm chém sát như chém bùn, ầm ầm phát ra tiếng phurong kêu thanh thúy! Định Nhân sư thái kinh hãi, trường kiếm trong tay không phòng hộ được nữa, bị Ninh Trung Tắc một kiếm đánh bay!

Ninh Trung Tắc vs Định Nhân sư thái, chiến thắng!

Hương Vãn Thiên mặt đầy xấu xa khẽ nói với Đỗ Dự: "Đại ca xem Ninh nữ hiệp này mi đầy ý xuân, rõ ràng không giống lão bà Nhạc Bất Quần tên cứng nhắc kia, giống với tiểu cô nương linh động đầy sức sống hơn a, mà lại có vẻ vũ mị như vừa lấy chồng vậy, người rất có năng lực đấy."

Đỗ Dự xụ mặt nói: "Đại ca đừng nói vậy, dù là đại ca tiểu đệ cũng muốn tố cáo người phi báng."

Hương Vãn Thiên ha ha cười lớn: "Người khu khu một tiểu tặc có thể câu dẫn lão bà Nhạc Bất Quần, ca ca thật là bội phục!"

Lúc này, Định Nhân sư thái thờ dãi nhận thua: "Chúc mừng nữ hiệp! Sĩ biệt ba ngày, lau mắt mà nhìn. Nội lực của Ninh nữ hiệp đã hơn bản ni rất nhiều, bản ni không phải địch thủ."

Ninh Trung Tắc được Định Nhân khen ngợi nội lực tiến bộ, đột nhiên nhớ đến nội lực này có là nhờ cùng tiểu tặc kia song tu lập tức xấu hổ, gương mặt đỏ hồng hung hăng trừng Đỗ Dự. Nghĩ đến chính mình xuất chiến vì hắn, nếu truyền tới tai Nhạc Bất Quần thì không biết như nào a...

Nàng thẹn đến muốn chui xuống đất, miễn cưỡng gật đầu quay mặt rời đi.

Đỗ Dự lưu lại không được, biết Ninh Trung Tắc da mặt mỏng, cũng đành để nàng đi, ha ha khẽ cười, nhìn hướng Định Nhân sư thái nói: "Tiểu tử miễn cưỡng đánh trận thứ ba a!"

Định Nhân sư thái và Định Tĩnh sư thái khẽ nhìn nhau, thầm nghĩ lần này để xem người làm sao qua được!

Định Nhân chỉ hướng hậu sơn phía xa, nơi đó bên trong mây mù lượn lờ, ầm ầm có thể thấy một chùa miếu trên tuyết bích cao ngàn dặm! Nhìn thấy chùa miếu này, ai cũng không khỏi cảm khái nhân lực vĩ đại và tạo hóa thần kỳ!

"Thiếu hiệp, nếu người có thể đánh bại vị cao thủ thứ ba, bà bà cam trong Huyền Không tự thì có thể dẫn Nghi Lâm xuống núi. Bản ni không ngăn trở nữa." Định Nhân sư thái nói.

Mọi người rùng rần lên mây đi tới trước Huyền Không tự.

Tới trước Huyền Không tự, Định Nhân sư thái khẽ khoát tay: "Thiếu hiệp, ta đã truyền âm cho bà bà cam. Nàng muốn người tự tiến vào, người đi đi. Nếu có thể thắng, bản ni bày yến tại Thiên các, tiễn đưa thiếu hiệp và Nghi Lâm xuống núi."

Đỗ Dự khẽ gật đầu với Hương Vãn Thiên rồi bước nhanh vào.

Hai cửa trước, Đỗ Dự mượn nhờ Hương Vãn Thiên và Ninh Trung Tắc mới qua được, lần này hắn phải tự mình bước qua! Người hắn phải đối mặt chính là mẹ vợ bà bà cam! Thực lực bà bà cam so với Lệnh Hồ Xung + Nhậm Doanh Doanh năm đó còn cao hơn, bắt lấy hai người suýt thì giết! Chính mình phải đối mặt với cao thủ như này, phải làm sao đây?

Trong gác cao của Huyền Không tự, một thiếu nữ hai mắt đầm lệ dựa lan can nhìn, Đỗ Dự vì nàng vào sinh ra tử, khẳng khái trào dâng nàng đều thấy được, cảm động thấm sâu vào tim

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Nữ Hiệp Chiến Chương Môn

Đỗ Dự khẽ cười: "Trận thứ hai này tiểu tử cũng không dám đối chiến với Định Nhân chương môn. Ta mời trợ thủ thứ hai."

Lần này đến cả Hương Vãn Thiên cũng hiếu kỳ. Tiểu tử này thật nhiều lá bài giữ mạng a...

Đỗ Dự có chút cao giọng: "Mời nữ hiệp phái Hoa Sơn, Ninh Trung Tắc thay tiểu tử xuất chiến với Định Nhân sư thái!"

Lời này nói ra làm cả phái Hằng Sơn chấn động!

Một vị mỹ nhân hiệp nữ như tiên tử bay múa chậm rãi tiến gần đại môn Bạch Vân am "Định Nhân chương môn, Định Tinh sư thái, tiểu Ninh tới!"

Định Nhân, Định Tinh không khỏi hiếu kỳ nhìn nhau. Đây là chuyện gì? Ninh Trung Tắc sinh ra ở phái Hoa Sơn, thành danh còn sớm hơn trưởng phu, đến sau gả cho Nhạc Bất Quần, giúp chồng nuôi con nên không xuất hiện trên giang hồ nhiều, dần dà thanh danh mai một. Nhưng nàng tính cách hào sảng, thiện lương ôn nhu, trong ngũ nhạc kiếm phái không ai không yêu quý. Thậm chí ngay cả Nhậm Ngã Hành và Phong Thanh Dương trong nguyên tác cũng đầy tán dương nàng. Nhậm Ngã Hành từng khen nàng tiểu cô nương không tẻ, cũng tính là nhân vật. Có thể để Nhậm Ngã Hành bội phục, khắp thiên hạ chỉ có Đông Phương Bất Bại, Phong Thanh Dương và Phương Chính đại sư, thậm chí cả Xung Hư đạo trưởng cũng chỉ tính là nửa bội phục! Ninh Trung Tắc này vì sao vì tiểu tặc kia ra mặt?

Định Tinh sư thái vẫn còn canh cánh chuyện Nhạc Bất Quần trong lòng: "Hóa ra là Hoa Sơn ngọc nữ! Trưởng phu nguoi, hừ, thù của Định Dật sư thái, chúng ta nhất định tìm hấn báo thù!"

Ninh Trung Tắc nét mặt đau xót, roi lệ nói: "Hắn sớm không còn là hấn nữa!"

Nàng vừa nói vậy, Định Nhân Định Tinh khẽ biến sắc. Ninh Trung Tắc là thê tử đã nói vậy thì khác nào xác nhận lời Đỗ Dự và Nghi Lâm nói! Nhạc Bất Quần chính là hung thủ! Ninh Trung Tắc nói như vậy còn có ý thứ hai, chính là nàng và Nhạc Bất Quần đã phân rõ giới tuyến!

Ninh Trung Tắc vốn là nhân thê tam tông tứ đức nhưng Nhạc Bất Quần ngày đó giết nữ giết thê, tâm như yêu ma đã không còn là quân tử kiếm Ninh Trung Tắc nàng từng biết. Nàng vốn tâm như tro tàn, một đường theo Đỗ Dự là vì không muốn thấy vật nhớ người. Đỗ Dự có thể thừa cơ tiến vào trái tim nàng, bắt gọn nàng đương nhiên cũng phải cảm tạ Nhạc Bất Quần tạo cơ hội.

Nghĩ đến hôm nay, không ngờ nàng vì tiểu tặc này mà chiến nên khế hung hăng trừng mắt nhìn tiểu tặc kia. Nhưng nàng cũng biết, chính mình và tiểu tặc tình yêu không hợp luân thường, vĩnh viễn không được chấp nhận. Tiểu tặc này yêu Nghi Lâm sâu đậm, cả giang hồ đều biết. Nếu có thể giúp hấn cứu Nghi Lâm, có lẽ tiểu tặc này sẽ bỏ qua mình, chính mình quay về đỉnh Hoa Sơn, vĩnh viễn không thấy người nữa.

Nghĩ thông điều này, trưởng kiếm Ninh Trung Tắc khẽ run quát: "Tiểu tặc này đã nói rõ chuyện cho tiểu Ninh biết. Tiểu Ninh biết Định Dật sư thái viên tịch do người kia làm, nếu phái Hằng Sơn muốn giết tiểu muội báo thù, tiểu muội cũng không một câu oán trách."

Định Tinh sư thái giao hảo tốt với Ninh Trung Tắc nên chỉ khẽ than: "Chúng ta biết muội là người tốt, khác với loại ngụy quân tử kia. Muội hiện tại lao vào vùng nước đục này làm gì?"

Ninh Trung Tắc sắc mặt khê đó: "Ngày đó hấn cứu San nhi một mạng nên giờ muội trả nhân tình cho hấn!"

Định Nhân sư thái khê thở dài nhìn Đỗ Dự. Tiểu tử này không ngờ có thể mời quang minh hữu sứ Hưởng Vân Thiên và Hoa Sơn quyền chương môn Ninh Trung Tắc, năng lực thật khó lường. Nhưng là đánh cuộc đã có hiệu lực, chỉ có thể đánh tiếp.

Ninh Trung Tắc là đại cao thủ phái Hoa Sơn, tuyệt đối có lực chiến cùng mình. Định Nhân sư thái rút ra một thanh trường kiếm khê cười nói: "Vây xin lĩnh giáo công phu Hoa Sơn ngọc nữ."

Ninh Trung Tắc cũng khê cười, rút ra trường kiếm, ưu mỹ đậm qua.

Trong ngũ nhạc kiếm phái, rốt cuộc nữ kiếm sĩ nào mới là đệ nhất! Ninh Trung Tắc thanh danh tuy vang dội nhưng Định Nhân sư thái mới được công nhận là đệ nhất! Bởi vì nàng là chương môn phái Hằng Sơn!

Đây là lần đầu Hoa Sơn kiếm pháp giao chiến cùng Hằng Sơn kiếm pháp phân ngôi đệ nhất! Chỉ sợ đây cũng là lần duy nhất!

Ninh Trung Tắc dùng khí ngự kiếm, kiếm pháp khí thế trào dâng, sừng sững bất diệt như đỉnh Hoa Sơn! Hoa Sơn kiếm pháp dưới nội lực tinh thuần của Ninh Trung Tắc dẫn dắt giống như mười tám đợt liên miên không dứt, đợt sau mạnh hơn đợt trước!

Hằng Sơn kiếm pháp dưới tay Định Nhân sư thái thì tròn trịa tự nhiên, không chút sơ hở. Nàng cứ phòng ngự 9 chiêu thì mới tấn công một chiêu nhưng một chiêu này công nơi phải cứu, công nơi sơ hở, công nơi bất ngờ!

Đỗ Dự nhìn đến kinh hãi không thôi. Hấn ngắm ngắm đồ mờ hôi lạnh. Vốn hấn cho rằng nắm hai lá vương bài Hưởng Vân Thiên và Ninh Trung Tắc thì cho dù đối mặt phái Hằng Sơn, sử dụng đôi chiến cũng có thể vững vàng chiến thắng! Nhưng khi nhìn thấy kiếm pháp của Định Nhân sư thái, hấn mới phát hiện mình quá ngây thơ rồi!

Hưởng Vân Thiên phát hiện Đỗ Dự khản trương nên ha ha khê cười, vỗ vỗ Đỗ Dự: "Đừng lo, Ninh nữ hiệp của nguoi sẽ thắng."

"Đại ca sao thấy được vậy?" Đỗ Dự hiếu kỳ nói.

Hưởng Vân Thiên trầm ngâm trả lời: "Ta năm trước cũng gặp Ninh Trung Tắc, gần đây gặp lại phát hiện trong thân thể nàng ngoài khí công phái Hoa Sơn còn có một cỗ nội lực nữa. Cỗ nội lực này hấn vừa luyện thành nhưng thắng ở âm dương hòa hợp, kéo dài không dứt, dùng trong đôi chiến uy lực vô cùng. Vốn uy lực Hoa Sơn kiếm pháp lớn hơn Hằng Sơn kiếm pháp nhưng nội lực tiêu hao quá nhiều, không thể đánh lâu, nay có cỗ nội lực này thêm

vào, có thể bù đắp chênh lệch này, khả năng Ninh Trung Tắc thắng lớn hơn 6 phần."

Đỗ Dự suy nghĩ một chút rồi lập tức hiểu ra. Quá nửa vì trong lúc hấp thụ hương thiết ngọc, cùng Ninh Trung Tắc yêu thầm tình nhiệt, mật ngọt không ngừng sử dụng hoàng đế nội kinh. Hấp thụ qua song tu tiến cấp hoàng đế nội kinh lên cấp 2, Ninh Trung Tắc một đời nữ hiệp không chừng thu hoạch còn lớn hơn.

Thật ra, Định Nhân sư thái thân trong chiến trường thể nghiệm rõ hơn, càng thêm kinh ngạc. Chiến thuật nàng dùng để đấu với Ninh Trung Tắc giống như Hường Vãn Thiên suy đoán, đó chính là dùng chữ "kéo"!

Kiểm pháp Hằng Sơn ít sơ hở nhất trong kiểm pháp ngũ nhạc, là lựa chọn tốt nhất cho phòng ngự. Hoa Sơn kiểm pháp thì thể công mãnh liệt nhưng không kéo dài lâu, phải đánh nhanh thắng gọn. Ninh Trung Tắc tuy kiểm pháp cao minh nhưng tính tình hoạt bát, vô tư ngay thẳng, càng kéo càng bất lợi cho nàng ta.

Định Nhân có đại trí tuệ, sớm đã tính chuẩn điểm này để đối chiến với Ninh Trung Tắc. Nếu không, huyết thủ của Định Dật còn chưa trả, chương môn Hằng Sơn lại thua bởi nữ hiệp Hoa Sơn thì trận này quá mất sĩ khí. Nhưng là nội lực Ninh Trung Tắc không còn như xưa, hồn hậu liên miên không dứt. Cổ nội lực này Định Nhân sư thái chưa từng gặp.

Ninh Trung Tắc cũng phát hiện bản thân thay đổi. Sau khi nàng bị Đỗ Dự hấp thụ hương thiết ngọc ở rừng trúc liền phát hiện thân thể mình cứ mỗi 7 ngày ngoài độc tố phát tác còn có thêm nội lực hoàng đế nội kinh. Mấy ngày si quần cùng tiểu tặc kia, diễn đủ Hiên Viên thái bỗ pháp cửu thức, lấy thiên tư hơn người của nàng nhanh chóng phát hiện Hoàng Đế nội kinh, vận hành theo nó quả kỳ diệu vô cùng. Nội lực của nàng sau mỗi lần song tu đều gia tăng nhất định. Hoàng đế nội kinh của nàng cũng đã lên cấp 2. Rất nhiều kiểm pháp trước kia nghĩ không thông thì dưới đỉnh khoáng lạc, linh đài thanh minh dần dung hội quán thông. Hoa Sơn ngọc nữ vốn ngộ tính cực cao, chỗ tốt thu được từ thái bỗ song tu còn lớn hơn Đỗ Dự.

Nàng cũng không khỏi xấu hổ thầm nghĩ, đến cùng là nàng hay Đỗ Dự mới là lo đỉnh đây?

Đôi bên sau khi chiến đến 100 hiệp, Ninh Trung Tắc tinh thần dâng cao, kiểm pháp tinh diệu, trường kiếm khẽ run, dùng ra chiêu trước kia đối phó với tiểu tặc: "Vô song vô đối, Ninh thị nhất kiếm!"

Nội lực Hoa Sơn tinh thuần hỗn hợp với hoàng đế nội kinh liên miên không dứt rót vào Bích Thủy kiếm chém sắt như chém bùn, ầm ầm phát ra tiếng phượng kêu thanh thúy! Định Nhân sư thái kinh hãi, trường kiếm trong tay không phòng hộ được nữa, bị Ninh Trung Tắc một kiếm đánh bay!

Ninh Trung Tắc vs Định Nhân sư thái, chiến thắng!

Hường Vãn Thiên mặt đầy xấu xa khẽ nói với Đỗ Dự: "Đại ca xem Ninh nữ hiệp này mi đầy ý xuân, rõ ràng không giống lão bà Nhạc Bất Quần tên cứng nhắc kia, giống với tiểu cô nương linh động đầy sức sống hơn a, mà lại có vẻ vũ mị như vừa lấy chồng vậy, người rất có năng lực đấy."

Đỗ Dự xụ mặt nói: "Đại ca đừng nói vậy, dù là đại ca tiểu đệ cũng muốn tố cáo người phi báng."

Hường Vãn Thiên ha ha cười lớn: "Người khu khu một tiểu tặc có thể câu dẫn lão bà Nhạc Bất Quần, ca ca thật là bội phục!"

Lúc này, Định Nhân sư thái thở dài nhận thua: "Chúc mừng nữ hiệp! Sĩ biệt ba ngày, lau mắt mà nhìn. Nội lực của Ninh nữ hiệp đã hơn bản ni rất nhiều, bản ni không phải địch thủ."

Ninh Trung Tắc được Định Nhân khen ngợi nội lực tiến bộ, đột nhiên nhớ đến nội lực này có là nhờ cùng tiểu tặc kia song tu lập tức xấu hổ, gương mặt đỏ hồng hung hăng trừng Đỗ Dự. Nghĩ đến chính mình xuất chiến vì hắn, nếu truyền tới tai Nhạc Bất Quần thì không biết như nào a...

Nàng thẹn đến muốn chui xuống đất, miễn cưỡng gật đầu quay mặt rồi đi.

Đỗ Dự lưu lại không được, biết Ninh Trung Tắc da mặt mọng, cũng đành để nàng đi, ha ha khẽ cười, nhìn hướng Định Nhân sư thái nói: "Tiểu tử miễn cưỡng đánh trận thứ ba a!"

Định Nhân sư thái và Định Tĩnh sư thái khẽ nhìn nhau, thầm nghĩ lần này để xem người làm sao qua được!

Định Nhân chỉ hướng hậu sơn phía xa, nơi đó bên trong mây mù lượn lờ, ầm ầm có thể thấy một chùa miếu trên tuyết bích cao ngàn dặm! Nhìn thấy chùa miếu này, ai cũng không khỏi cảm khái nhân lực vĩ đại và tạo hóa thần kỳ!

"Thiếu hiệp, nếu người có thể đánh bại vị cao thủ thứ ba, bà bà cảm trong Huyền Không tự thì có thể dẫn Nghi Lâm xuống núi. Bản ni không ngăn trở nữa." Định Nhân sư thái nói.

Mọi người rồng rắn lên mây đi tới trước Huyền Không tự.

Tới trước Huyền Không tự, Định Nhân sư thái khẽ khoát tay: "Thiếu hiệp, ta đã truyền âm cho bà bà cảm. Nàng muốn người tự tiến vào, người đi đi. Nếu có thể thắng, bản ni bày yến tại Thiên các, tiễn đưa thiếu hiệp và Nghi Lâm xuống núi."

Đỗ Dự khẽ gật đầu với Hường Vãn Thiên rồi bước nhanh vào.

Hai cửa trước, Đỗ Dự mượn nhờ Hường Vãn Thiên và Ninh Trung Tắc mới qua được, lần này hắn phải tự mình bước qua! Người hắn phải đối mặt chính là mẹ vợ bà bà cảm! Thực lực bà bà cảm so với Lệnh Hồ Xung + Nhậm Doanh Doanh năm đó còn cao hơn, bắt lấy hai người suýt thì giết! Chính

mình phải đối mặt với cao thủ như này, phải làm sao đây?

Trong gác cao của Huyền Không tự, một thiếu nữ hai mắt đầm lệ dựa lan can nhìn, Đỗ Dự vì nàng vào sinh ra tử, khẳng khái trào dâng nàng đều thấy được, cảm động thấm sâu vào tim

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Bà Bà Cầm

"Tiểu tử kia cũng là lang quân có tình có nghĩa đấy." Một tiếng hừ lạnh vang lên bên người nàng.

Một vị bà bà nét mặt già nua xấu xí từ từ đi tới bên cạnh.

Nghi Lâm then đến đồ bưng đặt: "Bà bà cầm, người căn bản không cầm, người lừa con bao nhiêu năm vậy a."

Người nàng gọi là bà bà cầm dần tới bên lan can, ôn nhu vuốt ve mái tóc đã dần dài ra của Nghi Lâm, đầy yêu thương nói: "Đưa con mạng khổ của ta, ta chính là mẹ con! Năm đó ba con thấy mẹ đàn bà kia..."

Nghi Lâm khẽ nói: "Đấy là hiểu lầm..."

Bà bà cầm lạnh lùng nói: "Đánh rắm, đấy là con chưa nghe thấy tên chết tiệt kia nói loạn đó thôi, rõ ràng là hấn xem trúng thiếu phụ kia, lòng nổi dị tâm bị mẹ phát hiện nên ôm con rời đi!"

Nghi Lâm khẽ lè lưỡi không dám nói gì thêm.

Bà bà cầm nhìn hướng Đỗ Dự, trầm giọng nói: "Người này nhiều lần cứu con, lại dám lên Hằng Sơn tìm con, không có bỏ mặc không lo, cũng coi như có chút lương tâm. Nếu không ta nhất định xuống núi, làm hấn sống không bằng chết!"

Nghi Lâm kinh hãi: "Mẫu thân, đừng làm tổn thương chàng!"

Bà bà cầm kiệt kiệt cười: "Nam nhân trong thiên hạ muốn lấy con gái mẫu thân phải qua được mẫu thân đã, mẫu thân sẽ thử hấn một lần."

"Mẹ... mẹ định làm gì?" Nghi Lâm rụt rè nói.

"Đương nhiên là toàn lực ra tay, xem hấn có xứng làm con rể mẫu thân không!" Bà bà cầm cười nói.

Nghi Lâm khỏ sở nói: "Nếu như vậy thì mẹ giết con trước đi, chàng sao phải đối thủ của mẹ chứ?"

Bà bà cầm lạnh lùng nói: "Nếu hấn không qua được mẫu thân thì là phế vật, gả cho phế vật có tác dụng gì chứ!"

Nàng vung tay lên xông xuống bên dưới Huyền Không tự.

Đỗ Dự từng bước đi tới, tay hấn nắm chặt thanh chủy thủ. Đối phó với bà bà cầm, trong lòng hấn không tồn tại chút tâm lý may mắn con rể nào. Nếu không gian để mình mang đi Nghi Lâm dễ dàng thì không phải không gian nữa.

Nguy hiểm và lợi ích luôn cân bằng. Tuy có nhân tình với Hường Vãn Thiên và Ninh Trung Tắc giúp giảm thấp độ khó nhưng đồng thời cũng làm cửa thứ ba này không có lỗ hồng để chui!

Đột nhiên, một lão bà nghiêm mặt xuất hiện trên bậc đá. Đây là bậc đá cao đến 500 bậc, dùng nhân lực tạc trên vách dốc dựng đứng tạo thành. Một bên là vách đá cao đến vạn trượng, một bên là vực sâu không thấy đáy! Không chỗ để tránh!

Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng để thu được Nghi Lâm! Con rể vs mẹ vợ!

Bà bà cầm không nói hai lời, thân hình quý mị lao hướng Đỗ Dự! Đỗ Dự không chút do dự ném ra ba cây ngân châm, bên trên đều có độc!

Bà bà cầm cười lớn, thanh âm như quý mỹ, ngân châm đụng tới người nàng toàn bộ rơi xuống, ngay cả phá phòng cũng không làm được! Dù sao đây cũng là cao thủ có thể bắt Lệnh Hồ Xung!

Đỗ Dự khẽ lạnh run, bà bà cầm đã lao đến trước người hấn. Hấn vội khởi động vạn lý độc hành né tránh rồi tung ra ngân châm.

Lần ném gần này mới là sát chiêu thật sự của Đỗ Dự, nhắm vào lúc bà bà đang chủ quan khinh địch! Trên mỗi ngân châm đều rót 10 điểm nội lực, nâng cao công kích và độ ưu tiên. Lúc này Đỗ Dự đã có 40 điểm nội lực, khó khăn đủ chiến đấu với bà bà cầm.

Trên ba độc châm đều là độc dược Lam Phượng Hoàng đặc chế. Mỗi giây 2 điểm, kéo dài 8 giây, độ ưu tiên 10 điểm, nhiều nhất cùng lúc 3 cái có hiệu quả. Ba cây độc châm toàn bộ phá phòng của bà bà cầm! Bà bà cầm ăn đủ 48 điểm độc tốc, mà 10 điểm ưu tiên làm bà bà cầm không thể phòng ngự. Độc dược Lam Phượng Hoàng đặc chế có thể là vật thường sao?

Bà bà cầm lập tức giận dữ không thôi. Nàng vốn bàn tính đánh đũa con rể phụ lòng cướp trình tiết nữ nhi nhưng nào ngờ còn chưa kịp đánh đã bị con rể cho một gậy vào mặt!

48 điểm độc tố tuy không lớn nhưng sinh mạng của Bất Giới hòa thượng mới chỉ 150 - 200 điểm thì bà bà cầm nhiều nhất chỉ 150 điểm! Tương đương đòn này lấy đi một phần ba điểm sinh mạng của đối phương!

Nàng một chương bỏ hương Đỗ Dự. Đỗ Dự vội vã tránh né nhưng tốc độ ba bà cầm nhanh hơn hẳn nhiều nên chỉ có thể nhịn đau đón đỡ! Hắn không khỏi giật thót mình, một chương này của bà bà cầm lấy đi 24 điểm sinh mạng của hắn. Hắn có dùng phép tính trẻ con cũng biết bà bà cầm chỉ cần 3 đòn là đủ tiễn hắn về Tây Thiên. Trong lòng hắn không khỏi đáng chất.

Độ khó nhiệm vụ cuối này thật quá cao! Không kịp nghĩ nhiều, Đỗ Dự vội dùng khinh công một đường chạy trốn lên! Trên đường, hắn còn không ngừng vẩy xuống cầu gai. Thứ này tuy rất quý nhưng hiện tại nhiệm vụ cần gấp, Đỗ Dự cũng không dè xin được, 100 quả cầu gai bị hắn để lại trên đường.

Bà bà cầm sau người điên cuồng đuổi theo nhưng không ngừng giảm phải chông, lập tức chửi lớn không thôi: "Tiểu tặc! Nếu ta bắt được ngươi nhất định rút gân lột da!"

Cầu gai: độc tố thương tổn mỗi giây 1 điểm, kéo dài 5 giây. Độc tố ưu tiên 10 điểm. Có thể bố trí trên mặt đất. Cầu gai này thương tổn không cao nhưng ưu thế lớn nhất là có thể vô hạn chồng thêm, nghĩa là giảm phải 1 cầu gai, bà bà cầm mất đi 5 điểm sinh mạng, lại giảm quả nữa là lại mất 5 điểm sinh mạng!

Đỗ Dự thu được 200 quả cầu gai từ Ngô Lương, lần này một hồi ném xuống 100 quả, có thể nói là bung hết sức cho trận chiến này. Cầu gai tính là đạo cụ một lần, không thể thu hồi nên mỗi quả đều vô cùng quý giá! Một bó lớn cầu gai quý giá ném xuống, hiệu quả đương nhiên không tệ. Bà bà cầm tuy tốc độ nhanh nhưng không thể bay giữa trời được, Đỗ Dự một đường điên cuồng chạy thêm vào ném cầu gai, mỗi lần bà bà cầm giảm phải đều chịu thiệt, tốc độ giảm mạnh.

Đây chính là kế hoạch Đỗ Dự tỉ mỉ bày ra từ trước, vừa lên dùng độc châm khiêu khích bà bà cầm, sau đó vừa chạy vừa dùng cầu gai suy yếu nàng. Hai người một kẻ chạy, một người đuổi không ngờ chạy đến cả trăm mét.

Điểm sinh mạng của bà bà cầm đã bị hạ thấp hơn 80 điểm! Nàng bắt đầu nôn nóng: "Tiểu tặc này không ngờ tốc độ nhanh vậy, độc vật quá nhiều khó đối phó thật."

Nàng chợt quát một tiếng, thân hình vun vút lao đến trước mặt Đỗ Dự, một chương đầy giận dữ vỗ xuống! Đỗ Dự vội vã lấy ra quả trượng đầu rắn, bấm cơ quan, từ đầu rắn phun ra một cỗ khói xanh lam! Đây chính là thần long thổ tức chỉ có ba lần dùng, một lần đầu này nên mặt bà bà cầm!

Bà bà cầm bị phun đến giận dữ quát to. Nàng một thân công phu quý dị lại không đất dùng vỗ, bị Đỗ Dự dùng độc vật đầy mình đùa đến đau không sống! Bà bà cầm đã tức giận đến cùng cực, lại một chương bỏ ra, Đỗ Dự lần này bị đánh trúng, bay mạnh về sau, điểm sinh mạng hạ xuống thấy đấy!

Hắn cuối cùng dùng hết nội lực ngưng tụ vào một cây ngân châm, đầy giận dữ ném đi.

Bà bà cầm bị độc vụ trong quả trượng đầu rắn phun trúng hai mắt, tạo thành trũng độc mỗi giây 3 điểm, kéo dài 10 giây, còn kèm theo tê liệt, tốc độ di chuyển giảm nửa, kéo dài trong 10 giây. Dưới hai mắt tác dụng trũng độc và tê liệt, độc châm của Đỗ Dự thành công đâm trúng bà bà cầm!

Tất cả chiến thuật của hắn vốn để chuẩn bị cho độc châm cuối cùng này! Bởi vì cây độc châm này đóng vai trò quan trọng nhất, tuyệt không được sai sót!

Oán giận trong lòng bà bà cầm đã dâng đến đỉnh điểm! Nàng không ngờ bị một tiểu tặc bản thân khinh thường liên tục bố trí, ép đến nhếch nhác!

Đỗ Dự thừa cơ trốn ra. Hắn bị hai chương của bà bà cầm đánh cho rơi vào trạng thái gần chết, thật sự là tâm sinh kinh hãi.

Bà bà cầm giận dữ đuổi theo nhưng vì vẫn trong trạng thái tê liệt nên tốc độ giảm nửa, không đuổi kịp Đỗ Dự.

Thân thể nàng dần nóng rực, một châm cuối Đỗ Dự dùng chính là cửu tiêu vân ngoại hoàn! Đỗ Dự vì qua được cửa này, chỉ còn cách bắt chấp thủ đoạn, dùng cả dâm dược đối phó nực nực!

Đỗ Dự như làn khói vội vã chạy xuống Huyền Không tự. Hắn điên cuồng chạy đến trước mặt đám người, xách theo Bất Giới hòa thượng rồi vội vã quay về Huyền Không tự.

"Ê, người bắt ta làm gì?" Bất Giới hòa thượng kêu to.

Đỗ Dự không chút khách khí nói: "Tạo cơ hội cho vợ chồng cha gương vỡ lại lành! Nói đi, xong chuyện cảm ơn con như nào?"

Bất Giới hòa thượng chán nản nói: "Lão bà kia vô cùng ngoan cố, lần trước ta gặp nàng vừa hô một tiếng đã bị điểm huyết giao cho sư thái kia! Sao có thể gương vỡ lại lành chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 56: Nghi Lâm Vào Tay

Đỗ Dự cười nói: "Con nói có thể là có thể, lúc đó đại hòa thượng cha vợ cảm ơn con như nào đây?"

Bất Giới đại sư kêu lên: "Nếu như vậy thì cha nhận con là con rể!"

Đỗ Dự không khỏi lầu bầu: "Ky bo!"

Lúc này bà bà cảm đã đầy giận dữ lao đến, trào hướng Đỗ Dự vỗ xuống!

"Tiểu tử chết tiệt! Ngươi vừa dùng độc được gì với ta? Sao lão bà này cảm thấy... thật kỳ quái!" Bà bà cảm vừa sợ vừa giận.

Đỗ Dự ha ha cười lớn: "Bà bà, không, là mẹ vợ. Cha vợ con nhớ người thật khổ, con rể chẳng qua chỉ giúp cha vợ hoàn thành tâm nguyện mà thôi!"

Hắn cắt đứt dây thừng cho Bất Giới hòa thượng, thầy bà bà cảm lao lên liền đầy Bất Giới tiến lên.

Bất Giới hòa thượng theo bản năng ôm lấy bà bà cảm, nhanh chóng cảm nhận thân thể lão bà mình nóng như lửa vậy.

Bà bà cảm gào thét: "Thả ta ra, để ta giết hắn!"

Bất Giới hòa thượng đang khó xử thì Đỗ Dự vội quát: "Cha vợ, còn không thừa cơ ôm mẹ vợ vào phòng gương vỡ lại lành, còn đợi đến lúc nào nữa?"

Bất Giới hòa thượng nhìn lão bà trong ngực mình lập tức hiểu ra, nở nụ cười chỉ có nam nhân hiểu với Đỗ Dự rồi vươn tay ôm chặt lấy bà bà cảm.

Bà bà cảm tức giận quát lên: "Ngươi dám đụng vào ta? Ta cho ngươi sống khổ hơn chết giờ?"

Nhưng nàng bị Đỗ Dự chơi bẩn, từng bước dần dần đánh mất hơn trăm điểm sinh mạng, lại trúng cửu tiêu vân ngoại hoàn của Điền Bá Quang, hai chân đều run, nào phải đối thủ của Bất Giới như lang như hổ chứ?

Bất Giới hắc hắc khẽ cười, vác bà bà cảm lên vai, nhanh như sao xẹt lao hướng một gian phòng.

Bên trong lập tức truyền đến tiếng quát mắng, rên rỉ, van xin, còn có đủ loại thanh âm xúc phạm giới luật nữa.

Đỗ Dự khẽ cười thu được thông báo: "Bà bà cảm đã ở trạng thái không thể chiến đấu, ngươi tạo thành 121 điểm thương tổn với nàng lại làm nàng mất đi lực chiến đấu, được tính chiến thắng."

"Trong mạo hiểm, ngươi lần lượt đánh bại Bất Giới hòa thượng và bà bà cảm, thu được tư cách hoán đổi Nghi Lâm."

Hắn vừa ngẩng đầu lại nhìn đã thấy Nghi Lâm nước mắt mông lung, đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Đỗ Dự bước nhanh đến, ôm chặt Nghi Lâm vào lòng, sau một hồi điên cuồng hôn, Nghi Lâm sắc mặt đỏ bừng đầy thỏa mãn hít ngửi mùi hương quen thuộc trên ngực Đỗ Dự, cười khúc khích nói: "Chàng vừa cho mẹ dùng được gì vậy? Vì sao nàng không phản kháng cha?"

Đỗ Dự vừa vuốt ve mông eo Nghi Lâm, làm cho tiểu mỹ nhân thờ hồn hển, mặt đỏ sẫm cười lớn nói: "Đương nhiên là giúp cha mẹ nàng gương vỡ lại lành rồi."

Nghi Lâm hiểu kỳ nhẹ nhàng bước chân đến gần cửa phòng, đang định hiếu kỳ ngó vào xem.

Đỗ Dự vội ngăn lại nàng, kéo nàng vào phòng bên cạnh: "Nàng cũng nhẫn nhịn nhiều rồi, chúng ta cũng nên ôn lại mộng cũ a."

Nghi Lâm không ngừng đập đập, cuối cùng đột nhiên hiểu ra: "Hóa ra chàng cho mẹ dùng thứ được kia, chàng là đồ xấu xa!"

Nàng còn chưa nói dứt lời đã bị Đỗ Dự ôm vào trong phòng.

Nói ra cũng thật là kỳ cảnh, trong trọng địa của Phật môn, trong hai gian phòng sát vách cùng truyền ra thanh âm nam hoan nữ ái. Một bên là cha vợ và

mẹ vợ, một bên là đôi vợ chồng trẻ tiểu biệt thảng tấn hôn.

Sau mấy phen điên cuồng, phiên vân phúc vũ, Nghi Lâm trầm trầm trong lòng Đỗ Dự, mắt đẹp khóc đến sưng đỏ, khẽ nói: "Muội còn tưởng chàng không tới, mãi mãi không được gặp chàng nữa chứ."

Đỗ Dự khẽ cười: "Ta sao có thể bỏ mặc nàng được chứ? Sau này chúng ta cùng nhau mạo hiểm, vĩnh viễn không xa rời."

Nghi Lâm gật gật đầu nói: "Thần Phật Bồ Tát phù hộ, muội vĩnh viễn bên cạnh chàng."

Đỗ Dự thu được thông báo của không gian: "Người cứu ra nữ chính Nghi Lâm, hoàn thành nhiệm vụ Hằng Sơn Huyền Không tự, độ hảo cảm của Nghi Lâm với người tăng 20 điểm, đạt tới 100 điểm."

"Người hoàn thành nhiệm vụ thứ hai, thu được 400 điểm phản diện, hiện tại có 2800 điểm."

"Thông báo: nhiệm vụ này có thể hoàn thành nhiều lần (không tính lại với nữ vai chính đã thành công chiếm lấy), căn cứ vào độ khó mà có điều chỉnh phần thưởng."

"Người có thể lựa chọn hoán đổi Nghi Lâm, căn cứ thuộc tính và kỹ năng Nghi Lâm, người cần trả 1000 điểm phản diện hoán đổi, người có đôi hay không?"

Đỗ Dự không chút do dự lựa chọn hoán đổi.

Sau khi mất 1000 điểm phản diện, hiện hân còn lại 1800 điểm.

Trên người Nghi Lâm đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bay vào lòng Đỗ Dự.

Đỗ Dự và Nghi Lâm đột nhiên cảm thấy tim đập mạnh, một sợi dây vô hình trói buộc hai người, làm hai trái tim như cùng nhịp đập.

Nữ chính Nghi Lâm "tiểu ngạo giang hồ" trở thành đồng đội của người.

Không gian tiếp tục đưa ra thông báo: "Chỉ khi người triệu hoán, Nghi Lâm mới xuất hiện, mỗi lần xuất hiện cần trả điểm phản diện, ở lại quá 8 giờ thì mỗi giờ ở lại phải trả thêm điểm phản diện. Thời gian phục hồi triệu hoán là 24 giờ, phí dụng triệu hoán điều chỉnh theo thực lực của Nghi Lâm."

Đỗ Dự không khỏi cười khổ, không gian này đâu đâu cũng đòi tiền a.

Sau khi hoán đổi, Đỗ Dự có thể thấy thuộc tính của Nghi Lâm.

Nghi Lâm, đệ tử phái Hằng Sơn, lực lượng 6, nhanh nhẹn 6, thể lực 7, đạo pháp 12, nội lực 7, mị lực 10, tốc độ di chuyển 12.

Kỹ năng 1: kim cương kinh tạng 1. Trong khi ngâm tụng, người được chúc phúc tăng phòng ngự bằng với đạo thuật của Nghi Lâm (12 điểm), cao nhất duy trì 120 giây (mỗi giây tốn 1 điểm pháp lực). Kỹ năng hồi phục 10 phút.

Kỹ năng 2: đại bi chú: tạng 1. Trợ niệm thương sinh, khôi phục sinh mạng. Mỗi lần hao phí 50 điểm pháp lực của Nghi Lâm, khôi phục gấp 2 lần đạo thuật của Nghi Lâm. Thời gian phục hồi kỹ năng: 10 phút.

Kỹ năng 3: quan thế am bồ tát chú: tạng 1. Xua tan quỷ vật, siêu sinh tà ác, mỗi giây gây ra thương tổn bằng 1,5 lần đạo thuật của Nghi Lâm, tiêu hao 2 điểm pháp lực mỗi giây.

Kỹ năng 4: lăng già kinh: tạng 1. Nhiều loạn tâm thần, hạ thấp tốc độ. Mỗi giây tốn 1 điểm pháp lực, giảm tốc độ di chuyển và công kích của kẻ địch 20%, giảm tỷ lệ đánh trúng 20%. Thời gian phục hồi kỹ năng: 10 phút.

Kỹ năng 5: hoàng đế nội kinh: tạng 1. Tăng 1 điểm nội lực.

Vật phẩm mang theo: thiên hương đoạn tục cao x3, thuốc trị thương của phái Hằng Sơn, khôi phục 30 điểm sinh mạng (mỗi thể giới khôi phục 3 cái)

Nghi Lâm này thật nhiều kỹ năng, mà lại toàn kỹ năng ngon, thật xứng với hai chữ cao thủ!

Sau khi xem xong, Đỗ Dự vui mừng hơn hờ, ôm chặt Nghi Lâm hôn hít.

Con đường mạo hiểm của hân cuối cùng có cường viện đầu tiên.

"Người đã hoàn thành ba nhiệm vụ phản diện. Người có hai lựa chọn, một là lập tức quay về không gian, nhiệm vụ biến cố Hắc Mộc Nhai tự động đóng băng, đợi lần sau người tiến vào thế giới này lại khởi động, hai là căn cứ năng lực của người lần này, người có thể lựa chọn ở lại thế giới này thêm 7 ngày, tự do thăm dò thế giới kiếm thêm điểm phản diện nhưng cũng có thể gặp thêm nguy hiểm."

Đỗ Dự không khỏi đắn đo lựa chọn.

Lựa chọn đầu tiên không chút nguy hiểm, đương nhiên cũng không có thêm lợi ích.

Nhiệm vụ thứ hai có nguy hiểm nhất định.

Nhưng qua hoán đổi Nghi Lâm, hẳn đã thấy được điểm phản diện quý giá như nào, nếu có cơ hội thu được thì không thể bỏ qua.

Đỗ Dự lựa chọn ở lại thêm 7 ngày.

Đỗ Dự nắm lấy tay nhỏ Nghi Lâm, đi ra cửa phòng vừa đúng lúc gặp Bất Giới hòa thượng mặt mũi sáng sủa mừng vui đắc ý, đang sửa sang lại vạt áo bước ra.

Cha vợ con rể gặp nhau đều khẽ cười, bộ dáng ngượng ngùng, ta hiểu chứ.

Nghi Lâm hé miệng khẽ cười, đỏ mặt nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người một đường đi xuống.

Định Nhân sư thái, Định Tĩnh sư thái thấy Đỗ Dự mang Nghi Lâm xuống là biết Đỗ Dự đã một mình đánh bại bà bà câm!

Bà bà câm là mẹ Nghi Lâm, vô cùng phần hận nam nhân thiên hạ, nếu Đỗ Dự không đánh bại nàng thì không thể mang đi Nghi Lâm được.

Định Tĩnh, Định Nhân nhìn nhau cười khỏ.

Phái Hằng Sơn dốc toàn lực cũng không ngăn được Đỗ Dự mang Nghi Lâm đi, đây có thể tính là trời định a...

Định Nhân sư thái chỉ hướng Thiên điện: "Nếu như Nghi Lâm đã muốn đi, sư bá sư thúc tiễn con một đoạn, thiếu hiệp mời."

Hương Ván Thiên vỗ vỗ bả vai Đỗ Dự, cười lớn nói: "Nếu đã như thế, chúc mừng lão đệ ôm được mỹ nhân về nhưng là lão ca còn có việc, phải đi trước một bước. Mười ngày sau chúng ta gặp mặt ở Mai Trang Giang Nam."

Đỗ Dự gật đầu đáp: "Đệ nhất định đến."

Hương Ván Thiên khẽ cười nhảy vút tan biến trong biển mây.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 57: Nhạc Bất Quần Giá Lâm

Đỗ Dự chưa từng quên, Sử Quốc Lương từng cười gằn nói giết kẻ mạo hiểm có thể giúp khí tượng thăng cấp. Giết chết Nhu Nhu có thể tăng 1 điểm giết chóc. Mà lại, chính mình giết chết Sử Quốc Lương, đắc tội bang phái kia, giết chết Nhu Nhu sẽ thêm một phần đảm bảo không bị lộ bí mật! Bang phái kia nghe nói là bang phái đệ nhất ngoại thành! Có thể ngày nào đó làm chính mình phơi thầy đầu phố!

Ánh mắt Đỗ Dự dần trở nên phức tạp! Một bên là an toàn và điểm giết chóc, một bên là mặc cảm tội lỗi giết nữ hài.

Nhu Nhu phảng phất biết chuyện điểm giết chóc, oa một tiếng đột nhiên khóc nói: "Đừng giết ta! Ta muốn về nhà! Ta chưa từng vấy công ngươi, xin ngươi bỏ qua cho ta. Ta nhớ ba mẹ, nhớ bạn học."

Đỗ Dự cuối cùng thờ dài một tiếng, hẳn tuy là phản diện nhưng không phải người cùng hung cực ác. Loại chuyện giết người diệt khẩu hẳn không làm được. Nhưng Nhu Nhu thật sự có khả năng tiết lộ bí mật hẳn giết chết Sử Quốc Lương, mang đến nguy hiểm cho hẳn nên làm như nào đây?

Nữ nhân quả thật là thiêu sinh thấu hiểu nhân tâm, Nhu Nhu thấy sắc mặt hắn biến đổi, dừng cảm nói: "Ta có thể thề với không gian?"

"Thề?" Đỗ Dự lần đầu nghe thấy chuyện này.

"Ừm." Nhu Nhu gật đầu nói: "Ta dùng điểm sinh tồn để thề. Một khi vi phạm thề phải chịu trừng phạt, ta thề tuyệt không tiết lộ bất cứ tin tức gì của ngươi, nếu không sẽ lập tức từ vong. Được chưa?"

Đỗ Dự nghe được thông báo của không gian: "Số 197613 làm ra lời thề một phía với ngươi, nội dung là trong bất cứ trường hợp nào, nếu nàng tiết lộ tin tức của ngươi hoặc công kích ngươi thì sẽ bị không gian giết, ngươi đồng ý không?"

Đỗ Dự khẽ cười, Nhu Nhu này quả thật không minh. Nàng chỉ hạn chế bản thân chứ không đưa ra điều kiện gì cho Đỗ Dự, tuy vẫn phải gánh chịu nguy hiểm nhất định nhưng đổi lấy Đỗ Dự an tâm. Lời thề không phải bảo hiểm nhất nhưng quả thật giúp Đỗ Dự an tâm hơn.

Đỗ Dự lựa chọn đồng ý, đột nhiên nói: "Người rất có thiên phú luyện dược."

Nhu Nhu có thể trong 50 ngày luyện hải thuốc lên cấp 3, luyện dược lên cấp 2, đương nhiên có thể nói là rất có thiên phú.

Nhu Nhu gật đầu: "Nhà ta là thế gia trung y, nên ta rất quen thảo dược, luyện dược."

Đỗ Dự gật đầu nói: "Ta có thể cho người một khoản giao dịch. Trong vòng 40 ngày còn lại, người tiếp tục luyện dược giúp ta, đổi lại ta bảo vệ người. Người còn có thể thu được độ thuần thực luyện dược, đương nhiên còn có được phương nữa, như nào?"

Đây là mọn thể mọn lực, hẳn muốn biến Nhu Nhu thành luyện dược sư của mình. Đem năng đặt trong Huyền Không tự đã là bảo vệ năng vượt qua 40 ngày rồi, mà cũng là biến tướng cầm tù.

Nhu Nhu hưng phấn gật đầu: "Hiện tại ta chỉ học được một loại dược tề chữa thương, nếu có thêm mấy dược phương nữa, ta cũng có thêm lực tự bảo."

Đôi bên lần nữa ký hiệp nghị, Nhu Nhu miễn phí luyện dược cho Đỗ Dự, Đỗ Dự bảo vệ đối phương. Nhưng là Đỗ Dự cũng chú ý đến một chi tiết. Nhu Nhu sử dụng điểm sinh tồn, theo nàng nói thì đây là phần thưởng không gian đưa khi hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng đối với Đỗ Dự thì lại là điểm phân diện! Hai loại tiền tệ này khác nhau như nào? Nhu Nhu căn bản chưa từng nghe nói đến điểm phân diện.

Sau khi hai người đạt thành hiệp nghị, Đỗ Dự lựa chọn hai dược phương trên ngũ độc thần kinh đưa cho Nhu Nhu.

Nhu Nhu bắt đầu chăm chú luyện dược, Đỗ Dự vừa quan sát đã phát hiện chênh lệch giữa hai người. Trước ngực Nhu Nhu có khí tượng bạch thỏ duẩn hào. Mỗi khi nàng ta luyện dược sẽ có một con thỏ ngọc đáng yêu xuất hiện trên đầu, ôm chặt từ hà tiên xử không ngừng đảo dược, như vậy sẽ gia tăng sắc xuất luyện dược thành công. Thậm chí sau khi luyện thành, thời gian kéo dài, độ ưu tiên, tỷ lệ tề liệt đều tốt hơn nhiều Đỗ Dự luyện.

Thảo nào Nhạc Bất Quần dẫn tiên nàng đến phái Hằng Sơn, môn phái nữ tử này lấy luyện dược nổi danh, quả thật là đất lành chim đậu.

Một ngày sau, Nhu Nhu liền giao cho Đỗ Dự hai bình dược.

Ma phí thiên: đạo cụ cấp D. Giang hồ gọi là thuốc tê, sau khi tời độc, mỗi giây tạo 1 điểm thương tổn, kéo dài 10 giây, có 50% tỷ lệ xuất hiện trạng thái tê liệt, tốc độ giảm nửa. Độ ưu tiên: 8 điểm.

Độc dược đặc chế: độc tố thương tổn mỗi giây 3 điểm, kéo dài 6 giây. Độ ưu tiên: 9 điểm, nhiều nhất chồng thêm 2.

Đỗ Dự hớn hơ như điên. Hẳn tuy có độc dược Lam Phương Hoàng đặc chế nhưng đối phó với Nhạc Bất Quần thì chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Nhu Nhu cũng rất hữu dụng, trong mấy ngày liên tục có độc dược luyện thành. Không gian không hạn chế Đỗ Dự thu được độc dược và thuốc bỏ từ kẻ mạo hiểm khác. Đỗ Dự khẽ cười, thật là người tốt được trời thương, nếu lúc ấy cố chấp giết Nhu Nhu thì sao có lắm độc dược như này được.

Nhu Nhu cũng thu được không ít chỗ tốt, miễn phí nắm giữ hai dược phương, còn được thoải mái luyện dược tăng kỹ năng.

Mấy ngày này, Đỗ Dự cũng không chút nhàn rỗi, vội vã làm ba việc.

Một là phái ra Bất Giới hòa thượng và đào cốc lục tiên đi khắp rừng núi bắt rắn độc. Đào cốc lục tiên vốn không thêm quan tâm đến chuyện khô khan như bắt rắn nhưng dưới một phen chập chờn của Đỗ Dự thì cả sáu hăng hái tìm bắt khắp nơi.

Hai là ngầm bố trí đủ loại cơ quan cạm bẫy còn có rất nhiều thùng dầu ở Huyền Không tự.

Ba là đốc thúc Nhu Nhu nhanh chóng luyện dược đồng thời tời dược cho toàn bộ 81 cây hắc huyết ngân châm, đồng thời khổ luyện niêm hoa phi điệp.

Bây giờ nhảy mắt trôi qua. Đỗ Dự không khỏi cười khở trong lòng. Vốn định lợi dụng 7 ngày tự do thăm dò khắp nơi, nào ngờ lại gặp phải sát tinh Nhạc Bất Quần này! Cũng may có mọi người toàn lực ủng hộ, các hàng mục chuẩn bị của Đỗ Dự lần lượt được hoàn thành.

Sáng sớm ngày thứ 7, Đỗ Dự đang khổ luyện võ công thì nghe thấy tiếng kêu thảm của ni cô canh sơn môn! Mọi người vội vàng xông tới sơn môn.

Nhạc Bất Quần tóc dài xoắn vai, gương mặt tiêu tụy, miệng môi đỏ hồng, thanh âm cao vút y như nữ quỷ bò ra từ phần mộ nào đó, nào còn chút phong phạm nho nhã của quân tử kiếm chừ. Trong tay hắn còn xách theo một nữ tử. Một bên nước mắt lã chã, không ngừng khóc xin chính là Nhạc Linh San, người đầm máu trong tay hắn chính là Ninh Trung Tắc!

Dưới chân hắn, nữ ni canh sơn môn đã đầu thân chia lìa, chết thảm tại chỗ.

Định Nhân chương môn, Định Tĩnh sư thái thấy Nhạc Bất Quần xông vào Bạch Vân am giết người thì thật như cừu nhân gặp nhau đồ mắt! Huyết hải thâm thù của Định Dật còn chưa báo, kẻ này còn dám tìm tới tận cửa!

Nhạc Bất Quần khẽ cười: "Ta bắt được thâm phụ, đi tìm gian phu kia. Một nửa kiếm phổ trong tay người, ta tới đòi kiếm phổ."

Sóng mắt hắn đảo quanh, thoạt nhìn còn mang theo chút vũ mị.

Đỗ Dự không khỏi chán ghét trong lòng, chẳng lẽ trừ Đông Phương cô nương, lại sinh ra Nhạc cô nương sao? Hắn nhàn nhạt nói: "Một nửa kia đã rơi

vào tay Tả Lãnh Thiền, người tìm hấn mà đòi!"

Nhạc Bất Quần nhìn chằm chằm Đỗ Dự cho đến khi Đỗ Dự sinh sợ hãi trong lòng mới khẽ cười nói: "Người nghĩ ta sẽ tin sao?"

Đỗ Dự cũng biết đối phương chắc chắn không tin. Việc hôm nay, chỉ có một trận chiến mới giải quyết được. Hấn nhìn đến trên người Ninh Trung Tắc, khắp người là kiếm thương thậm chí còn thương nặng hơn khi trong rừng trúc nhiều.

Nhìn thấy Nhạc Bất Quần, sư nương và sư muội, Lệnh Hồ Xung lệ chảy đầy mặt, đi tới trước mặt Nhạc Bất Quần quỳ nói: "Sư phụ, đồ nhi cầu khẩn người, mau trở về trước kia đi! Đừng chấp ý đi trên con đường nữa, Hoa Sơn kiếm pháp chúng ta tuy kém tà kiếm..."

Nhạc Bất Quần lúc này phảng phất như biến về trước kia, gương mặt từ ái bỗng hiện lên mặt, sờ đầu Lệnh Hồ Xung nói: "Xung nhi, con có điều không biết. Nếu như không thấy tịch tà kiếm phổ, sư phụ như là ech ngồi đáy giếng, cho rằng kiếm pháp Hoa Sơn là đệ nhất đương thế. Sau khi luyện được tịch tà kiếm phổ, sư phụ mới biết trước kia tầm nhìn bản thân hạn hẹp quá..."

Lệnh Hồ Xung nước mắt giàn giụa nói: "Mặc dù sư phụ muốn luyện cũng không nên tuyệt tình với sư nương, sư muội thế..."

Nhạc Bất Quần sắc mặt trắng bệch, thanh âm bén nhọn nói: "Sư nương người? Hay cho một nữ tử ôn uyển thực trình! Hừ, nếu không phải nàng và..."

Cũng may là hấn cố kỵ mặt mũi bản thân, ngay trước mặt nhiều nữ ni phái Hằng Sơn như vậy không nói tiếp, chỉ căm hận nhìn Đỗ Dự.

Lệnh Hồ Xung khóc nói: "Nếu sư nương có sai lầm, đồ nhi nguyện lấy thân mình thay thế, mặc sư phụ đánh giết, xin sư phụ..."

Nhạc Bất Quần chỉ khẽ cười, việc cũ làm lại rút kiếm đâm hướng áo lót Ninh Trung Tắc.

Bạn đang đọc truyện *Bậc Thầy Phán Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 58: Tà Kiếm Vô Định

"Dừng tay!" Định Tĩnh sư thái đi ra, lạnh lùng nói: "Nhạc Bất Quần, có phải người hại chết Định Dật sư thái không?"

Nhạc Bất Quần ngửa lên trời cười lớn: "Định Dật lão ni cô kia quá ngoan cố, Nhạc mỗ nói như nào cũng không chịu nhường nửa phần tịch tà kiếm phổ. Cuối cùng Nhạc mỗ chỉ đành tiễn nàng về tây thiên thôi."

Định Tĩnh sư thái cực giận nhảy lên nhào hướng Nhạc Bất Quần. Đỗ Dự mở to tròn mắt khẩn trương nhìn Nhạc Bất Quần đầu cùng Định Tĩnh sư thái. Tuy nghe nói Nhạc Bất Quần lợi hại nhưng đến cùng lợi hại như nào?

Định Tĩnh sư thái một chương nội lực hồn hậu, khí thế dâng cao bổ hướng Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần vẫn không động thủ chỉ khẽ cười lạnh.

Ninh Trung Tắc ho ra máu vội kêu lên: "Định Tĩnh sư thái cẩn thận, tốc độ của hấn..."

Nàng còn chưa kịp nói hết, chương tâm của Định Tĩnh sư thái đã bổ hướng ngực Nhạc Bất Quần, chỉ cần nội lực vừa ra là đủ để Nhạc Bất Quần phun máu thương nặng. Nhưng là bàn tay của nàng run run, nội lực chấn động không thể phát ra. Đơn giản vì ngực Định Tĩnh sư thái đã bị đâm thủng. Máu tươi của nàng nhuộm đỏ thanh bào. Từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt đất.

Thân hình quý mị của Nhạc Bất Quần đã chớp lên xuất hiện sau lưng Định Tĩnh, quay đầu lại khẽ yêu kiều cười, thần tình ngại ngùng kia ngay cả nữ nhi Nhạc Linh San cũng không bằng: "Định Tĩnh sư thái, Nhạc mỗ lần này tới không định về tay không. Phái Hằng Sơn đã sớm có thâm thù đại hận với mỗ, mỗ hôm nay huyết tẩy Hằng Sơn."

Hấn từng bước đi qua, Định Tĩnh sư thái phun máu tươi, mắt mở lớn trừng trừng nhìn Nhạc Bất Quần, cuối cùng đầy không cam ngửa xuống.

Mọi người không khỏi lạnh run. Cao thủ hạng nhất Định Tĩnh sư thái ngay cả chéo áo Nhạc Bất Quần cũng không chạm được đã chiến tử viên tịch!

"Sư phụ!" Một đám nữ đệ tử nhào đến kêu khóc.

Định Nhân chương môn vội quát lên: "Đệ tử phái Hằng Sơn nghe lệnh, kết kiếm trận ngăn địch!" Nàng nhìn ra được Nhạc Bất Quần luyện xong tịch tà kiếm phổ tốc độ quý mị, Ninh Trung Tắc thương nặng dưới kiếm của hấn, Định Tĩnh sư thái thì một kiếm toi mạng!

Nhạc Bất Quần từng bước ép sát, nữ ni phái Hằng Sơn dần lùi bước.

Định Nhân quát: "Đệ tử chữ Nghi bảo vệ đệ tử khác, mau lui về Huyền Không tự, khởi động cơ quan. Vì sư ngăn lại Nhạc Bất Quần, mau!"

Đối diện với Nhạc Bất Quần là Định Nhân ở giữa, Đỗ Dự, Bất Giới, bà bà cầm, Nghi Lâm, Lệnh Hồ Xung ở hai bên! Ninh Trung Tắc trọng thương và

Nhạc Linh San chỉ có thể đứng nhìn, chờ vận mệnh phán xét!

Chiến đấu bắt đầu! Đỗ Dự khẽ huýt ám hiệu, Nghi Lâm đột nhiên khẽ mở miệng, từ từ niệm chú ngữ: "Như thị ngã văn. Nhất thì phật trú nam hải tân lãng già sơn đỉnh..."

Nhạc Bất Quần khẽ sùng sốt, cười lớn nói: "Đáng nhẽ phải niệm hương sinh chú mới thông minh a!"

Tiểu ni cô xinh đẹp này niệm như bồ tát giảng kinh, thiên hoa bay múa, phe mình nghe được như lọt vào tiếng trời nhưng rơi vào tai Nhạc Bất Quần thì hẳn thấy vô cùng khó chịu, nghe đến tâm phiền ý loạn, phần nộ quát: "Im miệng!"

Đây là bước cờ đầu tiên của Đỗ Dự, lãng già kinh của Nghi Lâm! Lãng già kinh nhiễu loạn tâm thần, giảm thấp tốc độ. Mỗi giây tốn 1 điểm pháp lực của Nghi Lâm, hạ thấp 20% tốc độ di chuyển của kẻ địch, 20% xác suất đánh trúng. Độ ưu tiên 12 điểm.

Nếu như phe mình không đủ nhanh thì làm đôi phương chậm lại! Đây chính là chiến thuật của Đỗ Dự!

Nhạc Bất Quần tâm phiền ý loạn bắt đầu bất an rống giận! Nội lực của hắn hùng hậu như nào chứ, thanh âm bén nhọn như đao, thân hình nhỏ bé của Nghi Lâm khẽ run lên suýt không duy trì được.

Định Nhân sư thái thấy vậy vội hô phật âm, thanh âm nàng bình chính trung hòa, bình tĩnh lại hờ hững: "Bồ đề vốn không phải cây, gương sáng không phải đài, vốn không phải một vật, sao dính trần ai? Nghi Lâm mau tỉnh tâm."

Nghi Lâm sắc mặt trắng bệch, luôn miệng xưng dạ, thanh âm bình tĩnh lại tiếp tục tụng niệm.

Nhạc Bất Quần thấy chiêu này vô dụng với tiểu ni cô, nàng lại càng thêm tụng niệm nên càng chán ghét hơn, một kiếm xông qua chém giết! Tốc độ hắn lúc này đã bị giảm 20% nhưng quỹ ảnh trùng trùng, lãnh khí âm trầm có thể thấy tốc độ nhanh đến như nào!

Bà bà cảm thấy nữ nhi gặp nạn thì hừ lạnh một tiếng, thân hình cũng như quỷ mị bỏ chướng hướng Nhạc Bất Quần. Bất Giới hòa thượng sợ lão bà nữ nhi gặp nguy, càng thêm khăng khải ném xú hải làm ám khí hướng Nhạc Bất Quần. Đào cốc lục tiên kêu lên lao vào trận chiến, trước giờ họ chưa từng ngại đánh nhau.

Nhất thời, lấy Nhạc Bất Quần làm trục, cao thủ toàn trường chuyển động vòng xoáy quanh hắn. Đỗ Dự dùng vận lý độc hành bay hướng Nhạc Bất Quần.

Tốc độ bà bà cảm nhanh, tốc độ Nhạc Bất Quần cũng không kém, nháy mắt hai người đã giao thủ mười mấy lần. Chỉ nghe phốc phốc hai tiếng, bà bà cảm sắc mặt trắng bệch, bại trận lui xuống. Thực lực của nàng còn kém xa Nhạc Bất Quần nắm giữ tịch tà kiếm phổ!

Nhạc Bất Quần thấy phái Hằng Sơn có nhiều cao thủ vậy cũng có chút cố kỵ, trường kiếm muốn đâm thủng đầu vai bà bà cảm thì hai cái xú hải đã đến bên mồm. Nhạc Bất Quần sau khi tịnh thân, tâm tính giống như nữ tử, thích sạch sẽ sao chịu để hai cái xú hải làm bẩn mình nên thu kiếm, bà bà cảm thừa cơ trốn thoát. Hắn gian dữ muốn đuổi theo thì bị đào cốc lục tiên xông lên ngăn lại.

Sáu kẻ này là cao thủ vây công, tuy võ công không bằng Nhạc Bất Quần nhưng thân pháp quý dị thêm vào võ công hợp kích, mà lại bọn họ giống hệt nhau, Nhạc Bất Quần vừa thấy sơ hở thì nháy mắt cái không rõ ai với ai, nhất thời khó mà đánh chết.

Lệnh Hồ Xung cũng giờ kiếm xông lên. Nhưng kết quả đối chiến này lại làm Đỗ Dự khẽ nhíu mày. Lệnh Hồ Xung lúc này kiếm pháp đã không yếu hơn Nhạc Bất Quần nhưng tốc độ hoàn toàn không thể so sánh. Càng chết người là tiểu tử này cố kỵ quan hệ sư đồ, căn bản không dám đánh hết sức với Nhạc Bất Quần. Vậy công mấy chiêu không những không đâm trúng Nhạc Bất Quần mà còn phá hoại thứ tự phe mình!

Nhưng lúc này còn có Đỗ Dự! Hắn không vội dùng độc châm mà lấy ra quái trượng đầu rắn, khẽ sờ.

Nhạc Bất Quần là người không phải thần! Chương môn phái Hằng Sơn Định Nhân sư thái, Lệnh Hồ Xung học được độc cô cửu kiếm, Bất Giới hòa thượng, bà bà cảm, đào cốc lục tiên, Nghi Lâm, Đỗ Dự, nhiều người như vậy vây công hắn. Hắn dù tốc độ quỷ mị, thân pháp nhanh vô cùng cũng khó tránh khỏi tình lực phân tán.

Thế là Đỗ Dự đánh lên thành công! Hắn phun ra xà độc Lam Phượng Hoàng đặc chế, độ ưu tiên 20 điểm, độc tố thương tổn 30 điểm, càng chết người là hiệu quả tê liệt giảm nửa tốc độ di chuyển!

Đây là bước cờ thứ hai của Đỗ Dự! Nhạc Bất Quần một thân công phu 90% ở tốc độ. Nếu không có thân pháp quý dị, hắn có thể một kiếm giết chết Định Tinh sư thái sao?

Đỗ Dự đầu tiên bố trí Nghi Lâm giảm 20% tốc độ đôi phương, lại thêm hiệu quả tê liệt nên giờ tốc độ Nhạc Bất Quần giảm mạnh.

Nhạc Bất Quần và bà bà cảm thấy cơ hội sao chịu bỏ qua, đôi thiết chương của phu thê này đánh đến. Nhạc Bất Quần hừ lạnh một tiếng, trường kiếm vung ra như thiểm điện! Bà bà cảm hét lên một tiếng, bàn tay bị Nhạc Bất Quần đâm thủng, máu tươi đầm đìa.

Bất Giới cuồng nộ cuối cùng nắm chặt cơ hội, một quyền đánh lên Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần đảo lui hai bước, nhổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm xanh đen.

Hắn đột nhiên khẽ uốn người, tốc độ càng thêm điên cuồng! Cho dù dính unbuff liên tục nhưng vẫn không ai có thể ngăn cản lại Nhạc Bất Quần! Trường

kiếm của hắc quỷ đi vô cùng, vượt qua phòng ngự của Bát Giới hòa thượng đâm vào giữa eo bà bà cầm.

Bà bà cầm phun máu tươi trọng thương u ám lui trường. Phe Đồ Dữ mất đi một cao thủ!

Bát Giới hòa thượng tuy dừng mảnh nhưng tốc độ Nhạc Bất Quần quá nhanh đã vượt qua hắc đâm hướng Đồ Dữ trốn tránh phía sau.

Hắc đã rất hận Đồ Dữ, trường kiếm khê rung như thiểm điện đâm hướng chớp mũi Đồ Dữ. Đồ Dữ dùng hết 20 điểm nội lực, văng ra ba cây độc châm, đâm trúng Nhạc Bất Quần, tạo thành 1 điểm thương tổn + 16 điểm thương tổn độc được.

Đồ Dữ khê giết mình, 20 điểm nội lực của hắc tạo thành 21 điểm thương tổn vật lý nhưng chỉ có 1 điểm phá phòng ngự. Như vậy phòng ngự của Nhạc Bất Quần ít nhất đã là 20 điểm, điểm sinh mạng ít nhất hơn 100 điểm! Chỉ có độc được vẫn còn hữu hiệu!

Nhạc Bất Quần như uống thuốc điên, càng thương nặng thì càng quý đi, một kiếm sát mặt Đồ Dữ làm máu tươi tung tóe, nửa bên mặt của Đồ Dữ bị kiếm đâm ngang. Nghi Lâm hét lên một tiếng, Bát Giới hòa thượng đầy giận dữ lao vào.

Nhạc Bất Quần cũng không vội giết Đồ Dữ, trường kiếm trong tay khi đông khi tây phiêu hốt bất định, mỗi lần công kích đều có thể làm phe Đồ Dữ - phái Hằng Sơn thương nặng.

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Định Nhân Ủy Thác

Lệnh Hồ Xung lúc này cũng lấy ra bản lĩnh thật, độc cô cừu kiếm của hắc hồn nhiên không tỳ vết, càng thêm tiêu sái chỉ mình hắc có càng nhìn càng làm Đồ Dữ thâm than. Hắc không phải chưa từng chú ý đến độc cô cừu kiếm nhưng Phong Thanh Dương là nhân vật chính phái, nhất định không có hảo cảm với hắc, mà Phong Thanh Dương truyền độc cô cừu kiếm chú trọng nhất là tư chất. Chỉ có Lệnh Hồ Xung loại vừa nhìn đã biết này mới có thể vào được tầm nhìn của Phong Thanh Dương, như Đồ Dữ cả tháng mới học được một tầng của vạn lý độc hành thì chắc chắn không được liếc nhìn...

Lệnh Hồ Xung đấu với Nhạc Bất Quần đã bị giảm tốc khó khăn đề kháng, sư đồ hai người người tới ta đi, song kiếm đan chéo. Nhưng sau vài giây ngắn ngủi, Lệnh Hồ Xung khê kêu rên bại lui, tay trái của hắc đã bị Nhạc Bất Quần đâm thủng. Sở dĩ độc cô cừu kiếm bại trận vì Lệnh Hồ Xung thương thế chưa lành hơn nữa hiệu quả giảm tốc trên người Nhạc Bất Quần cũng đã hết. Tốc độ của Nhạc Bất Quần thật sự là bùa đòi mạng đối với mọi người!

Định Nhân sư thái nhìn vào đệ tử phái Hằng Sơn vẫn đang rút lui thì hơi cắn răng, liều mình lao lên kịch chiến cùng Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần ha ha khê cười: "Hằng Sơn tam Định, hôm nay ta cho tam Định biến thành tam quỷ! Thanh danh Nhạc mỡ vang lên từ các ngươi!"

Định Nhân chường môn mặt trầm như nước, tuyên phạt hào: "Nhạc bất quần, ngươi dù có thể diệt phái Hằng Sơn cũng đừng hòng được vô lâm thừa nhận như Viễn Đồ Công, ngươi là tà ma ngoại đạo!"

Nhạc Bất Quần đại nộ, chỉ thấy một bóng xám lướt qua bên người Định Nhân! Trước ngực Định Nhân chường môn đã có một vết kiếm thật sâu!

Nhạc Bất Quần đã luyện tịch tà kiếm phổ, đạt được quý đi và tốc độ, nếu luận tinh diệu thì kiếm pháp Hằng Sơn không thua đối phương nhưng tốc độ Nhạc Bất Quần quá nhanh, dù cho không cần kiếm pháp, có thể đâm trúng đối thủ thì kiếm pháp đối phương tinh diệu cũng vô dụng.

Đồ Dữ thấy Định Nhân gặp nạn, vội vung quai trọng đầu rần lao đến. Nhạc Bất Quần vừa ăn lỗ lớn, 10 giây giảm tốc làm hắc bị thương không nhẹ nên vội thu trường kiếm, quay người tự bảo.

Nào ngờ đòn này chỉ là hư chiêu để cứu Định Nhân chường môn. Định Nhân không khỏi bất ngờ với việc Đồ Dữ liều mạng cứu mình, thầm nghĩ thảo nào Định Dật sư thái đồng ý cho hắc và Nghi Lâm, thiếu hiệp này tuy thân tại tà phái nhưng tâm tính tốt hơn nhân sĩ chính phái nhiều.

Nhạc Bất Quần giận dữ một kiếm đâm sâu vào lưng Đồ Dữ. Một kiếm này tạo thành 36 điểm thương tổn!

Đồ Dữ không khỏi ngạc nhiên, lần trước Nhạc Bất Quần đâm hắc tạo thành 120 điểm thương tổn, giờ sao thương tổn không tăng mà giảm?

Cẩn thận nghĩ lại thì Hoa Sơn khí tông chú trọng lấy khí ngự kiếm, Nhạc Bất Quần rút Từ Hà thần công vào trường kiếm nên 120 điểm thương tổn không kỳ quái chút nào. Sau khi luyện tịch tà kiếm phổ, kiếm pháp thay đổi thành quý đi nhanh độc, thương hại lập tức giảm xuống nhưng đổi lấy là tốc độ công kích và di chuyển gấp ba trước kia, võ công thiên hạ duy tốc bất phá, võ công Nhạc Bất Quần quả thật tăng mạnh.

Đồ Dữ liều mạng trọng thương cứu ra Định Nhân cũng không phải vì lòng tốt bất chợt. Phái Hằng Sơn ngoài Định Nhân ra thì cao thủ đã chết sạch, giờ nếu Định Nhân cũng chết thì phái Hằng Sơn quần long vô thủ. Đơn giản mà nói thì lúc đó Nhạc Bất Quần có thể thông dong từ từ giết sạch phái Hằng Sơn. Điều này tuyệt đối không phù hợp lợi ích Đồ Dữ. Nhưng rơi vào mắt Định Nhân thì là Đồ Dữ lòng tốt này sinh, liều mạng cứu mình.

Mọi người tiếp tục chiến đấu nhưng đã không thể ngăn cản Nhạc Bất Quần. Không lâu sau, Nhạc Bất Quần một kiếm đâm thủng lồng ngực đào thực

tiên!

Ngũ tiên còn lại vội xông lên cứu tiểu đệ. Nhưng đào thực tiên bị kiếm đâm xuyên tim, chỉ còn một hơi thở thoi thóp. Nếu không phải Nhạc Bất Quần muốn lợi dụng đào thực tiên làm mồi nhử đánh chết ngũ tiên còn lại thì đã một kiếm tiễn về tây thiên rồi!

Đào thực tiên ngã xuống, bà bà cảm trọng thương, Lệnh Hồ Xung trọng thương, lực lượng đề kháng của Hằng Sơn vỡ không thành quân...

Định Nhân chương môn thấy đệ tử Hằng Sơn đã dồn dập rút lui thành công nên hét lên: "Đi!"

Đỗ Dự ôm lấy Nghi Lâm, xông hướng Huyền Không tự. Huyền Không tự mới là nơi trọng yếu trong kế hoạch của hắn, mảnh đất chôn chôn của Nhạc Bất Quần!

Nhạc Bất Quần cũng không vội vã đuổi theo. Đỗ Dự tiểu tặc này năm lần bảy lượt nhục nhã hắn, nếu một kiếm giết mất thì thật quá tiện nghi cho tiểu tử kia. Mèo bắt chuột phải đùa giỡn một phen mới thú vị a, phải để đối phương thể nghiệm cảm giác khủng bố trước tử vong, cảm giác làm người bất lực đến phát điên mới thú vị a.

Nhạc Bất Quần khẽ sửa trường bào dính máu, ho khan một tiếng rồi nhón nhón đi lên như một vị du khách triển lãm vẻ đẹp Hằng Sơn vậy. Chỉ có trường kiếm nhỏ máu bên người tố cáo ác nghiệp của vị quân tử kiếm này.

Đỗ Dự đợi khi mọi người đi lên thì vội vã bố trí.

Nhạc Bất Quần khẽ cười đi tới giữa bậc thềm đại chiến với Bất Giới hòa thượng được phân công thủ hộ tại đây. Nhạc Bất Quần một tay cầm kiếm, một tay xách theo Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San đang khô sở cầu khẩn. Ninh Trung Tắc đã mất máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch, đồng tử dần tan, nếu không kịp cứu nường thì sợ tính mạng khó giữ.

Đỗ Dự hai mắt chăm chú. Nhạc Bất Quần! Hắn lấy ra một bó cầu gai không ngừng ném hướng Nhạc Bất Quần.

Cầu gai này thương tổn không cao, giã lên chỉ có 5 điểm thương tổn nhưng tích tiểu thành đại, Nhạc Bất Quần không phải thân bất tử.

Một trăm cầu gai trải kín bậc thềm, khi bố trí đầy rập, Đỗ Dự tổ đội với Bất Giới nên Bất Giới giã lên không sao, chỉ khổ cho Nhạc Bất Quần trong kịch chiến không ngừng bị giảm 5 điểm thương tổn.

Thương tổn này không cao nhưng làm tâm tình Nhạc Bất Quần phiền muộn không thôi. Bất Giới hòa thượng nội lực hùng hậu, chỉ đứng thủ mà lại địa hình hai bên hiểm trở nên bảo vệ chặt chẽ mọi người phía sau.

Bất Giới hòa thượng bị Nhạc Bất Quần đâm trúng hai kiếm, dưới chỉ huy của Đỗ Dự, đổi thành Định Nhân sư thái tiến lên đánh xa luân chiến. Bất Giới lui lại dùng linh dược Hằng Sơn trị thương. Nhạc Bất Quần đánh đến nôn nóng, định nhân tăng tăng phòng ngự, chính mình từng bước dính cạm bẫy, nếu điểm sinh mạng mất quá nhiều thì sao đầu tiếp được chứ?

Nhạc Bất Quần đột nhiên trào hướng Nhạc Linh San sau người, đẩy hướng Định Nhân sư thái! Định Nhân sư thái đang vùng vằng trường kiếm, không đề phòng Nhạc Linh San bị đẩy tới nên dưới kinh hãi chỉ đành mạnh mẽ dùng kiếm chiêu! Chân khí nghịch chuyển làm vị chương môn phái Hằng Sơn này phun máu tươi đương trường!

Nhưng đá kích còn ở phía sau! Nhạc Bất Quần khẽ cười, một kiếm đâm phía lưng Nhạc Linh San. Ác nhân này không ngờ định chơi lại trò cũ, dùng nữ nhi làm con tin để nhất tiễn song điêu!

Ninh Trung Tắc kêu lên giận dữ, Lệnh Hồ Xung vội vã lao lên.

Nhạc Linh San và Định Nhân sư thái đồng thời bị trường kiếm của Nhạc Bất Quần xuyên thủng, phun ra máu tươi.

Nhạc Linh San buồn bã quay đầu nói: "Cha thật độc ác..."

Định Nhân sư thái cố nén đau đớn, ôm lấy Nhạc Linh San ném hướng Lệnh Hồ Xung: "Mau chữa thương!"

Đỗ Dự gầm lên: "Chương môn cẩn thận!"

Lúc này trường kiếm của Nhạc Bất Quần đã như độc xà lao đến trước ngực Định Nhân sư thái. Nàng khẽ thở dài, trong mắt như có vô hạn kiên nghị.

Nhạc Bất Quần một kiếm đâm thủng lồng ngực Định Nhân, hắn tin với nội lực rót vào kiếm này đủ để chấn vụn lục phủ ngũ tạng của Đỗ Dự, đoạt tuyệt sinh cơ của vị chương môn này. Nếu như Hằng Sơn đã chấp ý làm địch thì cũng không thể trách mình tâm ngoan thủ lạt! Nhưng trường kiếm của Định Nhân sư thái cũng đâm thủng đuôi phải của Nhạc Bất Quần! Nàng là võ công đại tông sư, sao có thể không thấy muốn đánh bại Nhạc Bất Quần phải phá vỡ tốc độ của hắn trước chứ.

Nhạc Bất Quần đau đến hí dài, lại là một kiếm chém đứt tay Định Nhân sư thái. Ngay sau đó là một cước đá văng Định Nhân về phía sau.

Đỗ Dự vội lao lên ôm chặt lấy Định Nhân. Nghi Lâm và các đại đệ tử nhào lên khóc lóc, các loại dược chữa thương như không cần tiền bôi lên người Định Nhân.

Định Nhân chường môn cười khổ nói: "Không nên lãng phí vì ta, ta không được nữa rồi."

Nàng nhìn vào Nhạc Bất Quần gương mặt hung ác, nhìn vào những người còn lại phe mình rồi run rẩy lấy ra ban chỉ, đeo lên tay Nghi Lâm.

"Đệ tử phái Hằng Sơn, Nghi Lâm nghe lệnh. Ta giao cơ nghiệp Hằng Sơn và mấy trăm đệ tử cho con. Chuyện gấp tùy biến, ta cho phép con để tóc tu hành, đồng thời phối hôn với thiếu hiệp này. Thiếu hiệp, người có thể trợ giúp Nghi Lâm bảo vệ cơ nghiệp phái Hằng Sơn không..."

Nàng nói tới đây, thấy Nghi Lâm vẫn khóc không ngừng, ôn nhu nói: "Con muốn làm ta chết không nhắm mắt sao?"

Nghi Lâm chỉ đành đón lấy ban chỉ: "Đệ tử tuân lệnh!"

Định Nhân nhìn hướng Đồ Dữ, nàng sợ đi truyền ngôi cho Nghi Lâm vì quan hệ giữa Đồ Dữ và Nghi Lâm, hiện giờ có lẽ chỉ có nhờ hấn mới có thể bảo vệ cơ nghiệp mấy trăm năm của phái Hằng Sơn.

Đồ Dữ mạnh mẽ gạt đầu: "Chương môn yên tâm đi đi. Dù có phải liều mạng, ta cũng phải bảo vệ Hằng Sơn."

Định Nhân thấy đại vị đã truyền, tâm thần khẽ run, hai tay làm chữ thập rồi yên tĩnh nhập định, nụ cười khẽ hé rồi tọa hóa tại Huyền Không tự!

Nghi Lâm khóc lóc ôm chặt lấy nàng, từ nay Hằng Sơn tam Định đều đã tạ thế! Vài trăm nữ đệ tử phái Hằng Sơn đều nhìn vào Đồ Dữ và Nghi Lâm.

Nghi Lâm khẽ đỏ mặt đẩy Đồ Dữ: "Đồ đại ca, người mau quyết định."

Đồ Dữ đứng thẳng lên, nhìn vào Nhạc Bất Quần từng bước tới gần.

Nhạc Bất Quần chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, hôm nay hấn đã nắm toàn thắng!

Bạn đang đọc truyện *Bạc Thầy Phản Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.